

ДЖОН КОНЪЛИ ВЪЛКЪТ ПРЕЗ ЗИМАТА

Част 12 от „Чарли Паркър“

Превод от английски: Йорданка Пенкова, 2016

chitanka.info

На Суати Гембъл.

I ЛОВ

*Хуква той бързо от страх и
достига полята смълчани,
вие високо, напразно се мъчи
слова да изрича.*

Овидий,
„Метаморфози
“[1]

1

Съзнателно беше избрана къща, която да не се отличава с нищо: нито много голяма, нито твърде малка, не особено добре поддържана, но в никакъв случай не и занемарена. Тя беше разположена на малко парче земя недалече от град Нюарк, щата Делауеър, в гъсто населения окръг Нюкасъл, който претърпя тежък удар, когато през 2008 година затвори монтажния завод на „Крайслер“, заедно с близкия дистрибуторски център „Мопар“. Обаче Университетът на Делауеър беше на мястото си, а 20 000 студенти могат да похарчат доста пари, ако си го поставят за цел.

Изборът на Нюарк не бе изненадващ за човека, когото преследвахме. Градът се намираше близо до границите на три щата — Пенсилвания, Ню Джърси и Мериленд — и едва на два часа път с кола от Ню Йорк. Но това беше само една от безбройните миши дупки, които си беше подготвил; придобивал ги бе през годините с посредничеството на адвоката, който го защитаваше. Единствената отличителна особеност на този имот бе количеството консумирано електричество: тук сметките бяха много по-високи, отколкото в другите му свърталища, които бяхме открили. Това място, изглежда, се използваше редовно. Беше повече от склад за неговите колекции. Нещо като база.

Той наричаше себе си Кушиел, но ние го знаехме като Колекционера. В края на миналата година Колекционера уби наш приятел на име Джаки Гарнър. Според своята представа за справедливост той би нарекъл това „око за око“, а и Джаки действително бе допуснал ужасна грешка, заради която бе загинала близка на Колекционера. За отмъщение той го беше застрелял безмилостно, въпреки че Джаки е бил без оръжие и на колене, и като капак на всичко бе дал да се разбере, че сега всички ние също сме взети на мушка. Преследвахме Колекционера заради онова, което бе сторил на един от нашите, но бяхме наясно, че е само въпрос на време, докато реши, че може да сме по-малка заплаха за него с два метра

пръст над главите ни. Намерението ни бе да го заловим и убием, преди да се стигне дотам.

В една от стаите на къщата светеше лампа. Всички останали помещения бяха тъмни. На алеята бе спряна кола — тъкмо нейното пристигане ни беше предупредило, че е възможно Колекционера да е тук. В храстите край алеята бяхме поставили двойна безжична сигнална система, която се задействаше при прекъсване на лъчите ѝ. Системата работеше с таймер, така че щеше да изпрати сигнал до телефоните ни само ако двата лъча не бъдат прекъснати два пъти в течение на десет минути. С други думи, не пречеше на доставките, но всяко превозно средство, което влезе в имота и остане там по-продължително време, щеше да задейства алармата.

Разбира се, това бе основано на предположението, че Колекционера няма да дойде пеша или с такси, но ние решихме, че при толкова много врагове той няма да остави на случайността всичките си пътища за бягство и ще има на разположение поне един добре поддържан автомобил. Вдясно от къщата имаше гараж без прозорци, но когато разбрахме за съществуването на този имот, не рискувахме да проникнем в него. Дори поставянето на малките безжични инфрачервени трансмитери беше пресметнат риск и бе предприето едва след като щателното оглеждане на двора не установи присъствие на други подобни системи, освен всички онези, които бяха използвани за обезопасяването на самата къща.

— Какво мислиш? — попита Луис.

Тъмната му кожа улавяше малко от лунната светлина и това засилваше още повече впечатлението, че е рожба на нощта. Той носеше тъмен памучен панталон, пристегнат в глезените, и черно памучно яке „Белстаф“, чиито копчета и токи бяха махнати до едно и заменени с такива, които не отразяват светлината. Изглеждаше страхотно, но той винаги си беше изтупан.

— Че краката ми започват да се схващат — каза Ейнджъл. — Ако скоро не се размърдаме, ще трябва да ме внесете на носилка.

Ейнджъл не държеше да е изтупан. Облеклото му беше функционално и без фирмени етикети. Просто предпочиташе нещата такива. Прошарената му коса беше скрита под плътно прилепваща черна шапка. Без нея изглеждаше на годините си. Той беше по-стар от Луис и мен и в последно време бе станал по-мълчалив и по-

предпазлив. Смъртта хвърляше сянка върху него, както соколът простира криле над умираща плячка.

Клечахме в тревата край пътя, Ейнджъл от лявата ми страна, Луис от дясната, всеки от тримата въоръжен с деветмилиметров глок със заглушител и боеприпаси с дозвукова начална скорост^[2]. Щяхме да загубим малко от скоростта, но ако откриехме Колекционера, схватката щеше да е отблизо. На изток и запад от къщата имаше други имения и наоколо беше тихо. Не искахме местната полиция да се изсипе на главите ни, като повторим пукотевицата при „О. К. Корал“^[3]. Носехме също така противодимни газови маски, произведени в Русия. Струваха по-малко от обувките на Луис, но досега не ни бяха предавали.

— Вие двамата поемете задната страна — казах, — аз отивам отпред.

Луис бръкна в джоба на якето си и извади граната със сълзотворен газ. Ейнджъл имаше втора, а аз още две.

— Постарай се да не те гръмнат, преди да ги хвърлиш — каза ми Ейнджъл.

— Ще се старая да не ме гръмнат и след като ги хвърля — отвърнах.

Ситуацията не беше идеална. Трябваше да чупим прозорци, за да хвърлим гранатите в къщата, и да се надяваме, че няма да ни застрелят, докато го правим. Ако Колекционера бъде поставен натясно и предпочете да опита късмета си вътре, щеше да се наложи Ейнджъл и Луис да влязат и да го хванат или да го подгонят навън, където щях да го чакам аз. Гранатометите може би щяха да свършат повече работа, но един среден гранатомет би привлякъл доста голямо внимание в предградията, а и бе трудно да го скриеш под якето, дори да е скъпо като това на Луис. Другата възможност беше да опитаме да разбием вратите и да влезем, стреляйки като супермени, но рискувахме да изглеждаме малко глупаво — и малко мъртви, — ако вратите са укрепени или снабдени с някакъв вид капани за наивници. Колекционер се грижеше много добре за здравето си.

Това бе третото негово свърталище, което щурмувахме, и вече бяхме на път да станем специалисти. Приблжихме се бързо и ударихме сградата от двете страни почти едновременно, а стъклата на три прозореца издрънчаха едновременно. Гранатите разпръскваха произвеждана за войската комбинация от сълзотворен газ и лютив

спрей и за по-малко от минута можеха да покрият пространство от 6000 кубически метра. Всеки, който се намираше в стаите, щеше да остане там задълго, след като се взривят. Бях нервен, когато хвърлих първата, и двойно по-нервен, докато се готвех да хвърля втората. Ако имаше изстрели, те щяха да дойдат сега, но от вътрешността на къщата не последва реакция. След минута отново чух шум от чупене на стъкло. Ейнджъл и Луис влизаха през прозорец, не през вратата. Това бе пресметнат риск: да се покажеш, докато прескачаш през рамката на счупения прозорец, или да опиташ вратата, надявайки се да не е свързана с взривно устройство. Те бяха избрали първото. Отдръпнах се от къщата и се прикрих зад колата на алеята. Тя беше средно голям закрит шевролет, какъвто би карал счетоводител. Вътре бе чисто и седалките бяха голи.

Не се случи нищо. Нямаше нито викове, нито изстрели. Чувах да се отварят с трясък врати, но нищо повече. След три минути мобилният ми извънтя. Беше Луис. Дишаше тежко. Чух Ейнджъл да кашля зад него.

— Няма го — каза Луис.

Почакахме газът да се разпръсне, преди да влезем отново. Тази къща бе по-добре обзаведена от другите, които бяхме видели. На лавиците имаше книги — повечето биографии на политици и нова история — и бяха положени усилия стаите да се украсят. Дървеният под бе отчасти покрит с евтени, но подбрани с вкус килими, а на някои от стените имаше репродукции на абстрактни картини. Кухненските шкафове съдържаха консервирани храни, ориз, макарони, няколко буркана нескафе и бутилка коняк „Мартел XO“. На пода бръмчеше портативен хладилник. Вътре имаше шоколадови десертчета, прясно мляко и опаковка от шест диетични лимонади. Телевизорът в дневната бе свързан с DVD плейър, но нямаше кабелна връзка. На пода до единствения фотьойл лежеше брой на „Вашингтон Поуст“ от същия ден. До него имаше голяма чаша с кафе, все още топло. Погледът ми спря върху нещо, което висеше от лампата за четене до фотьойла. Беше огърлица с мечешки нокът. Колекционера я бе взел от камиона на Джаки — преди да го убие или след това. Преди време мястото ѝ беше върху огледалото му за обратно виждане. Това беше амулетът му, но въпреки него късметът му беше изневерил. Накрая късметът изневерява на всички ни.

Колекционерът винаги събираше сувенири от своите убийства. Не бе зарязал този с лека ръка. Това беше послание към нас: подигравка или може би жест на компенсация — зависи как предпочиташ да го приемеш.

Предпазливо приближих до прозореца и рискувах да погледна към малкия заден двор. Две къщи граничеха с тази и в далечината се виждаха светлините на Нюарк. Усещах, че той е някъде там отвън. Наблюдаваше ни. Знаеше, че няма да тръгнем да го гоним пеша из непознат терен, и то нощем. Чакаше да види какво ще сторим.

Чух Ейнджъл да казва:

— Имаме и други сувенири.

Застана до мен пред прозореца, с гръб към стената. Дори в тъмното не искаше да се превръща в мишена. В облечената си в ръкавица ръка държеше златна гривна с амулет, снимка на млада жена в сребърна рамка с орнаменти и излята от бронз детска обувчица — всяко от тях спомен за отнет живот.

— Как е излязъл? — попитах.

— През задната врата?

— Тя още е заключена отвътре. А също и предната. Наложил се да счупите прозореца, за да влезете. Прозорците се отварят само отгоре, а през отвора трудно би минало дори дете.

— Насам — каза Луис от главната спалня.

Отидохме при него. Както във всички други стаи, и тук таванът бе нисък. В стената до прозореца беше изрязана дупка като за контакт за променлив ток, но такъв не бе сложен и дупката като че ли бе закована с дъска. Под нея имаше стол. Луис се качи на стола и опипа дъската. Тя имаше панти отгоре и под натиска на ръката му се отмести като врата за домашен любимец. Дупката изглеждаше малка, но после Луис вдигна нагоре рамката около нея и тя изведнъж стана достатъчно широка, за да позволи през нея да се провре мъж със среден ръст.

— Обзалагам се, че дъската от другата страна също е на панти — каза Луис. — Изпълзял е оттук бръмбара му с бръмбар — каза той и слезе от стола. Нощта беше ясна. Никакви облаци не закриваха луната. — Той е там навън, нали?

— Вероятно.

— Не може да продължава така. След време ще се умори да бяга.

— Може би. Кой знае колко ли подобни скривалища има? Но някъде има едно, което му е по-важно от другите, по-важно дори от това. Там държи адвоката.

Адвокатът Елдрич насочваше Колекционера към хората, които според него бяха загубили правото на живот — може би дори правото на безсмъртна душа. Той повдигаше обвиненията, а Колекционера поемаше грижата за наказанията. Но Елдрич бе пострадал в същия инцидент, който бе причинил смъртта на жената и бе насочил Колекционера към Джаки. И Колекционера се беше погрижил старият адвокат да изчезне. Кой знае, може Елдрич дори да бе мъртъв? В такъв случай Колекционера съвсем му е отпуснал края. Ако не друго, Елдрич поне упражняваше известен контрол над своето ловно куче.

— Ще продължаваме ли да търсим това убежище? — попита Луис.

— Той уби Джаки.

— Може би Джаки сам си го е изпросил.

— Ако мислиш така, тогава и всички ние си го просим.

— Не е изключено.

Ейнджъл дойде при нас.

— Той защо не отвърна на удара? Защо не се опита да ни изкара навън?

Струваше ми се, че знам отговора.

— Защото смята, че като е убил Джаки, е нарушил собствените си правила. Не е имал право да отнеме живота на Джаки, каквито и да са били прегрешенията му. Някъде там в онова, което минава за негова съвест, Колекционера допуска, че ние може би сме си спечелили правото да го преследваме. Както каза Луис: може би всички ние сами си го просим.

— Тогава излиза, че и той, и ние сме само пионки в една по-голяма игра. Може да знае повече от нас за нейните правила, но няма представа докъде е стигнала тя и колко близо е всяка от страните до победата или поражението. Бои се да ни убие, защото това може да наклони везните в негов ущърб, макар да не му е известно колко дълго ще се задържи сегашната ситуация.

— А ние? — попита Ейнджъл. — Ако го убием, за нас ще има ли лоши последствия?

— Разликата е в това, че на нас не ни пука — казах аз.

— О — промърмори Ейнджъл, — тази бележка май ми се губи.

— В общи линии в нея се казва: „Начукай им го, ако не са на наша страна“ — обясни му Луис.

— Да, щях да запомня, ако я бях видял. Значи, продължаваме да го гоним, докато не го пипнем или просто не се гътне и не умре.

— Гоним го, докато той не се умори или ние не се уморим — казах аз. — Тогава ще видим какъв ще е крайният резултат. Имате ли да вършите нещо по-интересно?

— Напоследък нямаме. И честно казано, никога не сме имали. А сега какво?

Загледах се отново в мрака зад къщата.

— Ако е там навън, нека поне има какво да гледа.

Ейнджъл отиде да вземе колата ни, а ние с Луис разбихме ключалката на шевито и го избутахме до вратата на къщата. Докато Луис поливаше вътрешността му с коняка на Колекционеря, спестявайки около една трета от него, вече започвах да усещам миризмата на газ от печката в кухнята. Той натъпка кухненски парцал в гърлото на бутилката и я разклати, за да накваси плата. Щом се увери, че пътят е чист, Ейнджъл ни сигнализира с фаровете, а Луис запали парцала, хвърли бутилката в шевито и побягна. Когато потеглихме, шевролетът вече гореше, но двете експлозии — първата от колата, втората от самата къща — дойдоха по-бързо от очакваното и станаха почти едновременно, което ни изненада. Не спряхме да гледаме как огненото кълбо се издига над дърветата, просто продължихме нататък по „Телеграф Роуд“ през Мериленд до кръстопътя с шосе 213 и после на север към Пенсилвания. Дадохме колата на една жена в Ландънбърг, взехме собствените си автомобили и се разделихме, без да си кажем и дума. Луис и Ейнджъл потеглиха към Фили, а аз на север към платената магистрала.

В покрайнините на Нюарк мъж в тъмно палто наблюдаваше преминаващите пожарни коли. Накуцваше леко, разчитайки повече на десния крак, а единият ръкав на палтото му беше скъсан. Фаровете на пожарните осветяваха за кратко слабото му лице, зализаната назад тъмна коса и тънката струйка кръв, която се стичаше по челото му. Този път малко оставаше да го заковат, съвсем-съвсем малко...

Колекционерът запали цигара и пое дълбоко дима.

[1] Превод от латински Георги Батаклиев. В цитираните стихове се визира героят от гръцката митология Ликаон, който поднесъл на Зевс блюдо, приготвено от човешко месо, и за наказание Зевс го превърнал във вълк. — Б.пр. ↑

[2] За ограничаване на шума. — Б.пр. ↑

[3] Ограждение за добитък в Тумстоун, Аризона, пред което през 1881 г. е станала легендарната най-кратка — продължила само 30 секунди — престрелка между шерифа и хората му и четирима каубои, завършила със смъртта на трима от каубоите. — Б.пр. ↑

Вълкът беше млад, сам и ранен, ребрата му се брояха под ръждивокафявата козина. Вървеше, накуцвайки, към града. Вълчата глутница беше изстребена край бреговете на река Сейнт Лорънс, но по това време той вече бе завладян от потребността да се скита и когато ловците дойдоха, тъкмо беше поел на юг. Глутницата му не беше голяма: общо дванайсет животни, водени от алфа-вълчицата, която бе негова майка. Всички тях вече ги нямаше. Той се беше спасил от разправата, като бе прекосил реката по зимния лед, трепвайки при звука на всеки пушечен изстрел. Когато приближи границата на Мейн, се натъкна на втора, по-малка група мъже и беше ранен от куршум на ловец в лявата предна лапа. Поддържал бе раната чиста и тя не се бе инфектирала, но бе увреден някакъв нерв и никога повече нямаше да е толкова силен, нито толкова бърз, колкото преди. Раняването щеше да го довърши, рано или късно. То вече го правеше по-бавен, а бавните животни винаги стават нечия плячка. Беше истинско чудо, че бе стигнал толкова надалече, но нещо — някаква лудост — го тласкаше все напред и напред, по на юг и по на юг.

Пролетта вече приближаваше и скоро снегът щеше да започне да се топи. Само да преживее остатъка от зимата и храната щеше да стане по-изобилна. Засега се намиреше в жалкото положение на мършояд. Беше немощен от гладуването, но този следобед бе уловил миризма на млад елен и следата го бе отвела до покрайнините на града. Подушваше страха и объркването му. Еленът бе уязвим. Ако успееше да го доближи, може би щеше да събере достатъчно сили и бързина, за да го повали.

Вълкът подуши въздуха и долови движение между дърветата вляво от себе си. Еленът стоеше неподвижно в гъсталака, предупредително вирнатата му опашка бе сигнал за опасност, но вълкът усещаше, че не той е причината. Подуши отново въздуха. Подви опашка между краката и отстъпи назад с долепени до главата уши. Зениците му се разшириха, оголи зъби.

Двете животни, хищник и плячка, за миг застинаха, обединени от страха, а после побягнаха — вълкът на изток, еленът на запад. Всякакви мисли за глад и храна бяха изчезнали. Останал бе само инстинктът да бяга.

Но беше ранен и изтощен и все още бе във властта на зимата.

В „Пиърсънс Дженерал Стор енд Гънсмитъри“^[1] беше запалена само една лампа. Тя осветяваше маса, около която седяха четирима възрастни мъже, всеки от които гледаше картите си.

— Господи — каза Бен Пиърсън, — това са най-слабите карти, които някога са ми се падали. Кълна се, че ако лично не бях гледал как се раздават, никога нямаше да повярвам. Дори не съм подозирал, че може да има толкова слаби карти.

Никой не му обърна внимание. Бен Пиърсън можеше да държи четири аса, раздадени му лично от Христос, и въпреки всичко да се оплаква. Това бе неговата версия на блъфиране. Разработил я бе като начин за отвличане на вниманието от своите правилни черти, които бяха така изразителни, че издаваха всяка преминала през главата му мисъл. В зависимост от разказваната история Бен можеше да бъде най-добрият или най-лошият слушател, който човек може да си пожелае. Беше едва ли не прозрачен като дете, или поне създаваше такова впечатление. Макар да беше прехвърлил седемдесетте, бялата му коса бе все още гъста и лицето му бе относително гладко. Това доста го подмладяваше.

По един или друг начин „Пиърсънс Дженерал Стор енд Гънсмитъри“ беше притежание на четири поколения от неговото семейство и въпреки това пак не бе най-старият бизнес в град Проспъръс, щата Мейн. На мястото, където сега се намираше бирария „Проспъръс“, е имало пивница още през осемнайсети век, а магазинът за облекла „Джена Марлис — Лейди енд Лейс“ съществуваше от 1790 година. Имената на първите заселници продължаваха да отекват по улиците на Проспъръс, с което малко други градове можеха да се похвалят. Корените на повечето от тях бяха в Дърам и Нортъмбърланд, в североизточния край на Англия, защото първите заселници в Проспъръс бяха тръгнали тъкмо оттам. Сред по-разпространените фамилии се срещаха Скот, Нелсън, Лидъл, Харпър, Емърсън и

Голайтли, но имаше и други, по-малко познати: Брантингам, Клакстън, Стобърт, Прайърмън, Джоблин, Хъдспет...

Един генеалог можеше да спечели добри пари, ако прекара тук повечко време, ровейки се из градските регистри на новородените и починалите, и някои наистина бяха стигали чак до този северен край, за да проучват историята на селището. Посрещаха ги любезно и им оказваха известно съдействие, но всичките до един си тръгнаха леко неудовлетворени. Празноти в градските архиви не позволяваха да се направи пълно и задълбочено изследване и установяването на връзка между заселниците в Проспъръс и техните предци в Англия се оказваше по-трудно от очакваното, защото, както изглежда, семействата, които се бяха отправили към бреговете на Новия свят, бяха напуснали острова целокупно, оставяйки след себе си незначителен брой неприсъединили се към тях роднини, ако изобщо бе имало такива.

Разбира се, подобни спънки едва ли бяха непознати за историците, любители или професионалисти, но при все това бяха обезсърчаващи, така че след време на град Проспъръс започна да се гледа като на задънена улица за генеалогията, което пък бе добре дошло за неговите жители. В тази част на света те не бяха единствените, които предпочитаха спокойствието им да не бъде нарушавано от външни хора. Това бе и една от причините, накарали предците им да навлязат толкова далече във вътрешността на страната, сключвайки договори с коренното население, които в повечето случаи се оказваха трайни и създаваха на Проспъръс репутацията на благословен от Бога град, при все че жителите му отказваха да споделят с други хора своето видимо благополучие, изпратено свихе или не. В Проспъръс не канеха и не посрещаха много радушно нови жители без точно определени връзки с най-северната част на Англия, а до края на деветнайсети век се мръщеа на браковете извън първоначалните родови линии. Нещо от онзи самонадеян пионерски дух се беше предало през поколенията и на днешните жители на града.

Сега в „Пиърсънс Дженерал Стор“ се сменяха карти и се правеха залози. Играеше се покер на дребни стотинки в най-буквалния смисъл и рядко имаше вечер, в която някой от участниците да се прибере вкъщи с олекнал или натезжал с повече от долар-два джоб. Все пак добрите карти осигуряваха правото да се перчиш до края на седмицата

и се бе случвало компаньоните картоиграчи на Бен Пиърсън няколко дни да не влизат в магазина му, за да дадат възможност на победоносното му настроение да се поохлади.

— Вдигам с десет цента — каза Колдър Айтън.

Колдър бе работил редом с Бен Пиърсън близо половин век и му завиждаше за косата. Той притежаваше малък дял от акциите на магазина, вследствие на кратък период на финансово съперничество в средата на миналия век, когато някои жители на града бяха допуснали вниманието им да бъде отклонено — от войната и от всичко останало — и за известно време бяха изоставили добрата стара предпазливост с надеждата след време напълно да забравят за нея. Но скоро бяха разбрали колко е глупаво да се мисли така и по-възрастните бяха запомнили много добре този урок.

Томас Соулби сви устни и хвърли хладен поглед към Колдър. Колдър рядко качваше с повече от десет цента, ако нямаше поне кента, и бе метнал монетата толкова бързо, че със сигурност държеше флеш или нещо още по-силно. Те винаги играеха с еднооки поп и валета като жокери^[2], освен това бе мярнал от ръката на Колдър да наднича и дама пика — Томас не смяташе за измама, ако някой е достатъчно невнимателен да покаже картите си на всички. Едно време, когато участваше в корпоративните машинации, тъкмо това му беше помогнало да стане добър бизнесмен. Сграбчваш всяка попаднала ти възможност и я изцеждаш докрай.

— Аз излизам — каза Люк Джоблин.

Шейсетгодишен, той беше най-младият от четиримата, но също така и най-влиятелният. Семейството му беше в търговията с недвижими имоти още откакто пещерният човек бе погледнал свой събрат и си бе казал: „Брей, неговата пещера е много по-голяма от моята. Питам се дали ще се сети да се изнесе. Ако пък не се сети, ще го пречукам и пак ще му взема пещерата“. В този момент някой праисторически Джоблин може би бе надушил възможност да спечели проценти от сделката и едновременно с това да предотврати кръвопролитие.

Сега Люк Джоблин имаше грижата недвижимите имоти в Проспъръс да остават в ръцете на подходящите хора, също както баща му, дядо му, прадядо му и прапрадядо му преди него. Люк Джоблин познаваше щатските разпоредби, касаещи градоустройството и

ползването на земята, днешните и предишните — нищо чудно, след като бе помагал при написването на повечето от тях — и най-големият му син бе общински инспектор по градоустройството и строителството. Джоблинови имаха по-големи заслуги от всички останали семейства за запазването на уникалния характер и облик на Проспъръс.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „излизам“? — сопна му се Пиърсън. — Та ти едва погледна онези карти пред себе си, преди да ги хвърлиш, като че ли са отровни.

— Ръката ми не става за нищо.

— През последните осем раздавания прибра почти долар от мен — каза Томас. — Най-малкото, което можеш да сториш, е поне да дадеш възможност човек да си върне загубеното.

— Ти какво искаш, просто да ти броя парите ли? Нямам карти. Това е стратегическа игра: рискуваш, когато си силен, излизаш, когато си слаб.

— Можеше да блъфираш. Можеше поне да си направиш труда.

Между тях винаги беше така. Харесваха се взаимно, но удоволствието, което всеки от двамата получаваше от компанията на другия, бе правопрпорционално на неприятните положения, в които се поставяха по време на играта.

— Аз донесох уискито — изтъкна Люк. — Ако не бях аз, щяхте да пиете „Олд Кроу“.

Чу се одобрително мърморене.

— Да, това се пие — каза Колдър, натъртвайки на „това“. — Адски добро е.

Всички се редуваха да носят бутилката за седмичните сбирки на покер, макар че тя обикновено стигаше за две вечери, и беше въпрос на гордост да донесеш нещо, което да задоволява донякъде всички вкусове. Люк Джоблин бе запознат с шотландското уиски по-добре от останалите и тази вечер пиеха осемнайсетгодишен скоч от „Талискър“, единствената спиртоварна на остров Скай. Беше малко прекалено ароматен за небцето на Томас, който обаче не можеше да не признае, че е много по-добър от „Дъ Гленливет“, неговия избор отпреди няколко седмици. Но Томас никога не си бе падал по твърдия алкохол и предпочиташе виното. Той разклати по навик уискито още веднъж и

отпи малка глътка. Започваше да му харесва все повече и повече. Със сигурност нямаше да е трудно да свикне с него.

— Може би този път ще ти позволя да излезеш — каза той.

— Много великодушно от твоя страна — отвърна Люк.

Накрая Колдър взе пода с флеш, както Томас бе предположил. Тази вечер никак не му вървеше. Ако продължаваше така, щеше да се наложи да развали още един долар.

По мълчаливо съгласие си дадоха малка почивка. Разговорът се насочи към местните теми: делови взаимоотношения, слухове, любовни връзки и проблеми в града, на които трябваше да се обърне внимание. Три корена почти бяха пробили тротоара на „Мейн Стрийт“, а сградата на общината се нуждаеше от нов парен котел. Беше възникнал спор за старата къща на Палмърови, която три семейства искаха да купят за децата си. Палмърови, необщителна семейна двойка дори по стандартите на града, бяха починали, без да оставят потомство, и бяха прекъснали своя род в Проспъръс. Приходите от техните имоти трябваше да бъдат разпределени между различни благотворителни фондове, като една част щеше да отиде и в централния фонд на града. Но жизненото пространство в Проспъръс се котираше високо и къщата на Палмърови, макар малка и нуждаеща се от известен ремонт, бе много желана. Всяка нормална община би позволила да надделее пазарният механизъм и къщата да отиде при онзи, който предлага най-много пари. В Проспъръс обаче не се процедираше по този начин. Решението за продажбата на къщата щеше да бъде взето в зависимост от това кой я заслужава, кой е най-много в правото си да претендира за нея. Щеше да се проведе обсъждане и да се постигне съгласие. Семейството, което евентуално купи къщата, щеше да заплати известно обезщетение на останалите. Разбира се, Люк Джоблин щеше да получи своята комисиона, но щеше да си я изработи.

На практика сбирката им на покер изпълняваше ролята на неофициална среща между повечето градски съветници. Само Колдър Айтън не участваше в разискванията. Заседанията го отегчаваха и той винаги одобряваше решенията на Бен Пиърсън, каквито и да бяха те. Впрочем старият Кинли Ноуел отсъстваше тази вечер — лежеше в болницата с пневмония. Общото усещане бе, че на Кинли не му остава много. Трябваше да се помисли за възможни заместници и сега Бен

постави въпроса пред колегите си от градския съвет. След известни колебания беше решено, че известно подсилване с по-млада кръв не би навредило и че трябва да се поговори с по-голямата дъщеря на Уокър, Стейси, след като първият градски съветник Хейли Кониър даде съгласието си. Кониър не държеше да я наричат съветничка, не одобряваше подобни глупости. И не си падаше по покера, нито по уискито. Бен Пиърсън каза, че ще говори с нея на сутринта и ще види какво мисли тя, но не очаква отказ или някакви проблеми с кандидатурата. Стейси Уокър беше умно момиче и добър адвокат — никак не бе зле да имат подръка адвокат.

Томас Соулби не беше толкова сигурен. Убеден бе, че Хейли Кониър ще възрази, а тя все още разполагаше с рядко използваното право на вето върху кандидатурите за членове на съвета. Кониър бе силна жена, която предпочиташе мъжката компания и не притежаваше особено силно чувство за дълг към другите представителки на своя пол, които можеха да се превърнат в заплаха за собствения ѝ пост. Тя не би одобрила идването на толкова млада и енергична жена като Стейси Уокър и Томас беше на мнение, че в случая с дъщерята на Уокър може би наистина беше права. Той самият имаше амбиции да ръководи съвета, след като Кониър си отиде, и бе работил дълго и упорито конкуренцията му да е възможно най-слаба. Стейси Уокър просто бе твърде умна и амбициозна за неговия вкус. Той често се спречкваше с Кониър, ала нямаше да има нищо против тя да използва правото си на вето, за да отхвърли номинирането на Уокър. Можеше да се намери някой по-подходящ; някой по-солиден, по-опитен.

Някой по-отстъпчив.

Томас се протегна и огледа стария магазин с неговата странна смесица от скъпи, ръчно изработени, предмети и обикновени стоки, които можеха да се купят в „Ханафорд“ или „Шоу“ на половината от тукашната цена. Бен определено не се церемонеше с цените и Томас би приел това, но трябваше да се мисли и за изгодата, ширещите се слухове и подкрепата за местните производства. За града беше важно парите да остават в пределите му, когато това е възможно. Започнеха ли веднъж да изтичат, Проспъръс щеше да остане финансово стабилен само по име^[3]. За първите заселници това име бе отчасти молитва и отчасти вдъхновение. Сега то отразяваше реалната ситуация: градът имаше най-високия доход на глава от населението в Мейн, факт, който

на пръв поглед можеше и да не се забележи, ако се съди единствено по вида му. Проспъръс предпочиташе да остава в сянка и да не привлича вниманието към себе си.

Четиримата мъже седяха в западната половина на магазина, където Колдър бе сложил няколко маси до широкия прозорец с изглед към двора и гората зад него. През лятото там имаше пейки, на които да седнеш, но засега тревата още бе покрита със заледен сняг и въздухът беше наситен с пронизваща влага и студ, от които възрастните хора получаваша болки в костите. Залючена врата от лявата страна на Томас водеше към оръжейния магазин, а зад него бе и самата оръжейна работилница. На опърпаната и пожълтяла табела беше написано, че за всяко прието за поправка оръжие се изисква депозит от 30 долара и още 25 долара допълнително, ако е дадено без необходимия пълнител. Томас дори не знаеше защо надписът още стои. Единствените хора, които даваха на Бен Пиърсън оръжия за поправка, бяха местни и едва ли биха забравили, че са ги оставили при него. И ако бяха пропуснали да донесат пълнителя, спокойно можеха да минат по-късно същия ден и да го донесат.

Съпругата на Томас, Констанс, използваше понякога услугите на Бен — цял живот беше участвала в състезания по стрелба с пушка, а на младини почти беше покрила олимпийските стандарти, макар че когато се стигна дотам, разликата между нейните умения и изискванията се беше оказала непреодолима като бездънна пропаст — но беше сред малцината изключения в Проспъръс. Дори като се вземат предвид ловците, тук процентът на притежаващите оръжие бе един от най-ниските в щата. Оръжейничеството беше незначителна част от бизнеса на Бен — по-скоро хоби. Той държеше само малък асортимент пушки и пистолети за продажба, предимно скъпи екземпляри, но изглежда, му беше приятно да работи с метала, да прави нарези и жлеbove, да монтира скъпоценни камъни. Носеше му се славата, че изработва по поръчка много красиви приклади, ако това ти е на сърцето.

Томас се прозя и хвърли поглед към часовника си. Уискито се беше качило в главата му и на него му се искаше вече да си е в леглото. Погледна надясно. Лампата над масата осветяваше само няколко стъпки от снега във двора. Нататък бе мрак. Нещо бледо се мяркаше в сенките. Приличаше на пеперуда. Докато го наблюдаваше, то

ставаше все по-голямо и по-голямо, докато накрая прие формата на млада жена, чиято изцапана бяла рокля почти се сливаше със снега, и той си помисли, че може би вижда жената насън. Тя тичаше, краката ѝ бяха боси, а в тъмната ѝ коса се бяха заплели листа. Идваше все по-близо и по-близо. Томас отвори уста да каже нещо, но не издаде никакъв звук. Стана от стола точно когато жената се блъсна в прозореца и го разтърси. Ноктите ѝ бяха изпочупени. Оставяха кървави следи по стъклото.

— Помогнете ми — извика тя. — Моля ви, помогнете ми. Думите станаха на облачета във въздуха, вятърът ги грабна и ги отнесе в ослушващата се гора.

[1] Смесен магазин и оръжейна работилница на Пиърсън. — Б.пр. ↑

[2] Поп каро, вале пика и вале купа, които са изобразени на картите в профил. В покера с тях могат да се заместват само аса и липсваща карта за кента. — Б.пр. ↑

[3] Prosperous (англ.) — преуспяващ, благоденстващ. — Б.пр. ↑

Километри на юг, в град Портланд, умираше бездомник.

Името му бе Джуд — нямаше фамилия, само Джуд — и беше добре известен както сред останалите скитници, така и сред полицаите. Той не беше престъпник, макар някои хора в Портланд да бяха на мнение, че да си бездомен, е престъпно деяние, което трябва да се наказва с лишаване от грижи и подкрепа, докато проблемът не бъде решен от смъртта. Не, Джуд винаги бе спазвал законите, но бе прекарал толкова много време на улицата, че познаваше всяко кътче в града, всяка пукнатина по тротоарите, всяка издадена тухла. Той слушаше внимателно разказите на своите другари по съдба за появата сред тях на непознати хора, хора с лошо поведение. Обръщаше внимание на новините за изоставени имоти, които преди са им служили за подслон, а сега се използват от дилъри на наркотици, и предаваше тази информация на полицаите. Не го правеше за своя изгода, въпреки че понякога нощите бяха студени, а полицаите му предлагаша уютна на затворническа килия, където да си почине, дори разходка с кола до Южен Портланд или още по-надалече, ако необичайно великодушие — или отегчение — обземе внезапно някое от ченгетата.

Джуд изпълняваше ролята на нещо като баща за бездомниците в града и връзките му с полицията му позволяваха да се застъпва за мъжете и жените, които понякога си имаха неприятности със силите на реда заради дребни закононарушения. Ставаше посредник и на хората от градските служби, които се грижеха за бездомниците, като наглеждаше онези, които бяха в най-голяма опасност и съответно най-малко склонни да поддържат непрекъснато връзка с човек, който може да им помогне. Джуд знаеше къде спи всеки от тях и по всяко време можеше да назове броя на бездомниците в града с точност до няколко души. Дори най-лошите от тях, най-склонните към насилие и най-безразсъдните, уважаваха Джуд. Той бе човек, който би предпочел сам да остане гладен, но да сподели с ближния си каквото има, вместо да го гледа как умира от глад.

Онова, което Джуд отказваше да споделя с другите, бе по-голямата част от собствената си история. И рядко искаше за себе си нещо повече от най-елементарни услуги. Явно бе образован и в раницата, която носеше на гърба си, винаги имаше една-две книги. Познаваше отлично най-доброто от художествената литература, но предпочиташе историята, биографиите и трудовете по социология. Говореше френски, испански, малко италиански и малко немски. Почеркът му бе дребен и елегантен, както служещият си с него. Джуд се поддържаше чист и добре облечен, доколкото позволяваха обстоятелствата. В магазините „Гудуил“^[1] на „Форест Авеню“ и в съседство с Мейн Мол, както и в Армията на спасението на „Уорън Авеню“ всички знаеха наизуст мерките му и често оставяха настрана разни неща, които мислеха, че биха му харесали. По стандартите на улицата дори можеше да се каже, че Джуд е нещо като конте. Той рядко говореше за близките си, но се знаеше, че има дъщеря. В последно време тя бе станала тема за разговори между малкото му близки приятели. Шушукаше се, че дъщерята на Джуд, психически разстроена млада жена, отново била изчезнала, но той рядко я споменаваше и не желаше да занимава полицията с личните си тревоги.

Заради сътрудничеството и почтеността му грижешите се за бездомниците в града бяха опитвали няколко пъти да му намерят някакво постоянно жилище, но бързо бяха разбрали, че нещо в характера му го прави непригоден за уседнал живот. Той оставаше в своя нов дом седмица или месец, а после някой социален работник отиваше да провери оплакване и откриваше, че Джуд е отстъпил апартамента на четири-пет други бездомници и се е върнал на улицата. През зимата търсеше подслон в приюта на „Оксфорд Стрийт“ или, ако там нямаше свободно легло, което при лошо време се случваше често, лягаше върху тънко чердже на пода в близкия културен център на „Пребъл Стрийт“ или сядаше във фоайето на агенцията за социално подпомагане в Портланд. В такива нощи, когато температурата падаше до минус десет и вятърът бе толкова студен, че преминава през пластове вълна и памук, вестници и плът и стигаше направо до костите му, той се чудеше на онези, които твърдяха, че Портланд бил много привлекателен за бездомниците, защото намирал място за всеки, който търси подслон. Но вземаше предвид и собствените си

недостатъци, заради които му бе невъзможно да приеме удобствата, които се мъчеше да осигури на другите. Знаеше какво означава това: че ще умре на улицата. Затова не бе изненадан от факта, че смъртта най-сетне бе дошла да го вземе, а само от формата, в която се беше явила.

От седмица и нещо живееше в сутерена на порутен и изтърбушен отвътре блок близо до Диъринг Оукс. Ядеше малко — само каквото успяваше да открие из кофите и каквото даваха в приютите, — опитвайки се да балансира потребността да пести с основното изискване да остане жив.

Нямаше да ѝ бъде полезен, ако умре.

Генетично ли беше? Беше ли предал на единствената си дъщеря своя дефект, своята разрушителна любов към улицата?

В по-трезвите си, по-здравомислещи моменти мислеше, че не е. Той никога не бе имал проблеми с наркотиците, с алкохола. Привикването към различни вещества не беше в природата му. Дъщеря му, за разлика от него, бе започнала да ги употребява още откакто той бе напуснал дома си, или поне така му бе казала майка ѝ, преди да прекъснат окончателно контактите помежду си. Тя бе умряла, мразейки го, и не можеше да я вини за това. Непрекъснато бе повтаряла, че не знае къде е сгрешила, с какво го е засегнала толкова, че да напусне детето и нея, защото не можеше да приеме, че тя няма вина. Нещо се бе прекършило вътре в него и толкова. Зарязал бе всичко — работата, семейството, дори кучето си, — защото, ако не го беше сторил, щеше да посегне на живота си. Страдаше от психическо и емоционално разстройство, неописуемо и ужасно дълбоко, често срещано и въпреки всичко трагично — тъкмо заради тази си обичайност.

Беше се опитвал да говори с дъщеря си, разбира се, но тя не искаше да го слуша. Защо да го слуша? Защо да приема уроци за живота от човек, който е неспособен да приеме, че е щастлив, че е обичан? Тя хвърли в лицето му собствените му слабости, както и бе очаквал. Ако беше останал, ако беше истински баща, може би и тя щеше да остане там, където беше, и този звяр нямаше да я сграбчи в своите нокти и да изцеди лека-полека живота от нея. „Ти ми причини това, казала му бе тя. Ти.“

Но той бе направил всичко по силите си за нея, по своя си начин. Както той не изпускаше от очи хората от улиците на Портланд, които бе взел под своя опека, други се грижеха за дъщеря му, или поне се опитваха. Но не можеха да я спасят от нея самата; тя имаше склонност към самоунищожение, донякъде характерна и за увредената психика на баща ѝ. Всичко, което беше останало от имуществото на майка ѝ, бе влязло в нейно владение, тоест в ръцете на други: напълнило бе джобовете на любовници, които бяха само едно стъпало по-горе от сводниците и изнасилвачите.

Сега бе заминала на север. До ушите му достигаха съобщения за нея от Люистън, от Огъста, после и от Бангор. Новините от стара бездомница, която се беше запътила на юг, гласяха, че била чиста и търсела къде да живее, защото собственият дом щял да е първата стъпка към намирането на работа.

— Как изглеждаше тя? — попита Джуд.

— Добре изглеждаше. Тя е хубава, нали знаеш? Трудна, но хубава.

„Да, помисли си той. Знам. Хубава, дори повече от хубава. Тя е красива.“

Така че взе автобуса на север, но следите ѝ вече се бяха загубили. Ала се говореше за нея. Предложили ѝ бяха работа. Млада жена, която живееше и работеше в приюта за бездомни майки и децата им в Бангор „Тендър Хаус“, бе говорила с нея, така му казаха, когато се обади по телефона. Дъщеря му изглеждала развълнувана. Отивала да вземе душ, да си купи някои нови дрехи и може би да се подстриже. Семейна двойка, приятни възрастни хора, имали нужда от някого, който да им помага да поддържат къщата си и големия двор, може би да им готви понякога и да ги кара с колата на разни места, когато трябва. Казаха ѝ, че заради собствената си сигурност и за да премахнат всички съмнения, които тя може да има, по пътя за къщата ще се отбият в местния полицейски участък, просто за да я уверят, че са свестни хора и нямат намерение да ѝ причинят нещо лошо.

— Показаха ми снимка на къщата си — каза дъщеря му на жената от „Тендър Хаус“. — Красива е.

Как се нарича този град? — попита Джуд.

Проспъръс.

Името на града бе Проспъръс.

Джуд замина за Проспъръс и отиде в полицейския участък, но там му казаха, че такава момиче никога не е прекрачвало прага им, а когато започна да разпитва по улиците за дъщеря си, му отвърщаха с уверения, че никой нищо не знае. По-късно дойде да го прибере полицаи. Закараха го до края на града и му казаха да не се връща повече, но той се върна. Втория път усилията му бяха възнаградени с пренощуване в килия, но не беше както в Портланд и Скарбъро, защото не се намираше там по свое желание и го обзеха старите страхове. Не му беше приятно да го заключват. Той не обичаше заключените врати. Това бе и причината да се скита по улиците.

На другата сутрин го закараха в Бангор и го съпроводиха до автобуса. Направиха му последно предупреждение: стой далеч от Проспъръс. Не сме виждали дъщеря ти. Тя никога не е идвала тук. Престани да досаждаш на хората или следващия път ще бъдеш изправен пред съдията.

Но той нямаше намерение да стои настрана. В Проспъръс имаше нещо гнило. Почувствал го бе още от първия ден в този град. Улицата бе изострила чувствителността му към хората, които носят в себе си семената на злото. Едно от тези семена бе покълнало в Проспъръс.

Не сподели това с никого, най-малко пък с полицаите. Намери си оправдания за мълчанието, едно от които звучеше по-естествено от останалите: дъщеря му бе скитница, наркоманка. Такива хора по правило изчезваха за известно време и после отново се появяваха. Почакай. Почакай и виж. Тя ще се върне. Но знаеше, че няма да се върне, освен ако някой не започне да я търси. Тя беше в беда. Чувстваше го, но не можеше да се застави да говори за това. Гласните му струни замръзваха при произнасянето на името ѝ. Прекарал бе твърде дълго време на улицата. Болестта, която го накара да напусне семейството си, го бе направила неспособен да се разкрие, да покаже слабост или страх. Той бе заключена кутия, в която се надигаха бури. Човек в сянката на самия себе си.

Но имаше един мъж, комуто вярваше, мъж, към когото можеше да се обърне, детектив, ловец. Той работеше за пари и мисълта за това сякаш някак си освободи Джуд. Щеше да му плати за времето и това заплащане щеше да е цената за нужната му свобода да разкаже историята на своята дъщеря.

Тази нощ, неговата последна нощ, той бе преброил парите си: шепа банкноти, които бе скрил в кутия, заровена във влажната пръст на сутерена: малките спестявания, които бе поверил на един от социалните работници и си бе взел обратно същия ден; и плик с мръсни банкноти и монети, само малка част от заемите, които бе давал на другите и сега му бяха върнати с по четвърт долар върху долара от онези, които можеха да си го позволят.

Разполагаше с малко повече от 120 долара, достатъчно, за да бъдеш пребит от някои хора или убит от други. Достатъчно, надяваше се, за да наеме детектива за няколко часа.

Но сега той умираше. Въжето, вързано за греда на тавана, се стягаше около шията му. Опитва се да ритне, но държача краката му. Ръцете му, преди това вързани отстрани до тялото, сега бяха свободни и той инстинктивно ги вдигна към носа си. Ноктите му бяха изтръгнати, но едва усещаше болката. Главата му се пръскаше. Почувства как пикочният му мехур се освобождава и разбра, че краят му идва. Искаше да ѝ извика, но думите не излизаха. Искаше да ѝ каже, че съжалява, че съжалява толкова много.

Последният звук, който издаде, бе опит да произнесе името ѝ.

[1] Goodwill — Международна благотворителна организация, насочена към хората в неравностойно положение, която разполага с верига собствени магазини за продажба на дарени стоки. — Б.пр. ↑

Оставиха на Томас Соулби да успокои момичето. Той имаше четири дъщери и те на свой ред засега го бяха дарили само с внучки, така че имаше по-голям опит от всички присъстващи с укротяването на жени. Укротяването на тази явно щеше да е по-трудно: първата ѝ работа, след като я пуснаха вътре през задната врата на магазина, бе да грабне най-близкия нож и да ги държи на разстояние. Никоя от дъщерите и внучките на Томас не бе вдигала нож срещу него, макар да не бе много сигурен, че една-две от тях не са били способни на това през тийнейджърските си години.

— Спокойно, скъпа — каза той. Стоеше извън обсега на ножа и се стараше да говори колкото може по-меко. — Спокойно. Как се казваш?

— Ани — отвърна тя. — Извикайте полицията. Моля ви, само се обадете в полицията.

— Ще се обадим, но трябва...

— Веднага! — кресна тя и звукът едва не взриви слуховия апарат на Колдър Айтън.

— Добре, обаждаме се — каза Томас. Направи знак на Бен, който вече държеше мобилния си телефон. — Но какво да им кажем?

— Кажете им, че някаква кучка и скапаният ѝ съпруг ме затвориха в мазе и започнаха да ме угояват като прасе за клане. Това им кажете.

Томас погледна Бен и повдигна рамене.

— Може би ще е по-добре да не използваш точно тези думи.

Бен кимна и започна да набира номера.

— Сложи го на високоговорител, Бен — каза Томас, — та Ани да знае, че не я мамим.

Бен докосна екрана на телефона и усили максимално звука. Всички чуха, че звъни. На третия сигнал прозвуча глас:

— Началник Морланд на телефона.

Момичето сякаш се поуспокои, когато го чу, но Томас виждаше, че продължава да хвърля погледи над рамото му и да се визира навън

през прозореца в посоката, от която беше дошло. Нямахме как да знае колко време ще мине, докато нейните похитители забележат, че е избягала, и тръгнат да я търсят. Не вярваше, че четирима стари глупаци ще могат да я защитят.

— Лукас, обажда се Бен Пиърсън от магазина. Тук имаме едно момиче в беда. Казва, че името ѝ е Ани и че някой я е държал затворена в мазе. Ще съм ти много благодарен, ако дойдеш наистина бързо.

— Тръгвам. Кажи ѝ да има малко търпение.

Връзката беше прекъсната.

— Полицейският участък далече ли е? — попита Ани.

— На километър и половина, но аз се обадох на мобилния му — каза Бен. — Може да е по-наблизо или малко по-надалече, но градът ни не е голям. Скоро ще дойде.

— Можем ли да ти предложим нещо, скъпа? — попита Томас. — Искаш ли вода или кафе? Имаме уиски, ако то ще помогне. Сигурно умираш от студ. Бен, намери някакво палто на момичето.

Бен тръгна към закачалката да донесе някое от мъжките палта. Придвижването му го доведе почти в обсега на ножа и момичето разцепи предупредително въздуха.

— Господи! — каза Бен.

— Стой далече от мен! Всички се отдръпнете. Не искам никой от вас да ме доближава, не и преди да дойде полицията, разбрахте ли?

Томас вдигна ръце.

— Както кажеш, но виждам, че трепериш. Виж, Бен ще отиде до закачалката и ще плъзне по пода към теб палто. Никой от нас няма да те приближава, нали? Така де, никой тук не изгаря от нетърпение да бъде нарязан.

Момичето помисли над предложението, после кимна. Бен свали от закачалката своята голяма стара канадка „Л. Л. Бийн“ с гъши пух и я плъзна по пода. Момичето клекна и без да сваля очи от четиримата мъже, пъкна лявата си ръка в ръкава. Изправи се и с едно бързо движение премести ножа от дясната в лявата си ръка, за да може да облече дрехата. Мъжете останаха напълно неподвижни. След това тя се придвижи странично до масата за покер в другия край на помещението, наля си чаша уиски и я изпи на една глътка. Люк Джоблин изглеждаше леко засегнат.

— Тези хора, които са те държали като затворничка, ти видя ли ги? — попита Томас.

— Да.

— Знаеш ли имената им?

— Не. — Момичето се поотпусна и скоро думите бликнаха неудържимо от устните му.

— Но те не бяха онези, които ме доведоха тук най-напред. Дойдох с едно възрастно семейство, Дейвид и Хариет Карпентър, ако това са били истинските им имена. Те ми показаха лични карти, когато се срещнахме за пръв път, но какво разбирам аз от лични карти? Още щом стигнахме в покрайнините на тази проклета дупка, ме предадоха на друга двойка, по-млада от тях. Те ме държаха в проклетото си мазе. Познавам лицата им. Дори не си правеха труда да ги крият от мен. Така разбрах, че накрая ще ме убият. Дойдоха и други. Хванах ги, че ме гледат през прозорчето на вратата. Преструвах се на заспала, но видях част от лицата и на някои от тях.

Томас поклати недоверчиво глава и седна тежко на един от столовете. Бен Пиърсън хвърли тревожен поглед към гората, също както момичето, очакващо от мрака да изплуват фигурите на настървени хора, дошли да го завлекат обратно в неговия затвор. Люк Джоблин наблюдаваше младата жена с неразгадаемо изражение. Вниманието на Колдър Айтън бе съсредоточено върху бръчките по ръцете му. Проследяваше ги с върховете на показалците — първо левия, после десния, сякаш бе изненадан да открие тези свидетелства за своето остаряване. Нищо повече не се каза, успокоителните думи секнаха. Сега това бе работа на Морланд.

Ани отиде до тезгяха, откъдето можеше да държи под око паркинга до магазина. В далечината светнаха сини лампи. Полицията идваше. Момичето наблюдаваше четиримата мъже, но те изглеждаха така стъписани, че едва ли представляваха опасност за нея.

В паркинга влезе форд „Краун Вик“ без отличителни знаци, но със синя лампа на таблото. Въпреки че когато затвори магазина, Бен бе угасил външното осветление, над верандата имаше лампи, които се палят при движение. Сега те осветяваха паркинга и къпеха в бляска си началник Морланд, докато излизаше от колата.

— Повдига ми се — каза Ани. — Трябва да отида до тоалетната.

— Началникът на полицията тъкмо пристигна, скъпа — обади се Томас.

— От уискито е — каза момичето. — Направи ми нещо на стомаха.

Преви се, сякаш от болка.

— Ще повърна или ще се насера, не знам кое от двете.

Бен не искаше нито едното от двете да се случи на неговото работно място, затова я насочи към врата в дъното на магазина. Тя водеше към частния му апартамент, където преспиваше понякога, най-вече, когато оставаше да работи до късно в оръжейната работилница. Къщата му бе на около километър, но откакто почина съпругата му, тя му се струваше твърде голяма и празна. Предпочиташе магазина. Това бе домът му сега.

— Втората врата вляво — каза той. — Не бързай, вече си в безопасност.

Тя тръгна към дъното на магазина, сложила ръка на устата си, секунди преди началникът на полицията да влезе. Той бе едър мъж, над метър и деветдесет и повече от деветдесет килограма. Бе гладко обръснат и очите му бяха сиви като изстинала пепел от стари огънове. Беше началник на полицията в Проспърс от близо десет години и бе поел службата от баща си. Преди това бе „чиракувал“ като редови полицай в Мейнската щатска полиция. Така го наричаше винаги, „моето чиракуване“. Всички знаеха, че Проспърс е единственият град, който е от значение за него. Вървеше с едва забележимо накуцване — последица от автомобилна катастрофа край Огъста преди години. Никой никога не бе споменавал, че увреденият крайник може да се отрази на способността му да изпълнява своите служебни задължения и той никога не бе давал повод за това.

— Къде е тя? — попита Морланд.

— В банята — отвърна Бен. — Прилоша й.

Морланд бе идвал в магазина на Пиърсън достатъчно често, за да го познава почти толкова добре, колкото собствения си дом. Отиде право до банята, почука на вратата и извика:

— Госпожице? Името ми е Лукас Морланд, аз съм началникът на полицията тук, в Проспърс. Добре ли сте там вътре?

Нямаше отговор. Студен вятър развяваше крачолите на панталона му около обувките и краката. Идваше изпод вратата на

банята.

— Мамка му — каза той.

Отстъпи назад, вдигна десния си крак и ритна силно ключалката. Ключалката издържа, но касата се счупи при втория опит. Вратата се отвори, за да открие празна баня пред него. Прозорчето над тоалетната зееше отворено. Морланд не загуби дори и секунда, за да погледне навън. Момичето сигурно вече бързаше да се скрие в мрака. Обърна се и тръгна обратно към магазина, като едва не събори вървящия след него Томас Соулби.

— Какво има? — попита Томас, но Морланд не му отговори.

Опитваше се да скрие болката в левия крак. Това проклето време винаги му се отразяваше адски зле и щеше да е щастлив, когато зимата свърши най-сетне. Изкуцука обратно до паркинга и зави наляво покрай сградата. Магазинът на Пиърсън се намираше близо до кръстопът: обърнатата на север фасада беше на главния път, който влизаше в Проспъръс, а на запад бе магистралата. Зрението на Морланд беше добро, дори в тъмното, и различи фигура, която се движеше бързо между две групи дървета в посока към магистралата. Пътят изкачваше височина на западната граница на Проспъръс. Докато я наблюдаваше, на хълма се появиха фарове на камион.

Ако момичето стигнеше до него, той беше загубен.

Ани тичаше.

Беше толкова близо до спасението, или поне така си бе мислила, и тогава се появи ченгето. Позна го веднага: фигурата и ръста му, но най-вече начина, по който куца. Беше го виждала два пъти. Първия път точно след като беше предадена на втората двойка, когато бе отведена в мазето. Борила се бе с тях, докато я сваляха от камиона, и кърпата на очите ѝ се бе отместила леко. Ченгето беше там, надзираваше операцията, вървеше след тях, докато я носеха към килията ѝ. Вторият път беше, когато ѝ позволиха да вземе душ, въпреки че винаги я държаха с белезници на ръцете и краката. Погледнала бе надясно, докато излизаше от килията си в мазето, и преди вратата да се затвори, за миг бе зърнала в горния край на стълбището мъжа със сивите очи. В нито един от двата случая той не бе в униформа, иначе не би направила глупостта да позволи на старчоците да се обадят в полицията.

Онези двамата я хранеха добре. Това поне не можеше да им се отрече. Сега имаше сили, може би толкова, колкото не бе имала от много години. В организма ѝ нямаше алкохол и бе чиста откъм наркотици. Собствената ѝ скорост я изненадаваше.

Ани видя камиона едновременно с Морланд. Ако успееше да стигне навреме до магистралата, можеше да го спре и да помоли да я откарат до някой друг град. Имаше вероятност ченгето да тръгне след тях, но всеки шофьор на камион, който е с всичкия си, щеше да види окървавените ѝ боси крака и скъсаната ѝ нощница и да разбере, че я е сполетяло нещо ужасно. Ако това не стигне, за да го убеди, сигурна бе, че историята ѝ ще свърши останалото. Той — или тя, ако имаше късмета да я качи жена — можеше да я заведе при ченгетата в Бангор или до най-близкия участък на щатската полиция. Шофьорът на камиона можеше да я закара и направо във Вашингтон, в централата на ФБР, все едно ѝ беше. Искаше само да се махне от този покварен град.

Когато наближи пътя, теренът започна да става по-стръмен. Леко залитна, когато се спъна в камък, и я прониза ужасна, остра болка. Счупила бе големия пръст на десния си крак. Сигурна беше. Това я забави малко, но не я спря. Камионът още бе на известно разстояние, щеше да стигне до магистралата много преди той да премине. Готова бе, ако е нужно, да застане на средата на пътя и да рискува да бъде прегазена, за да го спре. За предпочитане бе да умре бързо под колелата, вместо да я върнат отново в онова мазе.

Нещо я блъсна отзад и тя падна. Миг по-късно чу изстрела, почувства напрежение в гръдния кош, последвано от парене, което запали дробовете ѝ. Обърна се настрани и се опита да каже нещо, но от устата ѝ излизаше само кръв. Камионът мина на ръка разстояние от мястото, където лежеше, без шофьорът да има представа, че тя е там и умира. Ани протегна пръсти и усети полъха от преминаването му. Паренето вътре в нея вече не бе изгарящо, а студено. Ръцете и краката ѝ започваха да се вкочаняват, вледеняването се разпростираше все по-нашироко и накрая стигна до самото ядро на живота ѝ, сковавайки крайниците и превръщайки кръвта ѝ в кристали.

Чуха се приближаващи стъпки, после до нея застанаха двама мъже и впериха погледи в агонизиращото ѝ тяло. Единият бе куцащото ченге, другият — старецът, който ѝ бе дал канадката си. Държеше в

ръцете си ловна пушка. Тя видя останалите му приятели да идват след него. Усмихна се.

Измъкнах се. Избягах ви. Това не бе краят, който очаквахте.

Победих ви, жалки негодници.

Аз...

Бен Пиърсън видя как животът напусна момичето, как тялото му се слегна, когато последният дъх излетя. Поклати печално глава.

— И тази я биваше — каза той. — Беше мършава, но те я охранваха. Ако бяхме имали този късмет, можехме да извлечем от нея десет години, дори повече.

Началник Морланд излезе на пътя. Не идваха други коли. Нямаше опасност да бъдат видени. Но каква каша. Каква ужасна каша. Някой щеше да си плати за това.

Присъедини се към останалите. Томас Соулби бе най-близо до него по ръст. Тези неща са от значение, когато си имаш работа с труп.

— Томас — каза той, — ти хвани левия й крак. Аз ще хвана десния. Хайде да разчистим всичко това.

И двамата мъже повлякоха останките на Ани Бройър, изгубената дъщеря на човека, наречен Джуд, обратно към магазина.

Те видяха колите да отбиват в алеята им и разбраха, че са загазили.

Най-отпред беше началник Морланд с неговия „Краун Вик“ без отличителни знаци. Лампата на таблото обаче не светеше. Началникът не държеше присъствието му тук да се набива на очи.

Следваше го тойотата „Приус“ на Томас Соулби. Много хора в Проспъръс караха приуси или други екологични коли. Тук гледаха на мощните спортни автомобили с лошо око. Свързано бе с традициите в града да се поддържа благоприятна околна среда, в която да се отглеждат поколенията деца. Всеки знаеше правилата, писани и неписани, и те рядко биваха нарушавани.

Когато колите спряха пред къщата, Ерин хвана ръката на съпруга си. Хари Диксън не беше висок, нито особено хубав. Натрупал бе килограми, челото му оплешивяваше, хъркаше като бормашина, когато спи по гръб, но беше неин съпруг, и то добър съпруг. Ерин понякога съжеляваше, че нямат деца, но не им било писано. Бяха чакали твърде дълго, след като се ожениха, и когато стана ясно, че няма да зачене по естествен път, вече бяха навлезли в една рутина, където всеки от двамата бе достатъчен на другия. О, разбира се, често им се бе искало нещо повече, но и в полза на „достатъчното“ можеха да се кажат доста добри неща.

Обаче дойдоха несигурни времена и идиличната средна възраст, която си бяха представяли, бе застрашена. До 2011 година строителната компания на Хари преодоляваше най-тежките последствия от рецесията, като съкращаваше броя на служителите на пълно работно време и изрязваше цените до кокал, но през 2011 година тя на практика фалира. Съобщаваха, че само през март в щата са били закрити 4800 работни места и Мейн е станал национален лидер по броя на останалите без работа. И двамата бяха чели за разправиите между Департамента по труда и Центъра за икономическа политика в щата, защото посочените от Центъра по-високи числа за закритите работни места се базираха на данни от бюро по труда, които

Департаментът оспорваше. Ако питаха Диксънови, тъкмо щатският Департамент по труда се опитваше да смете мръсотията под килима. Това бе същото, както да кажеш на някого, че краката му са сухи, когато водата вече е стигнала до брадичката му.

Сега компанията на Хари бе паднала почти до равнището на еднолична фирма; той приемаше дребни поръчки, които може да изпълнява с евтина работна ръка, а при нужда наемаше опитни специалисти на почасови договори. Все още смогваха да си плащат ипотеката, едва-едва, но се лишаваха от доста луксове и правеха все по-голяма част от покупките си извън Проспъръс. Полусестрата на Ерин Даян и съпругът ѝ хирург ги бяха подпомогнали с малка сума. И двамата работеха като консултанти в болница и бяха добре материално. Можеха да си позволят да им помагат, но гордостта на Ерин и Хари бе накърнена от факта, че са били принудени да ги молят за заем — при това заем, който нямаше изгледи скоро да изплатят.

Бяха теглили пари и от градския фонд за подпомагане на гражданите, изпаднали във временни финансови затруднения. Бен Пиърсън, който бе смятан за един от по-отзивчивите членове на съвета, се беше погрижил за подробностите и парите — малко повече от 2000 долара — донякъде им бяха помогнали, но Бен бе дал да се разбере, че те трябва да бъдат върнати, в брой или в натура. Ако това не станеше, съветът щеше да се разрови по-надълбоко във финансите им, а започнеха ли да душат наоколо, като нищо щяха да разберат за Даян. Ето защо Диксънови се съгласиха, макар и неохотно, да гледат момичето. Това щеше да се счита за изплащане на заема и тайната за роднинските им връзки с Даян щеше да бъде запазена.

Ерин бе разбрала за съществуването на своята полусестра Даян преди около три години. Бащата на Ерин бе напуснал Проспъръс, когато тя бе още невръстно дете, а впоследствие майка ѝ се беше омъжила повторно — по някаква случайност за братовчед на Томас Соулби. Оттогава не бе чувала нищо за баща си, но по-късно, в края на 2009 година, Даян я беше издирила по някакъв начин и помежду им се бе породила плаха, но искрена привързаност. Баща им очевидно си бе изградил нова и напълно различна самоличност, след като бе напуснал Проспъръс, и никога не бе споменавал града пред новата съпруга или детето си. Едва след смъртта му и смъртта на своята майка Даян бе открила сред вещите му документи, разкриващи истината за неговия

произход. По това време тя била вече омъжена за втори път — за човек, който, случайно или по волята на съдбата, живеел в същия щат, в който бил роден и баща ѝ, и то не много далече от града и живота, от които той бил избягал.

Ерин твърдеше, че не знае абсолютно нищо за причините, накарали баща им да положи такива усилия, за да скрие истинската си самоличност, но когато Даян настоя, Ерин намекна, че е имал връзка с жена от Луистън и се е боял семейството на майка ѝ да не потърси възмездие. Разбира се, нищо от това не бе вярно — е, поне историята за любовната афера. Страхът от отмъщение бе друг въпрос. Така или иначе, тя обясни на Даян, че ще е по-добре да стои далеч от Проспъръс и да не се рови в миналото на общия им родител. „Старите градове имат дълга памет — ѝ беше казала тя. — Те не забравят обидите.“

Подтиквана отчасти от готовността на своята полусестра да сподели с нея всичко, което знае за миналото на баща им, Даян, макар и озадачена, се бе съгласила да не се бърка в работите на Проспъръс, без да подозира, че Ерин тайно отсява от разказа си всички подробности — освен най-невинните.

И тъй, Ерин и Хари бяха бедните роднини, свързани с Даян и съпруга ѝ от сянката на един покойник. Но с удоволствие играеха тази роля, като криеха съществуването на Даян и съпруга ѝ от гражданите на Проспъръс. И двамата бяха наясно с неизречената истина, че в даден момент Даян можеше да им бъде полезна, и то не само с пари, защото тяхното най-голямо желание бе да напуснат Проспъръс, а това нямаше да е лесно. Съветът щеше да попита защо. Съветът щеше да проучи. Съветът със сигурност щеше да разбере за Даян и да се запита какви ли тайни е споделила Ерин Диксън със своята полусестра, дъщеря на човек, който е обърнал гръб на града, който е откраднал парите му и може би е подшушнал някому за сделката, която градът е сключил, за да се подсигури.

Не бе лесно да крият всички тези страхове от Даян и съпруга ѝ. И за да усложнят още повече нещата, бяха поискали парите да им бъдат дадени в брой. Ерин още си спомняше изражението на Даян: учудване, последвано от внезапното прозрение, че има нещо много нередно.

— В какви неприятности сте се забъркали вие двамата? — беше ги попитала тя, докато съпругът ѝ наливаше последното вино,

хвърляйки им неодобрителни погледи, навярно пазени за пациентите, които пренебрегват препоръките му за следоперативния период, а после се правят на изненадани, когато започнат да храчат кръв. Той се казваше Магнъс Мадсън и беше датчанин по произход. Държеше първото му име да се произнася Манъс, без „г“-то, и се бе примирил, че трябва да коригира буквалното произношение на Хари всеки път, когато се срещаха. Хари явно бе неспособен да каже Манъс. Това проклето „г“ все някак се промъкваше там. Така или иначе, Магнъс Мадсън не бе слязъл вчера от викингския дракар^[1]. В Мейн имаше камъни, които не бяха пристигнали тук толкова отдавна, колкото Мадсънови. Фамилията му бе имала достатъчно време да се научи да говори прилично английски и да се откаже от всички преструвки, които беше донесла със себе си от своята стара родина.

— Просто предпочитаме хората в Проспъръс да не знаят, че имаме сериозни затруднения — беше отвърнал Хари. — Градът е малък и ако това се разчуе, може да се отрази на шансовете ми да получавам поръчки. Ако ни дадете парите в брой, ще можем да правим редовни депозити в сметката си, докато стъпим отново на крака, и никой няма да разбере.

— Но нали всички взимания-давания, които имате с вашата банка, са строго конфиденциални — беше възразил Магнъс. — Не можете ли да поискате от банковия си мениджър разширена кредитна линия? Имам предвид, че още работите и досега трябва да сте изплатили по-голямата част от ипотеката си. Къщата ви е хубава и струва доста пари, дори в тези трудни времена. Няма да е като да искате необезпечен заем.

Хари имаше множество възражения по този въпрос, но всички те се свеждаха до едно: „Ние с теб живеем в различни светове“. Думите „необезпечен заем“ също го бяха жегнали, защото те искаха от Магнъс и Даян тъкмо това, но най-болезненото бе да си даде сметка, че Магнъс няма и най-бегла представа за начина, по който функционира град Проспъръс. Разбереше ли го, косата му щеше да побелее.

И скоро след това щеше да бъде убит.

Накрая Магнъс и Даян им дадоха парите и Хари ги използва, за да напомпва депозитите им в банката, но парите почти бяха свършили и той не вярваше, че ще получат нещо повече от роднините си. При нормални обстоятелства Хари и Ерин биха продали всичко и биха се

преместили другаде. Разбира се, щяха да бъдат донякъде оцетени по отношение на къщата, но с малко късмет можеха да вземат за нея висока петцифрена или ниска шестцифрена сума, след като изплатят ипотеката. Можеха да започнат отначало, вероятно като живеят под наем, докато икономиката се стабилизира.

Но ситуацията не беше нормална. Те знаеха, че едва ли са единствените пострадали в града; имаше слухове, и не само слухове. Дори Проспърс не бе напълно имунизиран срещу капризите на икономиката; и в течение на историята невинаги бе пощадяван от конфликтите и финансовите бъркотии, както и от гнева на природата. Но все пак винаги се беше измъквал по-леко от повечето други градове. Защото бе предприемал мерки, за да си гарантира известна стабилност.

— Какво мислиш, че се е случило? — пошушна на съпруга си Ерин, докато гледаха как мъжете ги приближават. — Дали е избягала?

— Не — отвърна Хари. — Не вярвам да е избягала.

Ако беше избягала, сега тези, другите, нямаше да са тук, на прага им. Имаше само две възможности. Първата бе момичето да е хванато, преди да успее да напусне Проспърс, в който случай началникът на полицията щеше да им е бесен, задето не са успели да я опазят, и можеха само да се надяват, че то е имало достатъчно разум да си мълчи за лекотата, с която беше избягало. Втората възможност бе да е мъртво и Хари се хвана, че му се иска да се е случило тъкмо това. Щеше да е по-лесно за всички тях.

Не чакаха началника на полицията да почука на вратата. Хари отвори, свари Морланд с вдигнат юмрук и инстинктивно се дръпна, за да избегне удара. Имаше звънец, но от Лукас Морланд не можеше да се очаква да го използва при тези обстоятелства. Рязкото чукане имаше много по-силно психологическо въздействие.

Хари отвори широко вратата, за да ги пусне да влязат, началникът със свирепо изражение на лицето, а Томас Соулби с по-скоро разочарован, отколкото ядосан вид, сякаш Ерин и Хари бяха тийнейджъри, неуспели да се справят с някакво много важно родителско изпитание.

— Знаем защо сте дошли — каза Хари.

— Ако знаете, защо не се обадохте да ни кажете за момичето?

— Току-що открихме, че я няма — отвърна Ерин. — Щяхме да се обадим, но...

Погледна съпруга си, очаквайки помощ.

— Но бяхме уплашени — довърши сама.

— Уплашени от какво?

— Че сме ви разочаровали, че сме разочаровали целия град. Знаехме, че ще се ядосате.

— Опитайте ли се да я потърсите?

— Да — каза Хари. — Всъщност не, още не, но тъкмо щяхме. Вижте, обул съм си ботушите. — Посочи надолу към краката си, които наистина бяха обути в ботуши. Той никога не стоеше вкъщи с обувки, Ерин му се караше заради килимите, но тази вечер си беше обул ботушите, в случай че всичко отиде по дяволите. — Готов бях да изляза навън, когато вие пристигнахте.

— Намерихте ли я? — попита Ерин. — Моля ви, кажете, че сте я намерили.

Беше добра, Хари не можеше да не ѝ го признае. Казваше точно каквото трябва, точно каквото началникът би очаквал да чуе.

Морланд не отговори. Остави ги да се потят известно време, да види дали няма да изгърват нещо. Сега трябваше да са много внимателни. Какво можеше да е казало момичето, ако бе заловено? Какво можеше да им е издало?

Нищо. Би си мълчало. Тъкмо затова двамата с Ерин оставяха най-често вратите отключени и отиваха да си вършат работата. Ако момичето бе заловено, можеха да отричат.

— Как се случи това? — попита Морланд.

— Вината е моя — отвърна Ерин. — Оставих вратата отключена. Не беше нарочно. Понякога, когато знаех, че е заспала, само слагех резето, оставях белезниците да висят свободно на механизма. Но бях уморена и мисля, че може да съм забравила да сложа катинара и резето да не е било съвсем на мястото си. Може да го е отместила от вътрешната страна. Намерих парче плат на пода, което може да е използвала. Вероятно го е откъснала от нощницата си.

— Откъде е знаела, че не си заключила вратата? — попита Соулби.

„Проклет да си — помисли си Хари. — Винаги съм имал чувството, че си прекалено умен, и това не е от полза за никого.“

Соулби, това жалко копеле, напомняше на Хари стар щъркел — само човка и крака.

— Нямам представа — отвърна Ерин. — Предполагам, че никога не е спирала да опитва. Сигурно е опитвала вратата всеки път, след като изляза от стаята, и този път ѝ е провървяло.

— Провървяло ѝ, значи? — каза Морланд.

Той си позволи лека усмивка.

— Покажи ми вратата. Обясни ми всичко още веднъж.

Слязоха в мазето и Ерин му показа килията, резето и катинара. Точно както беше му казала, на пода имаше парче бял плат, зацапано със смазка от резето. Морланд го разгледа и започна да премята катинара в ръцете си.

— Влизай вътре — нареди той на Ерин.

— Какво?

— Хайде. Влизай в килията. — Подаде ѝ парчето плат. — И вземи това със себе си.

Тя се подчини. Началникът на полицията затвори вратата след нея и сложи резето, но не го заключи с катинара. Каза:

— Сега отвори.

Слюнката в устата на Хари пресъхна. Би се молил, но отдавна беше престанал да вярва в Бога. Можеше да представи множество аргументи, изключващи възможността да има благосклонно божество, което бди над човечеството, и един от най-силните бе, че Проспъръс продължаваше да съществува.

След няколко опита Ерин успя да промуши парцала през процепа между вратата и рамката над резето. Нямахме обаче никакъв начин да издърпа обратно другия край. Хари затвори очи. Това бе краят.

През процепа се подаде тънка дървена треска, закачи платнената лента и я дръпна назад към вътрешната страна на вратата. Ерин започна бавно да я дръпва насам-натам. Резето помръдна — не много, но помръдна. С малко постоянство, щеше да е само въпрос на време, докато успее да отвори вратата отвътре, точно както твърдеше, че е сторило момичето.

Морланд се бе втренчил в Хари. Хари знаеше, че въпреки онова, което бе видял с очите си, началникът на полицията не вярва особено на казаното от Ерин. Ако очакваше обаче Хари да се пречупи, щеше да

остане разочарован, освен ако не прибегне до изтезания, а дори Морланд едва ли би паднал толкова ниско.

— Пусни я да излезе — нареди той на Соулби и Соулби дръпна резето.

Ерин излезе от килията, зачервена, но тържествуваща.

— Откъде взе треската? — попита Морланд.

— Беше на пода до леглото на момичето — каза тя. — Видях я, докато се опитвах да си представя как ли го е направила.

Тя му подаде борвата треска. Той я опипа, после отиде до леглото и намери мястото, от което беше откъртена.

— Изглежда нова — каза той.

— Момичето е избягало едва преди час — отвърна Ерин.

— Аха. — Началник Морланд хвана треската с двете ръце и я счупи на две. Това бе първата външна проява на гнева, който изпитваше.

— Още не сте ни казали дали сте я намерили — обади се Хари.

— О, намерихме я, разбира се.

— Къде е?

— В багажника на колата ми.

— Тя...

— Какво тя?

— Тя... мъртва ли е?

Морланд не отговори веднага. Затвори очи и изтри лицето си с дясната ръка. Раменете му се отпуснаха. В този момент Хари разбра, че са във от опасност, засега.

— Да, мъртва е — каза накрая Морланд. — Само че не умря, както се очакваше. Имаш ли лопата?

— Да — отвърна Хари. — В бараката ми за инструменти.

— Добре. Защото ще ми помогнеш да я зароя.

[1] Едномачтов дълъг и тесен кораб с квадратно платно, управляван с весла от двата борда. — Б.пр. ↑

Имах билет за полета на „Ю Ес Еървейс“ в 8,55 вечерта от Филадельфия, ако реша да го използвам, ала си давах сметка, че ако опитам да стигна навреме за него, това ще завърши или с катастрофа, или с известие за глоба за превишена скорост. Нито една от двете възможности не ми се нравеше особено, затова смених резервацията за 9,30 сутринта на другия ден и отседнах в мотел близо до „Бартрам Авеню“. Вечерях в бар, в който храната бе почти толкова лоша като онази, която можеш да си купиш на улицата, но не ме беше грижа.

Когато кацнах след събитията в Нюарк, след като адреналинът ми беше спаднал, треперех и бях готов да повърна. Нямах значение какво ще ям, то така или иначе щеше да има отвратителен вкус, но си мислех, че трябва да сложа нещо в стомаха си. Накрая оставих повечето от храната в чинията, а онова, което изядох, не се задържа дълго в червата ми, след като се прибрах в стаята.

Всъщност тези реакции ставаха все по-нормални за мен. Предполагам, че когато съм изпадал в ситуации като тазвечерната, винаги съм изпитвал страх — всеки, който е надзъртал в дуло на пистолет, който се е изправял пред опасността да бъде ранен или убит и твърди, че не се е уплашил, е лъжец или луд — но колкото по-често го правиш и оцеляваш, толкова по-ясно ти става, че късметът неизбежно ще ти изневери. Ако котките можеха да броят, сигурно щяха да стават нервни, когато започват петия си живот.

Освен това исках да гледам как Сам, дъщеря ми, расте. Тя отдавна бе оставила зад гърба си онези първи години, когато децата, макар и сладки, не правят много повече от това да бърборят и падат, също както някои много възрастни хора. Намирах я безкрайно очарователна и съжалявах, че вече не съм с Рейчъл, нейната майка, ала не очаквах Рейчъл да се върне при мен само за да мога да прекарвам повече време със Сам. Но пък и аз не исках Рейчъл да се връща, така че чувството беше взаимно. Все пак, при положение че Рейчъл и Сам бяха във Вермонт, а аз в Портланд, уреждането на периоди от време, които да прекарвам с дъщеря си, изискваше известно планиране.

Предполагам, че винаги бих могъл да се преместя във Върмонт, но тогава трябваше да гласувам за социалистите и да търся извинения, за да се отцепя от Щатите. Така или иначе, харесвах Портланд и близостта си до океана. Да рееш поглед над върмонтското езеро Бомъзин, не бе съвсем същото.

Легнах на кревата и прегледах съобщенията на клетъчния си телефон. Имаше само едно, от човек в Портланд на име Джуд. Той бе един от шепата местни бездомници, които ми бяха помагали в миналото — или като ми бяха давали информация, или с тайно наблюдение от време на време, тъй като хората бяха склонни да не забелязват бездомните или да се правят, че не ги забелязват. Естествено, Джуд нямаше телефон за обратна връзка. Вместо това предлагаше да му оставям бележка при хората от Центъра за психично здраве или на таблото за съобщения пред медицинския център „Амистад Къмюнити“ на „Стейт Стрийт“, за да му кажа кога ще мога да се срещна с него.

От известно време не бях виждал Джуд по улиците, но и не бях го търсил специално. Както повечето портландски бездомници, и той правеше всичко по силите си, за да не остава на улицата през зимата. Обратното означаваше риск да бъде открит замръзнал в някой вход.

Аз не бях изпаднал дотам. Напоследък работата ми се бе увеличила, защото си бях разработил добра странична линия за получаване на доходи като разносвач на съдебни призовки. Не беше престижна работа, но се печелеше добре и понякога изискваше да се използват поне няколко мозъчни клетки. Например в деня, преди да потегля за Нюарк, за да се срещна с Ейнджъл и Луис, бях осребрил чек за 2000 долара, включващ необлагаем бонус, и то само за един случай. Призовката бе във връзка с инвестиционен анализатор на име Хайръм П. Тейлър, който бе в началната фаза на сериозните и враждебни процедури по развода със съпругата си, представлявана от моята адвокатка и през повечето време моя приятелка Ейми Прайс. Хайръм беше такъв отвратителен развратник, че дори собственият му адвокат бе признал неофициално, че е възможно клиентът му да има пенис като тирбушон и накрая съпругата му да се е уморила от това унижение. Но щом съпругата бе подала молба за развод, Хайръм се бе заел да крие всички свързани с имуществото му документи и да прехвърля въпросното имущество възможно най-далече от досега й.

Дори бе напуснал своя офис в южен Портланд и бе опитал да замете следите си, обаче аз го проследих до апартамента на една от приятелките му, жена на име Бранди, която, макар и с име на стриптийзърка, работеше като счетоводител в Ню Хампшир.

Проблемът беше, че Хайръм не би вдигнал дори късче хартия от улицата от страх, че то може да е вързано с невидима нишка, която води до ръката на съдебен служител. Не ходеше никъде, без да е придружаван от Бранди; тя бе тази, която плащаше в брой за вестниците, хранителните продукти и питиетата в бара. Хайръм не докосваше нищо, ако можеше да избегне това. Сигурно сутрин, преди да се изпикае, караше Бранди да го преглежда, да не би някой да е лепнал призовка на мъжествеността му, докато е спал.

Неговата слабост — всички те имат някаква слабост — беше колата му. Така го намерих. Караше черно шестлитрово бентли „Флаинг Спър Спийд“: 22,4 литра на 100 км градско, 0–100 км/ч за 4,8 секунди и цена на колата 200 000 долара минимум. Тя бе негова гордост и радост, което навярно бе и причината да стане толкова рязко, че да се залее с кафето, когато влязох в „Старбъкс“ на „Андрюс Роуд“ и попитах дали собственикът на страхотното бентли отвън е тук, защото току-що съм отнесъл страничното му огледало.

Хайръм не бе строен мъж, но можеше да се движи бързо, ако това се налага, дори с попарени от горещо кафе слабини. Той профуча покрай мен с издути платна и стигна до местопроизшествието, за да се увери, че огледалото действително виси от колата само на жици. Потрудно ми беше да го откъртя, отколкото бях очаквал — нужни бяха два удара с чук. Бентлито може и да бе скъпо, но явно бе добре изработено.

— Наистина съжалявам — казах аз, когато пристигнах и го заварих да милва колата, сякаш беше ранено животно, което се опитва да утеша. — Просто не внимавах. Ако това ще помогне, имам брат, който има магазин за автомобили. Вярвам, че той ще предложи добра цена.

На Хайръм май му беше трудно да говори. Устата му не спираше да се отваря и затваря, без да издава звук. Видях Бранди да бърза през паркинга, мъчейки се да облече палтото си, докато жонглираше със собственото си кафе и сакото на Хайръм. Той се беше откъснал от нея,

но тя щеше да стигне при нас всеки момент. Трябваше да го закова, докато още е в шок и преди тя да довтаса.

— Вижте — подех, — ето ви данните за застраховката ми, но ако ми позволите да платя в брой, за да покрия щетите, наистина ще съм ви благодарен.

Хайръм посегна към листа хартия в ръката ми, без да се замисля. Чух, че Бранди извика, за да го предупреди, но вече бе късно. Пръстите му бяха хванали призовката.

— Господин Тейлър — казах аз, — за мен е удоволствие да ви информирам, че току-що ви бе връчена призовка.

Хайръм П. Тейлър все още изглеждаше по-разстроен от повредата, отколкото, че е получил призовката, и това говореше много за отношението му към колата, ала не продължи дълго. Когато стигнах до собствената си кола, той вече бълваше ругатни по мой адрес и последното, което видях, бе как Бранди хвърли кафето си върху него и си тръгна разплакана. Дори ми стана малко мъчно за Хайръм. Той беше нищожество, но не бе лош човек, каквото и да мислеше съпругата му за него. Бе само слаб и себичен. Лошотията бе нещо друго. Аз знаех това по-добре от повечето хора. В края на краищата току-що бях изгорил нечия къща.

Отбелязах си да се свържа с Джуд, после изгасих лампата. Постадреналиновата криза беше отминала. Сега бях просто уморен. Заспах дълбоко, докато Джуд се е мятал на въжето в своя сутерен в Портланд.

Хари Диксън и началник Лукас Морланд пътуваха към гробищата с колата на Морланд. Не разговаряха много. Последният труп, който Хари бе виждал, бе на собствената му майка, а когато почина, тя беше на осемдесет и пет. Починала беше в хоспис в една октомврийска нощ. Обадиха му се в три часа сутринта, за да му кажат, че последните й часове на земята изтичат и трябва да отиде веднага, ако иска да бъде до нея, ала когато пристигна, тя вече бе издъхнала. Но още беше топла. Хари си спомняше това най-ярко: как сестрата му каза, че трябва да я докосне, да почувства топлината на майка си, сякаш топлината беше живот и вътре в тази обвивка може би все още имаше нещо от нея. Той сложи ръка на рамото ѝ, защото мислеше, че това се очаква от него, и почувства как топлината се топи постепенно, докато накрая не остана нищо друго, освен студ.

Даде си сметка, че никога не бе виждал мъртвец, който не би трябвало да е мъртъв. Не, не се изразяваше правилно, но не намираше думи, за да си го каже по-точно. На майка му ѝ бе време да си отиде. Тя беше болна и стара. Последните си години бе прекарала най-вече в сън, с деформирани или напълно изтрити спомени. Само веднъж през последните месеци от живота ѝ си я спомняше да говори донякъде свързано и тогава бе благодарен, че двамата бяха сами в стаята. Питаше се дали в своята деменция е разказвала за тези неща на сестрите. Ако го беше правила, те навярно бяха отминавали казаното като бълнуване на старица, запътила се към гроба, защото никой не бе му го споменавал. Сега си спомни нейните думи.

— Веднъж ги видях да го правят — каза му бе тя, докато седеше до нея на неудобния болничен стол. — Аз исках да видя. Исках да знам.

— Така ли — отвърнал бе той, слушайки я с половин ухо, свикнал да кима и да не обръща внимание. Мислеше си за бизнеса, за парите и как за Ерин и него нещата бяха тръгнали толкова зле, докато за мнозина други, извън пределите на Проспъръс и в него, продължаваха да вървят все така добре. В края на краищата двамата с

Ерин изпълняваха съвестно своята роля в бизнеса на града. Вършеха, каквото се искаше от тях, и не се оплакваха. Как се случи така, че пострадаха? Предимствата да живееш в Проспъръс не трябваше ли да се разпределят поравно между всички им? В противен случай какъв бе смисълът да си част от тази общност?

Тогава майка му започна да бърбри отново, да изравя от тинята на своята памет разни несвързани подробности.

— Видях ги как хванаха едно момиче. Видях как го вързаха и го оставиха, а после...

Вече я слушаше. О, наистина я слушаше, дори когато хвърли поглед през рамо, за да се увери, че вратата е затворена.

— Какво? — попита. — После какво?

Знаеше за какво говореше тя. Той самият никога не бе го виждал и не искаше да го види. „Не бива да питаш“, това бе едно от правилата. Ако искаш да знаеш със сигурност, трябваше да станеш член на градския съвет. Но в Проспъръс градските съветници се избираха внимателно. Не можеше да се предложиш сам. Трябваше да чакаш да те предложат. Не че искаше да го предложат. В известен смисъл, колкото по-малко знаеше, толкова по-добре бе за него, но това не му пречеше да се пита...

— После...

Майка му затвори очи. За момент той забрави, че може да е заспала, но докато я гледаше, от дясното ѝ око се отрони сълза и тялото ѝ потръпна. Плачеше, а той никога не бе я виждал да плаче, дори и когато почина баща му. Тя беше корава жена, от стар заселнически сой, и хората като нея не показваха слабост. Ако са били слаби, градът не би съумял да оцелее. Да оцелее и да процъфти.

— Мамо — каза той. — Мамо...

Хари хвана дясната ѝ ръка, но тя я издърпа и той едва тогава разбра, че не плаче, а се смее, кикоти се при спомена за онова, което беше видяла. Мразеше я заради това. Дори докато умираше бавно, тя имаше способността да го ужасява. Погледна го и по изражението му разбра колко е отвратен.

— Винаги си бил слаб — каза. — Ако брат ти беше жив, щеше да стане член на градския съвет. Най-доброто от семето на баща ти отиде в него. В теб е капнало каквото беше останало.

Брат му беше умрял в утробата ѝ три години преди Хари да се роди. През същия период в града бе имало множество помятания, мъртвородени и починали в кърмаческа възраст деца, истински мор. Градският съвет бе взел мерки и оттогава Проспъръс беше благословен с раждането само на живи и здрави деца за много години напред. Но майка му никога не бе преставала да говори за мъртвия му брат. Ърл^[1], така го беше нарекла, меланхолично ехо от ранга, който е можел да достигне, ако бе оживял. Той бе Загиналият граф и неговото кралско потекло бе умряло заедно с него.

В старческото слабоумие на майка му имаше моменти, когато тя го наричаше Ърл, представяйки си живота на един син, който никога не бе съществувал, изброяваше постиженията и възхваляваше победите му. Хари ги изстрадваше мълчаливо, също както бе ги търпял през целия си живот. Затова, когато най-сетне краят на майка му наближи, остави Ерин в леглото, облече се и кара два часа в онази отвратителна есенна нощ, за да стигне до хосписа и да бъде до нея. Просто искаше да е сигурен, че е мъртва, и малко неща в техните отношения му бяха доставяли по-голямо удоволствие от това да усеща как топлината постепенно напуска тялото ѝ, докато остана само съсухрената обвивка. Единствено предаването ѝ на огъня в крематориума му бе донесло по-голямо удовлетворение.

— Още ли си буден? — попита Морланд.

— Да — отвърна Хари. — Буден съм.

Не погледна към него, докато говореше. Виждаше само отражението му в стъклото.

„Аз приличам на майка си — помисли си. — В Проспъръс всички приличаме на родителите си, а понякога приличаме и на децата на други родители. Това е генофондът. Твърде е малък. Би било справедливо да е дълбок поне колкото да удавиш в него коте и всяко семейство да си има по един точещ лиги роднина, заключен на някой таван. Май наистина сме благословени.“ И се усмихна така сурово, така мрачно заради избора на думата „благословени“, че усети как горната му устна се пукна.

— Много си мълчалив — каза Морланд.

— Никога досега не ми се е налагало да погребвам някого.

— И на мен.

Сега Хари наистина го погледна.

— Сериозно ли говориш? — попита.

— Аз съм полицай, не собственик на погребално бюро.

— Искаш да кажеш, че досега не се е случвало нищо такова?

— Не, доколкото знам. Май това е първият път.

Хари не се почувства по-добре от това. Щеше да има последствия. Пътуването с началника на полицията бе само началото.

— Не ми каза какво се случи с момичето — рече той.

— Не, не ти казах. — Морланд мълча известно време, държейки Хари в напрежение. После добави: — Наложил се Бен Пиърсън да я застреля.

— Наложило се е?

— Идваше камион. Ако го беше спряла, щяхме да сме в още по-трудна ситуация от сегашната.

— И какво щеше да правиш?

Началникът на полицията се замисли над въпроса.

— Щях да опитам да спра камиона и щях да бъда принуден да убия шофьора.

За момент той обърна сивите си очи към Хари.

— А след това щях да убия теб и съпругата ти.

Хари успя да потисне повдигането, но вкусът остана в гърлото му. За пръв път, откакто се качи в колата с Морланд, изпита страх. Намираха се сред мрака някъде около езерцето Табарт, едно от множеството места около Проспъръс, наречени на първите английски заселници. Сега в Проспъръс не бяха останали Табартовци. Нямаше Табартовци, нямаше Мабсъновци, нямаше Куортъновци, нямаше Пойдовци. Всички те бяха измрели рано в историята на селището, а и на останалите, изглежда, бе съдено да ги последват, преди да бъде постигнато съгласие. Сега той самият се готвеше да копае гроб на място, наречено на покойните, на онези, които вече ги няма, а един гроб можеше спокойно да подслони двама вместо един.

— Защо? — попита Хари. — Защо би ни убил?

— Защото ме принудихте да сторя нещо, което не исках. Защото направихте живота по-труден, отколкото беше и без това. Защото се провалихте. За назидание на останалите. Сам избери.

Морланд зави надясно по черен път.

— Като свършим, може би ще погледна още веднъж онзи катинар в мазето ви — каза той. — Нещо в цялата тази история някак

си ме смуцава. Май самият катинар. — И безизразно се усмихна на Хари.

Лъчите на фаровете улавяха голи дървета, заледен сняг и...

— Какво беше това? — рече Хари. Гледаше назад през дясното си рамо.

— А? Не видях нищо.

— Там имаше нещо. Беше голямо, като някакво животно. Видях очите му да светят.

Но началникът на полицията не му обърна внимание. Ако питаша него, „нещото“ на Хари бе просто хитруване, нескопосан опит да го отклони от въпроса за вратата на мазето. Но Морланд не беше човек, който може да бъде подведен толкова лесно. Смяташе да разходи Хари и съпругата му по собствените им версии за бягството. Да го прави отново и отново, докато се убеди в невинността или вината им. Още от самото начало беше против да им се поверява момичето, но възраженията му бяха отхвърлени. Не беше градски съветник, въпреки че можеше да присъства на съвещанията им. Нито един полицейски началник не бе избран за градски съветник. Винаги се е смятало, че е по-добре пазителят на закона да се използва като инструмент за налагане волята на съвета.

Съветът бе искал да изпита Хари и Ерин Диксън. По отношение на това семейство бе изразено безпокойство — оправдано безпокойство, както се оказа. Но преминаването от съмнения в лоялността на граждани на Проспъръс към предприемането на директни мерки срещу тях бе сериозна крачка. В цялата история на града бе имало само няколко случая, когато се беше налагало да убият някого от своите. Подобни действия бяха опасни и носеха риска да се посее недоволство и страх сред онези, които хранят съмнения или се поддават на външни влияния.

Морланд вече съжаляваше, задето бе казал на Хари Диксън, че е можел да убие съпругата му и него. Не харесваше Диксън и не му вярваше. Искал бе да го предизвика, но ходът бе глупав. Щеше да се наложи да го успокоява. Дори ако му се извини и припише думите си на оправдан гняв и чувство на безсилие.

Обаче проверката не беше приключила. Проверката едва бе започнала. Хари Диксън трябваше да плати за грешките си и Морланд

бе сигурен, че онова, което го очакваше, няма да му хареса, никак няма да му хареса.

— Та какво мислиш, че си видял? — попита го той.

— Струва ми се, че видях вълк.

[1] Earl, граф в Англия. — Б.пр. ↑

Земята бе твърда. Не че това трябваше да го изненадва: Хари бе живял достатъчно дълго в окръг Пенобскът, за да храни илюзии за зимата. От друга страна, никога не му се беше налагало да копае гроб, през нито един от сезоните, а това беше като да разбиваш скала. В началото Морланд го остави да се оправя сам. Седеше си в колата, оставил вратата отворена, надул отоплението докрай, и пушеше цигара след цигара, като гасеше внимателно всяка една в пепелника. Но след известно време стана ясно, че ако трябва да изкопае гроба сам, Хари може да блъска земята до лятото, затова отвори багажника и извади оттам кирка. От мястото, на което стоеше, Хари зърна нещо, увито в прозрачен найлон, но не го гледа дълго. Реши, че до края на нощта ще види много повече неща, отколкото би искал.

Морланд разкопаваше земята с кирката, а Хари изтребваше пръстта с лопатата. Работеха, без да говорят. Нямаха излишна енергия. Въпреки студа Хари чувстваше как ризата му прогизва от пот. Свали палтото и понечи да го закачи на нисък клон, но Морланд му каза да го остави в колата. Хари си мислеше, че го съветва така, защото в колата палтото му ще запази своята топлина, докато Морланд не му даде да разбере, че в момента неговото здраве му е последната грижа.

— Ако имаме късмет, тя ще остане тук, долу, и никога няма да бъде намерена — каза той. — Но не се знае. Готви се за най-лошото и няма да бъдеш разочарован. Виждаш съм как заради нишка, която се е закачила за някой клон, криминалистите са вкарвали човек зад решетките до живот. Ние няма да поемаме никакви рискове.

Морланд не се опасяваше, че ще оставят следи по земята. Тя бе прекалено твърда, за да има такава опасност. Нито пък се тревожеше да не ги видят. Наоколо не живееше никой и всеки, който би могъл да мине отгук, по всяка вероятност щеше да е жител на Проспъръс и да има достатъчно мозък в главата, за да не си пъха носа в делата на началник Морланд. Така или иначе, новината за онова, което се бе случило с момичето, навярно вече беше предадена на хората, които

трябваше да знаят. Тази нощ пътищата около Проспъръс щяха да бъдат спокойни.

Продължиха да копаят. Когато стигнаха докъм метър дълбочина, и двамата бяха твърде уморени, за да продължат. Началникът на полицията бе едър и силен мъж, но и Хари Диксън не беше от хилавите: през миналата година беше заякнал, защото вече му се налагаше да участва активно в работата по строежите, което не бе му се случвало от десетилетия. Това бе едно от добрите неща, произлезли от връхлетелите го финансови неприятности. Толкова време бе надзиравал, беше се разпореждал и занимавал с бумащини, че почти бе забравил удоволствието от истинското строителство и удовлетворението, което идваше с него — с него и с мазолите.

Морланд отиде до колата и взе от задната седалка термос с кафе. Наля чаша за Хари, а той самият надигна термоса. И двамата впериха погледи в луната.

— Това за вълка одева беше шега, нали? — попита Морланд.

Хари се чудеше дали не бе се излъгал. По едно време имаше вълци в цял Мейн — и сиви, и източни, и червени. До 1903 година щатът даваше парични възнаграждения за всеки убит вълк. Доколкото можеше да си спомни, последното известно отстрелване на вълк в щата беше през 1996 година. Чел бе за това във вестниците. Човекът го бе убил, мислейки го за голям койот, но животното тежало над четиресет килограма, два пъти повече от средно голям койот, и имало характерните цветове на вълк, или вълчи мелез. Доколкото му беше известно, оттогава насетне нямаше нищо: твърдения и слухове за забелязвани екземпляри може би, но не и доказателства.

— Беше едро животно и имаше глава като на куче, само това мога да кажа със сигурност.

Морланд понечи да запали нова цигара, но установи, че пакетът е празен. Смачка го и го прибра грижливо в джоба.

— Ще разпитам — каза той. — Едва ли ще е вълк, но ако в гората има койот, ще е добре да съобщим на хората, да им кажем да пазят кучетата си. Свърши ли?

Хари допи кафето и му подаде чашата. Морланд я завинти и хвърли термоса на пода в колата.

— Хайде, тогава — каза той. — Време е да я сложим в земята.

Лампата в багажника освети найлона и момичето в него. То лежеше по гръб и очите му бяха затворени. В това поне му бе провървяло. Изходната рана на гърдите беше голяма, но кръвта бе по-малко, отколкото бе очаквал. Началникът на полицията сякаш следеше посоката на мислите му.

— Кръвта ѝ изтече на снега в двора на Бен Пиърсън — каза той. — Наложих се да го изгребем и да пръснем на мястото още сняг, за да замаскираме какво сме направили. Хвани краката ѝ. Аз ще я вдигна откъм главата.

Трудно бе да я извадят от багажника. Тя беше прекалено слаба, затова бе взето решението първо да я поохранят, но сега Хари за пръв път научи какво се разбира под „живо тегло“. Здравият найлон беше хлъзгав и Морланд трудно я удържаше. Когато я извадиха от колата, му се наложи да я пусне на земята, да провери крак под нея, за да повдигне горната част на тялото ѝ и после да я прегърне и да я носи, притискайки я към себе си като спяща любовница. Застанаха вдясно от гроба и като преброиха до три, я хвърлиха вътре. Тя падна неугледно, в полуседнало положение.

— Най-добре да слезеш долу и да я сложиш да легне — каза Морланд на Хари. — Ако дупката бе по-дълбока, щях да съм склонен да я оставим така, обаче е плитка. Не искаме пръстта да се слегне и главата ѝ да щръкне навън като на костенурка.

Хари нямаше особено желание да влиза в гроба, но май нямаше избор. Спусна се долу и клекна, за да хване краищата на найлона. Докато го правеше, погледна момичето. Главата му бе малко по-ниско от неговата и имаше чувството, че то го гледа. Очите му бяха отворени. Сигурно се бе заблудил, когато го бе видял за пръв път да лежи в багажника. Вероятно се е дължало на отблясък от вътрешното осветление или пък на собствената му умора, но можеше да се закълне...

— Какво има? — обади се Морланд.

— Очите ѝ — каза Хари. — Спомняш ли си дали бяха отворени, или затворени?

— Какво значение има? Тя е мъртва. И за нея, и за нас ще е все едно дали ще я заровим с широко отворени или със стиснати очи.

Хари си помисли, че той е прав. Дори не би трябвало да вижда толкова ясно очите ѝ през найлона, но сякаш вътре в главата ѝ беше

запалена лампа, която осветяваше синьото на ирисите ѝ. Изглеждаше му по-жива, отколкото в мазето.

Отърси се от тази мисъл и дръпна рязко найлона. Сега момичето лежеше хоризонтално. Не искаше да вижда отново лицето му, затова се извърна. Беше се опитал. Дадени ѝ бяха по-добри шансове, отколкото на останалите, сигурен бе в това. Не беше виновен, че Бен Пиърсън бе сложил край на надеждите ѝ.

Изведнъж силите напуснаха тялото му. Не можеше да излезе от гроба. Успя единствено да вдигне ръцете си. Погледна нагоре към Морланд. Той държеше кирката.

— Помогни ми да изляза — каза Хари, но началникът на полицията не помръдна.

— Моля те! — Гласът му пресекваше леко и той се презираше заради слабостта си. Майка му беше права: не беше истински мъж. Ако наистина беше смел, щеше да качи момичето в колата си, да го закара в щатската полиция в Бангор и да им признае всичко или поне да го остави в центъра на града, където ще е в безопасност. Изправен в гроба, той си представяше сценарий, в който момичето се съгласява да си мълчи за случилото се, но сценарият се провали, щом се видя как се връща в Проспъръс, за да обясни нейното отсъствие. Не, направил бе за нея най-доброто, което можеше. Всичко друго би било проклятие за града. Но Проспъръс и бездруго бе вече толкова близо до проклятието, че едва ли нещо щеше да се промени.

Затвори очи и зачака кирката да го удари по главата, но нищо такова не се случи. Вместо това Морланд хвана дясната му ръка, изви се назад и общите им усилия го измъкнаха от дупката.

Хари седна на земята и скри лице в дланите си.

— За миг си помислих, че ще ме оставиш там, долу — каза той.

— Би било твърде лесно — отвърна Морланд. — Освен това още не сме свършили.

И Хари разбра, че той не говори само за запълването на гроба.

Момичето беше изчезнало, покрито от пръстта. Виждаше се, че земята е разкопавана, но Морланд знаеше, че останалите зимни снегове, които предстоеше да паднат, ще имат грижата за това. Когато започне истинското топене, пръстта ще се превърне в кал, а когато изсъхне, всички следи от тяхната дейност ще са се заличили. Надяваше се само да са закопали момичето достатъчно дълбоко.

— Мамка му — каза той.

— Какво има? — попита Хари.

— Може би трябваше да я извадим от найлона. Това би помогнало да изгние по-бързо.

— Искаш отново да я изровим ли?

— Не, не искам. Хайде, време е да тръгваме.

Морланд зави лопатата и кирката в найлонови пликове, да не цапат багажника на колата му. На другия ден щеше да я почисти отвътре и отвън, просто за всеки случай.

Хари не бе помръднал от мястото си до гроба.

— Имам един въпрос — каза той.

Морланд го почака да продължи.

— Възможно ли е тя да бъде последната?

Морланд би определил изражението на Хари като обнадеждено, ако употребата на думата „надежда“ не бе така абсурдна при тези обстоятелства.

— Не — каза той.

— Тя е мъртва. Ние я убихме. Предадохме я на земята. Защо не? Защо да не може да е последната?

Началник Морланд затвори багажника, преди да отговори:

— Защото беше мъртва, когато влезе в земята.

Беше пет и нещо следобед след връщането ми в Портланд, когато пристигнах в „Голямата изчезнала мечка“ на „Форест Авеню“. Барът гъмжеше от хора, както всеки четвъртък. Това бяха вечерите, когато „Мечката“ канеше малки пивоварни да представят на хората своето производство — винаги с отстъпка и винаги с томбола накрая. Не бе нужно кой знае какво, за да задържиш редовните си клиенти, но винаги съм се удивлявал от това колко малко заведения намираха енергията да направят нужните минимални допълнителни усилия.

Заварих Дейв Еванс, собственика на бара, да строява войските си за предстоящия щурм. От известно време не бях работил тук. Както вече казах, през последните месеци нещата при мен бяха потръгнали, може би защото и аз, както „Мечката“, бях готов да се постарая малко повече за клиентите си. Освен това проточилият се съдебен спор около продажбата на старата къща на дядо ми на „Горам Роуд“ бе решен в моя полза и по сметката ми беше преведена значителна сума. Бях платежоспособен и с изгледи да остана такъв и в обозримото бъдеще. Но въпреки всичко това обичах да поработвам в „Мечката“ от време на време, макар и само един-два пъти в месеца. От хората в баровете се научават доста неща. Вярно, повечето от тях са безполезни, но понякога изпадат и златни песъчинки. Така или иначе, присъствието ми там даваше възможност на Дейв да си вземе почивка за остатък от вечерта, макар че днес той проявяваше странно нежелание да си тръгне.

— Приятелчетата ти са тук — каза той.

— Приятелчета ли имам?

— По-рано имаше. Не съм сигурен дали думата още е подходяща, когато говорим за ония двамата.

Посочи ми ъгъл от бара, който сега изглеждаше значително по-малък заради присъствието на двама масивни мъжаги в полиестерни анцузи: братята Фулси. Не ги бях виждал от погребението на Джаки Гарнър. Неговата смърт бе тежък удар за тях. Те му бяха предани и той се грижеше за тях, доколкото можеше. За такива грамадни мъже бе

трудно да останат незабелязани, но през месеците след смъртта на Джаки те някак си бяха успели да го постигнат. Градът сякаш дори бе започнал да диша по-леко. Братята Фулси имаха свойството да изсмукват кислорода от пространството около себе си. Както и да го изкарват от хората с удари. Юмруците им бяха като бетонни строителни блокчета.

Следователно загрижеността на Дейв бе разбираема. Но въпреки вида си и несъмнената склонност към насилие, която изглеждаше резистентна към всякакъв вид лекарствена намеса, по природа те бяха склонни предимно към мрачни мисли. Може и вглъбяването им в тях да не траеше много дълго, но определено отделяха време да обмислят кои кости да счупят най-напред. Фактът, че ме бяха оставили на мира толкова време, вероятно означаваше, че доста сериозно са размишлявали над съдбата на своя приятел. Това беше или добро, или пък много лошо предзнаменование за мен.

— Искаш ли да звънна на някого? — каза Дейв.

— Кого имаш предвид?

— Някой хирург? Свещеник? Погребален агент?

— Ако са дошли да създават неприятности заради Джаки, ще ти трябва предприемач, който да построи бара отново.

— По дяволите. И то тъкмо когато заведението започна да се съвзема.

Запробивах си път през хората, за да стигна до тяхната маса. И двамата посръбваха газирана вода. Братята Фулси не бяха големи пиячи.

— Не сме се виждали отдавна — казах аз. — Започнах да се притеснявам.

Честно казано, сега, когато най-сетне се бяха появили отново, се притеснявах дори може би повече отпреди.

— Искаш ли да седнеш — каза Поли.

Не беше въпрос. Беше заповед.

Поли бе по-големият и една идея по-добре адаптираният от двамата братя. От главата на по-малкия, Тони, би трябвало да стърчи запален фитил.

Седнах на стола. Всъщност не се тревожех особено, че братята Фулси може да ми посегнат. Ако го стореха, нямаше да разбере почти нищо, преди да съм се свестил, ако това изобщо се случи, но аз винаги

се бях разбирал добре с тях и подобно на Джаки, бях правил всичко по силите си да им помагам дори когато това означаваше да кажа някоя дума в тяхна защита пред местната полиция, когато прекрочваха чертата. През годините те ми бяха вършили някоя и друга работа и бяха си патили заради мен. Приятно ми бе да мисля, че помежду ни има разбирателство, но Тимъти Тредуел, онзи, който бе изяден от гризлитата, с които бе опитал да се сприятели, навярно се бе чувствал по същия начин, преди мечите челюсти да захаят гърлото му.

Поли погледна Тони. Тони кимна. Ако бе писано нещата да тръгнат на зло, сега беше моментът.

— За случилото се с Джаки ние не те обвиняваме — поде Поли.

Говореше много тържествено, като съдия, който обявява дълго обмисляна присъда.

— Благодаря — казах аз и бях искрен не само защото засега пребиваването ми в състояние на добро здраве изглеждаше гарантирано, но и защото знаех колко важен бе Джаки за тях. Нямаше да съм изненадан, ако таяха остатъчен гняв против мен, но едва ли. При братята Фулси винаги бе всичко или нищо. Обръцахме нова страница.

— Джаки направи нещо много лошо — каза Тони, — но това не означава, че трябваше да бъде застрелян в гърба.

— Така е — отвърнах аз.

— Джаки беше добър човек — продължи Тони. — Грижеше се за майка си. Грижеше се за нас. Той...

Задави се. Очите му се насълзиха. Брат му го потупа по мускулестото рамо.

— Ще направим всичко, каквото можем — каза Поли. — Каквато и помощ да ти потрябва, за да намериш онзи, който го е извършил, само кажи. И всеки път, когато поискаш да свършим нещо за теб, е достатъчно да ни звъннеш. Защото Джаки би ти помогнал и това, че него вече го няма, не означава, че трябва да се откажем, нали разбираш? Джаки не би искал това.

— Ясно — казах аз.

Ръкувах се с тях и дори не изстенах, но ми олекна, когато си получих ръката обратно.

— Как е майка му? — попитах.

Миналата година на майката на Джаки бе поставена диагнозата болест на Кройцфелд-Якоб. Заболяването ѝ бе единствената причина Джаки да извърши деянията, довели до неговата смърт. Парите просто му трябваха.

— Не е много добре — каза Поли. — Дори Джаки да беше жив, пак щеше да ѝ е трудно. А сега...

Той поклати глава.

Застрахователната компания на Джаки се бе позовала на клауза в застрахователната му полица, отнасяща се за криминални прояви, твърдейки, че смъртта му е настъпила вследствие на участие в престъпление. Ейми Прайс се бе заела със случая на доброволни начала, ала не вярваше застрахователната компания да промени позицията си, а тя трудно можеше да я обяви за безпочвена. Джаки беше убит, защото беше оплескал нещата: не беше внимавал, някой беше загинал и отмъщението го бе застигнало. Отбелязах си да изпратя чек на майка му. Макар че нямаше да помогне много, все пак беше нещо.

Братята Фулси допиха содите си, кимнаха за довиждане и си тръгнаха.

— Още си жив — рече Дейв, който бе наблюдавал развоя на събитията с едното око; другото не бе откъсвал от бара си, в случай че го вижда за последен път в този му вид.

— Изглеждаш доволен.

— Защото това означава, че все пак ще си получа свободната вечер — отвърна той, докато обличаше палтото. — Иначе надали щях да мога да си тръгна.

Тази вечер в „Мечката“ беше много приятна за мен. Може би отчасти заради облекчението, че не си бях навлякъл гнева на братята Фулси, но и защото, докато сновях между бара и салона, успях да изхвърля от главата си всичко друго, освен кранчетата за бира, готвачите на конвейера и грижата, когато Дейв дойде на другата сутрин, да завари бара си горе-долу в същото състояние, в което го е оставил. Накрая седнах на бара да изпия едно кафе и да прегледам „Портланд Финикс“, докато около мен продължаваше нощното почистване.

— Не се преуморявай — каза Кати Сладкишчето, като ме побутна с подноса мръсни чаши. — Ако си се пресилил, докато помагаше, не знам как ще го преживея.

Кати беше една от сервитьорките. Ако е имало случай, когато да не е била весела, то аз не съм присъствал. Тя не спираше да се усмихва дори когато си изкарваше гнева върху някого.

— Не ме карай да те уволнявам.

— Ти не можеш да ме уволниш. Пък и би изисквало известно усилие от твоя страна.

— Ще кажа на Дейв да те уволни.

— Дейв само си мисли, че работим за него. Не му отнемай илюзиите, като го караш да проверява.

В думите ѝ имаше известна истина. Още не можех да разбера как точно функционираше „Мечката“: тя просто функционираше. В крайна сметка, без значение кой се водеше за собственик, всички работеха за самата „Мечка“. Допих кафето си, изчаках и последните хора от персонала да си тръгнат и заключих. Моята кола бе единствената, останала на паркинга. Нощта беше ясна и луната блестеше, но покривът вече беше покрит със скреж. Зимата отказваше да освободи североизтока от властта си. Поех към къщи под небе, отрупано със звезди.

Вратата към мазето на Джуд се отвори.

— Джуд, тук ли си?

Припламна запалка. Ако имаше кой да го види, пламъчето щеше да освети мъж, навлечен в няколко стари палта, със стърчащи от обувките му без връзки вестници. Долната половина на лицето му бе изцяло покрита от брада, в бръчките по кожата му бе наслоена мръсотия. Изглеждаше на шейсет, но беше по-близо до четиресетте. На улицата беше известен като Брайтбой. Някога бе имал друго име, но вече дори и той почти го беше забравил.

— Джуд? — извика отново.

Пламъкът на запалката пареше пръстите му. Брайтбой изруга и го остави да угасне. Очите му започваха да свикват с тъмнината, но мазето беше Г-образно, което означаваше, че лунната светлина проникваше само дотук. Чупката вдясно оставаше в мрак. Щракна

отново запалката. Беше евтина, пластмасова. Намерил бе цял куп такива, всичките още пълни с газ, в кофа за смет пред блок, който опразваха. При този студ всичко, което можеше да даде пламък и топлина, заслужаваше да се пази. Останали му бяха още пет-шест.

Зави зад ъгъла и светлината улови обувия в ботуш крак на Джуд, който се люлееше на три стъпки над земята. Брайтбой вдигна бавно запалката, видя червеникавокафявия балтон, зеления шевиотен панталон, бежовите сако и жилетка, кремавата риза и грижливо вързаната червена вратовръзка. Джуд бе успял дори да умре като денди, въпреки че лицето над възела беше подпухнало и почти неузнаваемо и примката, на която висеше, бе потънала в плътта му. Под краката му имаше катурната табуретка. От дясната му страна се виждаше дървен сандък, който беше използвал за нощно шкафче, а до него спалният му чувал, разтворен и приготвен за лягане.

На сандъка имаше найлонов плик, пълен с банкноти и монети.

Запалката започваше отново да пари ръката му. Брайтбой вдигна палеца си и пламъчето изчезна, но споменът за светлината танцуваше пред очите му. Лявата му ръка напипа плика с парите. Той го сложи внимателно в джоба си, после замъкна раницата на Джуд на лунната светлина и я претършува за нещо, което си струваше да се вземе. Намери фенерче, тесте карти, два чифта чисти чорапи, две ризи, токущо купени от „Гудуил“, и шепа захарни пръчици с изтекъл само преди месец срок на годност.

Всички тези неща Брайтбой премести в собствената си раница. Взе също така спалния чувал на Джуд, като го нави и го върза с въже за дъното на своята раница. По-хубав беше от неговия, по-нов и по-топъл. Дори не се сети отново за Джуд, докато не се накани да си тръгне. Те двамата винаги се бяха разбирали добре. Повечето други бездомници отбягваха Брайтбой. Той беше нечестен и на него не можеше да се разчита. Джуд бе един от малцината, които не се опитваха да го съдят. Вярно, Брайтбой понякога бе считал манията му по външния вид за превземка и бе подозирал, че тя му помага да се мисли за нещо повече от братята и сестрите си на улицата, но Джуд бе също толкова щедър към него, колкото и към всеки друг и рядко си бяха разменяли грубости.

Брайтбой щракна запалката и я вдигна. Джуд сякаш беше замръзнал на мястото си. Кожата и дрехите му бяха покрити със скреж.

— Защо си го сторил? — каза Брайтбой. Лявата му ръка бръкна в джоба, сякаш за да се увери, че парите още са там. Беше чул, че Джуд си събира парите от раздадените заеми. Самият той му дължеше два долара. Това бе и една от причините да го потърси; това, както и малко човешка компания, а също и глътка от някакво питие, ако Джуд разполагаше с такова. Някой бе казал, че парите трябва спешно на Джуд, и беше време да му ги върне. Той рядко искаше нещо от хората като него, така че малцина му се сърдеха, задето си иска парите обратно, и онези, които ги имаха, ги връщаха доста охотно.

Тогава защо човек, който, по преценката на Брайтбой, бе успял да събере най-малко сто долара, изведнъж би се отказал от всичко и би посегнал на живота си? Това бе непонятно, но на него му бяха непонятни много неща. Обичаше името, с което беше известен на улицата, но нямаше и най-малка представа за иронията, която се криеше в него. Брайтбой^[1] не беше умен. Хитър — може би, но интелигентността му беше от най-ниските, и то главно от животински вид.

Каквото и да го бе накарало да завърши дните си, увиснал на въжето там, където беше сега, Джуд вече нямаше нужда от пари, докато Брайтбой бе още между живите. Той отиде на „Сейнт Джон Стрийт“, поръча два чийзбургера, пържени картопки и лимонада за пет долара от щанда за обслужване на шофьори на „Макдоналдс“ и ги изяде на паркинга пред китайския ресторант. После си купи опаковка с шест броя „Милър Хай Лайф“ от една бензиностанция, но навън бе толкова студено, че нямаше къде да изпие бирите. По липса на друг избор тръгна обратно към мазето на Джуд и ги изпи, докато мъртвецът висеше пред него. Разстла спалния чувал на Джуд, пъкна се в него и спа почти до разсъмване. Когато се събуди, още бе тъмно. Събра бутилките, за да им вземе депозита и се измъкна от мазето да потърси нещо за закуска. Спря само за да се обади на 911 от уличен телефон на „Конгрес Стрийт“.

Това бе най-малкото, което можеше да направи за Джуд.

[1] Brightboy (англ.) — Умно момче. — Б.пр. ↑

Джуд умря, без да има достатъчно пари за собственото си погребение, затова бе погребан от общината за сметка на данъкоплатците. Струваше им 1500 долара, макар че имаше и такива, които негодуваха, че трябва да се похарчат дори и тези пари, за да бъде погребан прилично човек, който според тях през по-голямата част от живота си не е бил нищо друго, освен бреме за града. Единствената им утеха бе, че вече нямаше опасност Джуд да ги безпокои за подаяния.

След като патологът приключи с аутопсията, той бе заровен в безименен гроб в гробището на Форест Сити, южен Портланд. Свещеник издекламира псалм, докато спускаха евтиния ковчег в земята, но за разлика от всички погребани от общината покойници, Джуд не си отиде от този свят, без да бъде изпратен от опечалени. Редом с гробарите стояха пет-шест бездомни мъже и жени от Портланд, както и представители на местни приюти и помощни центрове, които го бяха познавали и харесвали. Аз също бях там. Най-малкото, което можех да сторя, бе да зачета кончината му. След като гробът беше заровен, върху пръстта бе положен един-единствен букет цветя. Никой не се застоя. Никой не проговори.

Заключението на патолога бе, че нараняванията на Джуд са съвместими с асфиксия, без индикации за смърт при съмнителни обстоятелства. Обаче разследването продължаваше, а полицаите и главният прокурор не бяха длъжни да приемат мнението на патолога като неоспорима истина. Въпреки това обаче едва ли полицейското управление в Портланд щеше да го отхвърли. Когато бездомник загива от ръката на друг бездомник, обикновено това става по особено брутален начин и в това няма нищо загадъчно. Въпреки грижите, които полагаше за своята външност, Джуд беше психически обременен човек. Страдаше от депресия, живееше от хранене до хранене и от подаяние до подаяние. Имаше и други предразположени към самоубийства, ала не бяха много.

Единственото необичайно нещо в неговия случай беше, че патологът не бе открил никакви следи от дрога или алкохол в

организма му. Бил е чист и трезвен, когато е умрял. Това бе дребна подробност, но въпреки това заслужаваше да ѝ се обърне внимание. Хората, които решават да сложат край на живота си, често имат нужда от помощ за последната стъпка. Те или преминават към осъществяването на своето намерение да се самоубият, като намират нещо, което да ги успокоява в тези последни часове и минути, или се настройват на нужната вълна с помощта на алкохол или дрога, които задействат механизма. Не е лесно да се самоубиеш. Нито пък е безболезнено, каквото и да се казва в онази песен. Джуд сигурно е разбрал това, докато е ритал въздуха от края на въжетото. Не зная колко би помогнал алкохолът при подобни обстоятелства, но едва ли би влошил допълнително положението.

Честно казано, след погребението допуснах Джуд да се изтрие от паметта ми. Искане ми се да можех да кажа, че съм бил по-добър от всички останали, но не бях. Той не бе важен. Вече си беше отишъл.

Лукас Морланд спря пред дома на Хейли Кониър на „Грифин Роуд“. Не беше най-голямата къща в Проспъръс, съвсем не, но бе една от най-старите и бидейки частично изградена от камък, вдъхваше известен респект. По-голямата част от нея бе от края на осемнайсети век и навярно можеше съвсем заслужено да бъде вписана в Националния регистър на историческите забележителности, но нито поколенията Кониъровци, нито гражданите на Проспъръс бяха сметнали за уместно да направят това предложение. Градът не се нуждаеше от подобно внимание. И без това старата черква създаваше достатъчно проблеми. Пък и къщата на семейство Кониър не биеше много на очи с разположението и архитектурата си и не будеше интересни исторически асоциации. Просто бе стара, или стара поне по стандартите на щата. Най-изтъкнатите граждани на Проспъръс, наясно със своя произход и много по-старата си история от татък в Англия, имаха доста по-нюансирана позиция по тези въпроси.

Комбито „Кънтри Скуайър“ на Хейли Кониър бе на алеята. По бронята сякаш бяха налепен още повече стикери, отколкото Морланд си спомняше: Обама/Байдън; протестна значка „Не на мазута по плажовете на Мейн“; „Мейн подкрепя правата на гейовете“ над флаг в цветовете на дъгата; и напомняне, че шейсет и един процента от

електората не бяха гласували за настоящия губернатор на щата. („Сърди се на демократите в щата, помисли си Морланд: бъди сигурна, че те могат да разделят своя вот и после да се правят на изненадани, когато той се върне да ги ухапе по задниците. Боже, дори маймуни биха се справили по-добре с определянето на своя кандидат.“) Комбито беше толкова старо, че май само стикерите го крепяха да не се разпадне. Чувал бе Хейли да спори с Томас Соулби за колата си, Соулби твърдеше, че старият смукач на газ замърсява околната среда повече от радиоактивното разпадане, но Хейли отвъръщаше, че въпреки това е по-природосъобразен от инвестирането в нова кола и предаването на форда за скрап.

Краунвикът на Морланд бе купен от полицейското управление в Проспъръс още през 2010 година, когато бе в идеално състояние. Впоследствие „Форд“ обявиха, че през 2011 година ще прекратят производството на полицейски автомобили и Морланд реши да се сдобие с една от колите на управлението, преди полицаите му да се запънат. Краунвикът имаше два тона товароподемност, задно задвижване и осемцилиндров мотор под капака. Ако човек катастрофира с краун вик, имаше по-добри шансове да се измъкне от него жив, отколкото от по-леките патрулни коли, като все по-популярните шевролети „Каприз“. Освен това беше просторен, а това означаваше много за голям мъж като Морланд. Недостатъкът му беше, че с галон гориво изминаваше само двайсетина километра, но Морланд реши, че градът може да направи тази малка жертва за него.

Хейли се появи на моравата, докато Морланд размишляваше за колата си. Тя още бе удивителна жена, въпреки че вече бе прехвърлила седемдесетте. Но той я помнеше съвсем млада, когато мъжете се тълпяха около нея, бръмчаха по пътя ѝ като облак мухи, когато отиваше някъде. Тя правеше всичко по силите си, за да не им обръща внимание или, ако ставаха прекалено досадни, ги прогонваше с махване на ръката. Морланд нямаше никаква представа защо не се беше омъжила. Онзи стикер с цветовете на дъгата на бронята ѝ може би караше някои хора да мислят, че обяснението е там, но Хейли Кониър не беше лесбийка. Ако изобщо можеха да се правят някакви предположения, той би казал, че е абсолютно асексуална. Посветила се бе на града: той беше неин, да го притежава и да го пази, да го обича и да се грижи за него. Наследила бе дълга си към него, защото семейство

Кониър бе дало повече градски съветници от всяка друга фамилия в Проспъръс. Самата Хейли бе първи съветник вече повече от четири десетилетия. Имаше хора, които шушукаха, че тя е незаменима, но Морланд не бе на това мнение. Никой не беше незаменим. В противен случай Проспъръс нямаше да просперира толкова дълго.

В дълбоките, тъмни кътчета на съзнанието си Морланд започваше да усеща, че може би ще е най-добре, ако Хейли Кониър освободи пътя за някой друг. За да стане това, тя трябваше да умре, защото нямаше да се откаже от контрола, докато диша. Ала беше дошъл моментът царуването на Кониър да приключи. Много неща можеха да се кажат в полза на дисциплината в семейния живот. Той караше хората да усвояват изкуството на компромиса и да поправят недостатъците в характера си. Самият Морланд все още продължаваше да се учи на това след две десетилетия брак, но му беше приятно да мисли, че същото се отнася и за съпругата му. Хейли Кониър, от друга страна, ставаше само все по-непоколебима в своята самоувереност, побезкомпромисна във възгледите си и по-склонна да прибегва към диктат, за да наложи своята воля. Помагаха ѝ и правилата на съвета, според които гласът на първия съветник се броеше за два. Това означаваше, че дори когато броят на гласувалите „за“ и „против“ бе разделен поравно, страната на Хейли печелеше и тя можеше да наложи патово положение дори ако само един от съветниците беше на нейна страна. Освен това беше неоспорима истина, че всички останали членове на съвета, взети заедно, имаха по-малко тестостерон от нея. Те все по-често оставяха Морланд да се разправя с нея и да я съветва да бъде по-умерена — уви, през последните месеци с все по-малък успех. Един труп, оставен да виси в мазе в Портланд, бе свидетелство за това.

— Тъкмо се люблювах на колата ти — каза Морланд.

— И ти ли ще ми кажеш да я сменя?

— Няма, освен ако парчета от нея не започнат да се откъсват по магистралата и да раняват останалите, макар че това започва да става все по-вероятно.

Тя скръсти ръце на гърдите, както правеше по митингите, когато искаше да каже на хората, че е престанала да слуша техните аргументи и решението ѝ е взето. Не носеше сутиен и под ризата гърдите ѝ бяха увиснали. Със своята пола на цветя, обути в сандали крака и побеляла коса, прибрана назад с шалче, приличаше на типична майка земя,

цялата в бобови и житни кълнове и органично мляко. Не беше съвсем нелепо, макар че не даваше и най-малка представа за твърдостта отдолу.

— Моя си е и ми харесва — каза тя.

— Вкопчила си се в нея само защото томасоулбиевците на този свят непрекъснато ти повтарят да се избавиш от нея. Ако започнат да я потупват и да ѝ се възхищават, мигом ще я предадеш за скрап.

Намръщеният ѝ поглед омекна. Морланд все още успяваше да я обезоръжи — умение, с каквото малцина други можеха да се похвалят. Баща му бе имал същата дарба. Отношенията на Даниъл Морланд с Хейли Кониър бяха почти флиртаджийски, поне когато жена му не беше наблизко. Но независимо дали си падаше по секса или не, Хейли бе привлекателна жена и Алина Морланд нямаше намерение да стои настрана и да гледа как съпругът ѝ се върти около нея само за да осигурява безпроблемното ръководство на града. Не я притесняваше властта, която притежаваше Хейли като първи съветник, защото всичко това бе политика, но другото касаше отношенията между съпруг и съпруга. Градът можеше да реши да направи Хейли Кониър своя официална кралица, но ако събудеше дори най-леко сексуално желание у съпруга ѝ, рангът не би попречил на Алина да свали короната ѝ с юмрук.

Това бе пример за една от най-любопитните истини относно Проспъръс: в повечето неща той беше почти като всеки друг град с подобна големина. Имаше своите съперничества, своите интриги. Мъже мамеха жените си и жени мамеха мъжете си. Хюго Рийд не говореше с Елдър Колингуд и никога нямаше да му проговори, и всичко това заради един инцидент с трактор и градинска врата преди около четиресет години. Рамет Хънтли и Милисънт Ролин, макар и изкуствено любезни един към друг, бяха вманиачени на тема потекло и през годините бяха посещавали редовно Североизточна Англия, опитвайки се да проследят родословията си до някоя кралска особа. До този момент усилията на никой от двамата не се бяха увенчали с успех, но търсенето продължаваше. В Проспъръс, както винаги, основната грижа беше всичко да си остане постарому. Градът се различаваше от останалите само в едно много съществено отношение, но в течение на вековете дори и това се бе превърнало в разновидност на нормалното.

Изненадващо бе с какво можеха да свикнат хората, стига накрая да бъдат възнаградени за това.

— Искаш ли чай, Лукас? — попита Хейли.

— Един чай ще ми дойде добре.

В Проспъръс бе по-вероятно да ти предложат чай, отколкото кафе. Това бе наследено от старата родина. Бен Пиърсън навярно бе единственият собственик на магазин в обсег от петдесет мили, който редовно свършваше чая „Ърл Грей“ и „Инглиш Брекфъст“ на листа и „Йоркшир Тий“ на пакетчета. И какви неприятности имаше само, когато това се случи.

Отвътре домът на Хейли напомняше музей на викторианската къща: стари мебели от тъмно дърво, персийски килими, дантелени покривки на масите, столове с прекалено твърди възглавници и цели стени, отрупани с книги. Полилеите, подобие на класическия джорджиански стил от осемнайсети век, бяха изработени в края на деветнайсети век от „Ослър енд Фарадей“ в Бирмингам. Морланд ги намираше за крайно претрупани и неподходящи за къщата, но пазеше това мнение за себе си. И все пак винаги когато седнаше на масата за хранене на Хейли, имаше усещането, че се готви за спиритически сеанс.

Хейли кипна вода и сложи чая да се запари. Чайникът беше от чисто сребро, но чаят щеше да бъде сервиран в не толкова изискани чаши. Порцеланът би бил прекалена превземка. Тя сложи мляко и в двете чаши, без да си прави труда да попита колко иска и дали не предпочита сам да си го сипе. Вече познаваше навиците и предпочитанията му почти толкова добре, колкото и съпругата му. Добави чая, после намери някакви маслени бисквити и изсипа четири в една чинийка. Бисквити, не курабии — така пишеше на пакета, украсен още с шотландски крави, шотландски карета и руини.

Сръбнаха чай, гризнаха от бисквитите, поговориха за времето и за ремонтите, които трябваше да бъдат направени в сградата на общината, когато зимата си отиде, и едва тогава преминаха към основната тема този следобед.

— Чух, че са погребали онзи скитник — каза Хейли.

Морланд не беше сигурен, че човекът, наречен Джуд, можеше да се нарече просто скитник. Скитниците са хора, които се придвижват от

едно място на друго в търсене на препитание. За него той беше по-скоро безделник, лентяй.

— Очевидно.

— Вдигнал ли се е шум?

— Не съм чул да е имало такова нещо.

— Казах ти, че няма да има. А трябваше да слушам цялото онова вайкане и мрънкане.

Морланд остави думите ѝ без коментар. Изложил бе всичките си възражения, когато му бе съобщено решението на градския съвет, но тогава вече бе твърде късно. Беше се опитал да разубеди Хейли, само че този път тя бе демонстрирала имунитет срещу чара му.

— Щеше да е за предпочитане, ако просто беше изчезнал — рече накрая.

— Това би струвало повече, много повече. В счетоводството трябва да има баланс.

— Може би разходът щеше да си струва. Едва ли някой ще дойде да търси изчезнал бездомник, а и без трупа е трудно да се докаже, че е извършено престъпление.

— Никой не се опитва да докаже, че е извършено престъпление. Някакъв скитник се е обесил и толкова.

„Не съвсем“, помисли си Морланд.

Хейли разсъждаваше като градски съветник, Морланд — като полицай.

— Както го виждам аз, проблемът е, че сега имаме два трупа и това няма да свърши добре — каза Морланд.

— Бен ми каза, че не е имал друг избор, освен да застреля момичето. Ти си се съгласил.

„Обаче не съм се съгласявал с убийството на бащата“, готвеше се да отговори Морланд, но преглътна думите, преди да са стигнали до езика му.

— Този град е оцелявал и процъфтявал, защото е бил предпазлив — каза той.

— Няма нужда да ми напомняш това! — В бледите страни на Хейли се качи малко кръв. — Какво си мислиш, че правя през всичките тези години? Всяко решение, което аз съм вземала, е било по своята същност във възможно най-голям интерес за града.

Аз съм вземала, отбеляза си той, не ние сме вземали. Питаше се дали всеки деспот започва изреченията си така. В даден момент някой трябваше да каже истината на онези, които държат властта. Но от друга страна, този някой често свършваше с набучена на кол глава.

— Не поставям под съмнение твоята преданост към града, Хейли. Никой не се съмнява в нея. Но двама мъртви от едно и също семейство може да привлекат внимание.

— Един мъртъв — поправи го тя. — Има едно тяло, не две. Съобщено ли е вече, че момичето е изчезнало?

— Не — призна той.

— Няма и да бъде, защото единственият, който можеше да се разтревожи за него, сега лежи в земята. Като действяхме по този начин, ние решихме проблема, или щяхме да сме го решили, ако този проклет глупак Диксън не я беше оставил да избяга.

— Хм, интересно определение — отбеляза Морланд.

Досега не бе говорил с Хейли за своите подозрения. Искаше малко да се пресеят, преди да започне да ги излива. Хейли вдигна бисквитата към устата си и започна да я дълбае с дребните си бели зъби като гладен гризач.

— Мислиш, че лъже за случилото се ли?

— Опитях да отворя резето отвътре с парче плат, както двамата с Ерин твърдят, че било направило момичето.

— И?

— Успях.

— Тогава?

— Отне ми известно време и трябваше да използвам парче дърво, за да издърпам плата навътре и да направя примка, също както стори и Ерин Диксън, когато я отведох в мазето и я накарах да ми покаже как може да е избягало момичето. Тя ми каза, че намерила треската на пода и че сигурно момичето я било отчупило от леглото. Показа ми леглото и от него действително липсваше дълга треска, която отговаряше на тази в ръката ѝ.

— Но?

— Но когато пуснах Ерин да излезе, на пода до леглото имаше кръв и беше прясна.

— Възможно ли е да е била от момичето? Едва ли е имало час, откакто е избягало.

— Ако беше така, щеше да е съсирена.

— Ако кръвта е била на Ерин, може да се е одраскала, докато е разглеждала парчето дърво.

— Може.

Хейли остави бисквитата до чашата си. Изглежда, вече не ѝ се ядеше сладко.

— Защо биха я оставили да избяга?

— Не знам. Носят се слухове за бизнеса на Хенри.

— И аз съм чувала. Неспокойна съм, откакто взеха този заем.

— Къщата му има нужда от преобоядисване и онзи негов стар камион може би е единственото возило в Проспъръс, което е в по-лошо състояние от твоето. Нямах време да огледам добре кухнята му, когато отидох у тях, но видях някои неразопаковани продукти, които още не бяха прибрани. Те купуват евтин хляб, макаронени изделия, които стават за всичко, пилешки разфасовки с изтичащ срок на годност, които могат да се използват, ако се замразят, такива неща.

— Може да са били за момичето. Едва ли са щели да я хранят с филе миньон.

— Просто не ми се връзва. — Наблюдаваше я внимателно. — Звучиш ми, сякаш се опитваш да ги защитиш.

— Никого не защитавам — каза Хейли. — Мъча се да разбера. Ако онова, което предполагаш, е вярно, имаме много голям проблем. Ще бъдем принудени да действваме и това може да причини смут в града. Ние не се обръщаме срещу своите.

— Освен ако „своите“ не се обърнат срещу нас.

— И все пак не мога да разбера защо биха поискали да я освободят.

— Състрадание? Вина?

— Не е като да сме ги карали да я убият — каза Хейли. — Трябваше само да се грижат за нея, докато станем готови. Тя беше прекалено слаба. Всичко това можеше да бъде избягнато, ако Уолтър и Биатрикс не ни бяха довели наркоманка.

— Мина доста време, откакто не ни се е налагало да търсим някоя — каза Морланд. — Сега е по-трудно. Най-сигурният начин е да се вземат уязвимите, отчаяните, онези, които няма да липсват на никого. Ако това означава наркоманки и курви, така да бъде.

— Наркоманките и курвите може да не свършат работа.

— Минаха много години, Хейли. Някои хора се питат дали изобщо ще бъде нужно.

Тя кипна.

— Кой? Каж ми! — Погледът ѝ стана закачлив. — Същите, които шушукат за моите „грешки“ по отношение на града ли?

Трябваше да бъде по-предпазлив. Тя бе чула всичко, превъртяла бе подробностите в главата си и ги бе разгледала така внимателно, както ювелир разглежда скъпоценните камъни, преди да реши кои да задържи и от кои да се откаже.

— Знам, че има хора, които започват да се съмняват в мен.

Хейли се вторачи в Морланд, сякаш му внушаваше да признае, че и той самият е прегрешавал с подобни мисли, но той не го стори.

Тя се наведе над масата и хвана ръката му. Кожата ѝ беше студена, на вид и на пипане му напомняше евтините пилешки разфасовки в дома на Диксънови.

— Точно затова е толкова важно — каза тя. — Ако трябва да си отида, искам да си тръгна със съзнанието, че градът е в безопасност. Искам да съм сигурна, че съм направила всичко по силите си за него.

Пусна ръката му. Беше оставила белези върху нея, сякаш за да му напомни, че все още е силна и не бива да бъде подценявана.

— Какво предлагаш?

— Да говорим с Диксънови. Да им кажем да ни намерят друго момиче, бързо. И да не е наркоманка: искаме чисто и здраво момиче. Направят ли това, което очакваме от тях, ще видим какво още може да стори градът, за да им помогне да излязат от неприятностите, ако имат такива.

— А ако не го направят?

Хейли стана и започна да раздига масата. Беше се уморила да разговаря с него. Обсъждането беше приключило.

— Тогава са заплаха за сигурността на града. Във фонда за подпомагане все още има пари, благодарение на решението скитникът да не изчезва. И — добави тя — нашите приятели ще ни бъдат благодарни за работата.

Седях на маса в кафене „Крема“ на улица „Къмършъл“, когато ме намери мъжът, наричащ себе си Шейки. Беше малко след девет сутринта и макар несекващият поток от хора да не даваше и миг почивка на баристите, повечето от масите си стояха празни. По това време хората искаха да си поръчат, без да консумират на място, което идеално ме устройваше. Разполагах с приятно огрявано от слънцето местенце до прозореца и с новите броеве на „Ню Йорк Таймс“ и „Портланд Прес Хералд“. Салонът на „Крема“ бе един от най-хубавите в града — само голи дъски и неизмазана тухлена зидария.

Имаше и по-лоши места, където да убиеш някой и друг час. По-късно сутринта имах среща с евентуална клиентка: неприятности с бившия, който не бе схванал разликата между наглеждане и преследване на бившата половинка. Разликата бе тънка, в зависимост от това кого питаш. Той май не разбираше и че ако наистина го бе грижа за нея, би трябвало да ѝ плати издръжките за децата, които ѝ дължеше. За такива недоразумения се печелеха почасовите тарифи.

Шейки носеше черни гуменки, съвсем леко протрити дънки и балтон — толкова голям, че почти можеше да мине за палатка. Когато влезе в „Крема“, изглеждаше смутен, и видях, че един-двама от персонала го наблюдаваха, но той явно не смяташе да се откаже от онова, което си бе наумил. Тръгна право към моята маса.

Шейки^[1] не беше единственият, който използваше това име за себе си, всички на улицата му викаха така. Той имаше паралитичен тремор на лявата ръка, която държеше плътно до тялото си. Чудех се как ли спи. Може би просто бе свикнал с нея, както се свиква с много неща, които се налага да търпиш дълго време.

Той спря пред мен, слънцето освети лицето му. Беше гладко избръснат и миришеше силно на сапун. Може и да грешах, но впечатлението ми бе, че преди да дойде тук, се беше привел в приличен вид и бе облякъл най-хубавите си дрехи. Помнех го от погребението. Беше единственият от присъстващите, който проля сълза, докато спускаха Джуд в гроба.

— Може ли да седна? — попита той.

— Заповядай — отвърнах. — Искаш ли кафе?

Той облиза устни и кимна.

— Да.

— Някакви предпочитания?

— Което е най-голямото и най-топлото. Ако може и да е сладко.

Тъй като аз самият пия предимно чисто филтрирано кафе, трябваше да разчитам на момичето зад бара да ми помогне за топлото и сладкото. Върнах се с кленово лате и две кифли. Не бях много гладен, но Шейки навярно беше. Хапнах малко от моята, за да бъда учтив, а Шейки се върна на бара и натъпка чашата си със захар. Щом седна отново на мястото си, се нахвърли на кифлата, после забави малко темпото, сякаш се сети, че е в компанията на порядъчни хора и никой няма да му издърпа залька от устата.

— Вкусно — каза той. — И кафето го бива.

— Сигурен ли си, че захарта ти е достатъчна? — Бъркалката направо стоеше изправена в кафето.

Той се ухили. Зъбите му не бяха хубави, но усмивката някак си беше.

— Винаги съм имал слабост към сладкото. Предполагам, че си личи. Загубих повечето си зъби. — Отхапа още от кифлата и я дъвка дълго и старателно, наслаждавайки се на вкуса ѝ. После каза: — Видях те на гробищата, когато погребяха Джуд. Ти си детективът, нали?

— Точно така.

— Познаваше ли Джуд?

— Слабо.

— И аз така чух. Джуд ми каза, че е вършил детективска работа за теб няколко пъти.

Усмихнах се. На Джуд винаги му беше приятно, когато го молах да ми помогне. Долових известен скептицизъм в гласа на Шейки, само следа от съмнение, но мисля, че искаше да е истина. Държеше главата си наведена, докато гледаше втренчено към мен, повдигнал едната вежда в очакване.

— Да. Така е — казах аз. — Джуд беше наблюдателен и знаеше как да слуша.

Шейки се отпусна назад с огромно облекчение. Джуд не го беше излъгал. Идването му тук не беше напразно.

— Да — каза той. — Джуд беше умен. Нямахме нещо, случило се на улицата, за което той да не знае. Освен това беше внимателен. Внимателен към всички. Внимателен към мен.

Спря да яде и за миг изглеждаше ужасно самотен. Устните му се движеха беззвучно, докато се мъчеше да опише емоции, каквито никога досега не бе изразявал: онова, което бе изпитвал към Джуд, и начина, по който се чувстваше сега, когато него вече го нямаше. Опитваше се да облече загубата си в думи, но загубата беше отсъствие и не подлежеше на описание. Накрая се отказа и засърба шумно латето, за да скрие мъката си.

— Приятели ли бяхте?

Той кимна над чашата.

— Джуд имаше ли много приятели?

Шейки остави чашата и изтри уста с гърба на ръката си.

— Не. Държеше повечето хора на разстояние.

— Но не и теб.

— Да.

Смених темата. Не беше моя работа.

— Кога за последен път го видя жив?

— Един-два дни преди да го намерят в онова мазе. Помагах му в събирането.

— Събирането ли?

— На парите. Искаше да му върнат заемите, които бе давал, и поиска помощ от мен. Всички знаеха, че с него сме близки, и ако кажех, че работя за него, никой нямаше да се усъмни, че лъжа. Той ми написа всичко на хартия. Когато намирах някого, задрасквах името в списъка и записвах колко ми е дал.

Той бръкна в един от джобовете си и извади лист хартия, който разгъна внимателно и сложи пред мен. На него имаше списък с имена, изписани четливо с молив. До повечето от тях, със значително поразкривен почерк, бяха надраскани цифри: обикновено два долара и никога повече от това.

— Понякога отивах при някои, след като той ги бе посетил и тези хора може би вече се бяха разплатили, а може би не. Но Джуд бе отстъпчив човек. Вярваше на всяка история за лош късмет, защото си беше такъв. Колкото до мен, аз знаех, че някои от тях лъжат. И докато са живи, ще лъжат. Гледах да ги накарам да си платят, ако могат.

Взех листа и събрах набързо цифрите. Сумата не излезе много голяма: 100 долара, плюс или минус цент-два. Тогава си дадох сметка, че макар и за мен да не бяха много пари, 100 долара можеха да станат причина човек да бъде размазан от бой, ако попадне в лоша компания. Можеше да са достатъчни дори за да бъде убит.

— За какво му трябваха тези пари? — попитах.

— Той търсеше дъщеря си. Каза ми, че е била наркоманка, но вече влизала в правия път. Последното, което научил за нея, било, че е отишла в Бангор да търси работа и изглежда, била намерила. Мисля, че...

Той замълча.

— Продължавай.

— Мисля, че е дошла тук, защото е искала да бъде близо до него, но не чак толкова, че съвсем да го улесни — каза Шейки. — Искала е той да дойде и да я намери. Джуд беше изоставил майка ѝ и нея преди доста време и знаеше, че момичето обвинява него за всичко, което се е объркало в живота му след това. Била му е ядосана. Дори може би го е мразела, но когато става дума за кръвна връзка, любовта и омразата не се различават особено или се смесват дотолкова, че не можеш да различиш едното от другото. Предполагам, че е мислил да се премести в Бангор и да сложи край на това. Но Джуд не харесваше Бангор. Там не е както тук. Изтръгнаха сърцето на този град, когато построиха мола, и той никога повече не се съвзе, за разлика от Портланд. Не е добро място и за бездомните — по-лошо е, отколкото тук. Но Джуд искаше да се реваншира на момичето за онова, което му е причинил, а не можеше да го стори от Портланд.

— За колко време вие с Джуд събрахте парите?

— За седмица. Щеше да му отнеме месец, ако бе действал сам. Би трябвало да си намеря работа като събирач на дългове.

Шейки използва показалеца на дясната си ръка, за да дръпне листа към себе си и каза:

— Така че въпросът ми е...

— ... защо човек, който е прекарал трудна седмица в събиране на дългове и който мисли единствено как да оправи отношенията с дъщеря си, ще се обеси в мазе тъкмо когато е успял да събере известна сума? — довърших аз вместо него.

— Точно така.

— Значи, какво: на дъщеря си ли се е канел да даде парите, или да ги използва, за да се премести в Бангор?

— Нито едното от двете — отвърна Шейки. — Ако съм го разбрал правилно, мисля, че се надяваше да те наеме, за да я намериш.

Той, изглежда, си спомни, че има още кафе. Изпи на една глътка половината от онова, което беше останало, и хвърли кос поглед към кифлата в моята чиния. Побутнах я към него.

— Давай. Не съм толкова гладен, колкото си мислех.

Говорихме цял час — ту за Джуд, ту за самия Шейки. Той бе служил в армията и така се беше сдобил със сакатата си ръка: засегнат нерв от експлодирала гума на джип.

— Дори не беше истинска рана — каза Шейки. — Преди лъжех за нея, за да се правя на храбър, но като че ли вече не си струва труда.

В края на нашия разговор ми станаха ясни две неща: Шейки познаваше Джуд по-добре от всеки друг в Портланд и все пак всъщност изобщо не го познаваше. Джуд бе споделял с него само съвсем оскъдна информация за дъщеря си. Шейки бе с впечатлението, че колкото повече неприятности са се струпвали на приятеля му, толкова по-малко желание е изпитвал да търси помощ, за да се справя с тях. Тъкмо това била причината накрая човек да умира сам.

Преди да си тръгна, купих на Шейки още едно кленово лате, а той ми обясни как най-лесно мога да го намеря. Както и Джуд, използваше за подобни контакти добрите хора в Центъра за психично здраве.

След това отидох в Южен Портланд, за да се срещна с евентуалната си клиентка в дома ѝ, и тя ме осведоми най-подробно къде работи съпругът ѝ, къде живее и как сега бил станал голям задник, а преди не бил чак толкова лош. Тя не искаше да намесва полицията заради децата и мразеше адвоката си. Аз бях най-малко лошата от оставащите ѝ възможности — макар че ме попита дали не познавам някого, който би се наел да счупи краката на съпруга ѝ, след като ясно ѝ дадох да разбере, че не съм склонен да поема подобен ангажимент, поне не и без по-сериозни причини. Тъй като няхах какво друго да правя, отидох да потърся прегрешилия съпруг в офиса му в Бак Коув, където той бе партньор в съмнителна фирма за финансови

консултации и инвестиции. Името му бе Лейн Стейси и не изглеждаше много зарадван, когато разбра, че не съм отишъл да му давам пари за инвестиране. Креця, тупа се по гърдите, но после му стана ясно, че не може да ме изгони навън със заплахи. Спокойното държане винаги помага в подобни ситуации; спокойствието и двайсетте килограма предимство в теглото пред опонента в спора. Както собственика на бентлитото Хайръм П. Тейлър, Стейси не беше лош човек. Дори не беше толкова похотлив, колкото Хайръм. Той беше самотен, съпругата и децата му липсваха и не вярваше някоя друга да го поиска. Жена му просто го беше разлюбила, той също я бе разлюбил, макар и в по-малка степен, но искаше нещата да си останат по-старому, за да има покрив над главата и човек до себе си, който да се грижи за него, когато се простуди, а може би и да спи с него от време на време. Накрая го уговорих да обядваме в „Баю Кичън“, където му обясних колко е важно да не преследва жена си и да плаща издръжката на децата си. Той на свой ред призна, че като я е морил от глад, нея и децата си, се е надявал, че така ще я направи по-отстъпчива и ще я принуди да го приеме обратно, което донякъде обясняваше защо страховете му, че може да не намери друга, която да го търпи, не бяха съвсем безпочвени. Към края на обяда бях получил някои гаранции за поведението му в бъдеще, а той се беше опитал да ми пробута толкова рисков краткосрочен заем, че направо приличаше на поръчка за персонална рецесия. Той прие храбро отказа ми. Както се изрази, очакванията му за финансовото бъдеще на страната били „оптимистични“ и виждал само бляскави перспективи пред бизнеса си.

— И на какво основание? — попитах аз.

— Всеки обича обещанията за бърза печалба — отвърна той. —

А магазинът за наивници винаги има какво да предложи.

Прав беше.

[1] Shaky (англ.) — Треперещия. — Б.пр. ↑

Няколко обаждания ми бяха достатъчни, за да разбера кой е детективът, чието име беше удостоило с честта си следственото дело за Джуд. За мен това означаваше едновременно добра и лоша новина. Добрата новина бе, че познавах детектива лично. Лошата — че по едно време бяхме излизали заедно. Казваше се Шарън Мейси и „излизали“ може би е твърде силна дума за историята между нас. Тя идва няколко пъти в „Мечката“, когато бях барман там, и веднъж обядвахме в „Бода“ на „Конгрес Стрийт“, който е близо до нейния апартамент на „Спрус Стрийт“. Всичко свърши с кратка целувка и взаимно съгласие, че би било хубаво в скоро време да го направим отново. Аз дори го исках, а мисля, че и тя, но някак си животът не ни го позволи, а после загина Джаки Гарнър.

Шарън Мейси бе интересна личност, при положение че си склонен да приемеш китайската дефиниция за „интересен“ като подобие на проклетие. Преди няколко години тя била командирована на остров, наречен Санктюъри^[1], навътре в залива Каско, когато пристигнала група жадни за отмъщение професионални убийци и се стигнало до ожесточени престрелки. Мейси се измъкнала невредима, но активно участвала в сблъсъците и си спечелила голямо уважение като полицай с точен мерник. В резултат на това не останала дълго униформен полицай и никой не се изненадал, когато я повишили в детектив. Работеше в отдела за криминални разследвания в полицейското управление на Портланд и оказваше сериозно съдействие на специалните части за борба с тежките престъпления в Южен Мейн, които разследваха сериозни инциденти в региона.

Когато набрах номера на Мейси, джиесемът ѝ беше изключен, но не си направих труда да ѝ оставя съобщение. Не беше в апартамента си, когато отидох там, но една съседка ми каза, че е отишла да занесе дрехите си в екологичната пералня на „Данфърт Стрийт“. Момчето, обслужващо автоматичната машина, потвърди, че е идвала, и каза, че може би чака в „Ръски“, докато той изпълнява спешната ѝ поръчка, включваща пране и сгъване.

„Ръски“ бе институция в Портланд, отваряше рано и сервираше храна до късно. Барът отдавна събираше хората, чието работно време им дава възможност да закусват, когато им скимне, поради което сервираше закуски през целия ден. В неделя той беше магнит за редовните посетители, включително ченгетата и пожарникарите от всички околни селища, притежаващи добри пътни комуникации с Портланд, на които им трябва тъмно и приветливо кътче, където да убиват следобедите. Той можеше да се похвали с дартс, с приличен джубокс, с недостатъчно места за сядане и никога не се променяше. Беше това, което е: бар в покрайнините, където цените бяха по-добри от храната, а храната бе хубава. Когато отидох при нея, Мейси седеше до прозореца, пиеше и си бърбеше с патрулен полицай на име Теръл Никс. Познавах малко Никс, защото единият от братята му беше ченге в Скарбъро. По моя преценка Никс приближаваше петдесетте и навярно вече мислеше за пенсиониране. Косата му оредяваше и лицето му бе придобило измъчено и разочаровано изражение. В чинията до него се виждаха остатъци от специалното махмурлийско меню — месна яхния, препечени филийки, яйца и пържени картофи, ала нямаше вид на човек, който се мъчи да се пребори с последствията от тежка нощ. Очите му бяха будни и ясни, погледът му навярно стигаше чак до лелеяното пенсиониране.

Мейси изглеждаше като Мейси: дребничка, мургава, с живи очи и винаги готова да се усмихне. По дяволите. Опитах се да си спомня защо не ѝ се бях обадил. О, да. Животът, каквото и да беше това. И отчасти смъртта.

Никс ме видя преди Мейси, тъй като тя седеше с гръб към вратата. Побутна я по левия крак с дясната си обувка, за да я предупреди. Не изглеждаха като две ченгета, между които има нещо, а просто като две ченгета, чиито пътища случайно са се пресекли в „Ръски“, където пътищата на ченгетата се пресичаха непрекъснато. Впрочем жената на Никс би го скопила и би оставила кръвта му да изтече, преди да украси капака на колата си със съответните атрибути, ако до ушите ѝ стигнеше дори само намек, че друга жена се интересува от него. Да не говорим, че братът на Никс бе женен за сестра на жена му. Цялата фамилия би помогнала да хвърлят трупа му в блабата край Скарбъро.

— Чарли — каза Никс. — Детектив Мейси, познаваш ли Чарли Паркър, нашия прочут частен детектив?

Първоначалната изненада на Мейси от моето появяване премина в крива усмивка.

— Да, познавам го. Веднъж обядвахме заедно.

— Сериозно?

— Господин Паркър така и не се обади за втора среща.

— Сериозно? — каза отново Никс. Изцъка като разочарована даскалица и отсъди: — Ужасно!

— Невъзпитано — допълни Мейси.

— Може би е дошъл да поправи грешката си.

— Не виждам цветя.

— Винаги може да поръча по едно питие.

— Това става — рече Мейси. Не бе свалила очи от мен, откакто влязох. Не флиртуваше, но се забавляваше.

— Е, щом не е дошъл да се извини, задето те е чупил, тогава защо е тук?

— Да, защо си дошъл? — попита Мейси.

— Да сервира неприятности в нечия чиния — каза Никс.

— Ще сервираш ли неприятности на някого? — попита Мейси.

— Не, ако зависи от мен — казах аз, доволен да взема най-сетне думата, след като Никълс и Мей^[2] спряха да си поемат дъх. — Имах един-два въпроса по случая „Джуд“. Името ти се появи във връзка с него.

Никс и Мейси размениха погледи, но Никс остави на нея да отговори, ако реши. В края на краищата тя бе детективът.

— Светът е малък — каза Мейси.

— Нима? — отвърнах аз.

— Никс бе първият, който отиде на местопроизшествието. И няма „случай Джуд“. Освен ако ти си на друго мнение — добави тя.

— Беше си хубаво чисто обесване — каза Никс и аз знаех какво има предвид. Човек поемаше тези случаи, когато се появят. Те бяха просто писане на доклади и почти нищо повече.

Посочих бутилките им, в които беше останала главно пяна.

— Искате ли по още една?

Никс пиеше „Милър Хай Лайф“. В „Ръски“ имаше нещо, което караше хората да пият странни неща, като „Хай Лайф“. Мейси беше на

„Ролинг Рок“. И двамата се съгласиха да похарча парите си за тях и Никс се зачуди на висок глас дали черпенето с бира няма да мине за втората ми среща с Мейси. Не удостоих с внимание изложението асортимент фъстъци и поръчах бирите, плюс една „Ролинг Рок“ и за мен. Опитах се да си спомня кога за последен път си бях поръчвал „Ролинг Рок“, но не можах. Подозирах, че може да е било, когато съм се опитвал да излъжа за възрастта си с фалшива лична карта.

Забелязах, че Никс бе сложил до себе си спортния подлистник на „Прес Хералд“, отворен на баскетболната страница.

— Фен ли си? — попитах.

— Синът ми е един от „Йотсманите“.

„Йотсманите“ бяха баскетболният отбор на гимназията „Фалмът“. Предишния сезон те бяха понесли нещо като разгром от местните си съперници „Ярмът“, което обикновено отнема години психотерапия, за да се преживее: 20:1 на регионалния финал. Изглеждаха окончателно ликвидирани, но този сезон до момента имаха само една загуба, от Йорк, и бяха спечелили първите си шестнайсет мача средно с над двайсет точки. Сега гледаха към щатския финал, а треньорът им Халиган, който през своята двайсет и шест годишна кариера бе извел „Фалмът“ и до девет щатски титли по футбол, беше кандидат за светец.

— По-добър сезон от предишния — казах аз.

— Тази година имат по-силни момчета — отвърна Никс. — Моят син играе и футбол, и кара ски. Има телосложение като на състезателен кон и му остава още година. Готов е да премине в клас А.

Отпи дълга глътка от бирата. Отново оставяше трудните отговори на Мейси.

— Е, какво искаш да знаеш за Джуд? — попита тя.

— Как беше намерен?

— Обаждане до 911 от уличен телефон на „Конгрес Стрийт“. Анонимно. Предполагаме, че е бил някой от бездомните му приятели.

— Нещо странно около случая?

Тя погледна към Никс, който се замисли над въпроса.

— Беше недовършено мазе с пръстен под, Г-образно, като че ли разделено на две от ъгъла на стените. Изглеждаше така, сякаш някой друг бе спал там онази нощ. Имаше вдлъбнатина в пръстта и намерихме две капачки от бира. Който и да е бил, се беше изсрал и бе

използвал вестник от същия ден да се избърше. Но в доклада на патолога се казва, че когато го намерихме, Джуд е бил мъртъв най-малко от трийсет и шест часа. Сам си направи сметката.

— Някой е прекарал цяла нощ с тялото.

— Може да е спал с гръб към него, но да. Нали знаеш, било е адски студено и ако човек няма къде другаде да отиде...

— Нещо за вещите му?

— Спалният чувал е липсвал — каза Мейси. — И раницата му, изглежда, е била претършувана за нещо полезно.

— Намерени ли бяха пари?

— Пари ли? Какви пари?

— Може би повече от сто долара. Не кой знае колко за нормален човек, но много за такъв като него.

— Хора са умирали и за по-малко.

— Пази боже.

— Не, нямаше пари. Какво, да не мислиш, че е бил убит заради тях?

— Както сам каза, хора са умирали и за по-малко.

— Да — намеси се Мейси, — обаче е трудно да обесиш човек, който се съпротивлява, и още по-трудно да го направиш така, че да изглежда като самоубийство. Белезите от въжето съответстват на инерцията на падащото тяло и патологът не е установил прекомерно нараняване на врата. Жертвата е драскала по въжето, но това не е необичайно.

— Някаква идея откъде може да се е взело въжето?

— Не. Обаче не беше ново. Подобно на Джуд, и то е обиколило няколко пъти квартала. Отрязано е, за да се направи примката.

— На погребението чух, че в организма му не е имало алкохол или наркотици.

— Кое е необичайно.

— Зависи как го тълкуваш — каза Никс. — Ако говорим за събиране на кураж, тогава да, може да се очаква да е взел нещо, за да намали болката. От друга страна, ако търсим улики за убийство, нагласено така, че да прилича на самоубийство, тогава дрогата или алкохолът биха помогнали жертвата да се усмири преди това.

Оставих думите му без коментар. Казах:

— Другото са парите.

— И защо? — попита Мейси. Сега тя беше заинтригувана. Виждах го в очите ѝ. Много детективи не биха се зарадвали особено, ако някой започне да си пъха носа в безпроблемно приключен случай, но Мейси не беше от тях. Съмнявах се, че изобщо някога е била такава ченге и че случилото се на остров Санктюъри, каквото и да е било то, я е променило по някакъв начин. Ако изобщо ѝ бе повлияло, то само бе укрепilo тази страна на характера ѝ. Тя не ми бе казала за станалото на острова много повече от онова, което вече бе написано в официалния доклад, а и аз не бях настоявал, но бях чувал разни истории. Санктюъри бе странно място дори по стандартите на тази част от света и някои трупове от онази нощ така и не бяха открити.

— Джуд е положил много усилия да ги събере — каза аз. — Изглежда, се е тревожил за дъщеря си. Името ѝ е Ани: бивша наркоманка, полагаща усилия да се изчисти, която живеела в приют в Бангор. Опитвал се е да възстанови отношенията си с нея, когато тя е изчезнала. Тревожел се е за нея. Парите са му трябвали, за да започне да я издирва. Всъщност мисля, че може би се е надявал да ме наеме с тези пари.

— Какво би купил с тях? — каза Никс. — Два часа?

— Щях да му направя отстъпка.

— Дори и така да е.

— Да.

Никс отпи още глътка от бирата си.

— Е, има вероятност човекът, който е преспал онази нощ в мазето и е претършувал вещите на Джуд, да е взел и парите му. Обаче не мисля, че би си направил труда да го представи като самоубийство. Един бездомник по-скоро би използвал юмруците си или бръснач. Не би било много трудно да се справи с Джуд. Той не беше особено силен.

— Това все пак не обяснява защо човек, който си е направил труда да събере дължимите му пари и който е загрижен за дъщеря си, ще сложи край на живота си в едно мазе и ще я изостави в беда. И както сам отбеляза, Джуд не беше особено силен. Един порив на вятъра можеше да го вдигне от улицата. Някой едър мъж или двама едри мъже са могли да го държат достатъчно дълго, за да го качат на стол, да сложат примката на врата му и да ритнат стола изпод краката му. Биха оставили белези по тялото му, предполагам. Няма как да няма такива.

Сега мислех на глас. Мейси остави бирата си недопита.

— Имаш ли малко време? — попита ме тя.

— Да.

— Искаш ли да отидеш до „Роузи“, ще дойда там да изпием по още едно. Преди това трябва да прибера едно пране.

Никс предпочете да остане в „Ръски“ за още една бира. Прояви достатъчно съобразителност да не се влачи с нас, независимо от историята между Мейси и мен. Ако тя реши да сподели с частен детектив нещо повече за смъртта на Джуд, това си бе нейна работа. Той не искаше, нито чувстваше нужда да знае.

Обаче му платих пиенето, плюс едно за из път. Той въздъхна театрално, когато си тръгнах, и каза:

— Обзалагам се, че дори няма да се обадиш. Чувствам се така... използван.

[1] Sanctuary (англ.) — Убежище. — Б.пр. ↑

[2] Майк Никълс и Илейн Мей — известни американски комици.
— Б.пр. ↑

Хари и Ерин Диксън бяха потънали в разговор, когато чуха колата да приближава.

— Трябва да заминем — каза Ерин.

— И къде да отидем? — отвърна Хари.

— Не знам. Където и да е. Можем да обещаем, че няма да кажем нищо, ако ни пуснат да си отидем и не ни преследват.

Хари се помъчи да не се размее, но не можа да се спре. Идеята, че Проспъръс е оцелял толкова време, като е позволявал на онези, които са се чувствали притеснени от неговите закони, просто да го напуснат, бе невероятно абсурдна. Тъкмо Ерин би трябвало да знае това. Те бяха преследвали баща ѝ Чарли Хътън с години и никога не се бяха отказали. Хътън бе умен и му бе провървяло. Освен това бе работил като касиер в банката, така че не си бе тръгнал с празни джобове, защото, преди да избяга, бе откраднал градския таен фонд. Парите му бяха купили време и известно пространство за маневриране. Позволили му бяха да се уреди с нова самоличност и нов живот, но Хари бе сигурен, че е прекарвал дните си в страх от всяко почукване на вратата и в следене на лицата по улицата за поглед, който ще се задържи твърде дълго върху него.

Чарли не се бе страхувал, че ще пратят полицията по дирите му. Проспъръс не действаше по този начин. Така или иначе, парите, които беше откраднал, официално не съществуваха и фондът бе използван за цели, за които бе по-добре полицията да не знае. Онова, което Хари бе помнил винаги, бе, че бащата на Ерин никога не бе проговорил. Могъл бе да отиде в полицията и да опита да обясни какво представлява Проспъръс, но то бе толкова фантастично, че би рискувал да го вземат за невменяем. Дори ако бяха решили да му повярват, нямаше трупове, които да им посочи, нямаше плитки гробове, които да разкопаят, и кости, които да ексхумират. Хари се питаше колко ли надълбоко трябваше да се рови, за да бъдат открити жертвите на Проспъръс, ако от тях изобщо бе останало нещо. Всеки, който ги търси, би се отказал много преди да удари за пръв път на камък, а някои от телата навярно

лежаха дори по-надълбоко. И освен това оставаше фактът, че тези неща се случваха не по-често от веднъж на двайсет-трийсет години и отговорните пазеха тайната за себе си. Би било почти невъзможно да се открие някаква закономерност и имената на отвлечените се забравяха още щом изчезнеха под земята. В много от случаите те въобще не се знаеха.

Но имаше още една вероятна причина за мълчанието на Чарли, по-дълбока причина: той бе обвързан с Проспърс, а не е лесно да се откажеш от лоялността си към толкова стар и толкова странен град. Останал му беше верен дори когато бе правил всичко по силите си, за да избяга колкото може по-надалече, защото въпреки нежеланието си да участва повече във всичко това, не е можел да каже истината за него.

Но градът си беше направил изводите от случилото се с Чарли и бе взел мерки то да не се повтаря толкова лесно. Жителите биваха наблюдавани отблизо под претекст, че се полагат грижи за тяхното благополучие, сплотявани бяха чрез бракове, чрез семейни и делови връзки, чрез страх.

— Искаш да бъдеш като баща си ли? — каза Хари, когато смехът му секна. Не му харесваше обезпокоително истеричната нотка, която бе прозвучала в него. — Искаш да бъдеш преследвана цял живот?

— Не — каза тя тихо. — Но не искам и да оставам тук.

Ала Хари не я слушаше. Той вече беше в списъка.

— При това баща ти имаше пари. Ние нямаме нищо. Нима мислиш, че те не наблюдават как харчим, как се движат депозитите и тегленията от сметките ни? Те знаят, или най-малкото подозират. Ние сме уязвими, а това означава, че те са загрижени как ще постъпим. Не, нямаме избор. Трябва да изчакаме това да свърши. Трябва да се надяваме, че положението ни ще се подобри. Когато се подобри, можем да започнем да заделяме пари настрана. Можем да планираме, както навярно е правил и Чарли. Човек не напуска Проспърс, когато му скимне. Не...

И тогава се чу шумът от колата. Фарове осветиха къщата и думите заседнаха в гърлото на Хари Диксън.

Бар „Роузи“ не бе много по-различен от „Ръски“, но шансовете да намериш място в „Роузи“ бяха по-големи — просто защото там имаше повече столове. Не ми се пиеше още бира, затова си поръчах кафе и започнах да наблюдавам преминаващите по „Фор Стрийт“ коли. Свиреше музика — някаква песен, която ми се стори позната, нещо за океани от милосърдие и нежелани изгнания. Докато чаках, се обадох на Рейчъл, а тя даде телефона на Сам. Побъбрихме малко за събитията в училището, които май бяха свързани главно с рисуване и много кавги с момче на име Хари.

— Майка му и баща му са го кръстили на Хари Потър — обясни ми Сам. Ако се съдеше по тона ѝ, тя май не одобряваше това. Цяло поколение възрастни, маскирали се като магьосници, когато им е било време да проявяват повече разум, сега като че ли се чувстваха длъжни да натрапват на потомците си странни идеи. Аз не харесвах магьосниците. Магьосниците бяха онези, които биват прегазвани от коли, без някой да обърне внимание на това или да се разтревожи за нещо повече от щетите по превозното средство, които и без това най-често са минимални, защото магьосниците, изглежда, са по-леки от другите хора.

— Той рисува на челото си светкавица — каза Сам.

— Така ли? — учудих се аз.

— Казва, че е истинска, но тя се изтрива, когато я търкаш силно.

Реших да не питам как е разбрала това, макар да бях почти сигурен, че както и да го е открила, момчето на име Хари е участвало в експеримента против волята си. Разговорът премина към пътуването до Флорида, което щяха да предприемат заедно с Рейчъл през следващия уикенд, за да гостуват на родителите на Рейчъл в тяхната нова къща за зимни почивки. Сам ме информира, че Джеф, приятелят на майка ѝ в момента, също щял да пътува с тях.

— О — казах аз, стараейки се да запазя възможно най-неутрален тон. Не харесвах Джеф, но това бе без значение. Джеф се харесваше и за двама ни.

— Татко! — каза Сам. — Няма нужда да се преструваш, че ти е мъчно.

Боже.

— Сигурна ли си, че си само в началното училище? И не следваш допълнително психология?

— Мама познава психотагията.

— Да, така е. — Не дотолкова, че да престане да се среща с глупаци като Джеф, но да решаваш проблемите на другите често беше по-лесно, отколкото да се оправяш със своите. Замислих се дали да не споделя това прозрение с Рейчъл, но реших да не го правя. Може би най-сетне започвах да проумявам, че е по-добре да си спестяваш излишните рискове. — Дай ми пак майка ти. Ще се видим, когато се върнеш.

— Чао. Обичам те — каза Сам и ми стана малко мъчно.

— Чао, захарче. И аз те обичам.

Побъбрех с Рейчъл още минута-две. Стори ми се щастлива. Това бе хубаво. Исках да е щастлива. Ако тя беше щастлива, и Сам щеше да е щастлива. Само че ми се искаше да е щастлива с някого друго, а не с Джеф. Тази връзка се отразяваше зле на добрия ѝ вкус. Но пък имаше хора, които биха казали същото и за времето, което бе прекарала с мен.

— Какво работиш? — попита Рейчъл.

— Нищо особено — отвърнах аз. — Призовки. Прегрешили съпрузи.

— Само това ли? Няма да те държи задълго далеч от неприятностите.

— Е, и с онази история около бездомника. Обесил се е и не мога да разбера защо.

— Обзалагам се, че не ти е платил предварително.

— Знаеш ли, странно е, че ми казваш това, но може би някой в този град е взел парите, с които е щял да ми плати.

— Нужно ли е да ти казвам да внимаваш?

— Не, но това винаги помага.

— Съмнявам се, но заради дъщеря ти...

— Ще внимавам.

— В бар ли си?

— „Роузи“.

— А, среща?

Мейси пристигна. В едната ръка държеше фотокопирани страници, в другата — чаша. И тя като мен си бе взела кафе.

— Не, не бих казал.

Рейчъл се засмя.

— Не би казал, нали? Хайде, изчезвай.

Затворих. Мейси бе спряла малко встрани, за да не ми пречи. Сега приближи, сложи листовите на масата и седна.

— Можеш да го прочетеш, но не ти го оставям, нали?

— Ясно.

Беше докладът на патолога за аутопсията на Джуд. Сигурно щях да получа разрешение да го погледна и в кабинета по съдебна медицина, но това ми спестяваше труда да пътувам до Огъста.

Въжето, използвано за обесването, беше памучно, вързано на примка с възел в областта на тила. Влакна и остатъци от въжето бяха намерени на близката маса, наред със следи от рязане по дървото, вероятно с остър нож.

— Намерихте ли нож на мястото? — попитах.

— Не, но може да е бил при другите вещи, които са взети.

— Предполагам.

Трупно вкочаняване и трупни петна на двата крака, дисталните части на горните крайници и областта около кръста над линията на колана. Двете очи полуотворени; конюнктивата кървясала, роговицата мътна. Устата полуотворена, езикът изплезен.

Преминах към следата от примката. Патологът беше установил, че тя обгръща целия врат, с изключение на малко разстояние под възела, и че съответства на тежестта на тялото. Минавала назад, нагоре и към тилната област. Била малко по-широка от лявата страна на врата, отколкото от дясната, но само с около половин сантиметър. Дисекцията на врата не показала никакви фрактури на щитовидния хрущял или подезичната кост, често срещани при насилствено удушаване, което като че ли изключваше възможността Джуд да е бил нападнат. Също така липсвали и екстравазации — причинени от насилие кръвоизливи в областта на врата. Патологът бе стигнал до извода, че причината за смъртта е асфиксия, дължаща се на самоубийство чрез обесване с въже.

Единственото друго нещо в този доклад, което заслужаваше внимание, бе списъкът на синините, белезите и драскотините по тялото

на Джуд. Те бяха достатъчно много, за да ме накарат да изстена. И сякаш за да направи ситуацията още по-сложна, Мейси плъзна към мен още един лист хартия. Бе цветно копие и качеството му не беше особено добро. Но трябваше да съм благодарен и на това, като се има предвид, че двете снимки на него показваха нараняванията, които Джуд бе получавал през годините. Падания, сбивания, побои: всичко това отбелязано на картата от кожа и плът и скрито под дрехи на манекен от магазините за облекла втора употреба. Всеки, който е достатъчно тъп, за да си въобразява, че животът на улицата в Портланд е един вид финансирана от щата ваканция на открито, би трябвало да види фотографията на торса и крайниците на Джуд, за да се върне в реалността.

— Патологът казва, че някои са скорошни, но повечето са доста стари — каза Мейси. — Един-два може да са получени в часовете преди смъртта му. Тези тук са интересни.

Тя посочи с пръст белезите по горната част на лявата и дясната му ръка.

— Какво представляват?

Мейси ми подаде трети, последен лист. Тя имаше усет за драматизъм. Снимките показваха увеличения на белезите.

— Изглеждат като следи от стискане — казах, — сякаш някой го е държал здраво откъм гърба.

— Така си помислих и аз — потвърди Мейси. — Но това не означава, че са свързани със смъртта му. Става дума за човек, който е бил бит редовно.

— Ще поразпиташ ли?

— Нямах такива намерения, докато не се появи ти. Все още мисля, че сам е отнел живота си, но ще се съглася, че повдигаш достатъчно въпроси, за да ме накараш отново да се запитам защо го е направил. Но може да е полезно, ако успеем да открием съдържанието на раницата му и най-вече да поговорим с човека, който се е обадил по телефона. Не се знае какво още може да научим.

— Разпитахте ли наоколо?

— Никс опита, доколкото беше възможно. Ако някой знаеше нещо, просто си замълча. Но ако бях попаднала на мъртвец, бях преровила вещите му и бях откраднала малкото пари, които е имал, навярно и аз щях да си замълча.

Мейси събра фотокопията и допи кафето си.

— Значи, напоследък работиш много про боно, а?

— Не, но казват, че било добре за душата.

— И затова ще продължиш да се занимаваш с това — за доброто на душата си и защото мислиш, че дължиш на Джуд няколко часа?

— Каквото и да му дължа, не става дума за часове.

— Пазиш ли още номера ми?

— Да.

— Хубаво. Мислех, че може да си го загубил, като не се обаждаш и прочие.

— Съжалявам за това.

— Не съжалявай. Беше хубав обяд и ти го плати.

— Така е, но трябваше да ти се обадя. Не знам защо не го сторих.

— Аз знам — каза тя. — Поради същата причина, поради която не се обадох и аз. Животът. Смъртта.

Тя стана.

— Знаеш как да ме намериш. Ще се радвам пак да поговорим, ако научиш нещо.

— Дадено — отвърнах аз.

Тя си тръгна, после се обърна за миг и каза:

— Приятно ми беше да те видя отново.

— И на мен.

Гледах след нея, докато се отдалечаваше. Няколко други мъже също.

По дяволите.

Морланд бе седнал от едната страна на кухненската маса, Хейли Кониър вдясно от него. Хари и Ерин седяха от другата страна, срещу тях. Диксънови никога не бяха посрещали в своя дом Хейли. Никъде не бяха разговаряли с нея. Нито пък бяха стъпвали в нейната къща. Чували бяха, че тя е красива и подредена, макар и мрачна. Ерин знаеше, че нейният дом не е нещо особено, но тайно се радваше, че поне не бе лишен от приветливост. Кухнята беше светла, а дневната, която бе свързана с нея, дори още по-светла. Ала сега върху всичко беше надвиснала сянка. Хейли Кониър сякаш бе донесла нощта със себе си.

— Имате хубав дом — каза тя с маниер на човек, който е изненадан какво могат да постигнат малките хора, като цепят стотинката, но все пак не би искал да живее като тях.

— Благодаря — отвърна Ерин.

Беше направила кафе. Имаше смътен спомен, че Хейли Кониър предпочита чай, но нарочно не ѝ беше предложила. Дори не бе сигурна, че в къщата има чай. Ако имаше, той бе толкова стар, че никой не би пожелал да го пие.

— Забелязах, че боята на прозорците ви се люци — каза Морланд. — Трябва да направите нещо, преди да е станало още по-зле.

Усмивката на Хари не трепна. Това беше тест. Сега всичко бе тест и единственото, което бе от значение, бе да не се провалиш.

— Чаках да мине зимата — каза той. — Трудно е да боядисваш рамка на прозорец, когато ръцете ти треперят от студ. Рискуваш накрая да се сдобиеш с прозорци, през които не се вижда много добре.

Морланд нямаше намерение да се задоволи с този отговор.

— Можеше да се погрижиш за това миналото лято.

На Хари му ставаше трудно да се усмихва.

— Миналото лято бях зает.

— Така ли?

— Така.

— И с какво?

— С печелене на прехраната. Това разпит ли е, началник?

Хейли Кониър се намеси:

— Просто се тревожим за теб, Хари. С тази стагнация в икономиката и начина, по който се отразява на строителството, ти си по-уязвим от повечето хора. Бизнеси като твоя сигурно страдат.

— Справяме се — каза Ерин. Нямахме да позволим тези двамата да поставят натясно мъжа й. — Хари работи много.

— Сигурна съм в това. — Кониър сви устни, след което извади от паметта си подобие на загрижено изражение. — Нали разбирате, работата на съвета е да пази града, а най-добрият начин да правим това е като пазим хората на града.

Не гледаше Хари. Погледът й бе прикован в Ерин. Говореше на Ерин като на бавноразвиващо се дете. Предизвикваше я, също както Морланд бе предизвиквал Хари. Те искаха реакция. Искаха гняв.

Искаха оправдание.

— Разбирам това, Хейли — каза Ерин. Не позволи дори капка сарказъм да пропълзи в привидната й искреност.

— Това е хубаво. Тъкмо затова помолих началник Морланд да се поинтересува как вървят работите ви, просто за да сме сигурни, че при вас всичко е наред.

Този път Ерин не успя да скрие гнева си.

— Какво?

Хари сложи ръка на рамото й и се облегна на нея, така че тя да почувства тежестта му.

Спокойно, спокойно.

— Бихте ли ми обяснили какво означава това? — каза Хари.

— Означава — отвърна Морланд, — че говорих с някои от твоите доставчици и някои от подизпълнителите ти. Означава, че през последните няколко седмици те следях, когато бях в настроение. Означава, че се срещнах с Алън Дантри от банката и с него проведохме поверителен разговор за твоите сметки.

Хари не се сдържа и затвори за миг очи. Толкова много се бе старал, но бе подценил Морланд и Хейли Кониър, и съвета. Той не бе първият, опитал се да скрие своите затруднения, и нямаше да бъде последният. Трябваше да се досети, че в течение на столетията градът се е научил да открива слабостта, а той се беше разкрил, като бе поискал онзи заем от градския фонд. Може би заради икономиката

просто бяха следили по-зорко за необичайни прояви, за странности в поведението. Толкова много хора оцеляваха трудно в сегашния климат. И тъкмо заради това съветът бе преминал към действие. Тъкмо заради това бяха отвлекли момичето.

— Това са си наши лични работи — каза Ерин, но гласът ѝ прозвуча неуверено дори в собствените ѝ уши. В Проспъръс нищо не беше лично, не и в истинския смисъл на тази дума.

— Но какво става, когато личните затруднения се отразяват на всички? — каза Хейли, продължавайки да говори с този влудяващ, разумен, лукав, покровителствен тон. Господи, как я мразеше Ерин. Все едно че от очите ѝ бяха махнати катаракти и старите лещи бяха заменени с нови и чисти. Видя града, какъвто бе в действителност, видя го в цялата му порочност, корист и лудост. Мозъците им бяха промивани, обработвани в продължение на векове да приемат определен вид поведение, но Ерин и Хари бяха разбрали, че не могат повече да бъдат част от това едва когато то се беше изсипало пред вратата им под формата на момичето. Разбрали бяха, че момичето не е добро решение, но още не бяха достатъчно смели сами да направят последната крачка и се бяха надявали друг да я направи вместо тях. Момичето да отиде в полицията, да разкаже своята история и те да дойдат.

И после какво? Момичето можеше да им даде описание на Уолтър и Биатрикс, на Хари и Ерин. И четиримата щяха да бъдат разпитани, но Уолтър и Биатрикс нямаше да се пречупят на разпита. Те бяха отговорни за намирането и отвличането на двете последни момичета, но вече бяха на преклонна възраст, бяха не по-малко лоялни към града от Хейли Кониър и едва ли щяха да се обърнат против него в последните години от живота си. В най-добрия случай щеше да е тяхната дума срещу думата на Хари и Ерин.

Те ни заплашиха. Казаха ни да им намерим момиче или ще запалят къщата ни. Ние сме стари. Изплашени бяхме. Не знаехме какво искат да правят с момичето. Не попитахме...

А Хейли Кониър, а съветниците, а Морланд? Ами, нямаше да има нищо, което да ги свързва с момичето, нищо друго, освен думата на Хари и Ерин Диксън, които са го държали оковано в мазето си, преди да оставят вратата отключена, и може да са го сторили само защото са загубили куража да продължат онова, което са планирали да

направят с него, каквото и да е било то. Така че срещу тях можеха да бъдат повдигнати обвинения в отвлечане и насилствено задържане, криминални престъпления от първа или втора степен, зависи дали обвинението ще приеме, че са освободили жертвата по собствена воля — жива, на безопасно място и без сериозни физически наранявания. Разликата беше между десет и трийсет години зад решетките, но при всяко положение щеше да е повече от времето, което някой от двамата бе готов да прекара в килия.

Все пак имаше вероятност, слаба наистина, някой и да повярва на историята им.

Не, такава вероятност съществуваше само във въображението му.
— Хари? Ерин? Слушате ли ни?

Говореше Морланд.

Ерин погледна съпруга си. Знаеше, че мислите им текат в еднаква посока.

Ами ако, ами ако...

— Да — каза Хари. — Слушаме ви.

— Имате финансови затруднения — много по-сериозни, отколкото сте пожелали да споделите с Бен, когато сте поискали заема. Опитали сте да ги скриете от нас.

Нямаше смисъл да отричат.

— Да, така е.

— Защо?

— Защото се срамувахме.

— Това ли е всичко?

— Не. Освен това се страхувахме.

— Страхували сте се? От какво?

Вече нямаше връщане назад.

— Бояхме се, че градът ще се обърне срещу нас.

Тук отново взе думата Хейли Кониър.

— Градът не се обръща срещу собствените си хора, Хари. Той ги пази. Това е причината за съществуването му. Как можа да се усъмниш?

Хари стисна основата на носа си с палеца и показалеца на дясната ръка. Усещаше приближаващия пристъп на мигрена.

— Не знам — каза той. — При всичко, което се случваше, при всичките ни проблеми...

— Загубили сте вяра.

— Да, Хейли, струва ми се, че е така.

Кониър се надвеси над масата. Дъхът ѝ миришеше на ментови бонбони и смърт.

— Пуснахте ли момичето да си отиде? — попита тя.

— Не — отговори Хари.

— Погледни ме в очите и ми кажи истината.

Хари махна ръката от носа си и така се втренчи в нея, че я накара първа да отклони поглед.

— Не, не сме пуснали момичето да си отиде.

Тя не искаше да му повярва. Виждаше се. Също както Морланд, и тя си имаше своите подозрения, ала не можеше да ги докаже, а градът нямаше да ѝ позволи да предприеме нещо срещу тях без доказателства.

— Добре тогава — каза тя. — Въпросът е какво ще правим оттук насетне. Ще трябва да си платите за грешката, и двамата.

Болката вече пулсираше в главата на Хари, а заедно с нея дойде и повдигането. Знаеше какво ще последва. Знаеше го още от мига, когато Морланд пристигна пред къщата им с тялото на момичето в багажника на колата. Искаше му се да им каже за сънищата, които сънуваше, но се овладя. Не бе казал за тях дори на жена си. В тези сънища момичето не беше мъртво. Закопали я бяха в гроба жива, защото мъртвите момичета не отварят очи. Беше жива и драскаше по найлона под земята, и някак си бе успяла да го разкъса, да мине през него и да разрови пръстта, само че когато бе излязла от гроба, наистина беше мъртва. Тя бе преобразена, беше призрак и когато отваряше уста, бълваше мрак и нощта около нея ставаше още по-тъмна.

— Какво искате да направим? — попита Хари, но само защото това се очакваше от него. Все едно че четеше текст от сценарий.

Хейли Кониър потупа ръката му. И той с огромно усилие се сдържа да не се дръпне от докосването ѝ.

— Намерете ни друго момиче — каза Кониър. — И то бързо.

Стигнах в кухнята за безплатна храна на „Пребъл Стрийт“ тъкмо когато сервирането на вечерята приключваше. Към нея ме бе насочила жена на име Ивадни Брайън-Паркинс, която работеше в Центъра за психично здраве и социално подпомагане на „Конгрес Стрийт“. Шейки ми бе дал нейното име като човек за връзка с него, но тя не го бе виждала от два дни и предполагаше, че може би ще отиде на „Пребъл Стрийт“ да хапне нещо.

На „Пребъл Стрийт“ сервираха храна три пъти на ден не само за градските бездомници, но и за старци и семейства, които се мъчат да преживяват от социални помощи. Общият брой хранения възлизаше на почти 500 000 годишно, но това бе само началото. Когато хората влизаха в кухнята, персоналът получаваше възможност да им помага със съвети за жилища, работа и грижи за здравето. Или поне да им дава чисти топли чорапи, а това означаваше много през зимата в Мейн.

Една от доброволките, млада жена на име Карин, каза, че Шейки е минал оттам по-рано същата вечер, но се е нахранил и си е тръгнал почти веднага. Това било необичайно за него. Той бил по-общителен от останалите и обикновено се радвал на компанията и топлината в приюта.

— Не е същият, откакто приятелят му Джуд умря — каза тя. — Те се разбираха и се грижеха един за друг. Шейки поговори малко с нас за това, но повечето задържа вътре в себе си.

— Имате ли някаква представа къде може да е отишъл?

Карин извика друг доброволец, този път момче на колежанска възраст.

— Това е Стивън — представи го тя. — Той беше един от координаторите на тазгодишната инспекция на бездомните. Дано може да ви помогне.

После се върна към почистването на масите, оставяйки ме със Стивън. Той беше висок, направо трябваше да извивам врат, за да го гледам в очите. Не беше така открит, както Карин. Държеше ръцете си скръстени, докато говорехме. Каза:

— Може ли да попитам защо частен детектив търси Шейки?

— Той дойде да говори с мен за смъртта на Джуд. Мисля, че казаното от него стана причина да изпитам известни съмнения. Ако реша да продължа нататък, ще имам някои въпроси и той може да ми помогне да намеря верните отговори. Няма да му създавам неприятности, имате думата ми.

Наблюдавах го, докато размишляваше над казаното от мен, преди да реши, че не се готвя да направя живота на Шейки още по-труден, и да омекне дотолкова, че да ми предложи кафе. След бирата в „Ръски“ и кафето, което бях изпил в „Роузи“, бях събрал в себе си повече течности от камила, но едно от първите неща, които научих още в началото, когато станах ченге, бе винаги да приемам, ако някой, с когото искам да поговоря, ми предложи кафе или безалкохолна напитка. Това караше хората да се отпускат, а когато бяха спокойни, ставах и по-отзивчиви.

— Карин спомена нещо за инспекция — подех аз, докато сърбахме кафе от пластмасови чашки.

— От Управлението по жилищно настаняване и градоустройство изискват от нас да правим преброяване на бездомните всяка година — каза Стивън. — Ако не знаем колко хора се нуждаят от помощ, не можем да си планираме бюджетите, броя на персонала, дори предполагаемото количество храна, която ще ни е нужна през следващите месеци. Но това също така ни дава възможност да установим контакт с онези, които са ни избягвали до този момент, и да опитаме да ги интегрираме в общността.

Трябва да съм изглеждал озадачен.

— Чудите се защо някой, който е гладен, ще пропусне възможността да получи топла храна, нали? — каза Стивън.

— Не го разбирам съвсем.

— Някои от хората, които излизат на улицата, не желаят да бъдат намерени. Много от тях имат психически проблеми, а ако сте параноиден шизофреник, който си мисли, че правителството се опитва да го убие, последното нещо, което ще искате да сторите, е да идете в приют, където някой може да започне да си пъха носа във вашите работи. Освен това има хора, които просто се боят. Може да са се сдърпали някога с някого и да знаят, че някъде там чака нож, готов да ги прободете, или пък имат лоши спомени от контактите си с властите и

предпочитат да не надигат глава. Затова една нощ в годината излизаме в пълен състав да надничаме под пейките и зад кофите за боклук, опитвайки се да стигнем до тях. Разбира се, излизаме и по друго време, но засиленото внимание в нощта на инспекцията и количеството на доброволците по улиците означават, че за няколко часа свършваме страшно много работа.

— И къде се навърта Шейки?

— Шейки обича да идва в приюта, ако има свободен дюшек, на който да спи. Откакто умря Джуд, не идва толкова често, а това означава, че си е избрал местенце край междуцатската магистрала, вероятно около Бак Коув Парк, или спи зад някоя от работилниците на Данфърт или Плезънт, където ченгетата не могат да го видят. Аз бих го потърсил там.

Стивън въртеше чашката от кафето в ръцете си. Искеше да каже още нещо. Изчаках го търпеливо.

— Познавахте ли господин Джуд? — попита накрая той.

Никога не бях чувал някой да нарича Джуд господин. Той винаги бе просто Джуд. Това ме накара да изпитам към момчето по-топли чувства.

— Малко — отвърнах. — Понякога му давах пари, ако ми трябваше човек, който да наблюдава известно време кола или някой адрес. Той никога не ме разочарова.

— Беше умен мъж, а също така и добър — каза Стивън. — Така и не можах да разбера как е стигнал до това положение. За някои от мъжете и жените тук ми е ясно. Има траектория, която може да се проследи. Но не и в случая на господин Джуд. Най-много, което мога да кажа, е, че в машинарията е имало слаб болт и когато той се е счупил, целият механизъм е спрял.

— Вие случайно да не следвате инженерство?

Стивън за пръв път се усмихна.

— Човек се познава по метафорите му.

— Звучите така, сякаш сте харесвали Джуд.

— Да, харесвах го. Макар и потънал в собствените си грижи, той винаги намираще време за другите. Опитвах се да взимам пример от него, като на свой ред и аз му помагах.

— За дъщеря му ли говорите?

— Да, за Ани. Един вид я държах под око вместо него.

— Така ли?

— Заради моята работа в този приют имах възможност да разговарям с други, които се занимават със същото. От време на време звънях в „Тендър Хаус“ в Бангор, където живееше Ани, за да успокоявам господин Джуд, че тя е добре. Когато изчезна, аз...

Замълча.

— Почувствахте се виновен?

Той кимна, но не каза нищо.

— Джуд направи ли нещо, за да ви накара да вярвате, че и той мисли така?

— Не, никога. Не му беше в природата. Но от това не ми ставаше по-леко. Не се чувствах по-малко виновен.

Стивън явно беше добро момче, но егоцентризмът на младостта не му бе чужд. Светът се въртеше около него и следователно трябваше да има силата да го промени. И както често се случва с младите хора, приемаше чуждата болка като своя, макар и сякаш от най-благородни подбуди. Времето и възрастта щяха да го променят; ако това не се случи, той нямаше да работи още дълго в кухни за безплатна храна и приюти. Безсилието щеше да го надвие и да го принуди да напусне. Щеше да обвинява за това другите, но грешката щеше да си е негова.

Благодарих му и му оставих номера на мобилния си телефон, просто за всеки случай, ако не успея да намеря Шейки или Шейки накрая все пак реши да отиде в приюта. Стивън обеща да остави бележка за доброволците на закуската и обяда, за да ми съобщят, ако Шейки отиде да се храни там на другия ден.

Използвах тоалетната, преди да си тръгна, за да съм сигурен, че пикочният ми мехур няма да се пръсне накъде по пътя между приюта и Бак Коув. Пред единия от умивалниците стоеше възрастен мъж, разсъблечен до кръста. Бялата му коса висеше покрай раменете и тялото му ми напомни за снимките на измъчения, покрит с белези торс на Джуд, досущ като средновековно изображение на Христос след свалянето от кръста.

— Как е? — казах аз.

— Като в сбъднат сън — отвърна старецът. Бръснеше се със самобръсначка за еднократно ползване. Свали последната пяна от бузата си, наплиска с вода лицето си и потърка кожата, за да провери дали е достатъчно гладка. — Да имаш афтършейв?

— Имам, но не го нося със себе си — отвърнах. — Защо, срещали имаш?

— Не съм ходил на среща, откакто Никсън беше президент.

— Още едно нещо, в което може да бъде обвинен: че е съсипал любовния ти живот.

— Той беше негодник, но на този фронт нямах нужда от помощ.

Измих си ръцете и ги избърсах с книжна кърпа. Имах пари в джоба, но не ми се искаше да обиждам стареца. После реших, че все пак ще е по-добре да нараня чувствата му. Оставих една десетачка на умивалника до него. Той я погледна така, сякаш Александър Хамилтън щеше да го ухапе, ако посегне към нея; или пък че аз ще поискам от него да ме ухапе като част от някаква извратена сексуална игра.

— За какво е това? — попита.

— За афтършейв.

Той протегна ръка и взе десетачката.

— Винаги съм харесвал „Олд Спайс“.

— Баща ми използваше „Олд Спайс“.

— Ако нещо се задържи толкова дълго, значи е хубаво.

— Амин. Грижи се за себе си.

— Непременно — отвърна той. — И, хей?

Обърнах се.

— Благодаря.

Да си бездомник, е работа на пълен работен ден. Да си беден, е работа на пълен работен ден. Онези, които роптаят, че хората в неравностойно положение не се и опитват да търсят работа, не разбират това. Бездомниците вече си имат работа и тази работа е да оцеляват. Трябва да се нареждаш рано на опашката за храна и още по-рано за място, където да пренощуваш. Мъкнеш вещите си на гръб и когато те се изнесят, прекарваш времето си в ровене из отпадъците, за да търсиш нещо, с което да ги замениш. Само толкова енергия имаш, защото храната, с която зареждаш тялото си, е само толкова. През повечето време си уморен и сърдит, и дрехите ти са мокри. Ако ченгетата те намерят да спиш на улицата, гонят те оттам. Ако ти провърви, ще те закарат в някой приют, но ако няма свободни легла или дюшеци на пода, тогава си принуден да спиш седнал на пластмасов стол в някоя чакалня и всички лампи ще светят, защото така изисква правилникът за противопожарната безопасност, и затова отново излизаш на улицата, където можеш поне да легнеш на тъмно и ако имаш късмет, да поспиш. Всеки ден е като предишния и с всеки ден ставаш малко по-стар и малко по-уморен.

Но понякога си спомняш кой си бил преди. Бил си дете, което си е играело с другите деца. Имал си майка и баща. Искал си да станеш пожарникар или астронавт, или железопътен инженер. Имал си съпруга. Бил си обичан. Изобщо не ти е минавало през ума, че може да стигнеш дотук.

Свиваш се на кълбо в тъмното и чакаш последната, спасителната целувка на смъртта за лека нощ.

Шейки се бе върнал на улицата. Изкушавал се бе да иде в някой приют и да потърси дюшек, на който да спи. Ръката го болеше. През зимата винаги имаше болки, които го притесняваха с месеци, но откакто умря Джуд, те станаха още по-силни. Това навярно бе... Как беше думата? Замисли се. „Психосоматично“, точно така. Отнело му бе повече от минута да си я спомни, но Джуд щеше да се сети веднага. Джуд знаеше много неща от историята, от естествените науки, от

географията. Можеше да ти разкаже сюжета на всеки хубав роман, който е прочел, и да цитира по памет цели пасажии от всички тях. Навремето Шейки го бе препитвал за някои от тях. И се бе пошегувал, че според него било възможно Джуд сам да си е измислил тези цитати. Джуд му бе отговорил, че е засегнал честта му — точно тези думи беше използвал, „засегнал честта му“, така че бяха отишли в Портландската обществена библиотека на „Конгрес Стрийт“, където Шейки свалил от рафтовете „Великият Гетсби“, „Приключенията на Хъкълбери Фин“, „Лолита“, „Гроздовете на гнева“, „На смъртен одър“^[1], „Одисей“ и стиховете на Лонгфелоу, Къмингс и Йейтс. Джуд успял да цитира откъси от тях, без да сбърка и дума, без да се запъне нито веднъж и дори библиотекарите дошли да слушат. Когато стигнал до Шекспир, Шейки имал чувството, че пред него стои някой от онези стари театрални актьори, които се появявали в малките градове, когато там имало още театри, в които да играят — костюмите и реквизитът в един камион, трупата в друг, — представяли сцени от различни пиеси, комедии, социални драми, а понякога и компилации по Шекспир, от които изваждали всичко скучно, а оставяли само най-драматичните моменти: призраци, окървавени кинжали и умиращи крале.

Джуд, в своя кариран костюм и двуцветни обувки с протрити токове и замаскирани с картон дупки в подметките, стоял изправен сред любопитните читатели и удивените библиотекари. Потънал в думите, в ролите, той за кратко бил различен от себе си и в онзи момент Шейки го обожавал, обожавал го, докато се къпел в светлината на удоволствието, която струяла от лицето на неговия приятел, обожавал го, докато, притворил благоговейно очи, шепнел благодарствена молитва за присъствието на Джуд в своя живот, при все че се чудел как толкова умен и толкова талантлив човек е могъл да стигне дотам, че да рови из кофите за боклук и да спи по улиците на град, който винаги е в сянката на зимата. Каква слабост в характера му го бе накарала да напусне семейството и дома си и да остави вятърът да го подмята като есенен лист?

Раницата му тежеше. Помисли си отново за приюта. Можеше да остави нещата си там — дори да нямат легло за него, някой може би щеше да се съгласи да му ги пази — и по-късно да се върне да си ги прибере. Но присъствието на други хора му тежеше все повече. Щеше да вижда познати лица, ала онова, което търсеше, вече го нямаше, а

присъствието на останалите само му напомняше за отсъствието на Джуд. От колко време бяха приятели? Не можеше да си спомни. Изтървал бе края на годините много отдавна. Датите нямаха значение. Той не празнуваше годишнини от сватба, нито рождени дни на деца. Оставяше годините след себе си, захвърляше ги, без да се замисли, като стари обувки, които не могат повече да задоволяват дори най-скромните му потребности.

Вече приближаваше Диъринг Оукс. Непрекъснато се връщаше тук, на мястото, където Джуд бе поел последните глътки въздух, като опечален приятел и поклонник. Спря пред къщата, чиито прозорци бяха вече заковани. След смъртта на Джуд някой бе сложил на вратата за мазето ново резе и нов катинар: полицията, помисли си той, или пък собственикът, мри положение че сградата още бе собственост на частно лице, а не на банка. Напречно през вратата беше поставена лента за обозначаване на местопрестъпление, но сега тя беше скъсана. Развяваше се на нощния вятър.

Шейки не почувства Джуд, когато доближи къщата. Така разбра, че той не се беше самоубил. Не вярваше в призраци. Не вярваше дори и в Бог. И ако излезеше, че греши, е, тогава двамата с Бог щяха да си поговорят за скапаните карти, които му бяха раздадени в този живот. Но имаше непогрешим усет за хората и местата. Джуд също го имаше. Този усет беше необходим, ако искаш да оцелееш на улицата. Шейки инстинктивно разбираше на кого може да вярва и кого е по-добре да избягва. Разпознаваше местата, на които може спокойно да пренощува, и онези, на които е по-добре да не спира, макар да са празни и на вид безобидни. Докато преминаваха през живота, хората оставяха свои знаци, които можеха да бъдат разчетени, ако си достатъчно умен. Джуд бе оставил в това мазе своя знак, своя последен знак, но Шейки не го разчиташе като знак от човек, който е отстъпил пред отчаянието. Разчиташе го като знак от някого, който би се борил, ако му стигнат силите и съдбата не е срещу него.

Слезе до вратата на мазето и извади от джоба си швейцарския войнишки нож. Той бе една от най-ценните вещи, които притежаваше, затова се грижеше добре за него. Имаше едно острие, което поддържаше особено остро и което сега използва, за да издълбае два знака в каменния зид до вратата. Първият бе четириъгълник с точка в средата — символа за опасност от старата азбука на скитниците.

Вторият беше диагонална линия, пресечена по средата от втора по-къса, почти перпендикулярна: предупреждение да стоиш настрана.

Прекара остатъка от нощта в задаване на въпроси. Задаваше ги внимателно и дискретно и се обръщаше само към хората, на които имаше доверие, онези, които знаеше, че няма да го излъжат или да го предадат. Отне му известно време, докато реши какво да направи. Отговорът, който изкристализира в съзнанието му, бе да говори с детектива. Някой бе взел парите на Джуд и съдържанието на раницата му. Не беше изключено да са били хората, отнели живота му, но не изглеждаше вероятно те да са се обадили по-късно в полицията. Нито биха взели парите, ако са искали смъртта му да изглежда като самоубийство. Така или иначе, от наученото ставаше ясно, че Джуд е бил мъртъв от един или повече дни, преди тялото му да бъде открито.

Всичко това му говореше, че онзи, който бе съобщил за убийството, най-вероятно е същият, който е взел парите и е претърсвал нещата на Джуд, и Шейки изобщо не би се учудил, ако е бил някой от техните хора, човек от улицата. Някой градски бездомник или се беше натъкнал случайно на мястото, където е нощувал Джуд, или по-вероятно го беше търсил. Разчуло се беше: Джуд си събираше раздадените заеми. Трябваша му пари. Неизвестният може да го бе търсил, за да плати дълга си, но на улицата имаше и такива, които не биха се посвенили да го преследват, за да откраднат онова, което е успял да събере. Ала това бе без значение: очевидно някой го бе намерил да виси в онова мазе и бе откраднал парите и вещите му в сянката на неговия труп.

Шейки знаеше много добре, че 127 долара са много пари за човек, който се опитва да преживява с няколко долара на ден. Инстинктът му би бил да празнува: пиячка или може би нещо по-силно; и храна — купена, не от кофите за боклук. Алкохолът и наркотиците правеха хората невнимателни. Биха плъзнали слухове, че някой от техните хора е ударил къоравото.

Когато се върна при палатката си в „Бак Коув Парк“, Шейки вече разполагаше с име.

Брайтбой.

[1] As I Lay Dying, Faulkner, 1930. — Б.пр. ↑

На другата сутрин Шейки не се нареди на опашката за закуска в приюта. Стоеше встрани и опипваше бележката в джоба си. Тя бе забодена на дъската за съобщения на „Пребъл Стрийт“. Детективът искаше да говори с него. Запомнил бе номера, но още пазеше бележката за всеки случай. Знаеше, че годините на улицата са размътили мозъка му. Случваше се понякога да погледне часовника, да види стрелките, сочещи цифрите, и да не може да каже колко е часът. Или да влезе в магазин, където на табелките е написано ясно колко струва опаковка от шест бири или бутилка друг алкохол, да държи в ръката си сумата, необходима за плащането, и да не може да направи връзка между цената и парите, които има.

Сега, докато се спотайваше в един вход на „Къмбърланд Авеню“, Шейки продължаваше да си повтаря номера на джиесема. Мислил бе да се обади на детектива и да му каже какво бе научил, но искаше да е сигурен. Искаше да му представи солидни доказателства. Искаше да се докаже — заради самия себе си и заради Джуд, затова стоеше в сенките и наблюдаваше как бездомниците като него се събират за закуската.

Не му отне много време да открие Брайтбой. Той пристигна малко преди осем, с раницата на гърба. Острият поглед на Шейки бе привлечен от обувките му. Те бяха кафяви боти „Тимбърланд“, похубави от онези, които носеше обикновено. Възможно беше да ги е намерил, но от друга страна, бяха покупка от „Гудуил“, която дори малоумник като Брайтбой би побързал да направи, докато има пари в джоба си. Чифт хубави обувки могат да държат краката ти сухи и топли и да направят дните, прекарвани в обикаляне по улиците, малко по-леки. Брайтбой разменяше поздравии с хората, които познава, но повечето време стоеше сам. Той открай време бе единак, отчасти по собствен избор, но също така и защото не можеше да му се има доверие. Имаше хора, при които можеш да оставиш раницата си и да си сигурен, че ще бъде добре пазена, че съдържанието ѝ няма да бъде преровено, а ценните неща — чорапи, бельо, десертчета, отварачка за

консерви, манерка — откраднати. Брайтбой не беше от тях и често бе ял бой заради крадливостта си.

Шейки беше научил, че през последните дни Брайтбой е бил в запой, и то в тежък запой. „Моухок 190“, „Грейн Алкълхол“ и бърбън „Олд Кроу“, бутилка след бутилка. И напълно в стила си, бе отказвал да сподели съдържанието на своя портативен бюфет с напитки. Ако беше го сторил, може би нямаше да има толкова много недоволно шушукане.

Шейки не го последва в приюта, остана да го чака на улицата, гризейки вчерашен геврек. Той беше стар познайник в повечето пекарни и кафенета на града и рядко излизаше от тях, без да тикнат в ръцете му нещо за ядене. Стараеше се да разпределя равномерно дните, в които ги посещава, и вече имаше установено седмично разписание: тази пекарна в понеделник сутрин, другата във вторник, третата в сряда... Свикнали бяха да го очакват и ако пропуснеш да отиде, при следващото му появяване го отрупваха с въпроси. Какво се е случило? Болен ли е бил? Добре ли е? Шейки винаги отговаряше честно. Никога не се правеше на болен, когато не е, и никога не лъжеше. Нямаше с какво друго да се похвали и затова за него бе особено важно да запази някакво подобие на чест и достойнство.

Брайтбой излезе след час. Шейки знаеше, че се е нахранил и е използвал тоалетната. Навярно имаше в джоба си половин геврек, завит в хартиена салфетка, или филия препечен хляб за по-късно. Почака го да се отдалечи на известно разстояние и чак тогава тръгна след него. Когато Брайтбой спря пред „Конгрес Скуеър Парк“ да приказва с жената, известна като Франи, той влезе в кафенето „Старбъкс“ отсреща и седна до прозореца. С увредената си ръка и дошлото с нея леко прегърбване се чувстваше като най-нелепия шпионин в света. Слон под прикритие не би изглеждал така подозрително. Имаше късмет, че следеше Брайтбой. Брайтбой беше тъп и погълнат от себе си. Почти не се различаваше от обикновените хора по своята неспособност да забелязва какво става около него.

Портланд се променяше. Старият „Истланд Хотел“ се ремонтиреше от някаква голяма верига — Шейки бе престанал да брои множеството хотели и ресторанти, които никнеха като гъби в града през последните години — а както изглежда, част от стария търговски център „Конгрес Парк“ на „Конгрес Стрийт“ и „Хай Стрийт“ също

щеше да бъде продадена на новите собственици. На ъгъла на „Конгрес Парк“ някога е имало „Дънкин Донътс“, където се събираха градските бездомници, но заведението вече отдавна го нямаше. Сградите, заемали това място през годините, понякога се струваха на Шейки не по-малко преходни от хората, които се събираха тук. На това място е имало пералня, аптека „Уолгрийнс“, „Конгрес Скуеър Хотел“, а малко по-рано и къща: една от цяла редица построени на калкан дървени сгради. Сега пространството бе заето от хлътнала в средата камара тухли и бетон и няколко лехи, в които хората като Брайтбой и Франи можеха да си вършат работата.

Срещата между двамата завърши с крясъци от страна на Франи, че ще го убие, в отговор на което Брайтбой се закани така да я фрасне, че да я прати на оня свят. Шейки му пожела успех. Франи беше на улицата от десет и повече години и дори не му се мислеше какво бе изтърпяла и преживяла през това време. Говореше се, че веднъж отхапала носа на мъж, който се опитал да я изнасили. Впоследствие това се приемаше за преувеличение: не му била отхапала целия нос, твърдяха хората, които разбират от тези работи, само хрущяла под носната кост. Шейки си помисли, че това трябва да ѝ е отнело доста време, защото в устата ѝ нямаше повече от пет-шест зъба, за които си струва да се говори. Представи си я как държи онзи тип за ушите и гложга носа му с нацърбените си зъби. Картината го накара да потръпне.

Вървя след Брайтбой цели два часа, наблюдава го как търси монети в уличните телефони и около автоматите за таксуване на паркингите и как рови без желание в боклукчийските кофи за бутилки и кутии от безалкохолни напитки. На пресечката на „Конгрес Стрийт“ и „Диъринг Авеню“ зави по „Диъринг“ покрай дома за трезвеници на Скип Мърфи. Постоя известно време отпред, макар на Шейки да не му бе ясно защо. Там приемаха само хора, които работят на пълно работно време или студенти с някакви доходи. И най-вече приемаха само онези, които наистина искат да се поправят, а единственият шанс Брайтбой да се поправи, бе да умре. Може би познаваше някого вътре, в който случай за горкия нещастник би било най-добре да стои далече от него, защото ако някой се бе изкачил до последното ниво от дванайсетстепенната програма на „Анонимните алкохолици“, Брайтбой бе напълно способен да направи всичко по силите си, за да

го смъкне на собственото си равнище. И това бе единствената причина, която би го накарала да сподели питието си с някого. Страдащият обича да има компания, а прокълнатият се нуждае от нея.

Брайтбой продължи нататък, а Шейки вървеше по петите му и накрая двамата стигнаха до скривалището, където Брайтбой държеше нещата, които не можеше или не искаше да носи със себе си. Някои използваша колички за пазаруване, но те най-често бяха от хората, които опитват да спечелят нещо допълнително, като ровят в кофите. Брайтбой не беше от тях. Скрил бе всичко, което заслужава да бъде запазено, зад един склад на „Сейнт Джон Стрийт“, в храстите до контейнер за смет, който изглеждаше така, сякаш не е бил изпразван, откакто е открита пластмасата. Когато Шейки се появи иззад ъгъла, Брайтбой се беше навел над храстите и бе така погълнат от онова, което вършеше, че не чу стъпките му.

— Здравсти — каза Шейки.

Брайтбой клечеше с гръб към него. Погледна го през рамо, но не понечи да се изправи. Дясната му ръка търсеше нещо в храстите.

— Здравсти — отвърна той, докато ръката му продължаваше да сари наоколо. Шейки разбра, че е намерил каквото търси, когато на лицето му се появи усмивка. Брайтбой извади ръката си и на слънцето блесна стъкло. Опита се да се изправи, но Шейки бе далеч по-бърз от него. Някои хора може да го наричаха зад гърба му „сакатия“, но той съвсем не беше такъв. Левият му крак бе изпънат напред, десният описа широка дъга, изравни се с левия и го задмина. Върхът на ботуша му улучи Брайтбой в слепоочието. Той изкряска веднъж и се строполи настрани. Празната бутилка от „Олд Кроу“ падна от ръката му и се търкулна на земята. Шейки го ритна още веднъж за по-сигурно, а и защото искаше. Никога не бе харесвал Брайтбой. Джуд също не бе изпитвал топли чувства към него, макар че личните му нравствени принципи не му позволяваха да му обръща гръб. Отношението на Джуд към Брайтбой бе доказателство за Шейки, че покойният му приятел не е бил безгрешен.

Този път Шейки нанесе кос удар по брадичката. Брайтбой запълзя настрани, а Шейки го довърши с ритник отзад в слабините. Брайтбой спря да се движи и остана да лежи на земята, стенойки тихо, скрил лице в шепи.

Вятърът от предишната нощ беше спрял и денят беше тих. Шейки започна да претърсва вещите на Брайтбой. Отне му само минута да намери старата платнена торба на Джуд. Джуд я беше използвал, за да носи онова, което наричаше свои „вещи от първа необходимост“: кърпи, четка за зъби, гребен и книгата, която четеше в момента. Торбата бе достатъчно малка, за да се носи лесно, и достатъчно голяма, за да побере всички съкровища, които можеше да открие по пътя, докато основната му раница стоеше заключена в шкафчето в „Амистад“. Брайтбой сигурно бе прехвърлил ценните му неща в нея, преди да напусне мазето.

Шейки се подпря на кофата. Видът на торбата, усещането от докосването до нея му напомниха още веднъж жестоката истина, че Джуд вече го няма. Разплака се. Брайтбой го гледаше от земята. Очите му бяха изцъклени, от устата му течеше кръв.

— Взел си това от него — каза Шейки. — Взел си го, докато тялото му е било още топло.

— Тялото му не беше топло — отвърна Брайтбой. — Беше студено като лайно. — Опита да седне, но топките още го боляха. Легна отново, разтърсван от болката, но намери сили да продължи да говори. — Джуд не би имал нищо против. Нямахте как да я вземе със себе си. Ако можеше да говори, щеше да ми го каже.

Господи, как го мразеше само. Надяваше се да го е ритнал толкова силно, че да е вкарал топките в гърлото му и той да се задуши.

— Дори да ти я бе дал, ти не я заслужаваш.

В торбата намери онова, което беше останало от парите на Джуд — 43 долара, все още стегнати със същия ластик, както и пастата за зъби и гребена му. Кърпичките бяха изчезнали. Странно, книгата, която Джуд бе чел по времето, когато беше загинал, архитектурна история на първите черкви в Англия, също бе между вещите, откраднати от Брайтбой. Шейки си спомни, че специално я бе поръчал. Хората от книжарница „Лонгфелоу“ бяха намерили за него издание с меки корици и бяха отказали да приемат заплащане. Джуд я бе взел дни преди смъртта си, точно след като се бе върнал от последното си пътуване на север. Шейки я бе приел като поредна проява на неговия изключителен интелект, но отношението на приятеля му към тази книга беше различно. Джуд не бе пожелал да я обсъжда с него, както

бе отказал да сподели и къде точно е ходил последните два пъти, когато напусна Портланд.

— В Бангор ли беше? — упорствал бе Шейки.

— Няма значение.

— Мислиш, че дъщеря ти още е там ли?

— Не, подозирам, че е отишла... на едно друго място.

— Намери ли я?

— Още не.

Джуд бе започнал да отбелязва страниците, докато четеше. Шейки разлисти книгата и отвътре изпаднаха няколко автобусни билета. Опита се да ги хване, но в този момент вятърът духна изневиделица и ги отнесе. Завря ги в трънака и Шейки одра дясната си ръка, докато се опитваше да ги извади оттам. Почти се отказа, но не беше дошъл чак дотук, за да позволи да му се изплъзне нещо, което би могло да помогне на детектива. Коленичи и напъха ръка в трънака, без да обръща внимание на болката и скъсания ръкав.

— По дяволите — прошепна. — Проклети храсти.

— Не — каза глас зад гърба му, — ти отиваш по дяволите, скапаняк такъв!

Бутилката от „Олд Кроу“ отново блесна на слънцето. Този път не се изтърколи, а се стовари върху черепа му.

Шейки дойде в съзнание, докато парамедикът промиваше раните му. По-късно щеше да научи, че шофьорът, който го беше открил да лежи на земята, бе влязъл в паркинга, за да обърне. Помислил го беше за мъртъв.

— Ще трябва да ви зашием — каза парамедикът.

Той и колегата му носеха сини найлонови ръкавици, които бяха изцапани с кръвта му. Шейки се опита да стане, но те го спряха.

— Оставате тук. Ние ще се погрижим за вас.

Шейки почувства, че държи нещо. Погледна и видя, че стиска в ръката си смачканите автобусни билети. Внимателно ги прибра в джоба на палтото си, а пръстите му докоснаха листа с телефонния номер на детектива.

— Имате ли някого, на когото можем да се обадим? — попита единият от парамедиците, те явно не бяха разбрали, че е бездомник.

Изпрал бе дрехите си само ден преди това и докато ги бе чакал да изсъхнат, бе взел душ и се беше избръснал в „Амистад“.

— Да — каза Шейки и въпреки удара по главата издекламира номера на детектива по памет, преди отново да изгуби съзнание.

Когато пристигнах в медицинския център, лекарят бе извадил парчетата стъкло от черепа на Шейки и бе зашил раните му. Той беше замаян от лекото успокоително, което му бяха дали, но нямаше да го задържат за през нощта. Рентгеновият преглед не бе показал фрактури на черепа. Щеше да има само ужасно главоболие, а скалпът му изглеждаше като скърпен от Виктор Франкенщайн.

Той ми посочи безмълвно своите вещи, които бяха прибрани в найлонов плик. Сестрата ми каза, че преди да изпадне в несвяст зад склада, е настоявал парамедиците да приберат книгата. Тя също бе в плика.

— История на първите английски черкви ли? — рекох аз, размахвайки я пред Шейки, който лежеше на кушетката и едва държеше очите си отворени. — Трябва да призная, че съм изненадан.

Той преглътна с усилие и махна към гарафата с вода наблизо. Налях му и доближих чашата до устата му. Той едва отпи от нея и каза:

— Беше на един приятел.

— На Джуд ли?

Кимна, но явно главата го заболя от това, защото направи гримаса и не се опита да кимне отново. Каза:

— Палтото.

Пребърках джобовете на палтото му и накрая намерих автобусните билети и листчето с номера на моя телефон. Билетите бяха за две пътувания отиване и връщане Портланд — Бангор с автобусите на „Конкорд“ и още две, отново отиване и връщане, за автобусната линия „Сир Бъс“, свързваща Бангор с Арустък и районите между тях, този път от Бангор до Медуей в област Пенобскът.

— Откъде е взел парите за тези билети? — попитах. — От събрани преди това дългове ли?

— Предполагам — отвърна Шейки. — И от бутилки и бирени кутии.

Портландските бездомници, както повечето хора в тяхното положение, припечелваха по някоя и друга пара, като ровеха из

боклуците за амбалаж. Вторничните вечери бяха най-подходящи за тази дейност, тъй като отпадъците за рециклиране се приемаха в сряда.

— Той каза ли защо иска да отиде в Медуей?

— Не.

— Но сигурно е било свързано с дъщеря му?

— Да. През последните няколко седмици всичко бе свързано с дъщеря му.

Погледнах отново билетите. Медуей най-често се посещаваше заради лов, риболов, каране на снегомобили и ски, ала не можех да си представя Джуд отдаден на някое от тези занимания, независимо дали им беше сезонът, или не. Може би дъщеря му бе попаднала там, но по това време на годината в Медуей не се случваше нищо особено. Снегът скоро щеше да започне да се топи и след това щеше да има затишие чак докато започнеха да пристигат летните туристи. Разлистих книгата. Там имаше нещо, нещо, което ми убягваше. Люшкаше се на ръба на съзнанието ми. Мейн и английски черкви.

И тогава се сетих: град със стара черква, английска черква.

— Проспъръс — казах на глас и една от сестрите ме погледна учудено. — Но какво, по дяволите, би правил Джуд в Проспъръс?

На полицията не ѝ отне много време да открие Брайтбой. Той си бе купил половин галон джин „Колдуел“ и бе намерил тихо кътче в Бакстър Удс, където да го изпие. Дори не си бе направил труда да се избави от нещата, които бе взел от мазето на Джуд. След като му сложиха белезниците и го вкараха отзад в колата, Брайтбой им каза, без да го питат, че не съжالياва, задето е ударил Шейки с празната бутилка от „Олд Кроу“.

— Бих го ударил и с пълна, ако можех да си я позволя.

На разпита в Портландското полицейско управление, на който беше подложен, след като поизтрезня, Брайтбой не можа да добави много към онова, което вече беше известно за смъртта на Джуд, а Шейки не пожела да повдигне обвинение срещу него с аргумента „Джуд не би искал да го правя“. Но от друга страна, Джуд беше мъртъв, а и не той бе цапардосан по главата с бутилка от „Олд Кроу“.

Запазиха легло за Шейки в един от приютите и персоналът се съгласи да го наблюдава за признаци на мозъчно сътресение. Той

изглеждаше спокоен, докато говорехме за Брайтбой, но един приют за спешно нуждаещи се не ми изглеждаше като най-подходящото място за човек, който се възстановява след нараняване на главата. За късмет, се случи така, че Терил Никс бе един от озовалите се първи на мястото на нападението полицаи и двамата с него се споразумяхме да видим дали не може да се направи нещо за преместването на Шейки по-напред в списъка на чакащите жилищно настаняване в отплата за положените усилия за откриването на Брайтбой.

Полицията продължи да разпитва Брайтбой за Джуд и за онова, което можеше да е видял или да не е видял в мазето. Брайтбой не се оказа много полезен в това отношение — не поради нежелание, а защото не бе видял нищо друго, освен трупа на Джуд и съответно възможността безнаказано да се възползва от всичко, което той бе притежавал. Ченгетата можеха да го обвинят в дребна кражба, защото общата стойност на парите и вещите, които бе взел от мазето, беше по-малка от 500 долара, и за непозволено влизане в евентуално местопрестъпление, но накрая беше решено просто да го изхвърлят отново на улицата. Съдът и системата за лишаване от свобода и без това бяха пренатоварени, а краткото пребиваване зад решетките едва ли щеше да въздейства на Брайтбой по какъвто и да било начин.

Мейси се присъедини към Никс, докато бях в болницата, и аз й споменах автобусните билети и книгата за църковна архитектура.

— Какво, по дяволите, би правил човек като Джуд в Проспърс?
— каза тя.

— Знаеш ли — отвърнах, — това бяха почти дословно и моите думи.

— Нека позная. Ще посетиш Проспърс в близките дни.

— Може би.

— Говорих с моя началник и той е на мнение, че всичко това просто усложнява нещата, в които не би трябвало да се задълбочаваме. Имаме си достатъчно работа за следващите дванайсет месеца и без да добавяме Джуд в списъка. Той смята, че е по-добре засега да не се занимаваме с него. Аз обаче ще продължавам да се интересувам от случая. Ако откриеш нещо солидно, кажи ми. Терил?

Тя се обърна към Никс, за да чуе какво мисли той. Не можех да не се възхитя от начина, по който работеше. Имаше детективи, които не биха си направили труда да включат обикновен полицай в такъв

разговор, още по-малко пък да искат мнението му. Потенциалната обратна страна на монетата бе, че така детективът рискуваше да го вземат за нерешителен или да създаде ситуация, при която полицаят да се почувства в правото си да казва своето некомпетентно мнение, без да го питат, ала бях с впечатлението, че Мейси едва ли ще има подобни проблеми. Тя не даваше твърде много. Даваше точно колкото трябва.

Никс тръгна по пътя на най-малкото съпротивление.

— Колкото повече го премислям, толкова повече ми се струва, че Джуд е увиснал на въжето по свое желание. Говорих с един от психиатрите в Центъра за психично здраве. Той каза, че е страдал от депресия почти през целия си живот. Това била и една от причините да не може да задържи никоя от постоянните квартири, които са му намирали. Просто изпадал в депресия и се връщал на улицата.

Разбиха позицията им. Джуд не беше хубавичка студентка, медицинска сестра или обещаващ гимназист, а докладът за смъртта му, макар и непълен, вече беше написан и приет. Случвало се бе и на мен едно време.

— Някой попита ли Брайтбой за нож? — Все още ме глождеше въпросът как Джуд е срязал въжето, ако изобщо го бе срязал той.

— Мамка му — каза Мейси.

Отиде настрани и се обади по телефона. Когато се върна, изглеждаше угрижена.

— Брайтбой имаше джобно ножче у себе си, когато го хванахме, но каза, че си било негово. Не си спомняше да е виждал на мястото нож. Но може да лъже, а и признава, че докато е бил в онова мазе, повечето време е бил мъртво пиян. Не мисля, че помни много, ако изобщо помни нещо, дори когато е в най-добра форма.

Мейси сякаш искаше да убеди по-скоро себе си, отколкото мен. Оставих думите ѝ без коментар. Семето беше посято. Ако пуснеше корени, толкова по-добре.

Тя си тръгна заедно с Никс. Гледах след нея, докато се отдалечаваше. Минаващият по коридора лекар — също.

— Леле! — каза той.

— Да — отвърнах, — и аз съм на същото мнение.

Следващия път, когато видях Мейси, умирах.

След като началникът на полицията Морланд и Хейли Кониър си тръгнаха, над къщата на Хари и Ерин Диксън надвисна тъмен облак. Дори да беше дошъл само единият, съпрузите биха се смутили дори всичко да им беше наред, защото ставаше дума за двамата граждани на Проспъръс с най-голяма власт, макар Морланд да не беше член на градския съвет. Но едновременно посещение и от двамата, особено при така стеклите се обстоятелства, беше достатъчно, за да докара Хари и Ерин до предела на силите им.

Оставили бяха момичето да избяга, защото искаха да се избавят от тази лудост — или може би защото то им напомняше за дъщерята, която никога не бяха имали, но която винаги бяха искали да имат, — и сега бяха затънали още по-надълбоко в лудостта на града само защото се бяха опитали да постъпят както е редно. На Ерин ѝ минаваше през ума, че в известен смисъл това може да е сътресението, което им е било нужно. Очевидно тяхното вцепенение, примирението им с властващите в града порядки вече е било разколебано донякъде, защото иначе не биха могли да сторят онова, което сториха: да освободят момичето. Сега, когато бяха изправени пред перспективата да отвлекат друго момиче, което да го замести, всички илюзии, които им бяха останали, се разпръснаха окончателно.

Колкото по-ясно започваха да виждат нещата, толкова потчайващо малка ставаше и надеждата им да избягат от Проспъръс, но досега никой от двамата не бе казал и дума за онова, което се искаше от тях. Двамата — Хари в по-голяма, Ерин в по-малка степен — приличаха на деца, които вярват, че като се преструват, че не забелязват проблема, той ще изчезне от само себе си или ще им се представи друга възможност. Хари, по-специално, бе преминал към отрицание. Хващаше се, че едва ли не му се иска някое загубило се момиче — съпруга, бегълка — да мине през Проспъръс или да бъде качено на стоп от градски съветник: бъдещ доверие възрастен мъж, като Томас Соулби или Колдър Айтън, който да предложи да го закара в града и да му поръча супа и сандвич в „Гъртруд“. После той ще се

извини, ще иде в тоалетната и разговорът ще бъде проведен при закрити врата. При момичето ще дойде жена майчински тип. Ще прояви загриженост. Ще му предложи място, където да пренощува, макар и само за една-две нощи, колкото да се изкъпе и изпере. Може би дори ще се окаже, че в „Гъртруд“ има подходяща работа за него, ако я иска. В „Гъртруд“ вечно не достигаше работна ръка. Да, това щеше да свърши работа. Щеше да сложи край на упражнявания върху тях натиск и те щяха да получат възможност да се върнат към планирането на евентуалното си бягство. Да, да...

Измина един ден. Хари избягваше да говори с жена си, като намираще причини да стои далеч от нея. Това не бе начинът, по който бракът им бе оцелял толкова дълго. Вярно, той понякога не участваше много охотно в разговорите за чувства, обиди и тям подобни, но бе започнал да осъзнава колко важни са те. Макар да не знаеше в каква посока се движат мислите му, Ерин го разбираше достатъчно добре, за да се досети какви са.

Отче, да щеше да отклониш от Мене тая чаша...

Хари понякога цитираше тъкмо този стих от Светото писание — Лука 22:42, ако тя правилно си спомняше — в моменти на леки затруднения, като например, когато го молеше да изнесе боклука в дъжда или — по-рядко и по-неприятно — когато се готвеха да се любят. Съпругът ѝ си имаше своите слабости. Тя не хранеше никакви илюзии по отношение на тях и предполагаше, че той също е наясно с нейните, въпреки че ѝ бе приятно да мисли, че те се дължат на користолюбие и не са толкова страшни. Хари не обичаше конфронтациите и не го биваше да взима сериозни решения. Предпочиташе обстоятелствата да снемат отговорността за тях от плещите му, защото, ако последствията са лоши, вината нямаше да е негова. Ерин никога не бе го изричала гласно, но някои от техните финансови проблеми можеха да бъдат избегнати, ако съпругът ѝ бе показал малко повече характер, капка повече безпощадност.

Но щеше ли да го обича, ако беше такъв? Това беше въпросът.

И тя като съпруга си ходеше на черква всяка неделя. Повечето хора в Проспърс го правеха. Те бяха баптисти, методисти и католици. Някои дори се бяха присъединили към крайпътните църкви, чиито вероизповедания бяха неясни дори за последователите им. Бяха вярващи и все пак не вярваха. Разбираха разликата между страничното

и същественото, между създателя и създаденото от него. Но Ерин получаваше по-голяма утеха от ритуалите, отколкото съпругът ѝ. Усещаше го как се затваря в себе си по време на богослужението, защото организираната религия не го интересуваше много. За него неделната проповед бе форма на бягство, но само в смисъл че му осигуряваше място и спокойствие, за да мисли, да фантазира, а понякога и да подремва. Но Ерин слушаше. Не се съгласяваше с всичко, което чува, но имаше толкова много неоспорими неща. Живей прилично, защото иначе има ли смисъл да живееш изобщо?

И хората в Проспъръс живееха наистина прилично и в повечето случаи се държаха добре. Правеха дарения за бедните. Пазеха околната среда. Те не просто проявяваха търпимост към гейовете и лесбийките — направо ги приемаха с отворени обятия. Закостенели консерватори и радикални либерали — всички намираха своето място в Проспъръс. В замяна градът се радваше на благополучие.

Само дето от време на време се налагаше същият този град да побутне малко съдбата.

Но ако мъжът ѝ бе слушал по-внимателно онова, което се казваше в проповедите или в Библията, вместо да вади наслуки цитати от нея, може би щеше да си спомни втората част от онзи стих, който толкова обичаше да ѝ подхвърля, когато започваше да целува врата му късно нощем.

... но нека бъде не Моята воля, а Твоята.

Волята на града бе тази, която трябваше да се изпълнява.

— Трябва да поговорим за това — поде Ерин, когато седнаха на масата за ранна вечеря. Беше сготвила печено със зеленчуци, но до този момент и двамата само чоплеха храната в чиниите си.

— Няма за какво да говорим — каза Хари.

— Моля? — Погледът ѝ изразяваше пълно недоумение. — Да не си си загубил ума? Те искат от нас да отвлечем момиче. Ако не го направим, ще ни убият.

— Все ще се появи някаква възможност — каза Хари. Насили се да хапне от задушното. Странно — или пък изобщо не беше странно, — но откакто двамата с Морланд заровиха момичето, изпитваше нещо като отвращение към месото. Ядеше много сирене и филии хляб, намазани с фъстъчено масло. Вкусът на печеното бе толкова силен, че трябваше да положи големи усилия, за да не го изплюе обратно в

чинията. Някак успя да го сдъвче достатъчно, за да може да го преглътне. Отдели зеленчуците и картофите от месото и продължи да яде тях.

— Няма да ни убият — каза. — Не могат. Градът е оцелял, защото не е посягал на своите. Съветът знае това. Ако ни убият, другите ще започнат да се страхуват, че може да дойде и техният ред. Съветът ще загуби контрол.

„Или ще го засили“, помисли си Ерин. Понякога беше необходимо да се даде пример, та останалите да не нарушават порядките, а онези в града — онези, които знаят, онези, които участват — да не си губят времето с хора, които застрашават настоящето и бъдещето на Проспъръс. Всички, които биха могли да изпитат някакво съчувствие към Диксънови, бяха все като тях — такива, които тайно се борят за своето оцеляване. Но беше напълно изключено тези хора да се обърнат срещу града, ако Диксънови изчезнат — не и преди началник Морланд и Хейли Кониър да застанат на собствения им праг и да поискат от тях да тръгнат на лов за млада жена. Младите мъже не вършат толкова добра работа, Проспъръс бе научил това много отдавна.

— Грещиш — каза Ерин. — Знаеш го.

Той не я погледна. Набоде половин картоф на вилицата и го натъпка в устата си.

— Какво искаш да направя?

— Трябва да кажем на някого.

— Не.

— Слушай...

— Не!

Тя се отдръпна от него. Хари рядко повишаваше тон — дори от радост и още по-малко от гняв. Това бе една от причините да го харесва толкова. Той приличаше на могъщо дърво: бурите можеха да го брулят, но не и да го изкоренят. Отрицателната страна на характера му бе склонността да не действа, а да реагира, и то само когато не му остане друга възможност. Сега бе изпаднал в ситуация, която винаги се беше надявал да избегне, и тъй като не знаеше как да се измъкне от нея, бе реагирал с инертност, съчетана със странна и неуместна вяра в късмета, и надеждата, че съветът може да промени своите намерения.

— Сам ще се справя с това — каза той.

Гласът му бе възвърнал обичайната си сила. Краткият изблик на гняв, приливът на енергия беше отминал и Ерин съжаляваше за това. Всичко друго беше за предпочитане пред тази апатия.

Преди да успее да продължи, някой почука на вратата. Не бяха чули да приближава кола, не бяха видели фарове.

Хари стана. Опита се да не мисли кой може да е отвън: Морланд, който иска отново да огледа мазето им, все още търсейки доказателства за начина, по който е избягало момичето; или Хейли Кониър, дошла да провери докъде са стигнали, да види дали са започнали да обикалят улиците.

Но не беше никой от двамата. Пред вратата стоеше синът на Люк Джоблин Брайън. В краката му имаше сак. Брайън беше на двайсет и шест или двайсет и седем години, ако си спомняше правилно, помагаше на баща си в товаренето и разтоварването и имаше сръчни ръце. Хари бе виждал изработени от Брайън мебели и бе впечатлен от тях. Но момчето не беше научено на ред и дисциплина. Не полагаше усилия да развива способностите си. Не искаше да стане дърводелец или майстор на мебели. Най-много от всичко обичаше да ловува, през сезона и извън него: всичко — от гарга до лос; каквото и да му се мернеше пред очите, за Брайън Джоблин бе удоволствие да се опита да го убие.

— Брайън? — каза Хари. — Какво правиш тук?

— Баща ми научи, че може би имате нужда от помощ — отвърна той и блясъкът в очите му не се понрави на Хари. Никак не му се понрави. — Той смята, че трябва да поостана у вас седмица-две. Докато се справите със ситуацията, нали разбирате?

Чак тогава Хари забеляза калъфа с пушката. „Ремингтън“ 700 30–06. Виждал бе Брайън достатъчно често с нея.

Замръзна на място. Усети присъствието на Ерин зад гърба си и едва когато тя сложи ръка на рамото му, разбра, че трепери.

— Няма проблем, нали, господин Диксън? — каза Брайън и тонът му даваше да се разбере, че има само един правилен отговор на този въпрос.

— Не, изобщо няма проблем — отвърна Хари.

Отстъпи назад да направи път на Брайън. Момчето взе сака и пушката си и влезе. Поздрави Ерин с кимване и „Госпожо Диксън“ и вниманието му бе привлечено от храната на масата.

— Печено със зеленчуци — отбеляза той. — Мирише хубаво.

Ерин не откъсваше очи от Хари. Спогледаха се зад гърба на момчето — и двамата бяха разбрали.

— Ще ти покажа стаята, Брайън, а после може да дойдеш да хапнеш с нас — каза Ерин. — Има достатъчно за всички ни.

Хари я проследи с поглед, докато водеше госта по коридора към свободната стая. Когато се скриха от погледа му, зарови лице в дланите си и се облегна на стената отзад. Все още стоеше в същото положение, когато Ерин се върна. Тя го целуна по тила и се потопи в миризмата му.

— Беше права — прошепна той. — Обръщат се против нас.

— Какво ще правим?

Той отговори без колебание:

— Ще бягаме.

Вълкът беше в агония. Раната на крака му се влошаваше. В болката и страха си той се бе отдалечил твърде много от мястото, където бе ликвидирана неговата глутница, но сега се затрудняваше да изминава дори кратки разстояния. Някъде в дълбините на съзнанието си осъзнаваше, че той също умира. Усещаше го по постепенното надделяване на мрака над светлината, непрестанното потъмняване в края на зрителното му поле.

Вълкът се боеше от хората, плашеше се от звуците и миризмите, които издаваха, още помнеше касапницата, която бяха устроили на брега на реката. Ала там, където се събираха хората, имаше и храна. Принуден беше да рови в кофите и чувалите с отпадъци, но така се хранеше по-добре, отколкото през последните седмици. Успя дори да хване малко куче, което беше навлязло твърде навътре в гората. Докато разкъсваше гърлото му, чуваше виковете и подсвиркването на хората, но тялото на плячката беше достатъчно леко, за да го стисне в челюстите си и да го отнесе. Завлече го далеч от шума на преследвачите и го изяде, остави само кожата и малко кокали.

Но си остана гладен.

Вече бе нощ и носът му потрепваше. Усещаше дъх на разлагащо се месо. Стигна до мястото, където миризмата беше най-силна, и установи, че земята е мека и рохкава.

Забравил болката в ранения крак, вълкът започна да рови.

II КАПАН

*О, Боже, рече благородният
рицар,
дали това не е Зеленият
параклис,
където Сатаната прави
своите среднощни гуляи?*

Сър
Гауейн и
Зеленият
рицар^[1]

Проспъръс изглеждаше както много други градчета в Мейн, с тази разлика, че те бяха разположени предимно в Нова Англия и благосъстоянието им се поддържаше от туристите, за които не беше проблем да похарчат петдесет долара за декоративни шамандури за кошовете за лов на омари. Но Проспъръс беше доста встрани от туристическите маршрути и за да останат платежоспособни, неговите търговци и предприемачи разчитаха на местната клиентела. Докато карах по „Мейн Стрийт“, ми правеха впечатление старинните улични лампи, грижливо поддържаните витрини и пълното отсъствие на нещо, което да напомня магазин от големите вериги. Двете кафенета бяха малки и старомодни, а аптеката изглеждаше толкова стара, че можеше да изпълнява и рецепти за лечение с пиявици. Пивницата бе имитация на бостънската „Джейкъб Уърт“ — чак до окачения над табелата стар часовник, а смесеният магазин в края на града можеше да бъде пренесен в деветнайсети век, без никой от тогавашните жители да го погледне с почуда.

Тази сутрин, преди да предприема пътешествието на северозапад, попрочетох това-онова за Проспъръс в библиотеката на Мейнското историческо дружество в Портланд. Почти 100% от гражданите му бяха собственици на своите жилища, а средната стойност на имотите в границите на града бе близо с 50% по-висока от тази в щата. Както и средните доходи на домакинствата и броят на хората с бакалавърска или по-висока образователна степен. Същевременно, ако Проспъръс имаше чернокожи жители, те се криеха много успешно, което се отнасяше също за азиатците, латиноамериканците и коренните жители на Америка. Ако статистическите данни бяха верни, между жителите на Проспъръс изобщо нямаше такива, които да са родени другаде. Любопитно бе, че броят на членовете на едно домакинство също бе много по-висок от средния за щата: близо четирима срещу 2,34 за щата. Изглежда, децата в Проспъръс предпочитаха да си остават вкъщи при мама и татко.

Открих и още един странен факт. Въпреки че броят на военните ветерани бе, общо взето, пропорционален на големината на града, нито един от жителите му не бе загинал в служба на отечеството. Нито един. Всички се бяха прибрали благополучно по домовете си. Това изключително постижение бе тема на статия в „Мейн Сънди Телеграм“ от 1975 година, след завръщането на последния войник, служил във Виетнам. Късметът на града се приписваше на „силата на молитвите“ на пастора, преподобния Уоткин Уорънър. Неговият син, Майкъл Уорънър, бе настоящият пастор на града. Докато околните селища можеха да се похвалят с множество католически, баптистки, методистки и презвитериански молитвени домове, в Проспъръс имаше само една-единствена малка черква със странното название „Паството на Адам преди Ева и Ева преди Адам“ и Майкъл Уорънър очевидно бе пастирът тъкмо на това стадо.

И именно тук нещата ставаха наистина интересни: черквата на Проспъръс, която бе изградена от камък и едва ли побираше повече от двайсетина миряни, бе изцяло пренесена в Мейн от графство Нортъмбрия в Англия в началото на осемнайсети век. Всеки камък от нея бил грижливо маркиран, а положението му в сградата старателно отбелязано, преди да бъде натоварен като баласт на някой от корабите, превозили паството до Бриджпорт, Кънектикът, през 1703 година. Оттам пилигримите поели на север към Мейн и когато накрая, след няколко десетилетия, основали град Проспъръс, отново издигнали своята черква, която дотогава стояла на склад.

Причината, която ги накарала да напуснат Нортъмбрия и да вземат и черквата си със себе си, се свеждала до религиозни гонения. Паството, както се изяснило по-късно, било клон на сектата „Семейството на любовта“, или „Семейството“, която възникнала в Европа през шестнайсети век. Тя била известна с мистериозността и враждебността си към външни хора, достигаща дори до убийства, макар че последното твърдение може да е било просто злонамерена пропаганда срещу тях. Браковете не излизали от кръга на сектата, както и точното естество на изповядваната от нея вяра. Доколкото схванах, членовете ѝ били убедени, че Адът и Раят са съществували на Земята и че е имало време преди Адам и Ева. През седемнайсети век повечето членове на сектата се присъединили към квакерското движение, с изключение на малка група в Нортъмбрия, която

отхвърлила формалното обвързване с квакерите или с когото и да било и продължила да изповядва своята вяра, въпреки усилията на крал Чарлз II да смаже сектантските църкви в Англия. Той разпоредил всички градски чиновници да бъдат членове на Англиканската църква, всички духовници да използват официалните англикански молитвеници и забранил всякакви нерегламентирани религиозни сбирки, на които присъстват повече от пет души, освен ако са членове на една фамилия. „Семейството“ било сред преследваните на това основание секти.

Обаче не било толкова лесно въпросната секта да бъде изкоренена. Нейните последователи се научили да се крият, като ставали членове на официалните църкви, но в същото време извършвали своите тайни богослужения. Тази игра на котка и мишка продължила и през най-тежките години на борбата със сектантството. И не им било особено трудно да заобикалят правилата за религиозните сбирки, тъй като браковете между родственици били общоприети.

През 1689 година парламентът в Лондон приел Закона за толерантността, който давал на сектантите правото да имат свои учители, проповедници и молитвени домове, но както изглежда, по онова време някои от „Семейството“ вече окончателно били взели решението да напуснат бреговете на Англия. Може би просто им е омръзнало да се крият и са загубили вяра във властите на собствената си страна. Единственият намек за по-дълбоко недоволство, на който се натъкнах, се съдържаше в обяснителните бележки към есето „Бягството на Запад: сектантските църкви и Божията милост в първите селища на Нова Англия“, където се казваше, че членовете на „Семейството“ били прогонени от Англия, защото вярванията им се доближавали до езичеството.

Това отговаряше на няколко пасажа от книгата на Юде за църковната архитектура, които изтъкваха, че черквите на тази секта се отличавали със своите барелефи, сред които имало множество мъжки глави, заобиколени от листа и клони, присъщи на традицията християнските сгради да се украсяват с древни символи на плодovitостта и природните сили. При старите храмове подобни декорации като правило били толерирани и дори най-радушно приемани. Били са нещо като мълчаливо признание на връзката между човека и земята в земеделските общества. Но по отношение на

постройката, която накрая се бе озовала в Мейн, противниците на сектата бяха напълно единодушни, че главите са нещо повече от декоративен елемент: те са истинският обект на обожествяване, а християнските символи са попаднали сред украсата по случайност. Докато паркирах малко встрани от „Мейн Стрийт“, ми хрумна, че е странно религиозна секта, която се е укривала толкова дълго време, до такава степен да държи на една стара черква, че да я пренесе през Атлантическия океан. Може би все пак си заслужаваше да бъде видяна.

Вътрешността на сградата на общината, червеникавокафява каменна постройка от деветнайсети век с модерно разширение отзад, бе светла и чиста. Когато поисках да се срещна с началника на полицията, ми посочиха удобен стол и ми предложиха кафе, докато звъняха в офиса му. Кафето пристигна с курабийка върху салфетка. Ако останех достатъчно дълго, сигурно някой щеше да ми предложи възглавница и одеяло. Но аз предпочитах да запълня времето си, разглеждайки изгледите от Проспъръс от различни периоди, които украсяваха стените. Градът не се бе променил много през вековете. Имената на магазините оставаха предимно същите и само колите по улиците и облеклата на мъжете и жените от фотографиите създаваха известна представа за хода на времето.

Вдясно от мен се отвори врата и се появи мъж в униформа. Той бе по-висок от мен и по-широк в гърба и раменете, а старателно изгладената му тъмносиня риза бе разкопчана на врата, откривайки изумително бялата тениска отдолу. Косата му беше тъмнокастениява. Носеше бифокални очила без рамки и „Зиг Зауер“ на колана. Общо взето, имаше вид на счетоводител, който всяка вечер работи до късно. Само очите му разваляха впечатлението. Те бяха бледосиви, с цвета на зимно небе, предвещаващо сняг.

— Лукас Морланд — представи се той, докато се ръкуваше с мен. — Аз съм началникът на местната полиция.

— Чарли Паркър.

— Много се радвам да се запозная с вас, господин Паркър — каза той и изглеждаше искрен. — Чел съм много за вас. Виждам, че вече са ви поднесли кафе. Искате ли да ви долеят?

Отговорих, че кафето в чашата ми е напълно достатъчно, и той ме покани в кабинета си. Трудно бе да се определи цветът на стените, тъй като бяха покрити с толкова много дипломи и награди, че боята

ставаше направо излишна. На бюрото му имаше различни снимки на тъмнокоса жена и две тъмнокоси момчета. Началник Морланд не присъстваше на нито една от тях. Питам се дали не е разведен. От друга страна, може би тъкмо той бе правил снимките. Имаше опасност да се превърна в един от онези, за които чашата е наполовина празна. Или по-празна.

Или пък изобщо не виждат чаша.

— Имате хубав град — казах.

— Той не е мой. Аз просто го пазя. Всички ние го пазим, всеки посвоему. Смятате да се преселите тук ли?

— Не мисля, че бих могъл да си позволя данъците.

— Опитайте да ги плащате с едната полицейска заплата.

— Може би тъкмо така се е зародил комунизмът. Гледайте да не ви чуят, че току-виж си потърсили нов полицейски началник.

Той се облегна назад и скръсти ръце. Забелязах, че има коремче. Това бе проблемът на спокойните градчета: в тях нямаше достатъчно работа, за да изгаряш калориите.

— О, тук имаме всякакви. Видяхте ли мотото на табелата, когато влязохте в града?

— Честно казано, не.

— Е, да, човек лесно може да я пропусне. Само една-единствена дума: Толерантност.

— Кратко и ясно.

Той погледна през прозореца и проследи с поглед върволицата деца от началното училище, които преминаваха отвън, всяко хванало се здраво с едната ръка за розово въже. Денят бе ясен, но студен, и децата бяха опаковани в толкова много дрехи, че бе невъзможно да се видят лицата им. След като малчуганите се скриха от погледа му и лично се увери, че нищо не им се е случило и нищо не ги заплашва, той отново насочи вниманието си към мен.

— Е, господин Паркър, с какво мога да ви помогна?

Подадох му снимка на Джуд, която бях намерил в Центъра за психично здраве в Портланд. Тя бе заснета на коледния обяд миналата година и Джуд, издокаран в светлокафяв костюм и бяла риза с гирлянд за елха вместо вратовръзка, се усмихваше. Някой педант навярно би отбелязал, че костюмът му е твърде светъл за сезона, но това едва ли би развълнувало Джуд.

— Питам се дали не сте виждали наскоро този човек в Проспъръс или пък дали той не е влизал в контакт с вашето управление — казах аз.

Морланд сбърчи нос и се вгледа във фотографията през долната част на своите бифокални очила.

— Да, спомням си го. Дойде тук да пита за дъщеря си. Името му беше... Започна да почуква с пръст по бюрото, опитвайки се да си го спомни.

— Джуд — каза накрая. — Точно така, казваше се Джуд. Когато го попитах дали това е първото или второто му име, той отговори, че било и едното, и другото. Неприятности ли има, или ви е наел? Честно казано, не ми приличаше на човек, който разполага с пари да наема частни детективи.

— Не, не ме е наел, а неприятностите му, каквито и да са били, вече свършиха.

— Мъртъв ли е?

— Беше намерен обесен в едно мазе в Портланд преди около седмица.

Морланд кимна.

— Сега се сещам, че четох нещо за това.

На откриването на Джуд бе отделено кратко съобщение в „Прес Хералд“, последвано от малко по-подробна информация в „Мейн Сънди Телеграм“ за премеждията на градските бездомници.

— Казвате, че е питал за дъщеря си ли?

— Точно така — отвърна Морланд. — Ани Бройър. Някой в приюта за жени в Бангор му казал, че е тръгнала насам. Възрастна двойка ѝ била предложила работа тук. Той искаше да знае дали сме я виждали. Имаше нейна снимка, но тя беше стара. Ала ми я описа добре — достатъчно добре, за да мога да кажа, че в града ни не е идвала млада жена, която да отговаря на това описание. Поне аз не знам за такава, а аз познавам всички.

— А на него хареса ли му това, което чу?

На лицето на Морланд се появи изражение, което бях виждал хиляди пъти. Навярно и на мен ми се беше случвало да реагирам така. Това бе изражение на човек, който служи на обществото, но просто не му се плаща достатъчно, за да се занимава с нечие недоволство от реалната ситуация.

— Не, господин Паркър, не му хареса. Искаше да го заведе във всяка къща в Проспъръс, в която живеят възрастни хора, и да им покажа снимката на дъщеря му. Всъщност стигна дотам, че предложи да претърсим къщите на всички, които са над шейсет години, да не би да я държат там заключена.

— Предполагам, че това не е било възможно.

Морланд безпомощно разпери ръце.

— Той не бе обявил дъщеря си за изчезнала. Дори не знаеше дали наистина е изчезнала. Просто имаше вътрешно усещане, че нещо не е наред. Но колкото повече разговаряхме, токова по-очевидно ставаше, че на практика изобщо не я познава. И тогава разбрах, че тя е живяла в женски приют, а той е бездомник и че двамата са се отчуждили един от друг. Оттам нататък всичко стана някак объркано.

— Накрая какво направихте?

— Копирах фотографията на дъщеря му, написах придружаващо описание и обещах да поразпитам наоколо. Но също така се опитах да му обясня, че нашият град не е от онези, където хората прибират непознати жени от улицата и им предлагат подслон в домовете си. Честно казано, не познавам и други градове, където някой би постъпил така. Историята просто не звучеше правдоподобно. Той ми даде няколко телефонни номера на приюти и кухни за бездомници, на които могат да се оставят съобщения за него, и после го закарах до Медуей, откъдето можеше да вземе автобуса за Бангор.

— Нека позная — казах аз, — предложението да го закарате до Медуей е било такова, че той не е можел да откаже.

Морланд отново ми пробута изражението на многострадален обществен служител.

— Разберете ме, нямах избор. Той каза, че ще иде да си вземе чаша кафе и докато се усетя, започна да спира хората по улицата, да им показва снимката на дъщеря си и да лепи отвратителни фотокопия по уличните лампи. Казал му бях, че ще направя каквото мога, за да му помогна, и наистина имах това намерение, но не можех да позволя някакъв скитник — па макар и добре облечен — да тормози гражданите и да загрозява обществената собственост. Аз обичам работата си, господин Паркър, и не искам да я загубя. През повечето време не е тежка — дори и в трудни моменти. Освен това обичам и града. Тук съм израснал. Преди мен началник на полицията беше баща

ми, а преди него — неговият баща. Това е нашият семеен бизнес и ние се справяме добре.

Страхотна реч. Бих гласувал за него, ако кандидатстваше за поста.

— Та, значи, вие сте закарали Джуд до Медуей — не си позволих забележката, че Джуд буквално е бил изхвърлен като скитник, — но той, предполагам, не е разбрал намека.

Морланд наду бузи.

— Започна да се обажда в кабинета ми по два-три пъти на ден и да пита дали има някакво развитие, обаче нямаше. Никой не бе виждал дъщеря му. Бяха му дали невярна информация. Но той не искаше да приеме това и дойде тук отново. Този път не ми оказа честта да ме посети, просто тръгна от къща на къща, чукаше по вратите и надничаше през прозорците. Естествено, заваляха телефонни обаждания от изплашени граждани, защото започваше да се стъмва. Имаше късмет, че не го гръмнаха. Прибрах го и през нощта го държах в килия. Казах му, че мога да го обвиня в нарушение на закона. По дяволите, накрая беше отишъл дори в гробището, половин час след мръкване, както онзи герой на Дикенс.

— Магуич^[2] — казах аз.

— Точно така.

— Какво е правил в гробището?

— Опитал се да влезе в черквата. Не ме питайте защо. Ние я държим заключена и посещенията са само по предварителна уговорка. Имали сме случаи на вандализъм в миналото. Знаете ли нещо за нашата черква?

Казах му, че знам и съм любопитен да я видя, преди да си тръгна, ако е възможно. Морланд се поободри от перспективата да се освободи от моето присъствие. Разговорът за проблемите на мъртви скитници и техните дъщери бе започнал да му дотяга.

— Та, така де, на другата сутрин го откарах до Медуей, отново, и му казах, че ако още веднъж го видя в Проспъръс, ще бъде арестуван и съден и няма да е особено полезен на дъщеря си от затворническата килия. Той, изглежда, си взе поука, защото освен едно или десетина обаждания по телефона повече нито го чух, нито го видях.

— И никой в града не знаеше нищо за дъщеря му?

— Не, господине.

— Но защо дъщеря му ще каже, че отива в Проспъръс, ако някой не ѝ е дал основание за това? Историята изглежда твърде странна, за да е измислена.

— Може да се е опитвала да впечатли другите бездомници. В най-лошия случай сигурно е говорила с някакви хора в Бангор, които са ѝ казали, че са от Проспъръс, въпреки че не са били тукашни. Може този Джуд да е бил прав и с дъщеря му действително да се е случило нещо, но ако е така, то не се е случило тук.

Морланд върна снимката на Джуд и се изправи. Разговорът беше приключил.

— Значи, преди да си тръгнете, искате да видите черквата?

— Ако не ви затруднява прекалено много — казах аз. — Поне след това няма да се наложи да ме карате до Медуей.

Морланд прие думите ми с тънка усмивка, ала не каза нищо. Докато ставах, бутнах леко с ръкава снимката на бюрото. Хванах я, преди да падне на пода.

— Това вашето семейство ли е? — попитах.

— Да.

— Хубави момчета. А нямате ли дъщери?

Морланд ми хвърли странен поглед, сякаш бях направил някакъв неприятен намек по негов адрес и естеството на семейните му отношения.

— Не, нямам — продължи той. — И да ви кажа, доволен съм, че е така. Приятелите ми, които имат дъщери, твърдят, че те създават повече грижи от момчетата. Момчетата могат да ти разбият сърцето.

— Да, дъщерята на Джуд със сигурност е разбила неговото сърце.

Морланд взе снимката от мен и я върна на мястото ѝ.

— Вие сте имали дъщеря, нали?

— Да — отвърнах аз и изпреварвайки онова, което щеше да последва, добавих: — Тя почина. — Вече бях свикнал с това.

— Знам — рече Морланд. — Съжалявам. Сега имате друго момиченце, нали?

Погледнах го заинтригувано, но той изглеждаше просто искрен.

— И това ли прочетохте някъде?

— Мислите ли, че в цялата правоохранителна система на Мейн има човек, който да не знае вашата история? Това е щат на малките

градчета. Разчува се.

Истина беше. Но Морланд все пак показваше забележителна памет за семейните истории на хора, които никога не е срещал.

— Така е, имам друга дъщеричка — признах аз.

Морланд сякаш се канеше да каже нещо, но размисли и се задоволи само да отбележи:

— Може би ако този Джуд не беше напуснал семейството си, дъщеря му нямаше да свърши по този начин.

Имаше право — ако бе жив, Джуд дори може би щеше да се съгласи с него, — но аз няхах никакво намерение да изтъквам недостатъците на Джуд като съпруг и баща. Трябваше да живея с бремето на собствената си вина в това отношение.

— Накрая се е опитал да ѝ се реваншира. Когато е дошъл да я търси в Проспъръс, е правел тъкмо онова, което всеки баща би направил.

— Да разбирам ли, че критикувате начина, по който моето управление се е отнесло към него?

Морланд не избухна, но едва се стърпя. И забелязах, че каза „моето управление“, а не „аз“.

— Не — отвърнах, — постъпили сте точно така, както би постъпил всеки полицейски началник.

Не беше съвсем вярно, но беше достатъчно близо до истината. Ако Морланд имаше собствена дъщеря, може би щеше да прояви повече съчувствие; и ако Джуд не беше скитник, а дъщеря му — бездомна бивша наркоманка, може би щеше да положи повече усилия — съвсем мъничко повече, но понякога и това е достатъчно. Ала не изказах нищо от това на глас. Нямаше да помогне, а и не можех да гарантирам, че на негово място и предвид средата, в която беше израснал, бих се държал по-различно.

Излязохме от кабинета му. Морланд предупреди секретарката, че отива до черквата. Тя се изненада, но нищо не каза.

— Тази жена, Ани Бройър, мислите ли, че е мъртва? — попита той, когато излязохме от сградата.

— Не знам — отвърнах. — Надявам се да не е.

— А ще продължите ли издирването?

— Вероятно.

— И кой ви е наел?

— Никой не ме е наемал.

— Тогава защо я издирвате?

— Защото никой друг няма да го направи.

Морланд премисли внимателно думите ми, а после ми каза да карам след неговата кола.

Все още клатеше глава, когато потегли.

[1] *Sir Gawain and the Green Knight* — рицарски роман от XIV в. с неизвестен автор, където главните герои са Сър Гауейн, рицар от кръглата маса на крал Артур, и Зеленият рицар, който според някои тълкувания е превъплъщение на Дявола. — Б.пр. ↑

[2] Герой от романа „Големите надежди“. — Б.пр. ↑

„Благословената черква на паството на Адам преди Ева и Ева преди Адам“, ако трябва да използвам пълното ѝ название, бе разположена сред гора на близо километър северозападно от Проспъръс. Виещият се между дърветата път с надпис ЧАСТЕН, който бе преграден с верига и катинар и за който Морланд имаше ключ, ни доведе до желязна ограда, боядисана в черно, зад която се намираха старото гробище на града и самата черква. Морланд паркира върху тясна ивица трева до оградата, а аз спрях на пътя. В оградата имаше порта, също с верига и катинар, но когато пристигнахме, тя беше отворена.

— По пътя позвъних на пастор Уорънър и го помолих да се присъедини към нас — каза Морланд. — Въпрос на добри обноски, нищо повече. Той отговаря за черквата. Аз имам ключ, но само за извънредни случаи. Оставил съм тези неща на него.

Огледах се, но никъде нямаше и следа от пастора. Черквата беше дори по-малка и примитивна, отколкото бях очаквал, със стени от грубо издялан сив камък, и беше обърната на запад, вместо, както обикновено, на изток. Обиколих сградата, но не ми отне много време. Тежката дъбова врата като че ли беше единственото място, откъдето можеше да се влезе или излезе, имаше само два тесни прозореца на северната и южната стена, затворени отвътре със стъкло, а отвън с решетки. Стената зад мястото, където предполагах, че се намира олтарът, бе празна, без прозорци. Покривът бе сравнително нов и не съответстваше на старите камъни.

Основните декоративни елементи, „зелените лица“, с които черквата беше известна, бяха разположени в горните ъгли на всяка стена, където се срещаха и създаваха нещо като подобие на двуликия Янус. Впечатлението се допълваше от това, че орнаментите от бръшляни и клонки пропълзяваха между лицата и продължаваха по цялата ширина на стените, затвърждавайки представата за общото им начало. Вековете бяха оставили своите следи върху тях, но те не бяха толкова забележими, колкото можеше да се очаква. Лицата надничаха

измежду сложните композиции от каменни листа, които образуваха нещо като защитна преграда около тях. Напомняха ми за детството, за приказките и как понякога — в зависимост от светлината и ъгъла, от който ги гледаш — белезите по дънерите на много старите дървета заприличват на разкривени, страдалчески човешки фигури.

Но онова, което ме порази най-силно, бе откритата злонамереност в изражението им. Те не излъчваха доброта и надежда. Вещаеха само зло за всеки, който ги погледне. Помислих си, че тези глави бяха също толкова подходящи за черковна украса, колкото и изображенията на порнографски сцени.

— Какво мислите? — попита Морланд, когато се присъедини към мен.

— Никога не съм виждал подобно нещо — отвърнах и това бе най-неутралният отговор, който ми хрумна.

— Вътре има още. Това е само встъплението.

Като по даден знак вратата на параклиса се отвори и отвътре излезе мъж.

— Пастор Уорънър — представи го Морланд. — А това е господин Паркър, детективът, за когото ти казах.

Уорънър не изглеждаше така, както си представях пастора на черква, стара почти половин хилядолетие. Носеше джинси, протрити работни ботуши и кафяво велурено яке, което имаше вид на дреха, към която инстинктивно посягаш, когато искаш да ти е топло и да се чувстваш удобно. Наближаваше петдесетте, темето му силно оплешивяваше, а докато се ръкувахме, видях и почувствах мазолите на дланта му и усетих лек мирис на дървени трупи и стърготини по него.

— Наричайте ме Майкъл — каза той. — Радвам се, че бях наблизо, за да ви посрещна.

— Тук някъде ли живеете? — Не бях видял друг автомобил, когато пристигнахме.

— Отгатак гората — посочи той с палец над дясното си рамо. — На пет минути пеша. С камиона ми отнема същото време, но не минавам по толкова живописен път, така че предпочитам да се поразходя. Може ли да попитам какво води един частен детектив в нашия град?

Погледнах нагоре към орнаментите на черквата и двамата се обърнаха да проследят погледа ми. Едната глава беше с широко

отворена уста, с неприлично изплезен между устните език. Сякаш се присмиваше на надеждите ми да намеря Ани Бройър жива.

— Наскоро бездомник на име Джуд е навестил Проспъръс — отвърнах аз. — Началник Морланд ми каза, че при едно от посещенията си този мъж може би е влязъл без позволение в черковния двор.

— Спомням си — каза Уорънър. — Аз бях този, който го намери тук. Беше много възбуден, така че нямах друг избор и се обадох на началник Морланд за помощ.

— Защо е бил възбуден?

— Тревожеше се за дъщеря си. Била изчезнала и той предполагаше, че може да е дошла в Проспъръс. Смяташе, че полицията не му оказва нужното съдействие. Началник, не се обиждай.

— Не се обиждам — рече Морланд, въпреки че трудно можеше да се каже доколко е искрен, защото не бе свалил тъмните очила заради отблясъците на зимното слънце върху снега. Почти не познавах Морланд, но вече го бях преценил като човек, който таи в себе си всяка обида и ревност, подхранва ги и ги гледа как растат.

— Е, опитах се да го успокоя, но без особен успех — каза Уорънър. — Помолих го да излезе и той ме послуша, но се тревожех, че може да се опита да проникне с взлом в черквата и затова се обадох на началника.

— Защо решихте, че ще се опита да проникне с взлом в черквата?

Уорънър посочи към лицата, надвиснали над главата му.

— Неуравновесените хора си втълпяват разни неща, а тази прекрасна стара постройка въздейства на въображението по-силно от останалите. През годините сме имали опити да бъдат откраднати или обезобразени орнаментите по стените. Откривали сме хора — при това не само млади, но и достатъчно възрастни, че да проявяват здрав разум, — които правят секс тук, в двора, защото вярват, че това ще им помогне да заченат дете, а, разбира се, сме били посещавани и от представители на религиозни групи, които не са съгласни по християнските черкви да има езически символи.

— Както разбрах, градът е основан от последователи на сектата „Семейството“, а това е тяхната оригинална черква — казах аз. —

Струва ми се, че вероизповеданието им е нещо повече от усложнена разновидност на християнството.

Уорънър изглеждаше приятно изненадан от въпроса ми, като мормон, който неочаквано е поканен в нечий дом на кафе с торта и разговор за интелекта и мъдростта на Джоузеф Смит^[1].

— Защо не дойдете в кабинета ми, господин Паркър? — каза той, канейки ме да вляза в черквата.

— Стига да не ви отклонявам от нещо по-важно — отвърнах.

— Само от кухненските шкафове. Аз се занимавам с поправка на мебели.

Извади от джоба си визитна картичка и ми я подаде.

— Значи, не сте пастор на пълно работно време?

Уорънър се засмя.

— Тогава щях да съм просяк. Не. Всъщност съм само пазач и нещатен историк. Вече не отслужваме тук литургии: няма останали последователи на „Семейството“. Най-близкото тяхно подобие са няколко квакерски фамилии. Другите са главно баптисти и унитаристи, а има дори и католици.

— А вие? Още ли носите титлата „пастор“?

— Ами завършил съм религия в колежа „Бодън“ и имам магистърска степен по богословие от Бангорската семинария, но винаги съм предпочитал дърводелството. И все пак мисля, че няма да е пресилено, ако кажа, че семейството ми носи богословския ген. Ръководя седмична молитвена група, макар често да съм единственият, който се моли, а някои граждани идват при мен за съвет и напътствие. Това са предимно хора, които не се черкуват редовно, но все пак са вярващи. Не се ровя много дълбоко в онова, в което наистина вярват. Стига ми да вярват, че има някаква сила, която е по-голяма от тях самите.

Вече се намирахме в черквата. Ако навън беше студено, вътре бе още по-студено. Пет реда твърди скамейки, обърнати към гол олтар. Нямаше никакви кръстове и никакви религиозни символи от какъвто и да било вид. Вместо това над стената зад олтара имаше изображение на глава, като тези отвън, но по-голяма от всички тях. Между прозорците се виждаха две малко по-малки глави от същия вид.

— Ще имате ли нещо против да ги погледна отблизо? — попитах.

— На всяка цена трябва да ги разгледате. Само внимавайте къде стъпвате. Някои от камъните не са огладени.

Приближих олтара по дясната пътека. Докато вървах, погледнах първото лице. То бе издялано по-детайлно от онези отвън и имаше ухилено, пакостливо изражение. Когато се вгледах внимателно в него, установих, че всичките му черти се състоят от каменни изображения на зеленчуци и плодове: тикви, грахови шушулки, ягоди, ябълки и житни класове. Виждах нещо подобно, но не можех да си спомня къде.

— Нямаше ли един художник, който е рисувал подобни картини? — попитах.

— Джузепе Арчимболдо — отвърна Уорънър. — Отдавна се каня да попрача нещо за него, но все не ми остава време. Струва ми се, че ако не ги разделяха векове, той и създателите на тези релефи биха имали за какво да си поговорят, най-вече относно връзката между човека и света на природата.

Приближих до олтара и заставах пред скулптурата на стената. Ако лицето вдясно бе едва ли не весело — макар и с изражение на човек, който току-що е гледал как се дави кученце и е намерил това за забавно — и навеждаше на мисли за щедростта на земята, това тук беше много различно. То се състоеше от корени, тръни и коприва, оголени бодливи храсти и бръшлян. От отворената му уста се изсипваха покрити с шипове клони, които оформяха чертите и същевременно като че ли ги задушаваша, сякаш изобразеното същество се самоизтезаваше. То бе изключително грозно и имаше стряскащо, живо присъствие, древно създание, върнато към живота от мъртви неща.

— Това е същото лице, или същият бог, зависи как е склонен да го приеме човек — каза зад гърба ми Уорънър.

— Моля?

Той посочи лицето, направено от плодове и зеленчуци вдясно, другото вляво, което се състоеше от разцъфнали цветя, и накрая четвърто, което досега не бях забелязал, тъй като се намиреше над вратата: лице, изградено от слама и току-що започнали да съхнат и да умират листа.

— Всичките са варианти на едно и също божество. През предишното столетие са го нарекли Зеленият човек: езически бог,

символ на смъртта и прераждането, преминал в християнската традиция, който е бил почитан много преди появата на идеята за възкресението на Христос. Разбираемо е защо сграда с подобна украса е въздействала на членовете на „Семейството“ — секта, вярвала в могъществото на природата, не на Бога.

— А вие, пастор Уорънър, член ли сте на „Семейството“? — попитах.

— Казах ви — отвърна той, — няма останали членове на „Семейството“. Честно казано, съжалявам за това. Външно те са били толерантни към възгледите на другите, докато вътрешно са отхвърляли всички други религии. Отказвали са да носят оръжие и са пазели своите възгледи и вярвания за себе си. Привличали са елита и не са си губели времето с невежите. Ако ги имаше днес, биха били омерзени от повечето неща, които в тази страна минават за организирана религия.

— Прочетох, че са ги обвинявали, че извършват убийства, за да се защитят.

— Пропаганда. Повечето от тези инсинуации идват от Джон Роджърс, духовник от шестнайсети век, който ненавиждал Кристофър Витъл, водача на сектата в Англия. Той наричал „Семейството на любовта“ „ужасна секта“, като опирал нападките си върху твърденията на отклонили се бивши членове. Няма никакви доказателства, че представителите на „Семейството“ са убивали онези, които не са били съгласни с тях. Защо да ги убиват? Членовете на сектата са били квиетисти^[2]: те дори не са се самоопределяли публично, криели са се между други вероизповедания, за да не бъдат разпознавани и преследвани.

— Като религиозни хамелеони — казах аз, — сливали са се с фона.

— Точно така. И в течение на времето просто са станали такива, за каквито са се представяли.

— С изключение на онези, които са пристигнали тук, за да основат Проспъръс.

— В крайна сметка дори и те са изчезнали.

— Защо членовете на „Семейството“ са напуснали Англия? — попитах. — Не ми стана ясно от малкото неща, които успях да открия за тях. Доколкото схванах, религиозните гонения вече са стихвали, когато те са потеглили. Защо ще бягаш, когато вече не те преследват?

Уорънър се облегна на една пейка и скръсти ръце. Това бе любопитен отбранителен жест.

— „Семейството“ навлязло във фаза на разкол — каза той. — Появили се разногласия между онези, които смятали, че трябва да се тръгне по пътя на квакерите, и другите, които искали да останат верни на първоначалната си религиозна система. Традиционалистите се опасявали да не бъдат обявени за нещо повече от вероотстъпници, особено когато се заговорило, че черквата, в която се намираме, трябва да бъде срината до основи. Те считали тази черква за извор на своята вяра, което било и причината онези, които избрали да тръгнат по друг път, толкова да желаят нейното разрушаване. Група заможни хора, останали верни на „Семейството“, се обединили, за да спасят черквата и сектата си от унищожение. Резултатът бил „изходът“^[3] към Нова Англия и основаването на Проспъръс.

Той погледна часовника си.

— Е, извинете ме, но наистина трябва да се връщам към кухненските шкафове.

Вгледах се още веднъж в най-голямата от главите на стената, изображението на зимния бог, после благодарих на Уорънър и се присъединих към Морланд, който през цялото време бе чакал до вратата. Останахме, докато Уорънър заключи черквата с ключ от тежка халка и провери дали вратата е надеждно затворена.

— Един последен въпрос — казах аз.

— Да?

В гласа му прозвуча нетърпение. Искаше му се вече да не е тук.

— Не е ли бил и Кристофър Витъл дърводелец?

Уорънър пхна ръце в джобовете и ме погледна накриво.

Слънцето залязваше и въздухът ставаше по-хладен, сякаш студът от вътрешността на параклиса се беше просмукал във външния свят, докато вратата е стояла отворена.

— Наистина сте се подготвили добре, господин Паркър — каза той.

— Обичам да съм информиран.

— Да. Витъл е бил дърводелец. Това било използвано срещу него от противниците му, за да създадат впечатлението, че е най-обикновен нехранимайко.

— Но той е бил много повече от това, нали? Разбрах, че е бил търговец на платове в Нидерландия и тъкмо там се е запознал с основателя на сектата Хендрик Никлас, само че по онова време е изписвал фамилията си с двойно „л“. Когато се е върнал в Англия, за да разпространява доктрината на „Семейството“, е изпуснал второто „л“ и така на практика се е представял за друг човек.

— Може и така да е било — каза Уорънър. — По онова време подобни промени в изписването на имената не са били необичайни, нито пък непременно умишлени.

— И после — продължих аз, — около 1580 година, когато правителството на кралица Елизабет е преследвало „Семейството“, Витъл просто изчезнал.

— Не присъства в историческите хроники оттогава насетне — каза Уорънър. — Не е ясно защо. Може би е умрял.

— Или е взел друго име. Човек, който веднъж е сменил името си, може спокойно да го смени отново.

— Какво искате да кажете, господин Паркър?

— Може би проповядването не е единственият талант, който дължите на гените си.

— Трябвало е да станете историк, господин Паркър. Може би историк, който развива умозрителни хипотези, но все пак историк. Но пък историческите изследвания са също вид детективска работа, нали?

— Предполагам. Не бях се замислял върху това.

— А в отговор на вашето предположение ще кажа, че нямам представа дали моето родословие започва от Витъл, но наистина бих се почувствал благословен, ако е така.

Той провери вратата още веднъж и тръгна към портата.

— Проведохме интересен разговор, господин Паркър — извика през рамо, когато стигна до нея. — Надявам се пак да намерите време да ни посетите.

— Мисля, че ще се върна — отвърнах аз, но само Морланд ме чу.

— Няма да откриете нищо — рече той. — Онова, което търсите, не е тук.

— Може да сте прав, обаче не съм сигурен какво точно търся, така че кой знае?

— Мислех, че търсехте изчезнало момиче.

— Да — отвърнах, когато Уорънър се скри в гората, без да погледне назад, — и аз така мислех.

Морланд вървя с мен, докато излязох от черковния двор, и заключи портата. Благодарих му за отделеното време, качих се в колата си и потеглих. Реших, че може да ме проследи, за да се увери, че напускам границите на града, но той не го стори. Когато завих надясно, той тръгна наляво, за да се върне в Проспърс. По пътя държах радиото изключено и не си пусках музика. Мислех за Джуд, за Морланд и за времето, прекарано с пастор Уорънър. Една малка подробност не ми даваше покой. Може и да не беше важна, но докато пътувах на юг, ме дразнеше непрекъснато като връхче на трън, забито в плътта ми, и когато пристигнах в Бангор, вече бе невъзможно да не й обръщам внимание.

След като приключихме с темата за влизането на Джуд в гробището, Уорънър изобщо не попита за Джуд или за причината, която ме беше довела в Проспърс. Възможно бе Джуд и изчезналата му дъщеря просто да не са го интересували. Възможно бе да бе забравил за тях, когато заговорихме за любимата му черква. Но съществуваше и трета възможност: да не е попитал за Джуд, защото вече е знаел, че е мъртъв. Но дори да беше така, защо изобщо не го спомена? Защо не попита кой ме е наел и защо съм дошъл толкова далече на север, за да разпитвам за някакъв си бездомник? Да, Морланд може да му бе казал причината за моето посещение, докато карах след него към черквата, но в такъв случай защо си бе направил труда да ми задава втори път този въпрос?

Фаровете ми осветяваха оголени клонови и преплетени дървета и във всяка сянка се спотайваше лицето на Зеления човек.

[1] Joseph Smith, американски „пророк“, чиято „Книга на Мормон“ е в основата на мормонското вероизповедание. — Б.пр. ↑

[2] Последователи на мистично религиозно учение, наречено квиетизъм, според което благочестието се постига чрез съзерцание и вглъбяване в себе си. — Б.пр. ↑

[3] Библейско название за излизането на евреите от Египет. — Б.пр. ↑

Морланд стигна до покрайнините на Проспъръс, но остана да седи в колата, да пие кафе от термоса и да наблюдава превозните средства, които влизаха и излизаха от града. Бе спрял краунвика си на частично закрыта от дървета височинка — място, което използваше често, за да устройва капани на каращите с непозволена скорост шофьори, когато бе в настроение за това. Неговият баща му го беше показал и го беше препоръчал като идеална позиция, от която се вижда целият път и от която може да дебне, без да го забележат. Днес остави радарното устройство в калъфа му. Не искаше нищо да го разсейва. Необходимо му бе да помисли.

Щеше да се наложи Хейли Кониър да бъде информирана за посещението на детектива и бе по-добре той, а не пастор Уорънър да е този, който ще ѝ го съобщи. Кой знае какви зловредни мисли можеше да излее в ушите ѝ Уорънър. Пасторът бе настоявал най-много човекът на име Джуд да бъде убит, при все че Морланд се бе опитал да отклони съвета от тази посока на действие, навлякла на главите им такъв опасен човек.

Защото детективът беше опасен, в това Морланд не се съмняваше. Когато детективът дойде в общината, той не беше зает и можеше да го приеме веднага, но си остави време да се съвземе и да обмисли различните възможни причини за идването му в града. Изненада се, когато детективът спомена името на Джуд, но успя добре да скрие това. Положи големи усилия да запази самообладание, когато той пожела да посети черквата, но тревогите му бяха излишни: това бе напълно понятно желание, като се има предвид необичайността на сградата. Макар че той самият му бе предложил удобен повод, споменавайки, че Джуд е бил арестуван в двора на черквата. Колкото до Уорънър, той редовно получаваше писма и имейли от проявяващи интерес хора, които искаха да я посетят, при все че се стараяше да разрешава визити само на лица, които нямат никакви скрити мотиви.

Но Морланд смяташе, че детективът не прави нищо без скрит мотив. Той не беше от хората, които ще отидат да разглеждат някаква

стара черква просто за да си запълнят времето. Той търсеше връзки. Морланд можеше само да се надява, че е напуснал Проспърс, без да открие такива. Отново и отново се връщаше към подробностите от техния разговор, като прибавяше и онова, което бе чул от разговора му с Уорънър. Опитва се да погледне ситуацията през очите на Паркър и към момента, когато термосът се изпразни, вече бе стигнал до извода, че в случилото се през деня няма нищо, което би могло да засили евентуалните недооформени подозрения, с които детективът беше пристигнал. Той бе дошъл просто да хвърли въдицата, но на кукичката не се бе закачило нищо. Все пак на Морланд никак не му харесваше начинът, по който детективът наблюдаваше пастора, докато той се отдалечаваше, нито пък намекът му, че изчезването на момичето може да не е единствената причина за идването му. Първата кукичка може да не бе закачила нищо, но той бе оставил и други след себе си.

Морланд слезе от колата и влезе в храстите да се изпикае. Вече бе тъмно, но луната пръскаше сребро по малката водна площ, известна като Женското езеро. Това бе мястото, където през първите десетилетия след заселването им тук жените от Проспърс се бяха събирали да си бърбят и да се къпят, несмуцавани от мъжете. Морланд се питаше колко ли от тези жени са знаели какво е било истинското естество на града им, дори и тогава. Може би само шепа от тях. Сега повече хора бяха наясно какво представлява Проспърс, но далече не всички. Някои предпочитаха да си затварят очите, а други умишлено бяха държани в неведение. Странното бе, че цели поколения от семейства никога не са били посвещавани в истината за Проспърс, но въпреки това са се възползвали от облагите, които той предлага. Още по-странно беше обаче, че тайната на града оставаше неразкрита от външни лица в продължение на столетия, дори като се вземат предвид убийствата, които са ставали, за да се затворят устата на готовите да я издадат. Може би тук имаше припокриване на причина и следствие: градът винаги бе застрашен, защото му трябваша убийства, за да оцелява, но като проливаше кръв, той получаваше благоприятна възможност да свежда рисковете до възможния минимум и да поддържа трайното си благоденствие. Формулирано по този начин, всичко изглеждаше просто и логично.

Морланд се питаше дали, както баща му и дядо му преди него, не се е превърнал в чудовище, което вече почти е престанало да забелязва

собствената си морална и духовна деформация.

Въпросът за предателството го върна отново към семейство Диксън. Решението да настанят при тях сина на Люк Джоблин бе негово. Надяваше се присъствието на Брайън Джоблин да ги дисциплинира и да ги накара да правят онова, което иска съветът, но имаше своите съмнения. Ако Диксънови наистина успееша да намерят момиче, което да замени Ани Бройър, Морланд щеше да откаже кафето за цяла година.

Но някаква част от него все пак се надяваше Хари Диксън да излезе прав — че убийството на момичето и напоилата земята на Проспъръс негова кръв може да са достатъчни. Градът беше суров, но не колкото другите селища в щата.

Хората преживяваха някак си. Представи си ситуация, при която пастор Уорънър съобщава на градския съвет, че вече всичко е наред и около черквата е спокойно, така че не е необходимо да се предприема нищо повече. Но Уорънър бе не само фанатичен, а също така и слаб и Морланд още не бе решил дали второто качество е полезно или опасно. Навярно зависеше от обстоятелствата, но при всяко положение означаваше, че Уорънър има навика да напада в гръб, когато се стигне до спор. Той не беше честен играч. На Морланд му се искаше бащата на Уорънър да бе още жив, за да се грижи за черквата. Старият Уоткин Уорънър все пак бе предпазлив човек и бе ръководил паството над половин век, без да се пролее кръв повече от веднъж. Това бе най-дългият период на задоволеност, който бе преживявал градът.

„Е, сега си плащаме за това“, помисли си Морланд. Два трупа — един тук и един в Портланд — и те, изглежда, не бяха достатъчни. Сега някакъв детектив бе започнал да задава въпроси — странен човек с репутация, че изравя отдавна погребани тайни и унищожава враговете си. При тези обстоятелства Уорънър можеше да излезе с тезата, че проливането на кръв е по-належащо от всякога, защото градът може да бъде спасен само с кръв, и беше напълно вероятно съветниците да се съгласят с него. Всички те бяха възрастни и страхливи — дори Хейли Кониър, само че тя криеше страха си по-добре от останалите. На градския съвет му трябваша по-млади хора, но повечето младежи не бяха готови да поемат бремето на защитници на Проспъръс. Нужни бяха десетилетия, докато градът се просмуче в душата ти, за да осъзнаеш, че имаш задължения към него. Това бе

нещо като зараза, замърсяване, предавано от поколение на поколение, и само най-старите бяха достатъчно замърсени и заразени, за да могат да вземат жестоките решения, нужни, за да се поддържа животът на града.

Морланд използва бутилка вода, за да измие ръцете си, преди да ги избърше в крачолите на панталона. Време бе да поговори с Хейли Кониър. Позвъни на съпругата си и ѝ каза, че ще се прибере късно. Не, не знаеше точно кога. Знаеше само, че му предстои дълга вечер.

Стигна до къщата на Кониър и спря отпред. Завесите на всички прозорци бяха спуснати, но от подобната на мавзолей дневна излизаха сребристи ивици светлина. Не бе изненадан, че я намира вкъщи. Хейли винаги си беше вкъщи, освен ако не беше излязла по работа за съвета. Морланд не можеше да си спомни кога за последен път бе напускала града за повече от няколко часа. Тя се боеше, че без нея всичко ще потъне в земята. Това, разбира се, бе част от проблема.

— Кучка — каза той тихо, слизайки от колата.

Вятърът отвя думата и той усети как дясната му ръка трепна неволно, сякаш се надяваше да хване обидата, преди да е стигнала до ушите ѝ.

Натисна звънеца и Хейли отвори.

— Извинявай, че те безпокоя — поде Морланд, но тя вдигна ръка да го прекъсне.

— Няма нищо — отвърна. — Очаквах те.

Покани го да влезе, после го заведе в дневната, където пастор Уорънър вече се бе разположил удобно на един от фотьойлите.

— По дяволите — каза Морланд.

Жената, която дежуреше в приемната на „Тендър Хаус“ в Бангор, се казваше Моли Боу и сякаш беше създадена, за да краси носа на някой платноход. Бе пълна и обрулена от годините, но по майчински привлекателна и по едно време се наложи да отстъпя две крачки назад, за да не бъда смазан от бюста ѝ, когато мина покрай мен, за да стигне до картотеката.

— Мога да мина — рече тя, когато залепих гръб до стената. Посочи гърдите си. — Родена съм си едра. Като се изключат болките в гърба, това винаги ми е било от полза в живота. Хората гледат да се махнат от пътя ми.

В съзнанието ми отново изплува представа за шхуна или по-скоро за боен кораб, който цепи вълните, но държах очите си вперени в неутрална точка на отсрещната стена, доста по-високо от гръдния ѝ кош.

Отвън нямаше никакви надписи, които да показват, че тук има приют за бездомни майки и техните деца. Той бе разположен в две съседни сгради с обшивка от дъски и с бяла ограда от колове, която бе съвсем малко по-висока от тези в съседство. На алеята, преградена от автоматично обслужван железен портал, също боядисан в бяло, бяха паркирани две коли. Зад входната врата на главната сграда имаше чакалня с играчки, библиотека с книги за самопомощ, кутии с хартиени носни кърпички и салфетки, големи контейнери с дрехи втора употреба, подредени по вид и размери, от детски до дрехи за възрастни хора и, в един скрит ъгъл, четки и паста за зъби и други тоалетни принадлежности. Зад рецепцията имаше малка стая за игри.

„Тендър Хаус“ не беше приют за бездомници, а по-скоро „кризисен център“ за жени, а липсата на дом бе само един от проблемите, с които се сблъскваше. Тук се грижеха за жертви на домашно и сексуално насилие, бегълки и жени, които просто имат нужда от място, където да живеят, докато стъпят на краката си. Служителите поддържаха връзка с полицията и съдилищата и даваха мнението си за всичко — от ограничителните заповеди до

възможностите за работа и образование, — но главно насочваха дългосрочно бездомните към други агенции и центрове.

— Намерих я — каза Боу, размахвайки папка. Напльончи показалец и прелисти няколко страници. — Била е при нас около единайсет дни, освен петата нощ, когато някой беше почерпил с две половингалонови бутилки „Тен Хай“ отгатак при „Каскейд Парк“. На другия ден имахме няколко души с тежко главоболие, между които и Ани.

— Тя алкохоличка ли беше?

— Не, не мисля. Беше бивша наркоманка, но когато се появи на вратата ни, каза, че вече е чиста. Обяснихме ѝ, че по отношение на дрогата водим политика на нулева търпимост и ако се надрусва, ще се озове отново на улицата.

— А към алкохола?

— Официално сме безпощадни и към него, но неофициално допускаме известни отклонения. Но никакъв алкохол в сградата и никакви наливания. Всъщност останах разочарована, когато Ани се върна натряскана с бърбън. Бях си казала, че е млада жена, която наистина се опитва да промени живота си. Скастрихме я и поговорихме с нея. Оказа се, че нейният изоставил семейството си баща е дошъл да я търси и присъствието му в града я е извадило от равновесие. Предложили ѝ една-две глътки, за да се успокои, и след това всичко ѝ станало мътно.

— Тя каза ли нещо за отношенията с баща си?

На Боу явно не ѝ се искаше да споделя нещо, което ѝ е било казано поверително. Можех да разбера нейната резервираност.

— Ани е изчезнала, а баща ѝ е мъртъв — казах аз.

— Знам това. Обесил се е в някакво мазе в Портланд.

Изчаках няколко секунди.

— Намерен е обесен в мазето в Портланд — поправих я аз. Разликата бе малка, но съществена.

Моли седна зад бюрото си. До този момент бе стояла права. И двамата бяхме стояли прави. Когато тя седна, седнах и аз.

— Затова ли дойдохте тук — защото не мислите, че е било самоубийство?

— Засега нямам доказателство, че не е било самоубийство — отвърнах. — Просто някои дребни подробности не ми дават покой.

— Като например?

— Като например фактът, че е обичал дъщеря си и е искал да възобнови контактите си с нея. Говорил е, че ще дойде тук, за да е поблизо до нея. Също така в дните, преди да умре, бе положил доста усилия, за да събере малко пари. И беше успял. Това не са действия на човек, който иска да се самоубие.

— За какво са му били парите?

Мина ми през ума, че съм на погрешната страна в разпита: би трябвало аз да задавам въпросите, а не тя, но понякога човек трябваше да отстъпи педя назад, за да направи крачка напред.

— За да се издържа, докато се опитва да открие дъщеря си. Мисля, че също така се е надявал да ме наеме, за да му помогна да я намери.

— И колко пари е успял да събере?

— Повече от сто долара.

— За толкова малко пари ли работите?

— Странно, вие сте вторият човек, който ми задава този въпрос. Бих могъл да му отделя един-два часа или повече, ако взема това време от по-заможните си клиенти.

— Това не е ли неетично?

— Само ако не им кажа, че го правя. Плаща се за час дори ако работата отнема само пет минути. Това е най-ниската ми тарифа. Вижте, не мислите ли, че по някое време трябва аз да започна да задавам въпросите?

Боу се усмихна.

— Току-що го направихте.

По дяволите.

Тя се облегна назад като шампион, който е победил поредния претендент за титлата, после ми подхвърли утешителен кокал.

— Майтапя се с вас. Ще се изненадате колко много хора идват при мен да задават въпроси за жените под наша опека. Трябва да внимавам какво говоря, за да предпазя тези жени.

— Какви хора?

— Понякога имаме жени, които проституират, когато са в безизходица, и разни типове идват да ги търсят — просто защото са негодници, или защото имат оплаквания от полученото обслужване, или пък им е харесало толкова много, че искат още. Идват съпрузи и

любовници, които се опитват да си върнат собствеността, защото онези, които нахлуват тук, най-често смятат жените за лични вещи. О, те правят всичко по силите си, за да прикрият истинските си цели зад най-благородни мотиви — казват, че искат да обсъдят нещата, да дадат на връзката си още един шанс, че съжаляват за онова, което са сторили, а то обикновено е свързано с употребата на юмрук или ботуш — но аз вече имам нюх за най-отвратителните от тях. Не е трудно да ги надушиш. Веднага щом малко се опиташ да им попречиш, започват със заплахите. Само че този тип хора обикновено го правят много тъпо. Мотаят се наоколо с надеждата, че ще успеят да грабнат своята жена от улицата, обаче ние сме в добри отношения с местните полицаи и те пристигат още преди да съм затворила телефона.

Имали сме обаче и опити за проникване в сградата и побои над доброволци. Миналата година един се опита дори да ни изгори, като запали огън пред задната врата. От друга страна, ние се стараем да държим каналите за връзка между жените и семействата им отворени. Това е място, където жените — и децата им — идват, когато са отчаяни. Не е трайно решение. Обясняваме им това от самото начало, обаче през последните десет години съм виждала жени, които на няколко пъти влизат и излизат през тези врати. Само дето стават по-стари и се покриват с повече белези. Има моменти, когато си мисля колко сме напреднали като общество по отношение на жените. Всеки път, когато включа телевизора, за да чуя как някой кретен в костюм дрънка глупости за феминистките, ми се иска да го подпаля и дори не ми остават сили да се ядосам на тъпите кучки, успели да изпъльзят до върха на купчината само за да отхвърлят напълно идеите на феминизма, сякаш собствените им успехи не са станали възможни благодарение на борбите на поколения жени. Каня ги да прекарат един ден тук с четиресетгодишната жена, чийто съпруг гаси фасовете си върху нея от толкова време, че трудно намира място, където това още може да ѝ причини болка. Или с деветнайсетгодишното момиче, което трябва да носи памперси заради онова, което му е причинил вторият му баща. А след това нека пак да ми кажат, че не били феминистки.

Странното в монолога ѝ беше, че към края му тя продължаваше да седи облегната назад, а гласът ѝ не се бе повишил ни най-малко. Сякаш бе видяла твърде много и не желаше повече да хаби ценна

енергия за безполезен гняв. Предпочиташе да ѝ намери по-добро приложение.

— И как се вписваше Ани във всичко това?

Пръстите на Моли помилваха папката, като че Ани Бройър седеше на пода до нея и тя все още можеше да я утеши, да ѝ вдъхне известна увереност, че след време светът може да стане по-благоклонен към нея.

— Тя беше изоставена от баща си и бе загубила майка си още като тийнейджърка. Това не означава, че непременно е трябвало да стане наркоманка и да се озове на улицата, но при нея нещата са се развили така. Обаче не беше слабохарактерна. У нея имаше истинска сила. Не обичам да използвам думата „спасявам“ или да претендирам, че имам мисията да преобразявам живота на всяка жена, която стъпи тук. Това просто не е възможно и ние правим каквото можем, но у Ани имаше нещо, нещо светло и недокоснато. Затова оставих напиването ѝ без последствия, както и факта, че не бе в състояние да спазва вечерен час, за да не застрашава живота си...

Моли замълча изведнъж, осъзнала двусмислието на онова, което бе казала току-що. Разтърси я болезнен спазъм и отклони поглед.

— Но не това ѝ се случи, нали? — казах аз. — Тя не изчезна нощем от улицата.

— Не — отвърна тя, когато бе сигурна, че гласът ѝ няма да затрепери, въпреки че продължаваше да гледа настрани. — Дошла е посред бял ден, събрала е багажа си и си е тръгнала. Аз дори не бях тук. Помолила е една от другите доброволки да ми благодари за онова, което съм направила, но аз не бях направила нищо, нищо съществено.

Отново докосна папката и попита:

— Мислите ли, че е мъртва?

— А вие?

— Да. Неприятно ми е да го кажа, но да: имам чувство за отсъствие. Нямам усещането, че е жива. Мислите ли...

— Какво?

— Може баща ѝ да ѝ е сторил нещо — да я е убил — и след това да е отнел собствения си живот от разкаяние.

Замислих се върху онова, което знаех за Джуд.

— Не, не ми се вярва.

— Наречете ме циничка, но трябваше да попитам. Нямах да е първият.

Известно време в офиса бе много тихо. Тишината бе нарушена от млада жена, която се появи в приемната някъде от горните етажи. Носеше жълта тениска, която стигаше до бедрата ѝ, и беше почти непоносимо красива. Косата ѝ бе толкова руса, че хвърляше бели отблясъци, а кожата ѝ беше безупречна. Държеше две-тригодишно момиченце, което можеше да ѝ е дъщеря или дори нейна по-малка сестра, като се има предвид колко млада беше самата тя. Детето явно бе плакало, но при вида на двама възрастни бе спряло. То опря лице на шията на жената и се вторачи в мен.

— Извинете ме — каза по-голямото момиче. — Тя иска топло мляко, но вече свършихме нашето, та се чудех...

Подаде пластмасова чаша, от онези с капаче и малък улей за отливане.

— Разбира се, скъпа — отвърна Моли и взе чашата. — Седни. Ей сега се връщам.

Отиде при хладилника, извади двулитрова кутия мляко и изчезна в малката кухня в съседство с приемната. От мястото, където седях, виждах младата жена, тя също ме виждаше. Усмихнах се на детето в ръцете ѝ. То не ми отвърна с усмивка, но надникна изпод закрилящата брадичка, преди да зарови лице в гърдите ѝ. Реших да не им досаждам и започнах да търся интересни места по стената, които да зяпам. След малко Моли се върна с топлото мляко и двете деца — защото те бяха такива — отново се качиха горе.

— Да питам ли изобщо? — казах, когато Моли седна отново на мястото си.

— Нейният случай е тежък, но сме имали и по-тежки случаи. Винаги има по-тежки случаи. Това е най-ужасното. Пък и след пет обикновено не пускаме тук мъже, така че присъствието ви навярно я е стреснало малко. Не го приемайте лично. Съжалявам, докъде бяхме стигнали?

— До деня, в който Ани е напуснала приюта.

— Точно така.

— Бих искал да говоря с жената, която я е видяла последна. Тя още ли е тук?

Моли кимна.

— Кандис, но предпочита да ѝ викаме Канди.
— Ще говори ли с мен?
— Вероятно. Но трябва да бъдете търпелив. Тя е специална. Ще видите...

Канди приближаваше четиресетте. Носеше розови пантофи със зайчета, твърде широки джинси и тениска, на която пишеше, че е готова да работи за бисквитки. Косата ѝ беше червена и рошава, лицето покрито с пъпки, очите възмалки, но имаше лъчезарна усмивка. Ако Моли не ме беше предупредила преди това, може би не бих се досетил, че има лек синдром на Даун. Моли ми каза, че жените като нея често бивали наричани „свръхинтелигентни“, но че сред хората със синдрома на Даун това определение не се приемало много добре, тъй като предполагало известна йерархия помежду им. Канди бе дъщеря на основателите на приюта. И двамата бяха починали, но тя беше останала. Чистеше стаите, помагаше в кухнята, предлагаше компания и утеха на онези, които се нуждаят от тях. „Канди умее да прегръща“, така бе казала Моли за нея.

Тя седна на дивана в офиса да почака, докато Моли ѝ пригответи чаша горещ шоколад.

— Не прекалявай с бонбоните — предупреди Канди. — Внимавам за теглото си.

Потупа се по корема, но въпреки това изглеждаше разочарована, когато горещият шоколад пристигна, поръсен с диетична доза наситнени желирани бонбони маршмелоу^[1].

— О — каза тя, като побутваше безутешно топящите се бели и розови островчета. — Бонбоните не са много.

Моли вдигна очи към небето.

— Нали каза, че внимаваш за теглото си — отвърна тя.

— Да, ама не съм дебела. Нищо, всичко е наред. — Издаде напред долната устна и въздъхна страдалчески.

Моли отиде в кухнята и бонбоните, които донесе, бяха достатъчно, за да покрият цялата повърхност на горещия шоколад, че и отгоре.

— Благодаря — каза Канди. — Много мило. — Засърба шумно от чашата и когато се откъсна от нея, имаше шоколадови мустаци.

— Мммм, колко хубаво!

Моли сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Това е Чарли. Той иска да те пита за Ани.

— Ани ли?

— Да. Нали помниш Ани?

Канди кимна.

— Ани ми беше приятелка.

Моли бе казала, че Канди е била необичайно привързана към Ани и Ани на свой ред се е държала особено добре с нея. На някои от жените в приюта им било по-трудно да общуват с Канди, отнасяли се към нея като към непълноценен човек или дете. Ани никога не го правела. Приемала Канди като Канди.

— Спомняш ли си кога я видя за последен път? — попитах аз.

— На двайсет и втори януари — отвърна Канди. — Вторник.

— Можеш ли да ми кажеш за какво си говорихте?

Очите на Канди се насълзиха.

— Тя ми каза, че си отива. Намерила си работа. Беше ми мъчно.

Ани ми беше приятелка.

Моли отново я потупа по рамото.

— Каза ли ти къде ще работи? — попитах.

— В Проспърс. — Канди се затрудни малко с името на града, така че то прозвуча като Проспъс.

— Сигурна ли си?

— Да. Тя го каза. Каза ми, че отива в Проспърс. Намерила си работа. Щяла да чисти, като Канди.

— А спомена ли кой ѝ е дал тази работа?

Канди се замисли.

— Не. Имат синя кола.

— Откъде знаеш? Ти видя ли ги?

— Не. Ани ми каза.

— Канди много се интересува от коли — обясни Моли.

— Обичам да знам какъв цвят са — каза Канди. — Какъв цвят е твоята кола?

— Аз имам две коли.

— Две коли! — Тя явно бе поразена. — Какъв цвят?

— Една червена и една синя. Имах и зелена, но...

— Да? Но какво?

— Цветът не ми харесваше много.

Канди се замисли. Поклати глава.

— Не харесвам зелено. Харесвам червено.

— Аз също.

Тя се усмихна. Бяхме се сближили. Очевидно беше, че човек, който предпочита червените пред зелените коли, не може да е много лош.

— Ани не ти ли каза каква марка е колата?

— Не, само че е синя.

— А хората, чиято е била колата, каза ли ти нещо за тях?

— Били са стари.

Отпи още една глътка от горещия шоколад.

— Колко стари? — попитах аз. — По-стари от мен?

Канди прихна.

— Ти не си стар.

— Значи, по-стари?

— Така мисля. — Прозя се. — Уморена съм. Време е да си лягам.

И толкова. Канди стана да си върви, хванала внимателно чашата горещ шоколад, за да не я разлее.

— Канди, има ли още нещо, което можеш да ми кажеш за Ани? — опитах отново. Синята кола бе все пак нещо, ала не беше достатъчно.

— Ани каза, че ще ми пише, но не ми писа — рече тя. — Обеща. Но не ми писа.

И отново насочи вниманието си към Моли.

— Трябва да ида в Проспъс. Да намеря Ани. Ани е моя приятелка.

— Чарли ще търси Ани — каза Моли. — Нали, Чарли?

— Да, ще я търся — обещах аз.

— Предай ѝ, че Канди е заръчала да ѝ пише. Не бива да забравя приятелката си Канди — каза тя и тръгна към стаята си.

Двамата с Моли не разменихме и дума, преди да се уверим, че си е отишла.

— Тя щеше да пише — рече Моли. — Не би допуснала да разочарова Канди. — Преглътна мъчително. — Ако бях тук, когато си е тръгнала, щях да се погрижа да ми каже къде точно отива. Щях да поискам да се запозная с хората, които ѝ предлагат работа. Но тогава

целият състав на пълен работен ден бяхме на събрание в Отдела по здравеопазване и социални грижи отгътък на „Грифин Стрийт“ и приютът се обслужваше само от доброволци. От доброволците и Канди.

Всичко, което можех да кажа, би прозвучало банално, така че си замълчах. Вместо това извадих една от визитките си от портфейла и ѝ я подадох.

— В случай че вие или Канди се сетите за още нещо, което може да ми бъде от помощ, или още някой дойде да пита за Ани, ще съм ви благодарен, ако ми се обадите. Освен това...

— Да?

— Мисля, че Канди не бива да говори много-много за онази синя кола. По-добре да го запази за себе си.

— Разбирам. Не я излъгахме, нали? Нали ще продължавате да търсите Ани? Искам да кажа, че аз самата бих ви наела, ако можех да си го позволя.

— Забравяте нещо: аз работя евтино.

Този път тя не се усмихна.

— Някак си не вярвам, че това е така. Какво печелите и как работите са две различни неща.

Подадох ѝ ръка.

— Ще поддържаме връзка.

Моли ме изпрати до вратата. Когато я отвори, усетих движение някъде отзад. Канди седеше на стълбите — на най-ниското стъпало, което не се вижда от офиса.

Плачеше. Плачеше безутешно.

Намерих Шейки на леглото му в приюта на „Оксфорд Стрийт“. Направили бяха всичко по силите си, за да му бъде удобно, докато раната на главата му зарасне. Още имаше главоболие и скалпът бе започнал да го сърби, но иначе беше добре, колкото може да бъде добре човек, ударен с бутилка от алкохол по главата. Качих го в колата и го закарах в „Мечката“ да го почерпя с бургер и бира. След като го настаних удобно до масата да чака бургера с чаша бира пред себе си, а Кати Сладкишчето да спре да се суети около него, му разказах накратко как бе минал денят ми. В края на краищата нали работех за

него. Накарал го бях да ми плати един долар, докато лежеше на кушетката в болницата. Една от сестрите бе разбрала това погрешно и репутацията ми в „Мейн Медикъл“ сега навярно беше по-лоша и от тази на адвокатите, които карат след линейките с пострадалите при катастрофа, за да си хващат клиенти.

— Значи, със сигурност е ходил в Проспърс? — каза Шейки.

— Не само е ходил, но и са го изхвърлили оттам. Откарали са го далеч от града. Два пъти. Първия път любезно, втория не толкова.

— Понякога беше голям инат.

— Освен това беше и умен — допълних. — Най-малкото по-умен от мен, защото все още не съм наясно защо е душил около някаква стара черква.

— Вярваш ли на онова, което ти е казало ченгето?

— Нямам причина да не му вярвам. Работата, за която е говорила дъщерята на Джуд, може да се е провалила. Може тя да е променила намеренията си или онази възрастна двойка, ако изобщо е имало такава, да се е отказала от самарянските си намерения, когато е отишла да си вземе багажа. Или пък просто е извадила лош късмет.

— Лош късмет ли?

— Била е уязвима — жена, която е живяла на улицата. Там има мъже, склонни да гледат на жени като нея като на лесна плячка.

Шейки кимна и отпи дълго от бирата.

— Знам — каза той. — Срещал съм много такива през своя живот и не всичките спят върху дюшеци на пода.

— Може и да си прав. Собственият ми опит показва, че най-лошите носят костюми и карат хубави, добре поддържани коли. Но едно нещо е сигурно: според социалните служби в Бангор Ани е изчезнала в деня, в който е казала, че си е намерила работа. На връщане минах през женския приют — оттогава никой не я е виждал и чувал.

— А онази жена, онази Канди, сигурна ли е, че Ани е казала, че отива в Проспърс?

— Да, обаче това не означава, че Проспърс е мястото, до което е стигнала.

— И какво смяташ да правиш?

— Да се върна там. Да потърся синята кола. Да видя какво ще стане.

— Леле, страхотен план. Сетил си се за всичко. И хората ти плащат за това?

— Не кой знае колко — отвърнах многозначително. — А и понякога въобще не ми плащат.

[1] Marshmallow, градинска ружа. Растението първоначално е влизало в състава на бонбоните като средство против гърлобол. — Б.пр. ↑

В дневната на Хейли Кониър Морланд закри лицето си с длани, затвори очи и отпрати благодарствена молитва към бога, в когото не вярваше. Правеше го по силата на навика, нищо повече. Струваше му се, че е добре за него да ходи в неделя на черква. Всичките най-влиятелни граждани на Проспъръс принадлежаха към едно или друго вероизповедание. Някои дори бяха вярващи. Също както предците им в Англия, извайвали глави по стените на черквите си, чиято вяра е включвала повече от един бог. Морланд не бе като тях. Той вече дори не знаеше в какво вярва, като се изключи самият Проспъръс. Единственото, което можеше да каже със сигурност, бе, че мисленето му не е под влиянието на никакъв християнски бог.

Дотегнало му бе да спори, но поне бе успял да наложи своето мнение засега. Като пазач на черквата, Уорънър, а не Морланд беше човекът, когото слушаше Хейли по време на криза, но този път бе успял да ѝ повлияе. Помогнало му бе отсъствието на двама от членовете на съвета: Люк Джоблин бе заминал за Филадельфия, за да участва в конгреса на брокерите на недвижими имоти, а Томас Соулби в момента беше под наблюдение в бостънска клиника, след като неотдавна му бяха открили смущения в дишането по време на сън. В случай на криза Хейли имаше право да действа, без да чака гласуването в съвета, но Морланд я бе убедил, че ситуацията не е чак толкова тежка. Детективът просто задаваше въпроси. Не разполагаше с нищо, което да свързва смъртта на бащата на момичето с града им, а самото момиче вече го нямаше. Освен ако не умееше да говори с мъртвите, детективът скоро щеше да стигне до извода, че възможностите на разследването му са изчерпани.

Хейли Кониър наля последния чай в чашата си. Той сигурно вече беше изстинал и станал нетърпимо горчив, но тя не бе от онези, които ще си позволят да го хвърлят. От дясната ѝ страна седеше Уорънър с ледено изражение. Това бе втората причина: Уорънър искаше да предприемат някакви действия, ала не можеше да определи точно какви. Да се убие детективът, не беше решение, а Уорънър нямаше

друго, което да предложи. Просто не му беше приятно Морланд да застава на пътя му. Предпочиташе да е крал на нищото, отколкото принц на нещо си.

— Все пак не съм напълно удовлетворен — каза той. — Този човек е заплаха за нас.

— Още не — отговори му Морланд, както му се струваше — вече за стотен път. Свали ръцете от лицето си. — Не и докато ние не го превърнем в заплаха.

— Ще обсъдим това, когато Томас и Люк се върнат — сопна се Хейли. Изглеждаше не по-малко уморена от Морланд. — Междувременно искам да бъда уведомена веднага щом дойде отново в Проспъръс, ако дойде изобщо. Не искам да ми се налага да чакам, за да го чуя от пастора.

Лицето на Уорънър се разтопи в усмивка. Морланд не реагира. Искаше му се само час по-скоро да се махне от тази къща. Стана и взе палтото си от стола.

— Ако се върне, ще разбереш — каза той.

Гладен беше. Джулиан положително бе сторила каквото може, за да му запази нещо за вечеря, но за това време то вече щеше да е безнадеждно изсъхнало. Но той щеше да го изяде, и то не само защото бе гладен. Би го изял дори ако по време на заседанието им Хейли Кониър го беше натъпкала насила с черен хайвер и гъши дроб. Би го изял, защото съпругата му го е приготвила за него.

— Лека нощ — каза Морланд.

— Само още нещо, началник — рече Хейли и той настръхна, сякаш му бе забила нож в задника.

Обърна се. Дори Уорънър изглеждаше любопитен да чуе какво ще последва.

— Искам тялото на момичето да бъде преместено.

Морланд я погледна така, сякаш бе луда.

— Сигурно се шегуваш.

— Не ми е до шеги. Идването на този детектив в Проспъръс ме притесни. Ако тялото бъде открито, ще го начукат на всички ни.

Уорънър изглеждаше шокиран. Дори Морланд бе изненадан. Откакто се помнеше, не бе чувал Хейли Кониър да ругае.

— Искам останките на момичето да бъдат изнесени извън границите на града — продължи тя. — Далече от тях. Как ще се

избавиш от нея, е твоя грижа, но я махни оттук, разбра ли?

В този момент Морланд мразеше Хейли Кониър повече, отколкото бе мразил някого досега. Мразеше нея и мразеше Проспъръс.

— Разбрах.

Този път не я нарече кучка, този път намери по-силни думи и ги повтаря по целия път до дома си. Щеше да изкопае трупа на другия ден, точно както му беше казано, ала нямаше да го прави сам, защото шибаният Хари Диксън щеше да е неотлъчно до него.

— Мамка ти! — крещеше Морланд, докато караше. — Мамка ти! Мамка ти! Мамка ти!

Всеки път, когато повтаряше ругатнята, блъскаше силно волана, вятърът превиваше клоните на дърветата, а гората наоколо се смееше.

В радиус около три километра от Проспъръс имаше три града. Само единият от тях, Диърдън, бе що-годе голям; другите два можеха да минат за градове, колкото Плутон за планета или няколко души на кръстопът за тълпа.

Всеки град си има по някой голям досадник. Тази роля е доста равномерно разпределена между половете, но възрастовият профил обикновено е неизменен: поне над четиресет години, а най-често и повече; обикновено самотници или със съпрузи или партньори, които са изцяло погълнати от преклонение пред някой свой идол или са само на крачка от извършване на убийство. Ако се провежда събрание, те са там. Ако във въздуха витае промяна, те са против нея. Ако кажеш, че нещо е черно, те ще кажат, че е бяло. Ако се съ согласиш, че е бяло, те веднага ще започнат да твърдят обратното. Тези хора рядко заемат избираеми постове и ако случайно се доберат до такъв, повече няма да се намери и един толкова луд, че да гласува отново за тях. Ролята, която сами са си избрали в живота, е да не допускат някой да ги смята за глупаци и да ги мами, и много държат колкото се може повече хора да знаят това. Заради тях нещата стават много бавно. Понякога изобщо не стават. Много рядко, по недоглеждане, вършат и по някое добро дело, като не позволяват да се случи нещо, което в крайна сметка би се оказало неизгодно или направо пагубно за обществото, но това се дължи само на факта, че дори спрелият часовник е верен два пъти дневно.

Ако градът е достатъчно голям, в него може да има много такива хора, но Диърдън беше голям само колкото за една такава персона. Човекът се казваше Юклид Дейнс и дори най-повърхностно търсене в интернет за града вдеше името му с подозрителна честота, направо се получаваше впечатлението, че той е единствената жива душа там. Всъщност Юклид Дейнс бе толкова вездесъщ, че Диърдън дори бе твърде малък, за да го побере, така че неговата сфера на влияние се бе разпростряла и върху част от Проспъръс. Той притежаваше няколко акра земя между Проспъръс и Диърдън и сякаш бе превърнал в своя

житейска цел собственоръчно да възпира експанзията на Проспъръс в южна посока. Земята му служеше като буфер между двата града и той упорито и успешно отблъскваше всеки опит на хората от Проспъръс да я купят или да го изгонят от нея. Парите и доводите им сякаш не го интересуваха. Държеше да си запази земята, а ако богатшите нататък по пътя се вбесяваха от това, толкова по-добре.

Къщата на Юклид Дейнс бе кошмарна, образец на средата, която създава един лош съсед: зле поддържана, с двор, който почти по нищо не се различава от пущинак и е затрупан с разни неразпознаваеми машинарии, които, с лека обработка и много голямо нахалство, биха могли да бъдат представени за някакъв вид модерни скулптури. На алеята бе паркиран стар фолксваген костенурка. В открития гараж отзад се виждаше скелетът на втора костенурка, разглобена за резервни части.

Паркирах и позвъних на вратата. Някъде откъм задната страна на къщата се разнесе ожесточен лай.

Вратата отвори слаба като върлина жена в син пенъоар. В дясната си ръка държеше димяща цигара, с лявата бе хванала за кожата на врата малък помияр.

— Да? — каза тя.

— Търся господин Юклид Дейнс.

Жената дръпна от цигарата. Кученцето се прозя.

— Божичко, сега пък какво е направил?

— Нищо — отвърнах аз. — Искях само да му задам няколко въпроса.

— Защо?

— Аз съм частен детектив.

Показах ѝ картата си. Дори кученцето изглеждаше по-впечатлено от нея.

— Сигурен ли си, че няма неприятности?

— Не и с мен. Вие госпожа Дейнс ли сте?

Това предизвика бурен смях, който премина в пристъп на кашлица.

— Господи, не! — каза тя, щом се съвзе. — Аз съм сестра му. Никоя не е така отчаяна, че да се омъжи за този жалък нещастник, а ако има такава, не искам и да я знам.

На нейната ръка също не се виждаше венчална халка. Но пък жената беше толкова слаба, че трудно би се намерила халка, която да ѝ става. А и да се намереше, тя сигурно би загубила равновесие под тежестта ѝ. Беше толкова мършава, че изглеждаше едва ли не безполова, а косата ѝ бе подстригана по-късо от моята. Ако не бяха пенъоарът и тънките като клечки бледи крака, които се подаваха изпод полата ѝ, спокойно можеше да мине за възрастен мъж.

— Е, господин Дейнс наблизо ли е?

— О, да, наблизо е, само че не е тук. На своя трон е и раздава правосъдие. Знаеш ли къде е „При Бени“?

— Не.

— Влизаш в града и завиваш наляво по първата улица след кръстовището. Следваш миризмата на застояла бира. Като го намериш, кажи му да си довлече задника вкъщи. Пека месно руло. Ако не е седнал на масата, когато извадя рулото от фурната, ще дам рулото на кучетата.

— Непременно ще му предам.

— Много благодаря. — Вдигна палето на височината на очите си. — Искаш ли да си купиш кученце?

— Не, благодаря.

— А искаш ли да ти дам едно без пари?

Кученцето, сякаш разбрало, че се говори за него, замаха обнадядено с опашка. Беше кафяво, със сънливи очи.

— Всъщност не.

— По дяволите.

— Какво ще го правиш?

Тя погледна кученцето в очите.

— Ще го нахраня с месно руло, предполагам.

— Правилно.

Жената затвори вратата, без да каже и дума повече. За миг останах на мястото си, както прави човек, когато е водил нещо, което може да мине за разговор, стига да не си особено придирчив. После седнах в колата и тръгнах да търся „При Бени“.

Никак не се затрудних да го намеря. Диърдън не бе метрополия и можеше да се похвали само с едно-единствено кръстовище в центъра. Там нямаше дори светофар, а само четири знака стоп, а „При Бени“ беше единственото заведение на улицата. Всъщност „При Бени“ беше

единственото нещо на улицата. Отвъд него се виждаше само гора. Беше ниска постройка от червени тухли, чиято табела бе предоставена от компания „Кока-Кола“ най-малко преди трийсет години и сега бе избеляла и пожълтяла.

Непочистваният редовно бар изпуска специфична миризма. Тя се усеща леко във всички бирарии — получава се от разлятата бира, която се е просмукала в подовете и складовите пространства заедно с всичко, което се въди в престоаялата бирена мая — но тук тя беше толкова силна, дори и отвън, че имаше опасност прелитащите над сградата птици да получат алкохолна дезориентация. „При Бени“ беше добавил нов компонент към вонята, смесвайки я с тази на престоаяла мазнина: вентилаторите отзад бяха покрити с клеясало олио. Барът ме беше белязал с нея още преди да стигна до входа и знаех, че тя ще ме съпровожда по целия път към дома, ако случайно артериите ми дотогава не са се втвърдили и не са ме убили.

Странно, но вътре не миришеше толкова лошо, макар че при всичко казано досега човек трудно можеше да го предположи. „При Бени“ беше по-скоро ресторант, отколкото бар, ако тълкуваме понятията по-свободно. Отляво зад тезгяха бе разположена открита кухня, наред с два крана за бира, което показваше, че на малките бири тук се гледа като на преходна мода. Таблото с менюто на стената отгоре беше с подвижни пластмасови букви и цифри, подредени в цени, останали непроменени още откакто беше починал Елвис, и названия на храни, допринесли за неговата преждевременна кончина. Масите бяха от ламинат формика, а столовете от дърво и винил. На всичките четири стени, под самия таван, бяха окачени гирлянди от лампички за коледна елха и по-голямата част от осветлението идваше от тях, а украсата се състоеше от огледала и стари рекламни надписи на различни марки бира.

И знаете ли, след като очите ми свикнаха с полумрака, ми се стори някак си готино.

Свиреше тиха музика: Come Together, после Something. Abbey Road^[1]. Огромен мъжага стоеше зад скарата и премяташе бургерите.

— Как сте? — каза той. — Сервитьорката ще дойде при вас след минута. Как е навън?

— Студено. Но небето е ясно.

— По канала за времето казаха, че тази нощ може да падне до минус десет.

— На вас поне ви е топло тук, вътре.

Той се потеше над скарата. На никого нямаше да се наложи да соли хамбургера си.

— Имам си изолация.

Той потупа своя масивен корем и веднага се сетих за Канди от приюта в Бангор, която внимаваше за теглото си и броеше бонбонките. Това ми напомни защо съм тук.

Набитата жена на средна възраст с бухнала коса изплува от тъмното. Вече бях започнал да различавам половин дузина пръснати наоколо фигури, но за да разгледам чертите им, щеше да ми е нужно фенерче.

— Маса, скъпи? — предложи жената.

— Търся Юклид Дейнс. Сестра му ми каза, че може да е тук.

— В офиса си е. Масата в дъното. Пратила ви е да го приберете ли?

— Май приготвя месно руло.

— Вярвам ви. Тя не умее да готви нищо друго. Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Кафе, ако обичате.

— Ще го направя силно. Ще ви трябва, ако искате да останете буден, докато слушате дрънканиците му.

Юклид Дейнс бе копие на сестра си в мъжки дрехи. Може дори да бяха близнаци. Носеше опърпан син костюм и червена вратовръзка, в случай че неочаквано бъде поканен да се намеси в нечии дела. Масата пред него бе затрупана с вестници, изрезки, разни документи, писалки и маркери, плюс изядена наполовина порция пържени картофи. Не вдигна глава, когато заставах над него, толкова погълнат беше от аотирането на куп вестникарски информации.

— Господин Дейнс? — казах аз.

Той вдигна дясната си ръка, докато автоматичната писалка в лявата продължаваше да драска по страницата. Бележките му бяха по-дълги от самия текст. Почти чувах надигащите се отчаяни въздишки по време на още несъстоялото се събрание, когато Юклид Дейнс стане, прочисти гърлото си и започне да говори.

Мина много време. Кафето ми пристигна. Добавих му мляко. Отпих. В океаните се надигаха и стихваха бури, планини се сриваха със земята. Юклид Дейнс най-сетне приключи своята работа, сложи капачката на писалката и я остави до изрезката, над която беше работил. Сключи ръце и вдигна към мен млади, любопитни очи. В тях проблясваха пакостливи пламъчета. Юклид Дейнс може да беше проклетие за жителите на Диърдън, ала бе достатъчно умен, за да го знае, и достатъчно мъдър, за да изпитва удоволствие от това.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той.

— Имате ли нещо против да седна?

— Ни най-малко. — Махна към един стол.

— Пържените картофи ваши ли са? — попитах, като посочих чинията.

— Бяха.

— Сестра ви ще се ядоса, че сте яли.

— Сестра ми винаги е ядосана, и да съм ял, и да не съм. Детективи ли наема вече, за да контролира навиците ми?

Опитах се да скрия изненадата си.

— Обадила ви се е по телефона ли?

— За да ме предупреди? Не би го направила. Сега навярно е у дома и се моли да ме накарате да изчезна. Не, аз чета вестници, гледам новините и имам добра памет за физиономии. Вие сте Чарли Паркър от Портланд.

— Карате ме да се чувствам като ловец на глави от Дивия запад.

— Да, нали? — Очите му светнаха. — Та с какво мога да ви бъда полезен, господин Паркър?

Сервитьорката се появи и ми доля прясно кафе.

— Искам да поговоря с вас за Проспъръс.

Началник Морланд взе Хари Диксън от дома му. Не го информира за какво му трябва, каза му само да си вземе палтото и ръкавиците. Вече бе сложил в колата бел, секира и фенерчета. Изкуши се да вземе и Брайън Джоблин, но вместо това му каза да чака с жената на Хари. Не искаше тя да изпадне в паника и да направи някоя глупост. Забелязал я бе как го погледна, когато Хари отиде да си вземе палтото,

сякаш се готвеше да закопае мъжа ѝ, но не беше се стигнало дотам, още не.

— Всичко е наред — каза ѝ той, — ще го върна цял и невредим. Трябва ми само помощта му.

Ерин Диксън не отговори. Седеше до кухненския плот и го гледаше втренчено, карайки го да извърне очи. И спечели, или той ѝ позволи да спечели. Не беше сигурен кое от двете. Така или иначе, отклони поглед.

Брайън Джоблин седеше до огъня, пиеше бира и гледаше някакво глупаво телевизионно състезание. Брайън беше полезен, защото не мислеше много и вършеше каквото му кажат. За хората като него винаги можеше да се намери някаква цел. Империиите се крепяха на техните плещи.

— Колко време ще стои този тук? — попита Ерин и посочи с брадичка към Брайън. Ако я чу, Брайън не го показа. Отпи още една глътка от бирата и се опита да познае на кой континент се намира Република Ангола.

— Само докато се намери ново момиче — отвърна Морланд. — Как се развиват нещата в това отношение?

— Обиколих насам-натам с колата. Хари също — каза Ерин. — Щеше да е по-лесно, ако този тъпак не се влачеше навсякъде с нас. — Брайън Джоблин отново не реагира. Беше погълнат от своето шоу. Предположението му беше, че отговорът е Азия, и сега разочаровано блъскаше страничната облегалка на стола. Брайън никога нямаше да стане член на градския съвет, освен ако всички жители на Проспъръс, включително кучетата и котките, не измрат преди него.

Морланд знаеше, че той разпределя бденията си между Хари и съпругата му. В момента помагаше на Хари при преустройството на някаква мансарда в покрайнините на Бангор. Може да не бе умен, но пък бе сръчен в ръцете, стига да събереше енергията да се размърда. На практика той не можеше да направи кой знае какво, ако Хари или Ерин решат да извършат някоя глупост, докато той е с другия от двамата, но присъствието му беше напомняне за силата на града. То бе психически натиск, макар и обвързан с физическа заплаха.

— Веднага щом си получим момичето, той ще си иде — каза Морланд. — Сами си го докарайте. Сами си докарайте всичко това.

Хари се беше върнал с палтото. Забавил се беше. Морланд се питаше какво ли е правил.

Хари потупа съпругата си нежно по рамото, докато минаваше покрай нея. Ерин посегна да хване ръката му, но закъсня, вече беше излязъл.

— Имаш ли представа колко време ще ни отнеме? — попита той Морланд.

— Два-три часа. Имаш ли ръкавици?

Хари извади от джоба си чифт. Винаги имаше ръкавици. Те бяха част от униформата му.

— Да вървим тогава — каза Морланд. — Колкото по-бързо започнем, толкова по-бързо ще свършим.

Юклид Дейнс попита защо се интересувам от Проспърс.

— Предпочитам да не казвам — отвърнах. Не исках подробностите да попаднат в някоя от папките му, готови за разгласяване на следващото събрание.

— Не ми ли вярвате?

— Не ви познавам.

— Е, как разбрахте за мен?

— Господин Дейнс, вие сте из целия интернет, като някакъв вид сайбър-ръш^[2]. Изненадан съм, че жителите на Проспърс не са платили на някого да ви очисти.

— Там не се интересуват много от мен — призна той.

— Любопитно ми е да знам откъде идва враждебността ви към този град. Струва ми се, че изразходвате много енергия, за да забивате трески под ноктите на гражданите му.

— Това ли са те, граждани? Аз бих казал, че думата идолопоклонници е по-подходяща.

Чаках. Бях добър в чакането. Юклид издърпа лист чиста хартия от купа и нарисова в средата му кръг.

— Това е Проспърс — каза той. После добави множество стрелки, сочещи навън към по-малки кръгчета.

— Тук са Диърдън, Томасвил и Лейк Пласко. Зад тях имате Бангор, Огъста, Портланд. Проспърс праща своите хора навън — да работят, да учат, да ходят на черква, — но внимава на кого разрешава

това. Градът се нуждае от свежа кръв, ако не иска да отглежда идиоти в плитка генетична локва, затова от около половин век разрешава на децата си да се женят за външни хора, но държи тези нови семейства наблизко, докато не се увери, че са съвместими с града. Къщи не се продават на хора, които не са родени в Проспъръс, нито пък фирми. Същото се отнася за земята и малкото възможности за разгръщане, които са им останали. И тъкмо там се намесвам аз.

— Защото градът иска да се разшири — казах аз, — а вие заставате на пътя му.

— Браво. Печелите близалка. Първооснователите са избрали място, оградено от езера, мочурища и гъсти гори, с изключение на ивицата свободна земя на югоизток. По същество те са си изградили собствена малка крепост, но сега това се превръща в заплаха за тях. Ако искат децата им да продължават да живеят в Проспъръс, им е нужно пространство, където да строят, а градът почти е изчерпал подходящите за това площи. Положението все още не е критично, но отива натам, а Проспъръс винаги мисли в перспектива.

— Говорите за града, сякаш е живо същество.

— А не е ли? — отвърна Юклид. — Всички градове са сбор от организми, образуващи едно цяло. Както медузите. В случая с Проспъръс контролиращите организми са семействата на първооснователите и техните кръвни линии са останали незамърсени. Те контролират градския съвет, полицията, училищното настоятелство, всяка важна институция. В историята на Проспъръс се повтарят едни и същи имена. Това са пазителите на града. И също както медузите, Проспъръс има дълги пипала, които се провират навсякъде. Хората му посещават черкви на най-разпространените християнски вероизповедания, макар всичките те да са в градове извън Проспъръс, защото в самия град има място само за една черква. Той настанява деца от семействата на основателите в околните градове, включително и тук, в Диърдън. Дава им пари да се кандидатира за служби в местната и щатската администрация, да подпомагат благотворителни фондации или да правят дарения за благородни каузи, когато щатът не може или не иска да го направи. След няколко поколения се забравя, че това са креатури на Проспъръс, и всичко, което те вършат, има за цел най-вече облагодетелстването на Проспъръс. Това е в природата им, още от времето, когато за първи път са пристигнали тук като отломки

от „Семейството на любовта“. Знаете ли какво е „Семейството на любовта“?

— Да, четох за него — отвърнах аз.

— Да, семейство на любовта, ама друг път. У тези хора не е имало любов. Те не са имали намерение да стават квакери. Мисля, че затова са напуснали Англия. Убивали са, за да се защитят, и ръцете им са били изцапани с кръв. Или е трябвало да си тръгнат, или са щели да бъдат погребани редом със своите врагове.

— Пастор Уорънър твърди, че това вероятно е било просто пропаганда. „Семейството“ са били просто сектанти, вероотстъпници. Същите лъжи са се разпространявали за католиците и евреите.

— Уорънър — каза Юклид и името прозвуча така, сякаш, незнайно как, в устата му бе влязла муха и тя трябваше да бъде изплюта от върха на езика му. — Той е толкова пастор, колкото съм и аз. Може да нарича себе си както си ще, но в него няма нищо добро. И ще ви поправа за още нещо: „Семейството“ не са били просто сектанти, те са се инфилтрирали. Криели са се сред утвърдените вероизповедания и на думи са изповядвали религии, които не са имали нищо общо с тяхната. Не вярвам, че това се е променило през годините. Те все още са нападнати. Паразити, които карат организма да се обръща против самия себе си.

Това бе метафора, която вече бях чувал да се използва при други обстоятелства. Тя будеше неприятни асоциации за хора, които неразумно са приютили в себе си стари духове — древни ангели, чакащи благоприятен момент, за да започнат да изяждат отвътре своите гостоприемници.

За нещастие на Юклид Дейнс, приказките му за медузи, паразити и кръвни линии звучаха като брътвежи на параноичен маниак. Може и да беше такъв. Но беше умен — поне достатъчно умен, за да се досети в каква посока тръгваха моите мисли.

— Звучи откачено, нали? — каза той. — Звучи като бълнувания на луд.

— Не бих използвал толкова силни думи.

— И щяхте да сте един от малцината. Обаче лесно може да се докаже. Диърдън запада, но в сравнение с Томасвил е като Лас Вегас. Децата ни заминават, защото тук няма работа и няма надежда да има. Магазините и работилниците се закриват, а онези, които все още се

държат, предлагат само неща, от които имат нужда старите нещастници като мен. Градовете в целия този район постепенно загиват — всички, освен Проспъръс. Той среща трудности, защото навсякъде е трудно, но не колкото нас. Той е изолиран. Той е защитен. Изсмуква живота от всички околни селища, за да се храни. Съдба, късмет, божия воля — наречете го както искате, но онова, което трябва да стигне за всички ни, не е много, а Проспъръс го е взел изцяло за себе си.

Сервитьорката с бухналата коса дойде да ми предложи още кафе. Изглежда, бях единственият в бара, който го пиеше, и тя, естествено, не искаше да изхвърли онова, което беше останало в каната. Чакаше ме дълъг път до дома. Кафето щеше да ми помогне да остана буден. Обаче го изпих набързо. Не мислех, че Юклид Дейнс може да ми каже още нещо съществено.

— Има ли други като вас? — попитах.

— Опърничави? Параноици? Фантазьори?

— Или „вероотстъпници“?

Той се усмихна, когато употребих тази дума.

— Има неколцина. Доста. Но те си мълчат повече от мен. Не е здравословно да се дразнят хората оттагък в Проспъръс. Започва се с дребни неща — кучето ти изчезва, колата ти се поврежда или пък в данъчното се получава анонимно обаждане, че поработваш настрани, колкото да си покриеш сметките в бара — но после тормозът ескалира. Не само икономиката е причина дребният бизнес тук да загива и семействата да си тръгват.

— Но вие сте останали.

Той взе писалката и отвинти капачката, готов да се върне към книгата си. Зърнах марката. „Тибалди“. По-късно я проверих в интернет. Цените на тези писалки тръгнаха от 400 и стигаха до 40 000 долара. По тази, която използваше Юклид Дейнс, имаше доста злато.

— Може да ви приличам на откачен стар глупак, който живее в занемарена къща с повече кучета дори от хлебарките и сестра, която умее да готви само месно руло — каза той, — но брат ми беше съдия във Върховния съд на Масачузетс, племенниците ми са адвокати и банкери и никой не може да ми каже за игрите на борсата нещо, което да не знам. Разполагам с пари и с известно влияние. Мисля, че тъкмо заради това ме мразят толкова: защото, освен грешка на природата, бих

могъл да бъде и един от тях. И въпреки че не съм, те все пак смятат, че би трябвало да съм на страната на богатите и привилегированите, защото аз самият съм богат и привилегирован. Така че Проспърс не може да предприеме нищо против мен, нито пък да ме сплаши. Единственото, което може, е да чака да умра. Но дори и тогава негодниците ще се сблъскат с безбройните юридически спънки, с които съм обвързал земите си, и едва ли ще намерят начин да строят върху тях, преди да настъпи краят на света. Приятно ми бе да поговоря с вас, господин Паркър. Желая ви успех, каквото и да разследвате.

Той наведе глава и започна отново да пише. Това ми напомни края на „Уили Уонка и шоколадовата фабрика“^[3], когато Джийн Уайлдър отправя Чарли и опитва да се задълбочи в книгата си, а момчето му връща наградата, Вечното шоколадче, защото не я заслужава. Не бях споделил с Юклид всичко, което знаех, защото трябваше да съм предпазлив. Бях го подценил, бях си съставил погрешно мнение за него, но подозирах, че и той е постъпил с мен по същия начин.

— Неотдавна в Портланд се е обесил бездомник на име Джуд — казах аз. — Преди да умре, е търсил дъщеря си. Името ѝ е Ани Бройър. Бил е убеден, че е отишла в Проспърс. Все още няма следа от нея. Мисля, а и не само аз, че е мъртва. Също така мисля, че може да е намерила смъртта си в Проспърс.

Юклид престана да пише. Върна капачката на писалката на мястото ѝ. Оправи вратовръзката си и посегна към палтото.

— Господин Паркър, защо двамата с вас не се поразходим?

Вече бе тъмно. Юклид Дейнс ме беше завел до северозападния край на Диърдън. Оградата на неговия имот очертаваше границата. Зад нея имаше гориста местност, част от района на Проспърс.

— Защо не са строили тук? — попитах. — Мястото е подходящо. Трябвало е само да се отсекат малко дървета.

Юклид извади малко фенерче от джоба си и светна надолу. В земята имаше дупка, може би четири-пет метра в диаметър или малко повече. Тя бе частично скрита от храсти и корени на дървета.

— Какво е това? — попитах.

— Не зная. Намерих три такива през годините, но може да има и повече. Знам със сигурност, че има две около онази тяхна стара черква. Не съм ги виждал от известно време — както се досещате, аз съм персона нон грата в Проспъръс, — но го знам от достоверен източник, от други, които са ходили там.

— Мислите, че земята е нестабилна?

— Възможно е. Не съм експерт.

Аз също не бях експерт, но това не беше карстов терен, не и доколкото можех да преценя. Не бях чувал в този район да са се появявали пропадания на почвата както във Флорида. Дупката беше странна, дори смущаваща, но това може би беше неясен атавистичен страх от тесни затворени пространства под земята и пропаданията, които те предизвикват. Не страдах от клаустрофобия, но пък и досега не бях попадал в дупка под земята.

— Какво я е причинило?

Юклид изключи фенерчето.

— А, това е интересното, нали? — каза той. — Ще ви оставя сам да си отговорите. Аз знам само, че ме чака месно руло с неизменните храносмилателни проблеми след него. Бих ви поканил да вечеряте с мен, но сте ми симпатичен.

Юклид тръгна към колата си. Аз останах край оградата. Още различавах дупката, по-черно петно на фона на спускащия се мрак. Почувствах сърбеж по главата, като че ли в косата ми лазеха буболечки.

Когато стигна до колата си, Юклид ми викна, за да ми даде последен съвет. Караше красив червен шевролет „Бел Еър“ от петдесет и седма година — беше ми казал, „Приятно ми е да знаят, че идвам“. Сега стоеше до отворената врата на автомобила и леденият вятър си играеше с рядката му коса и широката му вратовръзка.

— Късмет с онези хора отгатык — каза той. — Само внимавайте къде стъпвате.

Включи мотора на колата и държа фаровете насочени към земята пред мен, докато стигнах благополучно до своята. Карах след него до дома му, после продължих на юг към къщи.

В покрайнините на Проспъръс Лукас Морланд и Хари Диксън се взираха в друга дупка в земята. В първия момент Хари бе поразен от абсурдната, но вледеняваща мисъл, че момичето се е откопало, точно както в съня му, и онова, което е изпълзяло от гроба, е било нещо много по-ужасяващо от ранена млада жена, която може да назове имена. Но после фенерите осветиха отпечатъците от големи лапи в разпиляната пръст, начупените кости и следите от зъби по тях. Намериха главата под стар дъб, по-голямата част от лицето беше оглозгана.

— Казах ти — рече Хари. — Казах ти, че видях вълк.

Морланд не отговори, беше започнал да събира останките, които успяваше да намери. Хари се присъедини към него. Не можаха да открият всичките. Вълкът, или някакъв друг хранец се с мърша хищник, бе отнесъл със себе си части от нея. Липсваше едната ръка и повечето от единия крак.

„Улики, помисли си Морланд. Това са улики. Те трябва да бъдат намерени.“ Единственото, което можеше да стори засега, бе да увие в найлоновото фолио онова, което бяха успели да съберат, да го сложи в колата и да запълни гроба. В Проспъръс от поколения не се бе случвало нещо такова, нещо така ужасно. Само момичето да не беше избягало, само Диксън и неговата кучка да не му бяха позволили това...

Искаше му се да удари Хари. Искаше му се да го убие. Всичко бе по вина на Диксънови — от начало до край. Дори ако Хари и Ерин намереха подходящо момиче, той щеше да измисли начин да ги накара да си платят. По дяволите, ако самата Ерин не беше толкова дърта и скапана, можеха да използват нея. Не, градът не се подхранваше със своите. Никога не бе го правил. Онези от техните хора, които престъпваха законите на града, винаги биваха третираны по-различно. Имаше си правила.

Облепиха найлоновото фолио с тиксо, оформяйки три пакета с части от тялото. След това караха на север в продължение на час и погребяха за втори път онова, което бе останало от момичето, далече от Проспъръс. Вонята ги съпровождаше по целия път до града. По-късно, когато се прибраха по домовете си, се сапунисваха, търкаха и стояха под душа, но продължиха да я усещат.

Ерин Диксън почука на вратата на банята петнайсет минути след като бе спряла да чува шума от течаща вода, а съпругът ѝ още не се бе появил. Брайън Джоблин беше заспал във фотьойла край камината. Беше си помислила да го убие. Мислите за убийство напоследък я спохождаха често.

— Хари? — извика тя. — Добре ли си?

От банята се разнесоха хлипове. Ерин натисна дръжката. Вратата не беше заключена.

Мъжът ѝ седеше на ръба на ваната с навит около кръста пешкир, захлупил лице в дланите си. Седна до него и го притисна в прегръдките си.

— Усещаш ли миризмата? — попита той.

Ерин го подуши, помириса косата и кожата му. Усети само дъх на сапун.

— Миришеш приятно — отвърна тя. — Искаш ли да ми кажеш какво се е случило?

— Не.

Тя надникна в коридора пред банята и се послуша. Хъркането на Джоблин продължаваше да се чува. Затвори вратата, върна се при съпруга си и за всеки случай продължи шепнешком.

— Мари Несбит ми се обади по телефона, докато онзи задник хъркаше, та се късаше — каза тя.

Мари беше най-близката приятелка на Ерин. Работеше като секретарка в общината и бе потомка на първооснователите, каквито бяха и Диксънови. Съпругът ѝ Арт беше алкохолик, но най-често биваше по-скоро кротък и тъжен, отколкото буен. Ерин отдавна се бе превърнала в нейна довереница и утешителка.

— Каза ми, че в града е идвал детектив и е питал за момичето.

Хари престана да плаче.

— От полицията ли?

— Не, частен детектив, както по телевизията.

— Каза ли кой го е наел?

— Не. Подслушала е само началото на разговора. Не е искала да я видят, че шпионира.

— Как се казва?

— Паркър. Чарли Паркър. Потърсих го в Гугъл на телефона, после изтрих статията. Вестниците са писали за него.

Значи, затова Морланд бе искал тялото на момичето да бъде преместено. Детективът беше дошъл и Морланд се бе уплашил. Не, не само Морланд. Той може да беше началник на полицията, но правеше каквото му каже съветът. Заповедта тялото на момичето да бъде изкопано навярно бе дошла лично от Хейли Кониър, обаче вълкът пръв бе стигнал до него. Първо момичето, после детективът, а сега и вълкът. Тайните на града започваха да се разбулват.

— Хари — каза Ерин, — аз реших: няма да им намирам друго момиче.

Той кимна. Как биха могли, след като бяха освободили предишното? Как брачна двойка, която бе искала, но не ѝ бе отредено да има собствена дъщеря, би могла да участва в заговор за убийство на чуждо дете?

— Ще следят детектива — каза Хари. — Така действат те. Няма да можем да се свържем с него, още не. И вероятно никога.

— Тогава какво ще правим?

— Остава, както ти казах. Ще заминем, и то скоро. След това ще решаваме.

Ерин сграбчи ръката му. Той стисна нейната в отговор.

— Кога?

— След два дни. Не повече.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Тя го целуна. Устните му се разтвориха под нейните, но преди да успеят да продължат, бяха прекъснати от чукане на вратата и Брайън Джоблин извика:

— Ей, вие двамата, тук ли сте?

Тя отиде и отключи вратата. Джоблин стоеше пред нея с мътни очи, вмирисан на евтината си бира. Той видя Ерин, видя Хари, застанал зад нея с пешкира около кръста, тялото му превито, за да скрие вече започващата да спада ерекция.

— Забавлявате се, а? — каза Джоблин. — Мамка му, имате си спалня. Всички трябва да използваме тази баня, а на мен ми се пикае...

[1] Предпоследният студийен албум на „Бийтълс“. — Б.пр. ↑

[2] Cyber-Rush, компютърна игра, в която трябва да се преодоляват неочаквано изникващи засади и капани. — Б.пр. ↑

[3] Филм мюзикъл за деца, където Джийн Уайлдър изпълнява ролята на директора Уили Уонка, а Чарли е главният герой, момче, което бива избрано за наследник на фабриката заради честността му. — Б.пр. ↑

Началник Морланд рядко сънуваше. Този факт му бе любопитен. Разбираше, че всички сънуват, въпреки че след като се събудят, невинаги помнят своите сънища, но в паметта им остават поне части от тях. Съпругата му сънуваше много и помнеше сънищата си едва ли не от начало до край. Той само няколко пъти се беше събуждал с частични спомени за сънуването. Не можеше да ги свърже с някакви особено трудни или травматизиращи моменти в живота си. Не беше като да е починал баща му и същата нощ да е сънувал или да са го измъчвали кошмари за ужасното преживяване, когато колата му е поднесла на заледен асфалт и едва не се е забил с пълна скорост в канавката с мисълта, че краят му е дошъл. Не бе забелязвал подобна причинно-следствена връзка.

Но онази нощ сънува как двамата с Хари Диксън намират разпръснатите останки на момичето. Легнал си беше късно, защото бе мислил за вълка. Трябваше да повярва на Диксън през първата нощ, когато каза, че е видял животно на пътя. Трябваше да свърже това с разкъсаните чували боклук и с изчезналото куче на Елспет Рамзи, но умът му беше зает с други неща, като момичето с дупка в гърдите, семейство Диксън и техните приказки за трески и парцали и бавното западане на града, което трябваше да се спре.

Пък и вече от десетилетия в щата не бяха виждали вълци. Река Сейнт Лорънс образуваше естествена преграда, която ги държеше в Канада, и Морланд нямаше абсолютно никакви възражения срещу това. Беше наясно, че в Мейн има хора, които подкрепят възстановяването на популацията от вълци, защото те били важна част от екосистемата. Ако питаха него, същите аргументи можеха да се използват и по отношение на динозаврите и саблезъбите тигри, но това не означаваше, че трябва да се правят опити за тяхното съживяване. Какво би станало със загубило се в гората дете, чиито родители може би напразно обикалят пътеките? Или с възрастен човек, който е паднал, счупил си е крака и изведнъж се е видял заобиколен от глутница вълци? Какво би се случило тогава? Същото, което навярно

бе сполетяло и кучето на Елспет Рамзи и момичето, само че то поне вече е било мъртво, когато вълкът е започвал да го оглозгва. Светът бе пълен с наивни филантропи, обаче не бяха останали мъже като него, за да оправят кашите, които те забъркват.

Наля си един пръст бърбън. Морланд не само сънуваше рядко, но и консумираше твърд алкохол само при случай. Питаше се дали между едното и другото няма някаква връзка. Все едно. Тази нощ беше различна. Тази нощ бе ходил да разкопава труп, но се беше оказало, че вълк е свършил това вместо него, принуждавайки го да рови в калта за кости и разлагаща се плът, за късчета найлон и останки от дрехи. Вече бе виждал достатъчно трупове — при самоубийства, случайни произшествия с огнестрелно оръжие, автомобилни катастрофи и при рутинните действия в случай на смърт, когато местните полицаи са принудени да разбиват прозорци и да отварят с ритници врати, защото някой е бил достатъчно голям егоист да умре, без да предупреди приятелите, роднините и съседите си. Морланд не бе убивал сам никого, за разлика от баща си, но Даниъл Морланд беше подготвил добре своя син за отговорностите, които щеше да поеме след време, когато стане началник на полицията. Сега Лукас Морланд си мислеше с изненада за спокойствието, с което бе гледал тялото на простреляното момиче. То му беше припомнило мимолетната тъга, изпитана при вида на поваления по време на лов елен, нищо повече.

Отпи глътка от бърбъна и опита да си представи, че е началник на полицията в нормален град. „Нормален град“: собствените му думи го накараха да се изсмее на глас и той покри с ръка устата си като дете, което се бои да не го хванат, че върши нещо нередно. Единственото нормално нещо в Проспърс бе начинът, по който доказваше, че след време хората свикват и с най-ужасното поведение. Толкова много от жителите на града, дори онези, които бяха най-тясно свързани с тайните му, смятаха себе си за добри хора, и не без основание. Те се грижеха за семействата си и в общи линии спазваха законите. В политическо отношение Проспърс бе най-либералният град в тази част на Мейн: тук първото предложение за разрешаване на еднopolовите бракове в щата бе прието със същото мнозинство, с каквото и в Портланд, а на изборите градът клонеше леко към Демократическата партия или независимите либерали. Но повъзрастните бяха наясно, че Проспърс е изграден върху лъжа или

върху истина, която е твърде ужасна, за да бъде изречена. Част от тях предпочитаха да се преструват, че не знаят, и никой не ги винеше. Тези хора не бяха подходящи за лидери. В крайна сметка винаги се стигаше до семействата на първооснователите. Те се грижеха за града от името на всички.

Морланд допи питието си. Би трябвало да се обади на Хейли Кониър, за да ѝ каже за вълка и бъркотията около гроба, но не го стори. Днес Хейли му беше дошла в повече. Обаждането можеше да почака до сутринта. Тогава щеше да се погрижи за организирането на хайка, щяха да открият вълка и да го убият без много шум. Соулби имаше стара хрътка, която може би щеше да хване следата. Морланд не знаеше за лова на вълци много повече от онова, което бе прочел в интернет, но по отношение използването на много кучета мненията сякаш се раздвояваха. Някои твърдяха, че вълкът бягал от тях, но стотината мъртви ловджийски кучета в Уисконсин говореха друго. Изчезналият помияр на Елспет Рамзи показваше, че този вълк не се колебае да нападне домашно животно, ако му се удаде такава възможност. Все едно, и без това в Проспъръс нямаше много кучета, които могат да свършат работа при сблъсък с вълка, освен ако Морланд не беше пропуснал някое съобщение за скритата сила на лабрадуделите^[1]. Залагането на капани като че ли беше най-ефикасният начин да се справят с животното, но пък можеше и да успеят да го хванат на мушка, въпреки че напоследък късметът им го нямаше никакъв.

Легна си. Целуна жена си. Тя промърмори нещо насън.

Сънува.

В съня му Проспъръс гореше.

През следващите дни заглавията по първите страници на вестниците си приличаха:

ТРОЙНА ТРАГЕДИЯ ПОРАЗЯВА МАЛЪК ГРАД

МЕЙНСКИ ГРАД ОПЛАКВА СВОИТЕ МЪРТВИ

В Кандахар, Афганистан, бе паднал хеликоптер УН-60 „Блек Хоук“ с четирима „военни съветници“ на борда. След катастрофата, причинена от техническа неизправност, бяха оцелели общо трима от пътниците и екипажа, но не и след последвалата престрелка с талибаните. В дебрите на интернет циркулираше снимка с три отрязани глави, наредени една до друга в пясъка. Две от тях бяха идентифицирани като капитан Марк Табарт и сержант Джереми Гътър, и двамата жители на Проспърс, Мейн.

В същия ден, в който загинаха войниците, жена на име Валъри Гилсън взе завой между Диърдън и Проспърс и видя ранено еленче да лежи на сред пътя. Животното, изглежда, беше блъснато от кола, защото задните му крака бяха усукани и счупени. То дращеше по асфалта с предните си копитца и мятеше глава в агония. Валъри слезе от колата. Сърце не й даваше да остави животното в беда, нито да го прегази, за да го избави от мъките: след това никога повече нямаше да може да се качи на колата си. Извади джиесема и се обади в полицейското управление на Проспърс. Морланд щеше да знае какво трябва да се направи. Слушалката вдигна Мари Несбит, която беше дежурен диспечер този ден.

— Мари? Здравсти. Обажда се Валъри Гилсън. Да, добре съм, но съм на около километър и половина южно от града и по средата на пътя има ранено еленче. То много се мъчи и не знам...

Спря да говори. Току-що бе видяла, че около задните крака на животното е усукано нещо. Приличаше на жица. Не, не беше жица, бяха корени или трънаци — не беше сигурна кое от двете. Краищата им се губеха в храсталака. Сякаш раненото еленче бе сложено тук за примамка. Тя инстинктивно вдигна телефона и фотографира краката му.

Чу гласа на Мари, която я питаше дали е добре.

— Извинявай, Мари, току-що забелязах...

Валъри Гилсън така и не успя да каже на Мари какво е забелязала, защото в този момент камион на дърводобивна фирма взе завоя със съвсем мъничко превишена скорост. Шофьорът изви волана,

за да избегне колата, и вместо това блъсна Валъри, убивайки я на място. Джиесемът ѝ бе намерен впоследствие. На него беше последната снимка, която бе направила: задната част на еленче с крака, омотани в тъмни корени. Но от самото еленче нямаше и следа.

А в оръжейната си работилница зад магазина Бен Пиърсън носеше своята любима ловна пушка към работния тезгях. Пушката беше същата, която беше използвал, за да убие Ани Бройър. Началник Морланд го бе посъветвал да се избави от нея, а Бен знаеше, че е разумно да правиш, каквото ти казва Морланд. Куршумът бе пронизал момичето и той не беше успял да открие следа от него, колкото и старателно да бе търсил. Пушката го свързваше с убийството, така че въпреки времето и труда, които бе вложил в нейното изработване, и въпреки че на километри наоколо нямаше друга, която може да се сравнява с нея, трябваше да я разглоби и унищожи.

Много бе мислил за мъртвото момиче. Не съжеляваше за онова, което бе сторил. Ако тя бе избягала, това щеше да е краят за всички им, но не можеше да се избави от чувството за грях. Тя не бе негова, за да я убива. Създадена бе по специална причина. Тя беше момичето на града. Принадлежеше на Проспъръс и градът трябваше да отнеме живота ѝ. Като я бе убил, той бе лишил града от онова, което му се полагаше. Такова нещо не бе се случвало досега, нито веднъж през дългата история на тяхната общност. Бен се боеше, че ако скоро не се намери друго момиче, може да има последствия. Щеше да зарови пушката в гората и това щеше да е негово лично жертвоприношение, акт на разкаяние.

За пръв — и последен — път Бен се спъна в своята работилница, място, което познаваше от десетилетия. Докато падаше, пръстът му се плъзна върху спусъка. Пушката не трябваше да е заредена. Доколкото зависеше от Бен, нямаше начин пушката да е заредена. Той бе маниакално внимателен с тези неща и никога не оставяше патрон в цевта. Куршумът разкъса гърдния му кош и засегна сърцето.

И докато умираше, Бен държеше своята любима пушка в ръцете си.

[1] Порода кучета, кръстоска между лабрадор и дребен пудел. — Б.пр. ↑

Очаквах обаждането на Юклид Дейнс още откакто вестниците започнаха да свързват смъртта на войниците в Афганистан с Проспъръс. Фаталната пътна злополука и видимо случайното прострелване в същия град в течение на двайсет и четири часа едва ли биха предизвикали особен медиен интерес, но заедно със загиналите далеч от родината млади мъже и начина, по който са били умъртвени, привлякоха вниманието към Проспъръс, и то не само на местните и щатските издания. Националните вестници също обърнаха погледи към града и той бе показан в уеб сайтовете на „Ню Йорк Таймс“ и „Ю Ес Ей Тудей“. Задачата да се оправя с медиите се падна на Хейли Кониър, ръководителя на съвета. (Местен телевизионен репортер по невнимание го бе нарекъл в нейно присъствие „съвет на избраниците“ и можеше да е благодарен, че се беше измъкнал жив.) Тя се справяше добре със своята роля. Беше любезна, сдържана и изпълнена с достойнство. Казваше на репортерите достатъчно, за да не продължават да ровят, но успяваше да притъпи тяхното любопитство, като повтаряше отново и отново едни и същи неща и ги затрупваше с молби за дискретност. Градът изтърпя бурята от внимание, продължила няколко дни, а после потъна в травмиран покой.

Юклид ми позвъни на третия ден, когато Проспъръс вече започваше да изпада от водещите новини.

— Изглежда, Проспъръс е изпразнил вече бъчвата с късмета — каза той. Но гласът му не звучеше тържествуващо, а загрижено.

— Случва се — отвърнах.

— Не и с Проспъръс.

— Предполагам, че просто ще трябва да се справят с положението.

— Тъкмо това ме тревожи. Рано тази сутрин получих обаждане. Човекът не се представи. Гласът беше мъжки, но не го разпознах. Заплаши ме, че моите щуротии няма повече да бъдат търпени и ако не си затварям устата, ме чака дупка в земята. Онази кучка, сестра ми, също. Той го каза, не аз. Аз харесвам сестра си, ако не се брои

готвенето ѝ. Бях предупреден също така да не дрънкам много-много пред непознати в „При Бени“.

— Някой те е изпортил.

— В Диърдън пари не се намират под път и над път, така че не бих се учудил, ако са платили на някого да ме държи под око, но мислех, че трябва да знаете за това обаждане. След всичко, което се случи през последните дни, Проспъръс сигурно го е заболяло, а ранените животни нападат.

— Ще го имам предвид. Благодаря ви, господин Дейнс.

Юклид Дейнс каза довиждане и затвори.

Изчаках да върнат у дома и да погребат тленните останки на войниците, преди да се върна в Проспъръс.

Дъщерята на пастор Уорънър беше тази, която го алармира за присъствието на мъж в гробището.

Уорънър почти беше завършил последните дърворезби на последния от кухненските шкафове. Беше извънградска поръчка от banker в Рокланд и съпругата му, на които дори не им мигна окото, когато им показа приблизителната сметка, макар да беше добавил двайсет процента към и без това високата цена. Последните трагедии и последствията им за града нямаше да го накарат да пропусне крайния срок. Когато нещастията се случиха, той вече имаше аванс от една седмица, за което бе благодарен: не можеше да работи добре със страх в сърцето и по време на тревогите тези дни бе позабавил темпото.

Планирано бе градският съвет да се събере на следващата вечер, след като медийният цирк бе вдигнал шатрите и бе заминал да търси нови страдания и трагедии. Уорънър бе настоявал за по-ранна сбирка, но Хейли Кониър се беше възпротивила. Присъствието на вестниците и телевизионните камери и нежеланото внимание към града, което предизвикваха те, я бяха разтревожили и засилили още повече скръбта и шока ѝ от четирите смъртни случая. Тя и Бен Пиърсън бяха близки, въпреки че се различаваха силно като личности. У Хейли имаше нещо браминско, докато Бен бе земен до мозъка на костите жител на Мейн. За разлика от мнозина други в Проспъръс, Бен Пиърсън не се боеше от Хейли Кониър и тя се възхищаваше от независимото му мислене. То я караше да уважава мнението му повече от това на останалите членове

на съвета и обикновено бе склонна да го слуша, когато не се съгласяваше с нея, и да съобразява становищата и действията си с него.

Сега имаше вакантно място в съвета. При нормални обстоятелства останалите членове щяха да посочат имена на подходящи кандидати и да ги предложат на гражданите, за да получат формалната им подкрепа, но Проспъръс беше в криза и не бе време за избори. Съветът щеше да продължи работата си само с петима членове, а Морланд и Уорънър щяха да останат като наблюдатели, които могат да дават съвети и мнения, но нямат право на глас.

Войниците, Валъри Гилсън и Бен Пиърсън бяха погребани в новото гробище на юг. На територията на старата черква не беше погребван никой още от края на предишния век, дори починалите членове на старите семейства, чиито фамилни имена можеха да се прочетат по толкова много надгробни камъни в черковния двор. Бащата на Уорънър бе обявил, че гробището вече е затворено за погребения и никой не бе оспорвал неговото решение. Единствената причина, която беше посочил, бе следната:

Защо да рискуваме да смутим покоя на онова, което почива?

Неотдавна синът му бе издал една още по-ограничаваща разпоредба. Гробището и черквата ставаха забранена територия за всички. Никой не можеше да влиза там и докато медиите бяха в града, Морланд и неговите заместници, подпомагани от най-благонадеждните по-млади граждани, даваха двайсет и четири часово дежурство, за да държат настрана всякакви посетители и репортери. Ако бяха попитали Уорънър каква е причината, той би посочил тази:

Защо да рискуваме да смутим още повече покоя на онова, което и бездруго вече е неспокойно?

Сега при него бе дошла неговата най-малка дъщеря, за да му каже, че някакъв мъж се разхожда между надгробните камъни и фотографира с телефона си черквата. Уорънър беше така вбесен, че дори не отиде до къщата да си вземе палтото, а хукна през гората по риза, без да обръща внимание на студа и на клоните, които го шибаха, докато си припомняше последната фотография от телефона на Валъри Гилсън — снимката на еленче, чиито задни крака са овързани с трънаци, еленче, което е било осакатено и оставено като примамка...

Изскочи от гората, видя нарушителя и извика:

— Хей! Това е частна собственост и свещена земя. Нямаме право да влизате тук.

Непознатият се обърна и щом го видя, пастор Уорънър веднага разбра, че неприятностите на града току-що значително са се увеличили.

Наблюдавах Уорънър, докато идваше към железната ограда, която заобикаляше гробището. Той дишаше тежко и кървящата драскотина на врата цапаше яката на ризата му.

— Какво правите в гробището? — попита той.

Тръгнах към него. Той следеше внимателно приближаването ми.

— Същото, както и миналия път — отвърнах. — Опитвам се да намеря изчезнало момиче.

— Тя не е тук, а вие смущавате покоя на мъртвите.

Заобиколих килнат на една страна каменен кръст. Имената и датите на него бяха толкова стари и избледнели, че изобщо не можеха да бъдат прочетени.

— Така ли? Аз пък стигнах до извода, че е много трудно да събудиш мъртвите, освен ако не са били чак толкова мъртви.

— Това не е нито мястото, нито времето за шегички, господин Паркър. Градът ни премина през труден период.

— Известно ми е, господин Уорънър. И съм напълно сериозен.

Вече стоях срещу него. Ръцете му се вкопчиха в оградата толкова здраво, че кокалчетата му побеляха. Обърнах се надясно и продължих да вървя, принуждавайки го да крачи редом с мен.

— Портата е от лявата ви страна — каза той.

— Знам. Така влязох.

— Тя е заключена.

— Била е заключена. Аз я намерих отворена.

— Лъжете.

— Предполагам, че можете да се обадите на началник Морланд, за да я изследва за пръстови отпечатьци. Или просто да си купите подобър катинар.

— Наистина смятам да се обадя на началник Морланд — каза Уорънър. — Ще му кажа да ви арестува за влизане без разрешение.

Ръцете му преровиха джобовете за телефона, но без резултат. Предложих му моя.

— Обадете му се, ако държите, само че аз и без това възнамерявах да го посетя отново, след като приключа тук.

Видях, че Уорънър се изкуши да вземе телефона, но дори и той можеше да се сети колко абсурдно ще е това. Заплашването с намеса на полицията не бе особено ефикасно, когато заплашването лице не е нищо повече от посредник, готов сам да повика полицията.

— Какво искате, господин Паркър? — каза той.

Спрях пред дупка в земята. Беше подобна на онази, която Юклид Дейнс ми бе показал в близост до границата на своя имот.

— Питам се какво ли може да е това?

Натъкнал се бях случайно на нея — по-точно, едва не си бях счупил глезена в нея.

— Това е лисича дупка — отвърна той.

— Така ли?

Коленичих и я разгледах. Около използваната бърлога обикновено има следи от влизанията и излизанията на животното, но тук нямаше.

— Голяма е за лисича дупка и не виждам никакви лисичи следи.

— Дупката е стара — рече Уорънър. Враждебността бликаше на вълни от него.

— Много ли стари дупки имате тук?

— Може и да са много. Не съм си губил времето да ги броя. Казвам ви за последен път, искам да се махнете отгук. Веднага.

Ако и двамата бяхме деветгодишни и се намирахме в училищния двор, можех да го приканя да ме принуди насила или да го попитам какво ще направи, ако откажа, обаче не ми се виждаше редно да правя това в гробище, пък и още не го бях ядосал достатъчно. Той ме последва обратно до портата и след като се върнах откъм правилната страна на оградата, разгледа катинара. Не ми се беше наложило да го разбивам: двете десетилетия приятелство с Ейнджъл ми бяха дали основни познания в боравенето с шперц. Уорънър промуши веригата през портата и оградата и я заключи.

— Искате ли да ме последвате до полицейското управление? — попитах.

— Не — каза Уорънър. — Знам, че ще идете там. Имате да задавате още въпроси, нали? Защо просто не ни оставите на спокойствие?

— Въпроси остават винаги, дори когато нещата приключат. Това си върви със занаята.

— И с това, че си задник, който не може да остави един град да скърби за своите мъртви ли?

Той изрече с наслада думата „задник“. Наричали са ме и с побидни думи, но ми се случваше за първи път от човек с научна степен по богословие.

— Не, с това, че съм човек. И вие трябва да опитате някой път, господин Уорънър — или пастор Уорънър, или каквато друга титла сте решили да си пришиете. Вашите мъртви вече не се нуждаят от нищо и скръбта ви няма да им помогне. Аз търся изчезнало момиче. Ако е живо, то е в опасност. Ако е мъртво, някой друг е в опасност. Бих казал, че като лице, което твърди, че е божи човек, в момента сте насочили състраданието си в погрешна посока.

Уорънър пхна ръце в джобовете на джинсите си, сякаш се боеше от онова, което иначе би могъл да ми причини. Той бе едър мъж, а и силен. Ако ме докопаше, щях да пострадам. Разбира се, щях да разбия едното му коляно, преди да стигне толкова близо, но това нямаше да изглежда добре в служебната ми характеристика. Все пак цялата му тежест беше върху левия крак, който беше изпънат като колец. Ако помръднеш, щях да реагирам.

Уорънър пое дълбоко въздух, за да се успокои и да си върне чувството за достойнство. Моментът отмина.

— Вие не знаете нищо за моя бог, господин Паркър — каза той важно.

Отместих очи от него и погледът ми се спря върху старите камъни на неговата черква и злите лица в бледнеещата предвечерна светлина.

— Тук може би се заблуждавате, пасторе.

Когато потеглих, той стоеше край портата, пхнал ръце дълбоко в джобовете, приковал поглед в мен, застанал в сянката на своята черква.

В сянката на своя бог.

Началник Морланд гледаше навън през прозореца на кабинета си, когато спрях пред общината. Ако се радваше да ме види, мъжествено се опитваше да го скрие. Ръцете му бяха скръстени и ме съзерцаваше безизразно. Приближих по пътеката. Сред служителите в сградата се бе възцарила напрегната тишина и бях склонен да предположа, че малко преди това началник Морланд е крещял по телефона на пастор Уорънър. Никой не ми предложи кафе и курабийка. Никой не пожела дори да ме погледне в очите.

Вратата на Морланд беше отворена. Застанах на прага.

— Имате ли нещо против да вляза?

Той разпери ръце.

— И какво ще се промени, ако имам?

— Мога да говоря с вас и оттук, но ми се вижда малко детинско.

Морланд ми махна да вляза и ми каза да затворя вратата. Почака ме да седна, преди и той да стори същото.

— Телефонът ми звъни непрекъснато заради вас — каза той.

— Уорънър ли?

— Пасторът беше просто последният, който ми се обади. Имах съобщение от човек, който ви е видял, че оглеждате разни имоти, докато е пътувал с колата си, и вече изпратих един от своите заместници да провери какво става. Ако карахте своя луксозен мустанг, щях да разбера, че сте вие, но, изглежда, днес сте оставили играчката си в Портланд.

— Опитвах се да бъда дискретен.

— Пасторът не мисли така. Може би не сте забелязали табелата пред гробището, на която пише „Частна собственост“?

— Ако обръцах внимание на всички табели с надпис „Частна собственост“ или „Влизането забранено“, изобщо нямаше да мога да свърша нещо. Освен това си мислех, че след последната обиколка на практика вече съм член на братството.

— Там няма братство.

— Да, имах намерение да ви попитам за това. Все пак ми се вижда странно, че религиозна секта си е направила труда да домъкне черква през Атлантическия океан, да я построи отново камък по камък и после просто да вдигне рамене и да я зареже.

— Те са измрели.

— Говорите метафорично, нали? Защото потомците на първите заселници още са тук. В този град има повече стари имена, отколкото в Библията.

— Не съм историк, но в този град има много хора, които се смятат за такива — каза Морланд. — „Семейството“ вече го няма. Чувал съм да казват, че най-лошото нещо, което е можело да се случи със „Семейството на любовта“, е било да напусне Англия. Те са оцелявали, защото са били преследвани и потискани, а няма нищо, което да укрепва по-безотказно убедеността на човека от това да му кажеш, че не може да следва собствените си вярвания. Със свободата на вероизповеданията е дошла и свободата да не се вярва.

— А вие коя черква посещавате, началник?

— Аз съм католик. Посещавам „Непорочната Дева“ оттатък в Диърдън.

— Познавате ли мъж на име Юклид Дейнс?

— Юклид е методист, въпреки че те биха се отрекли от него, ако не усещаха такава остра липса на хора, с които да запълват скамейките си. А вие откъде го познавате?

Не мигна, не отклони поглед, не потри лявото си ухо с дясната ръка, не почеса носа си — не стори нищо от онова, което се предполага, че правят онези, които лъжат или се опитват да скрият нещо, но какво от това? Морланд знаеше много добре, че съм говорил с Юклид Дейнс. Нямах да е много добър началник на полицията, ако не знаеше, не и в град като Проспъръс. И така, той се преструваше, а аз го оставях да се преструва и всеки от двамата ни наблюдаваше изпълнението на другия.

— Открих го в интернет — казах аз.

— Гадже ли сте си търсили?

— Малко е старичък за мен, обаче се обзалагам, че печели добре.

— Юклид не е много популярен в този град.

— Той се кичи с това като с почетен знак. Може би на негово място и аз бих го сторил. Знаете ли, че са го заплашвали?

— Него винаги го заплашват. Но това не помага особено.

— Говорите така, сякаш одобрявате това.

— Той е голям инат, стои на пътя на разширяването на града и парите, които могат да се влеят от това в местната икономика.

— Както сам казахте, нищо не циментира така упорството на определена категория хора, както заплахите заради техните убеждения.

— Не мисля, че Първата поправка^[1] гарантира правото да бъдеш кретен.

— Аз пък мисля, че прави тъкмо това.

Морланд отчаяно вдигна ръце.

— Господи, ако затворя очи, направо ще ми се стори, че слушам самия Дейнс, и не можете да си представите колко неприятно ми е това. Значи, сте говорили с него? Браво на вас. Обзалагам се, че ви е наприказвал всички онези глупости за лошия богат стар Проспъръс, чиито граждани са мръсници — просто защото пазят своето. Изобщо не ми пука какво приказва Дейнс. Ние не се боим от рецесията и живеем добре. И знаете ли защо? Защото се подкрепяме един друг, защото сме сплотени и това ни е помагало да оцеляваме в трудни времена. Ако случайно не сте забелязали, господин Паркър, напоследък този град понесе тежки удари. Вместо да нахлувате в стари гробища, би трябвало да отидете в новото и да отдадете почит на двете момчета, които току-що погребяхме там. Няма да ви е трудно да намерите техните кръстове. Ще ги познаете по знамената до тях. После погледът ви ще спре върху пресния гроб на Валъри Гилсън наблизо и посланията, които са оставили там нейните деца. А вдясно ще видите куп цветя, бележещи мястото, където почива Бен Пиърсън. Четирима мъртви за двайсет и четири часа, град в траур, а аз трябва да се занимавам с вашите глупости.

Имаше право. Само че предпочетох да не обръщам внимание на това.

— Търся възрастна двойка — подех аз, сякаш Морланд не бе казал нищо. — Най-малко на шейсет години, но това е само предположение — нали знаете какви са младите хора: ако си на двайсет, всеки, който е над четиресет, ти изглежда стар. Тази двойка притежава синя кола. Видях няколко сини коли, докато карах през вашия много чист град, но устоях на импулса да започна да чукам по вратите, преди да съм говорил с вас. Можете да ми спестите време, ако

ми дадете имената и адресите на всички, които отговарят на тези критерии.

Извадих от джоба си малък бележник с твърди корици, измъкнах отвътре миниатюрната химикалка и зачаках. Чувствах се като секретар, готов да запише, каквото му продиктуват.

— За какво говорите? — попита Морланд.

— Имам свидетел, който твърди, че онези, които са довели Ани Бройър в този град, са били възрастни хора със синя кола. Реших, че трябва да опитам да поговоря с възрастните хора, които имат сини коли. Понякога най-простите решения са най-добрите. Можете да ме придружите, стига да не подготвяте още някоя предизборна реч.

На вратата зад мен се почука.

— Не сега — каза Морланд.

Вратата се откряна едва-едва. Обърнах се и видях една от секретарките да наднича вътре.

— Шефе, аз...

— Казах, не сега!

Вратата бързо се затвори. По време на краткия разговор Морланд не откъсваше поглед от мен.

— Миналия път, когато наминахте, ви казах, че няма никакви доказателства жената да е стигнала до Проспърс.

— Мисля, че е стигнала.

— Обявена ли е за изчезнала?

— Не — признах аз.

— Значи, търсите жена от улицата, бивша наркоманка, която вероятно се е върнала към старите си навици, и очаквате от мен помощ, за да обвините някакви старци в отвличането ѝ?

— Старци и по-млади хора — поправих го аз. — И само такива, които имат достъп до сини коли.

— Махайте се.

Затворих бележника и върнах миниатюрната химикалка на мястото ѝ.

— Предполагам, че ще трябва да прегледам регистрите на моторните превозни средства.

— Направете го. Никой тук не отговаря на вашето описание. Онова момиче не е в Проспърс. Ако отново ви видя в пределите на

града, ще бъдете обвинен в незаконно проникване в чужда собственост и в тормоз.

Изправих се. Изчерпал бях дневната си квота за вбесяване.

— Благодаря за отделеното време, началник — казах на излизане. — Много ми помогнахте.

Той го прие като сарказъм, изписано бе на лицето му, но това бе самата истина.

Никога не бях казвал на Морланд, че Ани Бройър е наркоманка.

Вълкът продължаваше да обикаля около града. Върнал се бе на мястото, където беше намерил запасите от месо и кости под земята, но там беше останала само миризмата им. За известно време улиците се бяха изпълнили с още повече светлини, шум и хора и оживлението го бе принудило да избяга в гората, но гладът го доведе отново тук. Разкъса торба с боклук и изяде пилешките кости, които бе надушил вътре, после отново се скри в гората. Беше все така мършав и въпреки дебелията козина ребрата му ясно се открояваха. Температурата бе започнала отново да пада: тази нощ щеше да стигне до минус седем. Дебелият слой подкожна мазнина на вълка се беше стопил през зимните месеци, докато тялото му се бе хранило с нея. Храната от града го поддържаше, но злото вече бе сторено. Инстинктът го предупреждаваше да потърси подслон, тъмно и топло скривалище. През младите му години някои от вълците в глутницата колонизираха изоставени лисичи бърлоги и сега търсеше дупка в земята, където да се приюти. Болката пронизваше тялото му и раненият крак не можеше да поеме никакво натоварване.

Южно от града улови миризма на елен. Следата бе стара, но вълкът разпозна болката и паниката, белязали последните мигове на елена. Спря, станал по-предпазлив. Еленът бе умрял ужасен и под сладката миризма на плячка вълкът усети и друга, която му бе непозната, но въпреки това караше сетивата му да бъдат нащрек. Никакви хищници не представляваха заплаха за вълка — освен човека. Заради храна бе готов да влезе в схватка дори с гризли, веднъж глутницата му бе изляла потънала в зимен сън черна мечка. Страхът, който изпитваше сега, му напомняше страха от човека, но това, което усещаше тук, не беше човек.

Обаче миризмата на елена не му позволяваше да спре. Долепи уши до главата, изви гръб и в този момент покрай него премина шумно кола. После светлината изчезна, шумът заглъхна и той продължи да върви между дърветата, докато накрая стигна до поляна.

На поляната имаше дупка. До нея, почти покрит от корени и клони, лежеше еленът. Вълкът присви очи и сви уши. Опашката му сочеше право назад, успоредно на земята. Заплахата идваше от дупката. Вълкът оголи зъби, козината му настръхна. Миризмата на елена заливаше сетивата му. Готов бе да се бие, за да се нахрани.

И тогава опашката му се раздвижи, скри се цялата между краката. Той изплезил език, сниши задницата си с все още вперени в дупката очи, но муцуната му сочеше нагоре. Гърбът му отново се изви, точно както когато премина колата, ала този път това не показваше страх, а активно покорство, уважение, което едно животно засвидетелства на по-силното от него. Накрая вълкът доближи, като внимаваше да стои на разстояние от дупката. Тръните, омотани около задните крака на елена, се магнаха лесно, когато дръпна мъртвото животно. Въпреки умората и глада, не започна да яде, преди да замъкне плячката колкото можеше по-надалече от дупката в земята.

Миризмата на опасност отслабна. Заплахата от доминиращото животно започваше да се губи, ставаше все по-далечна.

Потъваше все по-навътре в земята.

Звънецът в къщата на началник Морланд иззвъня. Съпругата му тръгна към вратата, но той каза, че сам ще отвори. Почти не бе разговарял с нея, откакто се беше прибрал, и още не бе вечерял със семейството си. Жена му не каза нищо, не възрази. Съпругът ѝ рядко се държеше така и когато го правеше, обикновено имаше сериозни причини и тя бе достатъчно умна да не му го натяква.

На стълбите пред вратата стоеше Томас Соулби. Придружаваше го мъж, когото Морланд не познаваше. Той носеше тежки кафяви ботуши, а тялото му бе скрито под пластове дрехи. Червената му брада беше гъста, прошарена тук-там с бяло. Той държеше в ръката си вълчи капан на дълга верига.

Двамата посетители влязоха в къщата и вратата се затвори безшумно зад тях.

[1] Първата поправка на Конституцията на САЩ, една от десетте, влезли в Закона за правата, действащ от 1791 г. — Б.пр. ↑

III ИЗТРЕБВАНЕ

*Ние, хората, се боим от звяра
във вълка,
защото не разбираме звяра в
самите себе си.*

Джералд
Хаусман,
Meditations
with the Navajo

Събраха се в дома на Хейли Кониър, както винаги, когато трябваше да се обсъдят тайно особено важни въпроси. Градският съвет редовно провеждаше публични срещи, но дневният им ред се уточняваше предварително и щекотливите теми решително се избягваха. Освен това тези събрания бяха открити само за гражданите на Проспъръс след осуетения опит на Юклид Дейнс да запише едно от тях. Тъкмо след този инцидент покойният Бен Пиърсън бе поискал, и то не на шега, Дейнс да бъде убит. Ако беше се стигнало до гласуване в съвета, предложението му положително щеше да бъде прието единодушно.

Люк Джоблин пристигна пръв в къщата на Хейли, придружен от Кинли Ноуел. Сред смъртта на Бен Пиърсън Кинли бе излязъл от болницата по собствено желание. Все още бе слаб, дишането му бе затруднено и плитко, но влезе в къщата на собствените си крака, само с помощта на проходилката, която използваше от десетина години, че и повече. Джоблин носеше респиратора му. После дойде Томас Соулби, след него и Колдър Айтън. Хейли бе най-внимателна с Колдър, чието лице издаваше скръбта му от загубата на Бен. Докато седеше безмълвно на мястото си — до празния стол от дясната му страна, стола, на който винаги бе седял Бен Пиърсън, — тя му прошепна нещо.

Пастор Уорънър пристигна едновременно с началник Морланд. Ако не знаеше за враждебността, която съществуваше помежду им, Хейли като нищо можеше да ги заподозре в заговорничене, но когато отвори, двамата стояха пред вратата на неестествено голямо разстояние един от друг, а езикът на телата им издаваше недвусмислено взаимната неприязън. Тя знаеше, че през деня Морланд е бил в гората и заедно с Абът, ловеца, доведен в града от Соулби, е залагал капани за вълка. Изглеждаше уморен. „Добре“, помисли си тя: това можеше да го направи по-сговорчив. Хвана го под ръка, докато минаваше покрай нея, и направи знак на Уорънър да влезе в трапезарията. Уорънър я послуша. Не го тревожеше онова, което Хейли Кониър можеше да каже на Морланд в негово отсъствие. Дори

след последното заседание, когато тя бе взела страната на Морланд. Продължаваше да е сигурен в своите позиции като духовен наставник на Хейли.

— Намери ли животното? — попита тя.

— Не, още не. Но е някъде тук. Открихме труп на елен. Целият беше изгризан. Абът смята, че е мъртъв от доста време, но разкъсванията по трупа са скорошни — най-много отпреди двайсет и четири часа. Оставихме стръв и заложихме капани. Скоро ще го спипаме. Абът каза, че е ранен. Разбра го по следите му.

Но Хейли бе по-заинтригувана от елена. И тя, както останалите, беше видяла снимката от телефона на Валъри Гибсън.

— Еленът беше ли...?

— Може би. От него не бе останало много, за да го идентифицираме. А недалеч от мястото, където го намерихме, имаше дупка.

Тя кимна.

— Влизай. Другите чакат.

Морланд се присъедини към тях. Четиримата живи членове на съвета седяха от двете страни на масата за хранене, със свободен стол за Хейли на челното място. Уорънър бе седнал в другия край, оставяйки две празни места между себе си и Кинли Ноуел. Морланд се настани срещу него, като остави три стола между себе си и Колдър Айтън. Когато поглеждаше натам с ъгълчетата на очите си, направо имаше чувството, че на единия от тях вижда духа на Бен Пиърсън, който отваря пакет екзотични бисквити или пуска кутия английски бонбони да обикаля масата: Бен беше този, който се бе нагърбил да осигурява малка почерпка за съветниците и наблюдателите. Но столът оставаше празен и на масата нямаше нищо. Нямаше доклади, с които да правят справки, нито разтворени бележници. От това заседание нямаше да остане никакъв протокол.

Хейли изгаси лампата в коридора и зае мястото си начело на масата.

— Добре — каза тя, — да започваме.

Хари Диксън коленичи на пода на вградения гардероб в спалнята и вдигна част от перваза на дюшемето. В къщата беше тихо. Ерин бе отишла на своя кръжок по куилтинг^[1], където бяха започнали да работят върху покривка за легло в памет на последните покойници от

града. Според Ерин толкова много жени желаели да участват, че трябвало да внасят още столове. Брайън Джоблин бе отишъл с нея, макар че щеше да се налива в някой бар, докато тя шие. Хари се чудеше докога съветът ще продължава този фарс с натрапването на Джоблин: докато двамата с Ерин намерят друго момиче или докато докажат, че са лоялни. Джоблин беше в дома им само за да са сигурни, че двамата се държат както трябва и продължават да търсят заместница на Ани Бройър.

Хари бе излизал с Джоблин по-рано същия ден с тази цел, заедно бяха кръстосвали улиците на Луистън и Огъста, оглеждайки жените. Всъщност работата не бе кой знае колко трудна. Хари си мислеше, че през свободното си време Джоблин и без това върши същото, дори когато не е толкова наложително. По дяволите, не беше тайна, че и той самият заглежда с копнеж хубавите момичета, когато жена му не е наблизо, но в никакъв случай не можеше да се мери с Брайън. В Проспъръс младият Джоблин се ползваше със славата на пръв фустогонец, дотолкова нагъл, че при случайна среща на главната улица самата Хейли Кониър бе дръпнала него и баща му настрани и ги беше предупредила, че ако Брайън не държи пениса в гащите си или поне не ограничи употребата му в рамките на огромната част от Съединените щати извън Проспъръс, лично ще му го резне и ще го закачи на входната табела на града за назидание на останалите, които биха се изкушили да поругават чувствата и най-вече телата на репродуктивното бъдеще на Проспъръс. Оттогава Брайън бе насочил вниманието си към относителното изобилие в Бангор и предпочиташе да минава на отсрещния тротоар, за да избягва всякакви срещи с Хейли Кониър, сякаш се боеше, че възрастната жена може всеки момент да извади нож и да изпълни закана си.

Онзи следобед Хари и Брайън бяха наблюдавали ученички и млади домакини. Брайън смяташе, че някоя от тях ще е идеална. Искаше да отмъкнат веднага едно от момичетата — млада, атлетично сложена брюнетка, пред мола в Огъста, — но Хари го разубеди. Каза му, че тези неща трябва да се планират внимателно и че е твърде рисковано да се отвлече жена посред бял ден. Огледаха няколко от бездомниците, но всичките бяха твърде стари или изхабени. Нужна беше по-свежа плът.

— Какво ще кажеш за дете — предложи Джоблин. — Сигурно ще е лесно да отвлечем дете.

Хари не му отговори. Само си го представи как умира по различни мъчителни начини.

На връщане Джоблин ропта по целия път, но Хари не се съмняваше, че пред баща си ще ги похвали, ще каже, че Диксънови, изглежда, поне се опитват да изпълняват своите задължения към града, и Люк Джоблин на свой ред ще предаде това на съвета. За да направи измамата по-убедителна, Хари му даде идеята да прегледа уебсайтовете за проститутки: двайсет и пет годишни и по-млади, такъв бе съветът му, и да не са от щата. Да нямат татуировки и да не искат личните данни на евентуалните си клиенти. Също и да са независими, да не работят с агенции. Брайън се впусна в работата с ентузиазъм. Дори принтира за Хари списък на възможните кандидатки.

— Нали знаеш, че всичките тези обаждания могат да бъдат проследени до нашия компютър? — каза му Ерин, когато разбра с какво се занимава Брайън. Торбата с принадлежностите за куйлтинга бе зад гърба ѝ, вече приготвена. Двамата шепнеха. Заради нежелания гост вече прекарваха повечето от дните си в почти пълно мълчание. Сякаш живееха в нещо като религиозно усамотение.

— Няма значение — отговори ѝ Хари, — и без това всичко е само прах в очите.

— И все пак не ми харесва. Имам чувството, че компютърът ни е омърсен. Вече няма да се чувствам по същия начин, когато го използвам.

„Боже, дай ми сили“, помисли си Хари.

— Компютърът няма да дойде с нас — каза той. — Ще ти купя нов, когато стигнем...

— Стигнем къде? — попита Ерин.

— Стигнем там, накъдето ще тръгнем — завърши той.

— Кога?

— Не зная.

— Кога? — повтори тя. В очите ѝ имаше сълзи. — Не мога да продължавам така още дълго. Не издържам Брайън Джоблин да е в дома ни. Мразя миризмата му, гласа му, мразя начина, по който ме гледа.

— Гледа те? Какво искаш да кажеш?

— Господи, ти нищо не виждаш. Нищо! Сякаш не можеш да си представиш, че друг мъж може да ме намери привлекателна. — И с тези думи се втурна навън, към работата върху голямата покривка за легло.

Хари изпрати с поглед отиващата към колата си Ерин и тътрещия се подире ѝ Брайън Джоблин. Разбира се, тя още бе хубава. Знаеше го по-добре от всеки друг. Не би трябвало да се изненадва, че Джоблин може също да я харесва.

Остави на килима частта от перваза на дюшемето и бръкна в откритото се празно пространство. Когато извади ръцете си, в тях имаше червено огнеупорно сандъче, по-малка версия на онова, в което двамата с Ерин държаха паспортите и ценните си документи. Ключът беше в ключалката. Хари не се опасяваше, че някой може да намери сандъчето, и не искаше Ерин да попадне случайно на ключа и да попита какво е това. Двамата нямаха много тайни един от друг, но тази беше една от малкото.

Отвори сандъчето. Вътре имаше пет хиляди долара в банкноти по десет и двайсет, това беше неговият резервен фонд. До тази седмица не си бе позволявал да бърка в него, дори когато бизнесът му почти опря дъното. Не знаеше за колко време ще им стигнат тези пет хиляди, когато започнат да бягат, но първата им задача щеше да е да отидат колкото е възможно по-надалече от Проспъръс. След това щеше да се обади по телефона тук-там. Все още имаше приятели извън Проспъръс.

В сандъчето бе прибрал и писмо — написано и приготвено за изпращане. То бе адресирано до Хейли Кониър и съдържанието му можеше да се обобщи като обещание да не говорят за Проспъръс, ако бъдат оставени на спокойствие. Дори след всичко онова, което се беше случило, Хари продължаваше да е лоялен към града. Не искаше да издава тайните му.

Последното нещо в сандъчето бе пистолет „Смит и Уесън“ 638 със зареждане за пет изстрела, скрит ударник, по-къса от пет сантиметра цев и тегло само 400 грама, когато е празен. Купил му го бе един от неговите подизпълнители, водопроводчик с редица присъди, който му бе задължен, защото му даваше работа, когато никой друг не го искаше. Хари се страхуваше да си купи законно огнестрелно оръжие. Безпокоеше се, че това може да стигне до ушите на Морланд и

да почнат да му задават въпроси, защото с въпросите идваха подозренията. Пистолетът влизаше с лекота в джоба на любимото му яке, беше мощен, точен и лесен за употреба дори от новак като него. Ерин не одобряваше оръжията и не би го търпяла в дома си. Ако беше разбрала за пистолета, патроните за самоотбрана със заоблени върхове, които лежах в кутията до него, със сигурност щяха да му потрябват.

Прехвърли цялото съдържание на сандъчето в черна платнена торбичка и я скри на горния рафт зад куп стари тениски. Не бе казал на Ерин, но подготовката за заминаването им почти бе завършила. Говорил бе с търговец на коли втора употреба в Медуей и бе уредил замяна на камиона си, с малко доплащане. Една сутрин, докато Брайън Джоблин наблюдаваше Ерин, Хари бе посетил „Ти Джи Макс“ в Бангор със списък на мерките на жена си и бе купил разни неща за нея: бельо, всекидневни дрехи, гуменки, както и два куфара.

Не беше необходимо да купува много вещи за себе си: скрил бе чувал за смет, пълен с джинси, ризи и нов чифт боти в сандъка с резервните инструменти в камиона. Сега ги премести в единия куфар. После отиде в „Уолгрийнс“ на „Бродуей“ и накупи колкото можеше повече от арсенала тоалетни принадлежности и козметика, които бе виждал в банята и на тоалетната масичка на съпругата си. Когато свърши с това, направи кратко посещение на сестрата на Ерин и я помоли да му пази куфарите. За негова изненада, тя не зададе много въпроси. Това го накара да се запита какво ли е научила вече или пък подозира за Проспъръс.

Върна празното сандъче на мястото му зад шкафа и намести частта от перваза. Имаше чувството, че е изваждането на парите и пистолета решението му вече е взето. Оставаше да направи само още една последна стъпка. След това нямаше да има връщане назад.

Отиде с колата до пощата и само след кратко колебание изпрати писмото до Хейли Кониър.

[1] Изработване на ватирани изделия от разноцветни парчета плат. — Б.пр. ↑

Хейли си играеше с него, Морланд знаеше това, опитваше се да го хване неподготвен и да го накара да се почувства неудобно. Неведнъж я бе виждал да прави същото с хора, от които е недоволна. И баща му го беше предупредил за този ѝ навик, когато стана време да го замести на поста началник на полицията.

„Тя е умна, запомни думите ми — бе казал баща му, — бъди нащрек, когато е наблизо, и никога не заставай с гръб към нея. През годините е кръстосвала шпаги с много мъже и жени, които са се мислили за по-хитри от нея, но до един ги е пратила в гроба.“

И тогава не беше много наясно дали трябва да разбира думите му буквално или просто като метафора.

Намести се удобно, доколкото беше възможно, на скърцащия стар стол и направи всичко по силите си да обуздава гнева си, докато Хейли го провокираше. Минал бе почти цял час, а тя дори още не бе споменала за детектива: подготвяше момента, като трупаше и нагнетяваше напрежението около него, та като стигнат накрая до този въпрос, той да е вътрешно крайно вбесен и в същото време потиснат от нейното неизречено недоволство. При все че не виждаше как иначе би могъл да реагира на интереса на детектива към изчезналото момиче. Какво искаше Хейли от него — да убива всекиго, който хвърли любопитен поглед към Проспъръс ли? Може би наистина очакваше тъкмо това, тя открай време си беше параноичка, въпреки че опитваше да оправдава това с твърдението, че съдбата на града и отговорността за неговите жители лежат на нейните плещи. Какво гласеше онази сентенция за властта, която корумпира? Няма значение — тя беше вярна, но също така и непълна: властта не само корумпираше. След време тя можеше и да побърка човека.

И така, през последния час Хейли бе игнорирала опитите на Морланд да се намеси, макар да си даваше вид, че му отделя място в обсъжданията, за да каже своето мнение. Ако мълчеше, го приканваше да каже нещо, но почти веднага спираше да го слуша и накрая започваше да говори едновременно с него, преди да се е доизказал,

обръщаше се към някого за алтернативно мнение или просто сменяше темата, принуждавайки го да млъкне. Беше унижително и Морланд бе сигурен, че крайната й цел е изобщо да го изгони от заседанието, ала отказваше да се поддаде на натиска и да й позволи да постигне каквото си е наумила. От решаващо значение бе да остане на срещата. Досещаше се какво крои Хейли и трябваше да я спре. Тя не бе срещала детектива и не разбираше напълно каква опасност представлява той. Дори Уорънър имаше вина: въпреки че два пъти се бе сблъсквал с него, той го бе подценил, но това се дължеше на неговото неуместно чувство за превъзходство. Морланд го бе наблюдавал в черквата — той се държеше с детектива като отракан екскурзовод и направо го водеше към предположения за тайно учение, които можеха да са или да не са верни. Но детективът бе по-проницателен и по-хитър, отколкото бе мислил в началото Уорънър, и когато той осъзна това — покрай въпросите за „Семейството“ и за Витъл, — вече бе твърде късно.

А после детективът се върна и започна да говори за сини коли, провокирайки Уорънър и него, както го провокираха и сега. Освен това беше говорил с Дейнс, а Дейнс бе много повече от обикновен досадник. В щатския парламент имаше хора, които го слушаха, макар да нямаше особено силно влияние над настоящия губернатор, главно защото настоящият губернатор не слушаше никого — поне впечатленията на Морланд бяха такива. Но и той, и съветът знаеха, че Дейнс бе успял да посее семената на съмнението по отношение на Проспъръс отгъст в Огъста^[1]. Вярно, повечето хора все още го отърсваха от себе си като троха, но той беше троха с пари, а парите купуват влияние.

Отново си спомни гнева на Бен Пиърсън от нахълтването на Дейнс на откритото заседание. Старият негодник ги оплюваше с пяна на устата, а Соулби и другите не оставаха по-назад, крещейки „Разпни го!“, както първосвещениците пред Пилат. Тогава Хейли бе тази, която заговори с гласа на разума. Не можеха да убият Дейнс, защото не се знаеше какви неприятности би им докарала неговата смърт, ако има и следа от съмнение, че нещо около нея намирисва. Не им оставаше друго, освен да чакат да си умре от естествена смърт, но засега Дейнс упорито оставаше здрав, също както и самата Хейли. Понякога Морланд дори подозираше, че на Хейли й е приятно Дейнс да е наблизо. Отнасяше се едва ли не снизходително към неговите усилия

да спъва разширяването на града, сякаш тяхната интензивност отразяваше важността на Проспъръс и доказваше колко добро е нейното ръководство.

Проспъръс имаше влияние и в Огъста. Това бе естествено за толкова богат град като този и въпреки че гражданите му имаха различна политическа ориентация, всички разбираха, че финансовото подпомагане на политици от всякакви партии служи на общите интереси. Обаче влиянието трябваше да бъде използвано внимателно и без да се вдига шум. Морланд усещаше, че приближава моментът, когато от инвестициите на града в политиката на щата ще могат най-сетне да се извлекат дивиденди. Той лично би бил по-доволен, ако това можеше да бъде отложено за известно време, но започваше да се чувства все по-неспокоен от хода на заседанието. Имаше чувството, че наблюдава змия, която се готви да го ухапе, без да вижда сянката на ножа зад гърба си.

Обсъждането на скорошните смъртни случаи почти приключваше. Хейли попита как са семействата и как се справят след загубата, а Уорънър ѝ даде подробен отчет за участието си като пастор във всичко това и всички се надпреварваха да показват, че тяхното състрадание и болка от загубата са най-силни. Набързо беше решено да се създаде фонд за подпомагане на семействата в трудния за тях момент. Съветниците незабавно предложиха щедри дарения, а Хейли удвои общата сума, обявена от тях. След като обложеха целия град с по-големи или по-малки вноски, щеше да се получи значителен капитал за финансово компенсирание на семействата.

„Наречете го с истинското му име, помисли си Морланд. Наречете го подкуп, начин за купуване на време и на лоялност.“ Населението вече започваше да шушука (а той слушаше и — там, където беше възможно — подклаждаше огъня на недоволството от градския съвет). Защо се бе случило това? Къде бе отишла защитеността им? Какво щеше да направи съветът по този въпрос? Ако не можеше да направи нищо или не можеше да направи достатъчно, тогава може би беше време други да излязат напред и да поемат отговорността за управлението на града от тези старци и тази старица, които му бяха служили толкова добре и толкова дълго, но чието време вече бе изтекло.

И ако някой от тях възрази — като под „някой“ се разбираше само един, Хейли Кониър — тогава, мислеше си Морланд, градът би проявил разбиране, в случай че я сполети някаква злополука, защото със старите хора стават такива неща, и би приел нейната смърт като различен вид жертвоприношение. И тъй, това бе важна среща, може би най-важната от близо век. Оцеляването на града може и да не бе застрашено, още не, но оцеляването на настоящия градския съвет със сигурност беше.

— Е, значи, това е решено — каза накрая Хейли. Тя щеше да запише всичко на другия ден, съчинявайки един безсъдържателен протокол за заседание с огромно значение, та да видят градът и онези, които наблюдават града, как се оправят тук в моменти на несъгласие. Междувременно истината ще бъде предавана шепнешком по бензиностанции и улични ъгли, в кухни, след като децата заспят. Съмненията, пошушвани от ухо на ухо, ще бъдат потулени. Градският съвет се беше разпоредил. Всичко щеше да е наред.

— Което ни довежда до основния въпрос тази вечер.

Около нея настъпи раздвижване. Погледите започнаха да се обръщат към Морланд. Той почувства как обгръщащите го нишки се стягат и инстинктивно пое дъх, изду гърдния кош, напрегна мускулите на ръцете си, за да ги отблъсне от себе си и да си извоюва пространство за движение.

Хейли се облегна назад, столът ѝ беше „Карвър“, единственият около масата с облегалки за ръцете. Тя опря десния лакът на едната от тях, с палеца под брадичката и показалеца до дясното слепоочие, и погледна замислено Морланд като кралица, очакваща разочаровалият я царедворец да обясни защо срещата му с палача трябва да бъде отменена.

— Е, началник Морланд — поде тя. — Разкажи ни за детектива...

[1] Столицата на щата Мейн. — Б.р. ↑

Роналд Стрейдиър се отби у дома, докато препрочиташ материала за „Семейството“, изваден от архивите на Мейнското историческо дружество. Роналд бе индианец пенобскът от Олд Таун, северно от Бангор. Той бе служил в корпус К-9 във Виетнам и както толкова много други, сражавали се в тази война, се беше завърнал от там с рана в душата. В неговия случай раната беше нанесена от решението на американската армия да класифицира своите войскови кучета като „екипировка“ и после да ги зареже като стока, която повече не се търси. Когато американците избягаха от Южен Виетнам, хиляди военни кучета бяха прехвърлени към южновиетнамската армия или евтаназирани, но много от техните обучители, в това число и Роналд, никога не простиха напълно на своята страна за отношението ѝ към животните.

Виетконгците мразеха екипите на К-9, защото те провеждаха почти невъзможни за изпълнение внезапни атаки, и преследваха с особено настървение и кучетата, и онези, които се грижеха за тях. Връзката между войниците от К-9 и техните кучета бе неимоверно здрава, а емоционалните и психическите поражения, причинени от отношението на американската армия към тези екипи — неизмерими. Една по-мъдра войска, съобразяваща се повече с въздействието на войната върху психиката, би позволила на хората да осиновят своите кучета. Вместо това войниците от К-9 видяха как Южен Виетнам се предаде на Северен Виетнам и разбраха, че техните кучета ще бъдат избити за отмъщение.

Сега Роналд работеше с ветерани, но го правеше без каквато и да било помощ от страна на американското правителство или военните. Не желаше да има нищо общо нито с едните, нито с другите. Мисля, че това бе една от причините да продава марихуана. Не беше толкова заради интереса, който така или иначе проявяваше към дрогата: това бе просто средство тихомълком да си го върне на Чичо Сам, задето беше пожелвал Елза, немската му овчарка, във Виетнам. Но, общо взето, се

занимаваше с дилърство за развлечение: вероятно купуваше повече, отколкото продаваше, а останалото си изпушваше сам.

Не бях го виждал от доста време. Някой ми беше казал, че е напуснал града. Брат му в Олд Таун бил болен, или поне така се говореше, и Роналд помагал на семейството му да преживява. Но доколкото знаех, Роналд нямаше брат.

Тази вечер очите му светеха по-ярко от обикновено, носеше синьо сако над джинсите, риза в тон с тях и кремави гуменки.

— Знаеш ли — казах аз, — джинсите и ризата от деним вършат работа само ако си кънтри певец или имаш ферма.

Роналд ме изгледа сърдито.

— Нужно ли е да ти напомням колко време моите хора са бродили по тези земи, преди да дойдат белите?

— Облечени като теб сега ли?

— Движим се в крак с времето.

— Не достатъчно бързо.

Той ме последва в офиса. Предложих му кафе — или бира, ако е в настроение за това, но той отказа и двете. Седна на един от фотьойлите. Беше едър и фотьойлът изглеждаше твърде малък за него. Всъщност начинът, по който се натъпка вътре, ме караше да се тревожа как ще го измъкнем от там, когато се опита да стане. Представих си как впръсквам отстрани криско^[1] с плик за глазиране на сладкиши.

— Е, как я караш? — попитах.

— Престанах да пия — отвърна той.

— Нима?

Доколкото помнех, Роналд и преди не беше голям пияница, но пиеше редовно, въпреки че повечето време се придържаше към бирата.

— Да. И престанах да пуша трева.

Това вече бе истинска новина.

— И да продаваш ли си престанал?

— Имам достатъчно пари в банката. Не ми е нужно да се занимавам с дилърство.

— Не си паднал от кон по пътя за Дамаск, нали^[2]?

— Не, бе, аз не обичам конете. Ти ми говориш за индианците от равнините. Трябва да прочетеш някоя книга, да се образоваш.

Роналд каза всичко това с абсолютно безизразна физиономия. Общо взето, бе трудно да разбереш кога говори сериозно и кога се

шегува — докато не започнеш да те блъска с юмруци в корема.

— Чух, че известно време си бил извън града. И ми се струва, че се досещам какво си правил. Работил си над себе си.

— И мислих.

— Ще възразиш ли, ако попитам за какво?

— За живота. Философски глупости. Ти не би го разбрал, защото си бял.

— Вижда се, че те бива за тези неща, дори един бял не може да не го забележи.

— Реших, че не е редно да пия, да пуша и да продавам дрога, докато работя с хора, за които това може да представлява изкушение. Ако искам да им помогна да станат порядъчни и да се изчистят, трябва самият аз да съм порядъчен и чист, разбираш ли?

— Напълно.

— Обаче продължих да следя вестниците. В тях нямаше нищо за теб. Изглежда, че от месеци не си гръмвал никого. Да не си се пенсионираш?

— Както е тръгнало, може и да наруша клетвата да не докосвам оръжие. Само да провериш дали държа на думата си ли си дошъл, или има нещо, с което мога да ти помогна?

— Чух, че си обикалял приютите за бездомници и си задавал въпроси — каза Роналд.

Покрай работата си с ветераните Роналд често можеше да бъде намерен в приютите. Опитваше се да установява контакти с мъже и жени, които се чувстват изоставени от страната си след края на времето, когато са носили униформа. Понякога някои от тях дори отиваха да живеят при него. Въпреки студеното си държане Роналд Стрейдиър, изглежда, имаше неизчерпаеми способности за емпатия.

— Така е.

— Ветерани ли?

В миналото Роналд ми беше помагал по случаи, засягащи войниците или армията. Това бе неговата сфера на действие и той се чувстваше длъжен да я пази.

— Не съвсем, или по-точно само косвено. Ти познаваше Джуд, нали?

— Да. Той беше добър човек. Обличаше се странно, но помагаше. Чух, че бил умрял. Самоубийство.

— Не мисля, че сам е посегнал на живота си. Предполагам, че са му помогнали да иде на оня свят.

— Имаш ли някаква представа защо?

— Може ли да попитам защо се интересуваш?

— Някой трябва да наглежда тези хора. Аз се опитвам. Когато по някаква причина градските бездомници станат обект на насилие. Искам да знам.

Тази причина да се задават въпроси бе не по-лоша от всяка друга.

— Рано е да се каже, но мисля, че е убит, защото е отишъл да търси дъщеря си. Името ѝ е Ани и е вървяла по стъпките на баща си — и в прекия, и в преносния смисъл. Излязла е от правия път и се е озовала на улицата. Мисля, че се е опитвала да го привлече към себе си, като същевременно го е държала на разстояние. Живяла е в женски приют в Бангор, но вече не е там. Не е обявена за издирване, защото не са ѝ останали близки, които да съобщят за изчезването ѝ, но имам чувството, че може да е отвлечена. Преди да умре, Джуд е бил загрижен за нея.

— А ти какво общо имаш?

— Приятел на Джуд, човек на име Шейки, ми каза, че Джуд е спестявал пари, за да плати няколко часа от моето време. Наречи го чувство за дълг от моя страна.

— Познавам Шейки. Да имаш някаква представа кой е отвлякъл момичето?

— Ходил ли си някога в град Проспъръс?

— Не. Чувал съм за него. Там май не си падат много по коренното население и изобщо по хората, които не са богати и бели.

— Ани е казала на някого в Бангор, че възрастно семейство ѝ е предложило работа в Проспъръс. Преди да замине с тях, си е взела нещата от приюта и повече никой не я е видял.

— Старците може да са я излъгали — рече Роналд. — Лесно е да кажеш, че си от един град, а всъщност да си от друг.

— Минавало ми е през ума.

— Затова си и детектив.

— Точно така. Приятно ми е да мисля, че съм умен за бял човек.

— Не е кой знае колко трудно да се досетиш.

— Аз се досетих, а може би и Ани Бройър се е досетила. От хората, с които говорих за нея, останах с впечатлението, че не е била глупава. Иначе не би оцеляла толкова дълго на улицата. Сигурно е поискала някакво доказателство, че те са порядъчни хора. Щом е казала, че отива в Проспъръс, предполагам, че точно там е отишла. За съжаление, според местната полиция там няма и никога не е имало следа от нея.

Не казах на Роналд нищо, което Шейки и ченгетата в Портланд да не знаеха, поне в общи линии. Всички други мисли и подозрения, в това число и странната история на „Семейството“, запазих за себе си.

Роналд продължаваше да седи мълчаливо на мястото си. Изглежда, обмисляше нещо — дори това да беше въпросът как да стане от фотойола, след като вече беше разбрал онова, което искаше да научи.

— Хората, които са убили Джуд, как са го намерили? — каза накрая той.

Хората. Роналд знаеше, че за да се инсценира обесване, дори на толкова слаб на вид мъж като Джуд, е нужен повече от един участник.

— Наблюдавали са приятите — отвърнах. — Както сам отбеляза, той беше личност, която се набива на очи.

— Някой може да ги е забелязал. Бездомниците, по-умните от тях, винаги си отварят очите. Оглеждат се за полицаи, за приятели, за мъже и жени, които им имат зъб. Дъното на блатото е жестоко и безмилостно. Трябва да внимаваш, ако не искаш да бъдеш изяден.

Роналд бе прав. Не бях задавал достатъчно въпроси на улицата. Позволил си бях да отклоня вниманието си към Проспъръс и онова, което представляваше в действителност този град, но може би имаше и друг начин.

— Някакви идеи с кого бих могъл да говоря?

— Ако тръгнеш да обикаляш и да задаваш въпроса „кой“, никой няма да разговаря с теб. Остави това на мен.

— Сигурен ли си?

— Ще измъкна от тях повече, отколкото ти.

Трябваше да се съглася, че е прав. Но бях длъжен да го предупредя.

— И още нещо.

— Да?

— Аз ще бъда дискретен. Ако съм прав и Джуд наистина е убит, хората, които са го направили, няма да се поколебаят да действат, за да прикрият следите си. Не ни трябва повече трупове.

— Разбирам.

Роналд се надигна да си върви. Както очаквах, срещна известни трудности при измъкването от фотьойла, но се отблъсна силно от страничните облегалки и успя някак си. Щом се освободи, хвърли леко враждебен поглед към стола и каза:

— Следващия път няма да сядам.

— Може би ще е най-добре.

После погледна през прозореца към окъпаните в лунна светлина тресавища и рече:

— Мисля да си взема друго куче.

Роналд не си бе вземал куче след Виетнам.

— Хубаво — казах аз.

— Да — отвърна той и за пръв път, откакто се бе появил на вратата ми, се усмихна. — Да, мисля, че ще е хубаво.

След като си тръгна, звъннах на Ейнджъл и Луис в Ню Йорк. Обади се Ейнджъл. Винаги той се обаждаше. Луис считаше телефоните за инструменти на дявола. Винаги ги използваше неохотно и по телефона бе още по-лаконичен, отколкото в разговорите очи в очи, което означаваше нещо — или в неговия случай, абсолютно нищо.

Ейнджъл ми каза, че работи по откриването на още свърталища на Колекционера, но засега остава с празни ръце. Може би вече бяхме разбили всичките и той живееше вече в хотел под земята, както героят от една книга, която бях чел като малък. Там човекът се бе опитал да убие някого, май беше Хитлер, и не беше успял. Подгонен на свой ред, той буквално се бе скрил под земята, като си бе изкопал пещера, и чакаше преследвачите му да покажат лицата си. „Единака“, така се казваше книгата. Бяха направили филм по нея, с Питър О’Тул. Докато мислех за книгата и за филма, си спомних онези дупки в земята около Проспъръс. Нещо ги бе издълбало, но какво?

— Още ли си там? — обади се Ейнджъл.

— Да, извинявай. За момент мислите ми бяха другаде.

— Е, твоите стотинки вървят.

— Издаваш възрастта си, като ми напомняш за времето, когато човек можеше да говори по телефона за стотинки. Кажй, за какво си говорехте тогава с господин Едисън?

— Майната ти. Майната му и на Томас Едисън.

— Колекционеря все още е някъде там. Той може да понесе някои лишения, но адвокатът не може. Някъде има вписване за покупка на къща, която още не сме открили.

— Ще продължавам да търся. А ти? Кого тормозиш напоследък?

Казах му за Джуд, за Ани, за Проспъръс и дори за Роналд Стрейдиър.

— Последния път, когато говорихме, разнасяше съдебни призовки — каза Ейнджъл. — Знаех си, че няма да е задълго.

— Как е Луис?

— Скучае. Надявам се да извърши някое престъпление, трябва му нещо, което да го изкара от апартамента.

— Кажй му да гледа филми. Чува ли си за „Единака“?

— Порно ли е?

— Не.

— Звучи като гей порно.

— Защо бих гледал гей порно?

— Не знам. Може да мислиш да минеш в другия отбор.

— Дори не съм много наясно ти как си се озовал там. Със сигурност не си бил съблазнен.

— Още веднъж майната ти, на теб и на твоя отбор.

— Кажй на Луис да иде да потърси „Единака“. Мисля, че ще му хареса.

— Добре. — Гласът му стана малко по-тих, когато се извърна от телефона. — Ей, Луис, Паркър казва, че е добре да излезеш и да потърсиш някакъв единак.

Долових неясен отговор.

— Той казва, че е твърде стар.

— „Единака“, с Питър О’Тул.

— Тул^[3]? — Така ли се казва оня? Ей, това трябва да е порно...

Натиснах бутона за изключване. Дори „натиснах“ звучеше леко вулгарно след разговора, който проведох. Направих си кафе и излязох навън да го пия, докато гледам как луната огрява тресавищата. По лицето й преминаваха облаци, променяха светлината, хвърляха бягащи

сенки. Ослушвах се. Понякога ми се искаше те да дойдат, дъщерята, която бях загубил, и жената, която вървеше до нея, но тази нощ не почувствах присъствието им. Може би така бе по-добре. Когато идваха, се проливаше кръв.

Но накрая щяха да се върнат. Те винаги се връщаха.

[1] Преработена растителна мазнина за приготвяне на сладкиши. — Б.пр. ↑

[2] Както Савел, бъдещият апостол Павел, който, според Библията, там чул гласа на Христос и получил просветление. — Б.пр. ↑

[3] Tool (англ.) — инструмент. — Б.пр. ↑

Морланд каза на съветниците, че знае за детектива. Разказа им неговата история, как са загинали жена му и дъщеря му преди много години. Запозна ги с някои от случаите, по които е работил, онези, които бяха станали обществено достояние, но ги информира и за многобройните други разследвания, тайните разследвания, за които се носеха слухове. Линията, която следваше, бе деликатна: искаше те да разберат каква заплаха представлява за тях детективът, но не и да бъдат толкова разтревожени, че да действат прибързано. Сигурен бе, че Хейли вече знае повечето от онова, което имаше да им каже. Представлението му бе адресирано към останалите членове на съвета, както и към Уорънър.

— Казваш, че вече си е имал вземане-даване с Вярващите, така ли? — обади се Соулби.

Другите замърмориха неодобрително. Общинският съвет съществуваше в Мейн по-отдавна от сектата, известна като „Вярващите“, и се отнасяше към нея със смесица от безпокойство и антипатия. Това, че те търсеха свои събрата, други паднали ангели като тях, изобщо не интересуваше Проспърс. От друга страна, градът не желаше и да привлича вниманието на други като Вярващите или на онези, в чиято сянка действаха те. Вярващите бяха само част от по-голямо съзаклятие, което постепенно завладяваше Мейн. Съветът не желаше да участва в това, въпреки че неофициалните канали за комуникация с някои заинтересувани личности се държаха отворени от Томас Соулби, който поддържаше членството си в различни клубове в Бостън и се движеше свободно в тези среди.

— Да — отвърна Морланд. — Чувал съм само слухове, но няма да сбъркам, ако кажа, че те са съжалявали повече за това, отколкото той.

Старият Кинли Ноуел взе думата. Махнал бе кислородната маска от лицето си, за да говори, и всяка негова дума звучеше като отчаяно усилие. Морланд си помисли, че Кинли вече прилича на труп. Кожата

му бе бледа като восък и от него се носеше смрадта на смъртта и лекарствата, които бе вземал, за да отложи срещата с нея.

— Защо детективът не е убит досега?

— Някои са се опитвали. И не са успели.

— Не говоря за гангстери и престъпници. — Ноуел сложи маската на лицето си и вдъхна дълбоко два пъти, преди да продължи. — Не говоря дори за Вярващите. Има други, които остават в сянка и никога не пропускат. Убивали са за нас, когато сме имали хора за убиване. Във вените им тече кръвта на Каин.

„Крепителите“: така бе чувал Морланд да ги наричат. Мъже и жени с много пари и власт, както съветът не пропускаше да изтъкне.

— Ако е жив — каза Соулби, сякаш в отговор на въпроса, — това е защото те искат той да е жив.

— Но защо? — продължи Ноуел. — Той явно е заплаха за тях — дори в момента да не е, по-нататък ще стане. Непонятно е защо го оставят жив.

Кониър се обърна към Уорънър, не към Соулби, в очакване той да реши проблема. Според нея това бе богословски въпрос.

— Пасторе, ще бъдеш ли така добър да предложиш възможен отговор на тази гатанка?

Уорънър може да бе арогантен и склонен към съзаклятничене, ала не беше глупак. Остави си почти цяла минута, преди да отговори.

— Боят се да убият онова, което не разбират — каза накрая. — Какво искат те? Искат да открият своя заровен бог и да го освободят. Считат, че са по-близо до своята цел, отколкото са били някога изобщо. Детективът може да представлява пречка или пък да изиграе някаква роля в тяхното търсене. Засега не разбират какво представлява той и не смеят да предприемат нещо срещу него от страх, че ако го сторят, може да навредят на своята кауза. Изслушах онова, което имаше да ни каже началник Морланд, и признавам, че може би съм подценил детектива.

Морланд бе изненадан. Уорънър рядко признаваше своите слабости, особено пред Хейли и съвета. Това отвлече вниманието му, така че бе неподготвен, когато ножът бе изваден от ножницата и използван срещу него.

— Но изложението на началник Морланд показва — продължи Уорънър, — че той също го е подценил и че не е трябвало да го води в черквата. Детективът трябваше да бъде държан далеч от нея и от мен.

Аз принудително бях вкаран в ситуация, където трябваше да отговарям на въпроси, и се справих възможно най-добре с тях при тези обстоятелства.

На Морланд му се искаше да каже: „Лъжец, видях те как се перчеше. Това няма да ти се размине, глупако“.

— Началник, това вярно ли е? — намеси се Хейли.

Тя явно се забавляваше. Доставяше ѝ удоволствие да гледа как нейните домашни любимци се хапят. Морланд усещаше, че целта ѝ е той да се разгневи. Дребното унижение, на което го бе подложила преди това, не бе успяло да го извади от релси. Нищо чудно вече да си бе набелязала някого, с когото да го смени, но не вярваше да е стигнала чак дотам. Хейли знаеше само, че е започнал да се съмнява в нея, и искаше да запази поста си. Ако трябваше да пожертва него, за да оцелее, щеше да го направи.

В отговор каза само, „Постъпих така, както смятах за най-добре“, и видя с известно задоволство как лицето на възрастната жена бе помрачено от разочарование.

Соулби, вечният дипломат, избра този момент, за да се намеси.

— Като си разменяме обвинения, няма да стигнем далеч — каза той. — Началник Морланд, въпросът е следният: детективът ще се откаже ли?

— Не, но...

Морланд се замисли сериозно как да формулира следващите си думи.

— Продължавай — подкани го Соулби.

— Той няма никакви доказателства, нищо, за което да се хване. Има само своите подозрения, а те не са достатъчни.

— Тогава защо се е върнал в града втори път?

— Защото ни предизвиква. При отсъствието на улики иска ние да предприемем нещо. Иска да тръгнем срещу него. Започнем ли да действаме, ще потвърдим подозренията му и тогава той ще отвърне със сила. Ще бъде не само стръвта, но и кукичката.

— Ако е жив — рече Ноуел, изпълнен пред прага на смъртта със злоба и очевидно решен да я изразходва докрай, преди да умре.

— Той има приятели, които няма да оставят ненаказано каквото и да било посегателство срещу него — отвърна Морланд.

— Те също може да умрат.

— Мисля, че не разбираш...

— Недей! — изграчи Ноуел и вдигна съсухрен пръст като стар гарван, опитващ се да сграбчи мрака. — Разбирам те по-добре, отколкото мислиш. Страх те е. Ти си страхливец. Ти...

Останалите му обвинения потънаха в пристъп на задух и кашлица. Оставиха на Люк Джоблин да върне маската на лицето му и да не я сваля повече. Безполезни или не, изказванията на стареца засега бяха приключили. „Защо просто не пукнеш — прокле го мислено Морланд. — Пукни и освободи място за някого, на когото е останал поне грам разум.“ Прочел мислите му, Ноуел го гледаше гневно над маската.

— Та какво казваше? — върна го към темата Соулби и Морланд откъсна поглед от Ноуел.

— Детективът е убивал — каза той. — Има жертви, които са известни, и ви гарантирам, че има и поне още толкова, които не са. Човек, който е действал по този начин и не е зад решетките, нито пък е лишен от поминъка и оръжията си, е покровителстван. Да, някои от хората на страната на закона биха се радвали да го видят изваден от уравнението, но случи ли му се нещо, дори те ще са принудени да се намесят.

Сред членовете на градския съвет се възцари тишина, нарушавана единствено от мъчителното дишане на Кинли Ноуел.

— Защо не се обърнем към Крепителите и не поискаме съвет от тях? — предложи Люк Джоблин. — Може пък да ни помогнат.

— Когато решим да действаме, ние не искаме разрешение от никого — отсече Хейли Кониър. — Техните и нашите интереси не са еднакви дори в този случай. Ако сами не желаят да предприемат нещо срещу него, няма да го сторят заради нас.

— Освен това стои въпросът за друго момиче — обади се Колдър Айтън. Това бяха първите му думи, откакто бе започнало заседанието. Морланд почти беше забравил, че присъства и той.

— Какво имаш предвид, Колдър? — попита Кониър. Тя също изглеждаше изненадана да чуе гласа му.

— Имам предвид, че получихме предупреждение, или четири предупреждения, зависи от какъв ъгъл разглеждаш сегашната ни дилема — отвърна Колдър. — Хората се тревожат. Каквато и заплаха да представлява този детектив, трябва да бъде намерено и доставено

друго момиче — и то бързо. Можем ли да поемем риска този човек да души наоколо в такъв деликатен момент от историята на града?

— Какви са новините за Диксънови? — попита Соулби. — Има ли някакъв напредък?

— Брайън ги наблюдава — отговори вместо Морланд Люк Джоблин. — Той смята, че са на път да намерят момиче.

Но Морланд имаше собствено виждане за ситуацията.

— Брайън ми каза, че е ходил с Хари да търсят заедно, но — моля те, не ме разбирай погрешно, Люк — синът ти не е от най-умните. Моето мнение е, че на Диксънови не може да се има доверие. Мисля, че те заблуждават Брайън. Трябваше да поверим работата по намирането на ново момиче на някой друг.

— Но, Морланд, нали заради твоите подозрения решихме да ги изпитаме, като им възложим тази задача? — каза Кониър.

— Може би е имало по-добър начин да се уверим в тяхната лоялност — отвърна той.

— Стореното — сторено. Малко е късно да се разкайваш.

Томас Соулби се намеси отново:

— Но ако те заблуждават Брайън — а следователно и всички нас, — какво целят с това?

— Мисля, че се готвят да бягат — каза Морланд.

Мнението му бе посрещнато зле. Случвало се бе различни хора да напускат Проспъръс. В края на краищата градът им не бе крепост, нито затвор, и извън него съществуваше друг, по-широк свят. Но онези, които напускаха, нямаха колебания в лоялността си към него, пък и мнозина от тях след време се връщаха. Бягството бе нещо друго, защото носеше в себе си риска от разкриване.

— В рода на Ерин има такъв прецедент — каза Айтън.

— Ние не съдим децата за греховете на възрастните. И майка й плати повече от достатъчно за греховете на баща й — каза Кониър. След това отново насочи вниманието си към Морланд.

— Предприе ли някакви мерки?

— Да.

— Можеш ли да бъдеш малко по-точен?

— Мога, но предпочитам да не съм. В края на краищата е възможно и да греша. Надявам се да е така.

— А детектива — подхвана отново Айтън, — какво ще правим с детектива?

— Ще гласуваме — каза Кониър. — Пасторе, имаш ли да добавиш нещо, преди да започнем?

— Нищо, освен че според мен детективът е опасен — отвърна той.

„Удобно неясен отговор, помисли си Морланд. Каквото и решение да се вземе, каквито и да бъдат последствията от него, няма да имаш вина.“

— А ти, началник?

— Знаеш какво мисля аз. Ако го нападнете и успеете да го убиете, ще докарате още неприятности на този град. Ако го нападнете и не успеете да го убиете, последствията може да са още по-лоши. Не бива да предприемаме нищо срещу него. След време той ще се умори или друг случай ще отвлече вниманието му.

Но се питаше дали не се самозаблуждава. Да, детективът може би щеше да ги остави на мира за известно време, но нямаше да забрави. Това не бе в нрава му. Той щеше да се върне, щеше да се връща отново и отново. Най-доброто, на което можеха да се надяват, бе посещенията му да останат безрезултатни и впоследствие някой друг да им направи услугата да го убие.

Около него градските съветници размишляваха над онова, което бе казал. Не можеше да прецени дали думите му са имали някакво въздействие.

— Благодаря и на двама ви за участието ви в дискусиата — каза Кониър. — Бихте ли почакали навън, докато вземем решение?

Двамата мъже станаха и излязоха. Уорънър се загърна плътно в палтото си, пъхна ръце в джобовете и седна на верандата. Странно, но Морланд имаше чувството, че нещичко от собствените му предупреждения бе проникнало през черупката от сляпа вяра и измамна самоувереност на Уорънър. Виждаше го в изражението на пастора. Той живееше, за да пази своята черква. За него трайната сигурност и благосъстоянието бяха само съпътстващ продукт на мисията му. Едно бе да дадеш съгласието си за убийството на бездомник, който няма да липсва на никого и за когото никой не ще скърби; съвсем друго беше да се забъркаш в покушение срещу опасен

човек, което може да има лоши последствия, независимо дали ще успеят да го убият, или не.

— Стръв — рече Уорънър.

— Моля?

— Ти каза, че детективът е готов да употреби себе си като стръв. Защо човек ще се излага на такава опасност, особено пък заради някого, когото дори не познава?

— От чувство за справедливост може би. Светът извън границите на нашия град не е чак толкова покварен, колкото ни се иска да вярваме. В края на краищата погледни колко покварени сме станали ние самите.

— Ние правим каквото е нужно.

— Няма да продължи още дълго.

— Защо казваш това?

— В днешния свят няма да можем да живеем повече, както сме свикнали. Накрая ще ни хванат.

— Значи, мислиш, че трябва да спрем?

— Можем сами да спрем, а може и да ни спрат. Първото вероятно ще е по-малко болезнено.

— А старият бог?

— Какво е богът без вярващи? Само мит, който чака да бъде забравен.

Уорънър зяпна. За него това бе богохулство.

— Но какво ще стане с града?

— Градът ще оцелее. Просто ще стане град като всички останали.

Злъч се надигна и заседна в гърлото му. Горчивината изкара сълзи в очите му. Възможно ли беше изобщо Проспъръс да стане някога нормален град? Кръвта се беше просмукала твърде дълбоко в него. Целият беше омазан в червено и в грях.

— Не — каза Уорънър, — никога няма да стане като другите.

Морланд бе сигурен, че пасторът не беше разбрал за какво става дума.

— Не отговори на моя въпрос — продължи Уорънър. — Някаква неясна идея за справедливост не е достатъчна, за да се обяснят действията на този човек.

— Справедливостта никога не е неясна — отвърна Морланд. — Просто изглежда такава през призмата на закона. А колкото до този човек...

Морланд бе мислил много за детектива. След като го беше проучил, имаше чувството, че в известен смисъл почти го разбира. Когато заговори отново, думите му бяха адресирани колкото към Уорънър, толкова и към самия него.

— Не мисля, че той се бои да умре. Той не търси смъртта и ще се бори с нея до последния миг, ала не се страхува от нея. Мисля, че страда. Наранен е дълбоко от преживяната загуба и тази рана няма да заздравее. Когато дойде за него, смъртта ще сложи край на мъките му. А дотогава нищо, което някой би могъл да му причини, няма да е лошо от онова, което вече е преживял. Това го прави страшен враг, защото може да понесе повече от своите неприятели. А нещата, които е правил, рисковете, които е поемал заради други хора, са му спечелили съюзници, някои от които може би са дори по-опасни от него, защото нямат неговите нравствени скрупули. Ако има някаква слабост, тя е, че е морален човек. Стига да е възможно, той ще направи онова, което е правилно, онова, което е справедливо, и ако извърши нещо лошо, ще поеме вината си.

— Ти го уважаваш.

— Трябва да си глупак, за да не го уважаваш.

— Но говориш така, сякаш почти го харесваш.

— Да — отвърна Морланд. — Може би дори повече, отколкото себе си.

Той слезе в градината на Хейли Кониър и запали цигара. Тя не би одобрила това, но му бе все едно. Дали му бяха да разбере къде му е мястото, колко маловажна е ролята му в делата на града и колко илюзорна е властта му. След като всичко това свърши, той щеше да е принуден да подаде оставка. Ако имаше късмет, съветът щеше да я приеме и да му разреши да вземе семейството си и да си тръгне. Иначе щеше да е принуден да остане в града като жалка фигура, която не става за друго, освен да съставя актове за неправилно паркиране и превишена скорост.

Макар че можеше да е и по-зле.

Морланд усещаше, че приближава край на всичко, усещал го бе през цялото време, откакто момичето бе застреляно. Пристигането на

детектива само бе подредило логично всичко онова, което и без това знаеше. Проспърс нямаше да се възроди дори с идването на пролетта. И може би така бе най-добре.

Морланд дръпна продължително от цигарата и се замисли за вълците.

Вълкът надуши месото. Вятърът носеше миризмата му. Когато тя стигна до него, той си почиваше, скрит под паднало дърво, спеше трескаво и на пресекулки заради болката. Само бе гризнал от мъртвия елен, който му бе позволено да отнесе. Вкусът на месото не беше добър, развален бе от начина, по който е умряло животното.

Вълкът се надигна полека. Винаги се чувстваше скован, когато се изправяше, дори когато бе лежал кратко време, но обещанието за прясно месо беше достатъчен стимул.

Съпровождан от пълната луна на небето и миризмата на кръв във въздуха, той закуцука на юг.

Томас Соулби бе този, който повика Морланд и Уорънър да се върнат в къщата. По това време Морланд вече беше изпушил една цигара и бе запалил втора. Пердетата на прозореца в дневната помръднаха и той зърна лице, което надничаше навън към него. Може би беше Хейли Кониър, но не бе сигурен. Стъпка недопушената втора цигара в чакъла и му мина през ума да я остави там, та дъртата кучка да я намери на сутринта, но се отказа. От дребнавостта нямаше полза, при все че носеше кратко удовлетворение.

Соулби го подуши, когато влезе вътре.

— Тя ще усети миризмата на цигарите — каза той. — Едно е да изпушиш тайничко някоя, друго е да внесеш доказателството в дома ѝ.

Морланд не го погледна. Не искаше Соулби да види отчаянието му, мрачното му усещане, че е важно, по-важно от всичко, да оставят детектива на мира. Колкото по-дълго бе крачил и пушил, толкова повече се бе ужасявал от онова, което имаше да става.

— Ще ѝ замириша още по-лошо, когато всичко това приключи — каза той. — Целият град ще замирише на кръв.

Соулби дори не се опита да отрече.

Морланд разбра какво са решили още щом влезе в трапезарията. Предполагаше, че е знаел дори и преди да ги остави на разискванията им, но отмъстителното тържествуващо изражение върху онази част от лицето на Кинли Ноуел, която не бе скрита от маската, не оставяше и най-малко съмнение.

Сега, когато победата ѝ беше осигурена, Хейли Кониър благоволи да смекчи отношението си към своя полицейски началник — защото, разбира се, тя мислеше за него и за всичко останало именно по този начин: „нейният“ полицейски началник, „нейният“ градски съвет, „нейният“ град. Почака го да седне на мястото си и се усмихна с маниера на работодател, който се готви да съобщи лошата новина на провалил се кандидат за работа.

— Решихме да се заемем с детектива — каза тя.

— Ще има последствия — напомни Морланд.

— Взехме предвид тази възможност. За виновен ще бъде посочен... друг.

Морланд забеляза, че пред Кониър имаше празен лист. Докато я гледаше с недоумение, тя извади от джоба на жилетката си химикалка, начерта на листа някакъв символ и безмълвно му го подаде.

Морланд не докосна листа. Не беше и нужно, защото виждаше достатъчно ясно онова, което бе нарисувала тя, а и не желаше да го докосва. Кониър бе нарисувала тризъбец. Символът на Вярващите. Една и бездруго трудна и опасна ситуация беше на път да стане катастрофална.

— Ще разберат, че сме ние — каза Морланд.

— Прав е — подкрепи го Соулби. Той изглеждаше наистина изплашен. Очевидно този елемент от плана на Кониър не беше обсъждан. — Това излиза от рамките на здравия разум.

— Няма да разберат, ако внимаваме — каза Кониър. — А ние винаги внимаваме.

Беше лъжа, но Морланд не ѝ го натякна. Ако наистина бяха внимавали, детективът никога нямаше да дойде в техния град.

Ноуел свали маската.

— И какво, ако се разбере, че сме били ние? — изхриптя той. — Вярващите без друго не бяха много, а детективът се погрижи за онези, които бяха останали.

— Не знаем това със сигурност — каза Морланд. — Може да има и други. Те се крият. Това е в природата им. Освен това остава въпросът за Крепителите. Те винаги са поддържали връзка с Вярващите. Дори е възможно между тях също да има Вярващи. Можели са да предприемат нещо срещу детектива, но са предпочели да не го правят. Решението да го премахнем вместо тях може да не бъде прието добре.

— Вината няма да падне върху нас — държеше на своето Кониър.

— Не можеш да бъдеш сигурна — възрази Морланд.

Почувства надигация се пристъп на мигрената. Разтърка слепоочията си, сякаш това можеше някак да предотврати болката и повдигането. Беше уморен. Трябваше просто да си затваря устата, защото тази дискусия бе безполезна. Битката беше загубена, а скоро щеше да бъде загубена и войната.

— Прав си: не мога да бъда сигурна — рече Кониър.

Морланд я погледна учудено.

— Но те могат — завърши тя.

Морланд усети раздвижване зад гърба си и две сенки паднаха върху масата.

Значи всичко е било фарс: заседанието, споровете, последното обсъждане при закрити врата. Решението е било взето много преди това. Иначе тези двамата нямаше да са тук. Те не пътуваха, ако не предстоеше убийство.

— Не е нужно повече да се тревожиш за детектива, началник Морланд — каза Кониър. — Нашите приятели ще се погрижат за него вместо нас. Засега обаче Диксънови остават твоя отговорност. Искам да бъдат наблюдавани. Ако опитат да избягат, искам да бъдат спрени. И ако успеят да излязат извън рамките на града, искам да бъдат убити.

Започнаха да се разотиват. Всички мълчаха. Морланд излезе навън да изпуши още една цигара и гледа след тях, докато се отдалечаваха. Не го интересуваше какво мисли Хейли за неговата зависимост от никотина. Сега това бе последната му грижа. Бездруго вече нямаше съмнение, че дните му като началник на полицията са преброени. Там, вътре, тя го беше кастрирала така ефикасно, сякаш беше използвала същия онзи нож, с който бе заплашила Брайън Джоблин. И беше някак естествено, че накрая, след като повечето от другите си тръгнаха, Соулби сам, а Айтън — поемайки грижата за линеещата злоба на Кинли Ноуел, остана само Люк Джоблин.

Морланд предложи на Джоблин цигара и той прие.

— Знаех си, че всъщност не си ги отказал.

През последните два месеца Джоблин не спираше да тръби, че е отказал цигарите, макар хвалбите му да бяха най-гръмогласни, когато жена му беше наблизо.

— Барбара мисли, че съм — каза Джоблин. — Не знам кое ми струваше повече, цигарите или ментоловия дропс за оправяне на дъха.

Двамата следиха с очи задните светлини на последната кола, докато не се загубиха по пътя за града.

— Тежи ли ти нещо, Люк? — попита Морланд.

— Тревожа се.

— За Брайън ли?

— Господи, не. Ти си прав: синът ми не е умен, но може да се грижи за себе си. Ако имаш нужда от помощ за Диксънови, можеш да разчиташ на него. Той е надежден младеж.

Брайън Джоблин не беше надежден в нито едно отношение. Той беше на границата на психопатията и разполагаше с богат асортимент от пороци и сексуални отклонения, но Морланд пазеше това мнение за себе си. Нямаше много приятели в градския съвет и не му трябваше да обръща Люк Джоблин срещу себе си.

Джоблин пое дълбоко дима от цигарата.

— Не, заради Крепителите е. Не разбирам защо не се обърнахме към тях. Не е хубаво да ги разгневяваме. Те могат да ни смажат. Трябваше да говорим с тях, преди да действаме, но Хейли отхвърли тази идея още щом беше дадена. Защо?

— Защото се молим на различни богове — каза Хейли Кониър зад гърба му.

Морланд дори не я бе чул да приближава. В един момент бяха сами, а в следващия тя изникна зад тях.

— Съжалявам — каза Джоблин, макар да не бе ясно дали се извинява, задето критикува дискусията, или за това, че са го хванали да пуши в двора на Кониър, или пък и за двете. Огледа се за нещо, на което да угаси цигарата. Не искаше да я хвърля. Накрая вдигна левия си крак и угаси фаса върху гьонената подметка. На нея остана следа от обгорено. Щеше да се наложи да крие обувките, докато намери време да купи нови. Жена му имаше да се чуди как така избавил се от порока пушач ще гаси цигари върху обувки за триста долара. Морланд взе фаса от него и го прибра във вече изпразнената кутия.

— Не се извинявай — каза Кониър. — Това е в корените на всичко, което правим тук, на всичко, което се опитваме да опазим. Ние не сме като Крепителите и техният бог не е като нашия. Техният бог е зъл, гневен.

— А нашият? — попита Морланд.

Видя Уорънър, който ги наблюдаваше, застанал на стълбите към верандата. В коридора зад него чакаха два силуета.

Хейли Кониър сложи нежно ръка на рамото му. Беше странно интимен жест, колкото утешителен и успокояващ, толкова и, той почувства това, жест на неохотно сбогуване.

— Нашият просто е гладен — отвърна тя.

Вълкът намери месото: кърваво парче бут. Започна да обикаля около него, все още предпазливо въпреки глада си, но накрая не устоя. Направи две крачки напред и капанът щракна около лапата му.

Основан през 1794 година и разположен на брега на залива Каско, където река Андръскогин се влива в океана, колежът „Боудън“ по традиция се нареждаше между най-добрите колежи в Америка. Списъкът на възпитаниците му включваше Хенри Уодзуърт Лонгфелоу, Натаниъл Хоторн, пътешественика Робърт Пиъри и сексолога Алфред Кинси. За съжаление, пасторът на Проспъръс Уорънър като че ли не присъстваше в него. Обаждането ми рано сутринта в Бюрото за връзки между завършилите колежа не извади на бял свят нищо, което да показва, че Майкъл Уорънър е фигурирал между бившите му студенти. Запитването ми в Бангорската семинария също беше безрезултатно.

Докато смучех молива и се мъчех да се сетя защо Уорънър си е направил труда да лъже за нещо, което може да се провери толкова лесно, получих допълнително обаждане от службата по охраната в „Боудън“. Някакъв техен доцент искал да се срещне с мен. Всъщност той бил свободен този следобед и ако съм имал време, можело да прескоча до колежа.

— Той наистина ли каза това? — попитах.

— Какво да е казал? — не разбра секретарят.

— Да прескоча?

— Той така си говори. От Англия е.

— Ах.

— Да. Ах.

— Моля, предайте му, че ще ми е приятно да прескоча.

Някъде в Боудънския факултет по религия името Уорънър бе включило малък алармен звънец.

Доцент Иън Уилямсън изглеждаше точно така, както винаги съм си представял академиците и както те рядко изглеждат: леко разчорлен (не толкова, че да буди безпокойство за психическото си здраве), със слабост към жилетките и разновидностите на туида, при все че при

него потенциалната старомодност на облеклото се компенсираше от избора на гуменки „Кънвърс“. Беше младолик, брадат и весело разсеян, сякаш всеки момент можеше да зърне някой интересен облак, да хукне подире му и да го хване с ласо.

Както се оказа, Уилямсън беше десет години по-голям от мен, но очевидно академичният живот му понасяше. Преподаваше в „Боудън“ вече над двайсет години, макар че все още говореше като гост за уикенда в Даунтън Аби^[1]. Честно казано, ако доцент Уилямсън не можеше да свали в Мейн жена с акцента си, тогава нищо друго не би му помогнало. Неговите специалности бяха религиозната толерантност и мистичните традиции, а кабинетът му в красивата стара сграда на факултета бе пълен с книги и най-различни антикварни религиозни джунджурии, така че представляваше нещо средно между библиотека и пазарска сергия.

Той ми предложи кафе от своята машина „Неспreso“, качи краката си върху куп книги и ме попита защо се интересувам от Майкъл Уорънър.

— Бих могъл да ви задам същия въпрос — отвърнах аз, — тъй като той, както излиза, не е учил във вашия колеж.

— Аха, фехтовка — рече Уилямсън. — Добре. Разбирам. Чудесно.

— Моля?

— Фехтовка. — Той направи париращ жест с въображаема рапира, придружавайки го със свистящ звук, за да е сигурен, че ще го разбере. Но аз не го разбрах.

— Извинете, на дуел ли ме предизвиквате?

— Какво? Не. Имам предвид словесна фехтовка — доброто старо нападение и парирание. Филип Марлоу и прочие. Аз казвам, вие казвате. Нали разбирате, нещо от този род.

Той ме гледаше оживено, аз него — не чак дотам.

— Е, може би не — каза Уилямсън и ентусиазмът му се поизпари. Почувствах се така, сякаш бях ритнал кученце.

— Нека кажем, че се интересувам от Проспърс — подех аз. — И от пастор Уорънър. Той прави впечатление на особен човек в един странен град.

Уилямсън посрѣбваше своето „неспreso“. На иначе празното бюро зад него забелязах три книги с обърнати към мен гърбове. И

трите свързани със „зелените лица“. Тяхното набиващо се на очи присъствие едва ли беше случайно.

— Майкъл Уорънър постъпи в „Боудън“ като студент по хуманитарни науки, когато беше на двацет и няколко години — каза Уилямсън. — От самото начало си пролича, че интересите му са насочени главно към изучаване на религиите. Програмата е натоварена и обикновено привлича само студенти с истинско влечение към предмета. Пълният курс на обучение се състои от девет цикъла лекции, краткият от пет, с два задължителни: „Въведение в науката за религиите“, или Рел. 101, и „Теория на религиите“. Останалите обхващат свободно избираеми комбинации от дисциплините „Азиатски религии“, „Ислям и следбиблейски юдаизъм“, „Християнство и секс“, „Библия и сравнителни изследвания“. Това достатъчно ясно ли беше?

— Абсолютно.

Уилямсън се намести по-удобно на стола.

— Уорънър не беше от най-способните студенти. Всъщност известно време приемането му бе на кантар, но той имаше подкрепата на влиятелни хора.

— От Проспъръс?

— И не само оттам. Ясно беше, че се полагат усилия приемането му да се уреди. От друга страна, знаехме, че в курсовете за отдадени на религията студенти има място и...

— Да?

— Между преподавателите от факултета съществуваше известно любопитство по отношение на Проспъръс, включително и от моя страна. Както без съмнение знаете, това е град, основан от тайна религиозна секта, историята и същността на чиято вяра и до днес остават неясни. Струваше ни се, че като приемем Уорънър, може би ще получим възможност да научим нещо повече за града и неговата история.

— А какво се получи?

— Научихме онова, което би могло да се нарече „версията за обща консумация“. Уорънър ни даде известно количество информация и ни бе разрешено да изучим черквата и местата около нея, но на практика информацията ни за Проспъръс и „Семейството на любовта“ не се обогати почти с нищо, което да не ни е било вече известно. Освен

това академичната непригодност на Уорънър бе разкрита на много ранен етап. Той вземаше изпитите с големи усилия и трудно получаваше оценка по-висока от „слаб“. След време бяхме принудени да го освободим.

— По-късно пастор Уорънър, както започна да се титулува впоследствие, бе приет отново в този колеж като „специален студент“. Специалните студенти са хора от местното население, които по някаква причина желаят да продължат образованието си като задочници. Когато работата им се оценява в академичните характеристики, се вземат под внимание и техните неакадемични постижения. Те плащат такси за курсовете и не им се отпускат никакви финансови помощи. Пишат им се оценки, от които получават официални преписи, но тъй като не са кандидати за научни степени, не им се дават дипломи. В период на повече от пет години пастор Уорънър посещаваше пет такива курса, някои от които с по-голям успех и ентусиазъм от другите. Проявяваше изненадващ интерес към някои въпроси от „Християнство и секс“ и по-умерен към азиатските религии, исляма и юдаизма. Общо взето, остави у мен впечатлението, че се стреми към престижа, който дава образованието в колеж. Искаше да парадира, че е учил в колеж, нищо повече. Струва ми се, вие също сте казали на секретаря, че се е хвалил с магистратура в Бангор?

Опитах се да си спомня точните думи на Уорънър.

— Мисля, че каза, че е завършил религия в „Боудън“ и като магистър е специализирал богословие в Бангорската семинария.

— Предполагам, че стига човек да е достатъчно широко скроен, тези твърдения дават известна свобода на интерпретацията, най-вече второто. Ако поразпитате, положително ще откриете, че Уорънър по някое време е кандидатствал в Бангорската семинария и е бил отхвърлен или пък е правил опити да посещава неофициално семинарите. Това би било напълно логично при неговия стремеж към утвърждаване и признание.

— Да е оставил у вас още някакво впечатление?

— Той беше фанатик.

— Това не върви ли с неговата сфера на дейност?

— Понякога. Уорънър обаче рядко успяваше да навърже повече от две изречения, без да спомене „своя бог“.

— И какъв е богът, на когото се моли? Аз се запознах с Уорънър и видях черквата му, но въпреки това не съм много наясно какъв пастор е той.

— Привидно Уорънър е нещо като строг протестант. У него има малко баптизъм, капка методизъм, но също така и значителна доза пантеизъм. Нищо от това обаче не е особено дълбоко. Неговата религия, по липса на по-добро обяснение, е неговата черква, тухлите и хоросанът в нея. Той боготвори една сграда, или онова, което тази сграда представлява за него. Казвате, че сте я видели?

— Предложена ми бе тържествена обиколка.

— И какво мислите?

— Малко бедна е на разпятия за моя вкус.

— Католик ли сте?

— Не особено ревностен.

— Аз съм израснал в Англиканската църква — трябва да добавя, тази за простолудието, — но дори на мен черквата на Уорънър ми се видя твърде сурова.

— Особено барелефите.

— Да, те са интересни, нали? Необичайни са тук, в Съединените щати. И може би не толкова необичайни сред старите черкви в Англия и определени части на Европа, макар че тези са особено характерни. Това е черква на „Семейството“, в това едва ли може да има съмнение, но все пак от особен тип. Тя не е наследство от онези пропити с дух на мир и доброта хора, които са се присъединили към квакерите или унитаристите. Нещо по-жестоко е.

— А Уорънър? Той още ли принадлежи на „Семейството“?

Уилямсън допи кафето си. Като че ли се поколеба дали да не си направи още едно, но се отказа. Остави чашата.

— Да, господин Паркър — каза той, — убеден съм, че не само Уорънър е такъв, а и целият Проспърс си е останал общност от последователи на „Семейството“. Не бих могъл да кажа с каква цел.

— А техният бог?

— Погледнете отново тези барелефи в черквата им, ако ви се представи такава възможност. Подозирам, че в някакъв момент от историята Уорънър и онези, които споделят неговите религиозни убеждения, са престанали да забелязват връзката между Бога — християнския бог — и могъществото на природата. Единственото,

което им е останало, са тези барелефи. За хората от Проспъръс това са лицата на техния бог.

Станах да си вървя. И тогава Уилямсън ми връчи книгите от бюрото си.

— Реших, че това може да ви е интересно — каза той. — Просто прескочете до пощата и ми ги пратете, когато свършите с тях.

Ето пак „прескочете“. Той ме хвана, че се усмихвам.

— Нещо смешно ли казах?

— Просто се чудех колко ли момичета сте свалили в Съединените щати с този ваш английски акцент.

Уилямсън се засмя.

— Той май наистина ме е правил доста популярен. Дори подозирам, че съпругата ми, която беше твърде висока топка за мен, ме е взела тъкмо заради него.

— Признак на остатъчно колониално преклонение пред потисника.

— Казано с езика на магистър по история.

— Не, не аз, а Уорънър каза нещо подобно, когато се запознахме. Направи аналогия между работата на детектива и историческото изследване.

— А няма не са всички разследвания исторически? Престъплението е извършено в миналото, а разследването се прави в настоящето. Като един вид разкопки.

— Не усещате ли да се задава нова студия?

— Знаете ли, може и да напиша нещо все пак.

Разлистих първата книга. Тя беше пълна със снимки и рисунки.

— О, има и картинки — казах.

— Ако оцветите някоя от тях, може да се наложи да проведем дълъг разговор.

— Един последен въпрос?

— Казвайте.

— Защо толкова много от тези лица са заплашителни или враждебни?

— От страх — отвърна Уилямсън. — Страх от силата на природата, страх от старите божества. А може и ранната църква да е намирала в тях точен израз на една метафорична концепция: *radix malorum*, „Коренът на всяко зло“. Адът, ако сме приели да вярваме в

него, е под краката, а не над главите ни. Трябва да се дълбае много надълбоко, за да бъде намерен, но за християните, които са имали отколешна връзка със земята, не е било трудно да възприемат представата за влиянието на злото, внушавана посредством преплетени корени и пълзящ бръшлян, или пък лица, оформени от нещо заровено дълбоко в земята, които опитват да си изградят физически образ от всевъзможни подръчни материали. Но богът, изобразен по стените на черквата в Проспъръс, няма нищо общо с християнството. Много по-стар е и е далече от идеята за добро и зло. Той просто съществува.

— Звучите така, сякаш едва ли не и вие самият го вярвате.

— Може би понякога ми е по-лесно да разбера как човек може да си измисли и да повярва в бог от дърво и листа, бог, който се е формирал, както се е формирала природата около него, отколкото в брадат старец, който живее на облак в небето.

— Това брой ли се за криза на вярата?

Той отново се засмя.

— Не, само за естествено последствие от изследването на всяка страна от религиозната вяра и от опитите да преподаваш колко е важно да бъдеш толерантен в свят, в който толерантността се свързва със слабост и ерес.

— Нека позная: вие и Майкъл Уорънър не сте постигнали пълно единомислие по въпроса.

— Не. Той не проявяваше враждебност към другите форми на религия, само незаинтересованост.

— Когато го видях отново, да му предам ли поздравите от вас?

— Бих предпочел да не го правите — отвърна Уилямсън.

— Страхувате ли се?

— Много. И вие би трябвало да се страхувате. — Той вече не беше разсеян, вече не се усмихваше. — Едно от предизвикателствата, пред които обичам да изправям студентите си през първия им учебен час, е играта на асоциации. Карам ги да запишат всички думи, положителни и отрицателни, които им идват наум, когато мислят за бог. Понякога получавам цели страници, друг път няколко думи, но Уорънър беше единственият, който написа само една. Тази дума бе „глад“. Той и другите като него се прекланят пред гладен бог, господин Паркър, а от бог, който гладува, не може да се очаква нищо добро. Абсолютно нищо добро.

[1] Downton Abbey — имение на английски аристократи, в което се развива действието на едноименен ТВ сериал, копродукция на Великобритания и САЩ. — Б.пр. ↑

Потеглих обратно към Скарбъро, но преди да вляза в града, спрях на „Пайн Роуд“ до големия магазин на „Бул Мус Мюзик“ и рових по рафтовете цял час. Беше отчасти за удоволствие и отчасти, за да се поразсея. Чувствах, че по отношение на Проспъръс съм стигнал до задънена улица, а разговорът с Уилямсън само бе потвърдил собствените ми подозрения, без да предложи нови идеи за посоката на разследването ми.

Не бях по-близо до намирането на Ани Бройър, отколкото в началото, и започвах да се питам дали не греша, като приемам, че всичко, което съм научил през изтеклата седмица, е полезно, та дори и вярно: възрастна семейна двойка, синя кола, бегло споменато предложение за работа в Проспъръс пред жена с умствения капацитет на дете и бездомник, обсебен от барелефите на стара черква. Всяко късче от информацията, която бях събрал, можеше да бъде оспорено и беше напълно възможно през следващите дни и седмици Ани Бройър да се появи в Бостън, в Чикаго или в Сиатъл. Дори направената мимоходом забележка на Морланд, че Ани е бивша наркоманка, можеше да бъде обяснена, ако се е обадил в Портланд или Бангор още след първото ми посещение в града. В очите на някои хора вече бях нарушил най-важното правило при провеждането на едно разследване: не приемай нищо за даденост. Не създавай схеми на поведение там, където няма такива. Не си измисляй история, към която после да нагаждаш доказателствата. От друга страна, всички разследвания изискваха да си изградиш хипотези, да докажеш извършването на престъпление и да си представиш веригата от събития, които може да са довели до него. Разследването не беше само въпрос на историческо проучване, както бе казал Уорънър. То бе въпрос на вяра, както в собствените способности, така и в това, че правосъдието е възможно в свят, който е подчинил справедливостта на закона.

Но аз нямах престъпление, което да разследвам. Имах само бездомник с депресии, който можеше като нищо сам да се е обесил в пристъп на отчаяние, и изчезнало момиче с биография на бивша

наркоманка и алкохоличка, което се е носило по течението през по-голямата част от живота си. Дали не се бях вторачил в Проспъръс само защото жителите му бяха богати и привилегирани хора, докато Джуд и дъщеря му бяха бедни и страдащи? Дали не бях набелязал Уорънър и Морланд просто защото вършеха онова, което пасторите и полицаите трябва да вършат, тоест закриляха своите хора?

И все пак...

Майкъл Уорънър не бе точно мошеник, но бе нещо потенциално много по-опасно: неудовлетворен човек с куп религиозни или духовни принципи, които подклаждаха неоправдано високото му мнение за себе си и за мястото му в света. От реакцията на Морланд при моето своеволно посещение в черковния двор също ставаше ясно, че Уорънър заема отговорен пост в този град, което означаваше, че зад гърба му стоят влиятелни хора, които споделят вярванията му или поне не се отнасят напълно скептично към тях.

Какво общо имаше всичко това — ако изобщо съществуваше някаква връзка — с изчезването на Ани и смъртта на баща ѝ, не знаех. Просто чувствах, че в Проспъръс става нещо нередно, а аз се бях научил да вярвам на чувствата си. Но пък Ейнджъл и Луис можеха да попитат дали изобщо съм се чувствал някога прав за каквото и да било и дали съм се научил да вярвам и на това свое чувство. Можех да ги контрирам с отговора, че никой не е търсил моята помощ, когато няма проблем, но усетих, че започвам все повече и повече да се дразня от факта, че споря с Ейнджъл и Луис дори когато ги няма.

Пристигнах в Портланд, където хванах филм по Никелодеон^[1], и после хапнах един бургер в „Литъл Тап Хаус“ на „Хай Стрийт“. В тази сграда се бе помещавал ресторант „Катадън“, преди да се премести на „Форест Авеню“. След това в нея за кратко бе имало тапас бар, а сега „Литъл Тап Хаус“ бе разработил там собствена ниша като квартален бар с добра храна. Изпих една сода и се опитах да почета малко от книгите, които ми бе поверил Уилямсън. Те проследяваха развитието на „зелените лица“ от първи век след Христа до възприемането им от ранната християнска църква и разпространяването им в цяла Западна Европа. Някои от илюстрациите бяха по-въздействащи от останалите. Моят вътрешен компютър като че ли отдели специално внимание на един капител от катедралата в Отан^[2], на който бе изобразен човек, изчезващ в челюстите на „зелено лице“. Много от барелефите, като

например маската от тринайсети век в Бамбергската катедрала, притежаваха своеобразна красота, което ги правеше дори още по-зловещи.

Намерих източника на цитираната от Уилямсън латинска фраза: Никодимовото апокрифно евангелие, в което Сатаната е описан като *radix omnium malorum*, корен на всяко зло, редом със снимка на трицефалоса, триглавия демон от фасадата на „Сан Пиетро“ в Тоскана, Италия. Виещи се филизи напиреха от устата на всяка глава, издънки от първоначалния корен, описани като „кръвопийци“ в контекста на друга глава от петнайсети век в абатството Мелроуз, Шотландия. И тук отношението между човешкия и растителния елемент в маските се определяше като предимно враждебно или паразитно, въпреки сякаш общоприетото мнение, че представляват един вид симбиоза, дългосрочно взаимодействие и взаимноизгодна връзка между два вида. Човекът използваше плодовете на природата и обновлението, предизвиквано от смяната на сезоните, а в замяна...

Е, тази последна част не беше толкова ясна, въпреки че катедралата в Отан с нейните изображения на изяждане откриваше една възможна сфера за предположения.

Затворих книгата, платих си бирата и излязох от бара. Времето се беше постоплило — не много, но синоптиците обещаваха, че най-тежката част от зимата е вече отминала за тази година — според мен малко прибързано. Небето бе ясно и докато паркирах пред моята къща, откъм солените тресавища лъхаше мирис на свежо и чисто. Заобиколих към задната врата, за да вляза през кухнята. Станало ми бе навик, откакто Рейчъл и Сам се изнесоха. Влизането отпред и видът на празния коридор бяха някак си по-потискащи от минаването през кухнята, където и без това прекарвах по-голямата част от времето си. Отворих вратата и посегнах да набера кода на алармата, когато мъртвата ми дъщеря заговори зад гърба ми. Каза само една дума: „тате“ и тя съдържаше в себе си изгледите за живот и надеждата за смърт, за край и начало, за любов и раздяла, спокойствие и гняв — всичко това обвито в две прошепнати срички.

Вече се хвърлях на пода, когато ме улучи първият изстрел от ловна пушка и сачмите откъснаха кожата от гърба ми, косата от черепа ми, плътта от костите ми. Горях. Намерих сили да ритна вратата и я затворих, но вторият изстрел изби ключалката и по-голямата част от

стъклото и ме засипа с трески и отломки. Кръвта ми покриваше пода и когато опитах да се изправа, краката ми се хлъзгаха. Дотътрих се някак до коридора и в този момент зад мен проехтяха пистолетни изстрели. Почувствах силата на ударите им в гърба, в рамото и хълбока си. Снизих се отново, болката стана непоносима и реших, че трябва да извия тялото си наляво. Изкрещях, когато паднах на пода, но вече почти бях преминал през прага на офиса. Дясната ми ръка напипа ъгъла на стената и се довлякох вътре. Отново затворих вратата с ритник и успях да седна, подпрял гръб на бюрото. Извадих пистолета. Вдигнах го и изстрелях един куршум. Не знаех какво е уцелил. И не ме беше грижа. Достатъчно бе, че пистолетът е в ръката ми.

— Хайде — казах аз и от устните ми захвърчаха кръв и трески.
— Хайде — повторих по-високо, без да зная дали говоря на себе си или на онова, което бе проснато от другата страна на вратата, все едно какво или кой е това. — Хайде — казах за трети път, на приближаващия се мрак, на пръстите, които ми махаха от него, на спокойствието, което идва накрая при всичко мъртво. Над всичко това се носеше пронизителният вой на алармата.

Стрелях отново и в отговор два куршума пробиха вратата. Единият мина встрани.

Другият не.

— Ела...

Вълкът вдигна очи към мъжете, които го заобикаляха. Опитал бе да прегризе попадналата в капана лапа, но не беше успял. Вече бе уморен. Времето беше дошло. Озъби се на мъжете, козината около устата му бе напоена със собствената му кръв. Остра горчива миризма раздразни сетивата му, миризма на шум и смърт.

Излая, последният звук, който щеше да издаде някога. В него имаше и предизвикателство, и примирение. Викаше смъртта да дойде при него.

Пушката гръмна и вълкът вече бе мъртъв.

— Дръжте го! Дръжте го!

Светлина. Мрак.

— Господи, изобщо не мога да го задържа в ръцете си, има толкова много кръв. Добре, на три. Едно, две...

— О, за бога.

— Гърбът му е голо месо. Какво, по дяволите, се е случило тук?

Светлина. Мрак.

Светлина. Мрак. Светлина.

— Чувате ли ме?

Да. Не. Видях парамедика. Видях Шарън Мейси зад него. Опитвах се да говоря, но от устата ми не излизаха думи.

— Господин Паркър, чувате ли ме?

Светлина. Вече по-силна.

— Останете с мен, чувате ли ме? Останете!

Нагоре. Движение. Покрив. Лампи.

Звезди.

Тъмнина.

Бях мъртъв.

[1] Nickelodeon — детски телевизионен канал. — Б.пр. ↑

[2] Град в Централна Франция, обл. Бургундия, един от главните градове на римската провинция Галия. — Б.р. ↑

Къщата, по-голяма от повечето съседни, се намиреше на невзрачен път по средата между Рехобот Бийч и Дюи Бийч на крайбрежието на Делауеър. Повечето постройки наоколо бяха давани под наем ваканционни вили или летни къщи, използвани от жители на Вашингтон, които имаха малко пари за харчене. Смяната на обитателите бе нещо нормално. Вярно, край пътя имаше шепа хора, които живееха тук целогодишно, но те бяха предимно такива, които си гледат работата и оставят другите да гледат своята.

Значителна част от къщите в района бяха собственост на гей двойки, защото Рехобот отдавна се беше превърнал в един от най-толерантните към гейовете курорти на Източния бряг. Това може би бе изненадващо, при положение че Рехобот бе основан през 1873 година от преподобния Робърт У. Тод като лагер за срещи на методисти. Идеята за религиозна колония на преподобния Тод обаче не просъществувала дълго и към 1940 година холивудската гей тълпа вече си устройвала шумни купони в имението на Дюпон край океана. През петдесетте години се появил барът „Пинк Пони“, а после, през шейсетте, отворили врати „Плезънт Ин“ и „Номад Вилидж“, и трите заведения известни с това, че посрещат по-дискретните хомосексуални граждани на окръг Колумбия. През деветдесетте години някои не толкова толерантни жители направиха неуспешен опит да възстановят онова, което доста свободно определяха като „семеини ценности“, като пребиваха от време на време случайни хора само защото са им заприличали на гейове, но с преговори между представители на гей общността, домовладелците и полицията, общо взето, бе сложен край на размириците и Рехобот спокойно влезе в ролята не само на „национална лятна столица“, но и на „национална лятна гей столица“.

Наематели за голямата къща се намираха рядко, дори по стандартите за ваканционни къщи. Освен това грижата за нея не бе поверена на някого от местните брокери, мнозина от които вдигаха доходите си, като даваха летните къщи под наем и ги наглеждаха през зимните месеци. Все пак беше добре поддържана и се носеха слухове,

че или е купена като част от някаква сложна комбинация за укриване на данъци, в който случай не беше препоръчително да се задават много въпроси, особено пък в район, където гъмжи от вашингтонци, за които не се знае дали са, или не са свързани с данъчните служби; или пък е корпоративна инвестиция, тъй като явно беше собственост на кухня компания, която от своя страна е собственост на друга кухня компания, и така нататък, и така нататък, като безкрайна поредица от матрьошки.

И ето че сега, когато зимата се бе вкопчила за последно в страната, когато плажовете бяха безлюдни и пусти, най-сетне някой се бе настанил в къщата. Забелязани бяха да се нанасят и да живеят в нея двама мъже — единият млад, другият стар и на вид малко болнав — макар че те не общуваха с хората в никой от местните барове и ресторанти.

Но в Рехобот Бийч не беше толкова необичайно двама мъже да живеят заедно, на каквато и възраст да са, така че присъствието им не предизвика почти никакви коментари.

Вътре в къщата Колекционера седеше умислен до прозореца. Оттук нямаше изглед към океана, виждаха се само редица дървета, които пазеха къщата и нейните обитатели от любопитството на другите. Мебелите бяха предимно антикварни, някои от тях придобити посредством умни капиталовложения, но повечето чрез завещания и от време на време направо чрез кражба. Колекционера гледеше на подобни придобивки едва ли не като на нещо, което му се полага. В края на краищата предишните собственици вече не можеха да ги използват, тъй като до един бяха мъртви.

Той чу, че адвокатът Елдрич кашля и крачи напред-назад в съседната стая. Елдрич спеше повече след експлозията, която едва не бе отнела живота му и която беше унищожила архива за престъпленията, широко известни и тайни, събиран с упорити издирвания в течение на десетилетия. Дори да не бе така немощен, загубата на архива му щеше сериозно да ограничи дейността на Колекционера. Той не си бе давал сметка колко много разчита на знанията и съучастничеството на Елдрич, за да преследва и плячкосва. Без него беше изпаднал в положението на страничен наблюдател, оставен на подозренията си за греховете на другите, без доказателствата, които му бяха нужни, за да ги прати по дяволите.

Но през последните дни малко от предишната енергия на Елдрич се бе върнала и той беше започнал възстановяването на своя архив. Паметта му бе удивителна, ала сега, воден от омразата и жаждата за отмъщение след неотдавнашните страдания и загуби, той се ровеше още по-настойчиво из скритите в нея запаси от тайни. Изгубил бе почти всичко, което бе важно за него: жена, която му бе и съпруга, и съучастник, както и делото на живота си: каталозите на човешките слабости, които убиват. Сега му оставаше единствено Колекционера и той щеше да е оръжието, с което да отмъсти.

И така, докато преди адвокатът бе обуздавал импулсите на Колекционера, сега той сам ги подклаждаше. Всеки изминал ден сближаваше двамата мъже още повече. Това напомни на Колекционера, че на определено равнище те все още бяха баща и син, макар че онова нещо, което живееше вътре в него, бе много старо и много далечно от всичко човешко, и той, общо взето, беше забравил своята предишна самоличност като син на стария адвокат в съседната стая.

Къщата бе една от най-новите му придобивки на имоти, но и една от най-добре прикритите. Странно, но дължеше нейното съществуване на детектива, на Паркър. Пристигнал бе в Рехобот във връзка с изучаването на миналото му, с опитите да разбере какво представлява той. Рехобот бе част от миналото на Паркър, малка наистина, но тъй като бе изключително прецизен, Колекционера считаше, че си струва да бъде проучена. Къщата, скромна, но красива, привлече вниманието му. Дошло му беше до гуша от оскъдно мебелирани убежища, от стаи с незастлани подове, пълни единствено със спомени за мъртъвци. Трябваше му място, където да си почива, да размишлява, да крои планове, така че я купи с посредничеството на Елдрич. Тя си оставаше едно от малкото жилища, където все още се чувстваше в безопасност, особено след като детективът и приятелите му започнаха да го търсят, за да го накажат за смъртта на един от своите. Докара адвоката в Делауеър веднага щом раните му заздравяха достатъчно, за да може да пътува, а после и той самият се изолира тук. Никога досега не беше разбирал какво означава да бъдеш преследван; ловецът винаги беше той. Но в Нюарк едва се измъкна от клопката им и честите болки от скъсаното сухожилие на крака непрекъснато му

напомняха за това. На тази ситуация трябваше да се сложи край. Време бе да си разчистят сметките.

Имаше и нещо още по-лошо: с падането на нощта пред прозореца му се събираха Безплътните хора. Той ги бе лишил от живот и бе върнал техните души на създателя им. Онова, което бе останало от тях, се навърташе около него не само заради заблудата, че единствено той е причинил страданията им — мъртвите понякога се самозаблуждават, досущ както живите, — а и защото можеше да увеличи броя им. Това бе единствената им утеха: че и други може да страдат, както са страдали те. Но сега усещаха слабостта му, уязвимостта му, а с това идваше и ужасната, извратена надежда: че Колекционера ще бъде изтрит от лицето на Земята и със смъртта му може би ще дойде забравата, за която копнеят.

Нощем се събираха между дърветата, кожата им — сбръчкана и покрита с петна като стар болен плод, и чакаха, изгаряха от желание детективът и неговите помощници да се нахвърлят върху му.

„Можех да ги убия — мислеше си Колекционера. — Можех да разкъсам Паркър на късчета, както и онези, които се наричат Ейнджъл и Луис. Имаше достатъчно улики срещу тях, които да оправдаят това, достатъчно грехове, които да натежат на везните.“

Може би.

А ако грешеше? Какви можеха да бъдат последствията? Той бе убил техен приятел в пристъп на гняв и в резултат сега положението му не бе по-различно от това на белязано животно, което бяга от дупка на дупка, докато кръгът на ловците се сключва около него. Ако убиеше детектива, приятелите му нямаше да се успокоят, докато не вкарат и него в гроба. Ако убиеше приятелите на Паркър, а оставеше него жив, детективът щеше да го преследва до края на света. Ами ако, по някакво чудо, успееше да убие и тримата наведнъж? Тогава щеше да бъде прекрачена граница и онези, които пазеха детектива от сенките, щяха да довършат започнатото от него и да го ликвидират. Какъвто и избор да направи, краят му щеше да е един и същ: преследването щеше да продължи, докато не го заловят и не му бъде въздадено правосъдие.

Имаше нужда от цигара. На адвокатата не му беше приятно, когато пушеше в къщата. Пречело на дишането му. Разбира се, можеше да излезе, но осъзна, че той самият вече се бои да се покаже навън, сякаш дори най-краткият миг невнимание можеше да го погуби. Никога

досега не се бе страхувал толкова. Преживяното се беше оказало неприятно поучително.

Колекционерата стигна до извода, че не може да убие детектива. Дори ако успееше да го стори и по някакъв начин избегне последствията от своите действия, в крайна сметка тези действия щяха да са насочени срещу Всевишния. Детективът бе важен. Той имаше да играе роля в онова, което предстоеше да стане. Той беше човек, в това Колекционерата вече бе сигурен, но в него имаше нещо, което му бе невъзможно да разбере. Някак си, по някакъв начин той бе докоснал Бога или бе докоснат от него. Оцелял бе след толкова много прежеждия. Привличал бе злото и всеки път го бе побеждавал. Имаше същества, които се бояха от Колекционерата, но още повече се бояха от детектива.

Нямаше решение. Нямаше изход.

Затвори очи и усети злорадото тържествуване на Безплътните хора.

Адвокатът Елдрич включи компютъра и се върна към настоящата си задача: възстановяването на архивите. Обикновено вървеше по азбучен ред, но ако неочаквано си спомнеше някое име или подробност, отваряше отделен файл и вкарваше новата информация. Ролята на документите на хартия почти се изчерпваше със стимулирането на паметта: всичко важно се пазеше в мозъка му.

Ушите го боляха. Слухът му бе увреден при експлозията, която уби жената и унищожи архивите му, и сега имаше непрекъснато и пронизително пищене в ушите. Увредени бяха и някои от нервите на крайниците му, което предизвикваше спазми в краката, когато се мъчеше да заспи, а пръстите на ръцете му се сгърчваха и сковаваха, когато пишеше — на ръка или на клавиатурата — твърде дълго. Състоянието му постепенно се подобряваше, но беше принуден да се справя без необходимите физиотерапия и консултации с лекар, защото Колекционерата се опасяваше, че ако се покаже, детективът може да се изсипе на главите им.

„Нека дойде — мислеше си Елдрич в най-тежките моменти, когато лежеше нощем буден и едва ли не чувстваше как мускулите на краката му започват да се късат от мъчителните спазми или пък

пръстите му се сгърчваха толкова силно, че очакваше костите да пробият кожата. — Нека дойде и нека най-сетне сложим край на всичко това.“ Но успяваше някак да си открадне достатъчно сън, за да може да продължи, и всеки ден се опитваше да убеди сам себе си, че забелязва облекчение на страданията: по-големи промеждутъци между появите на спазмите на краката — както дете, което брои секундите между гръмотевиците, за да се успокои, че бурята отминава; малко подобър контрол над пръстите — като пациент с трансплантация, който се учи да си служи с нов крайник; и лек спад в силата на пищенето в ушите — надежда, че лудостта може да бъде държана на разстояние.

Колекционеру му бе инсталирал няколко много сигурни пощенски кутии за имейли, с петстепенна проверка и забрана на всякакъв външен достъп. Контакти по телефона не се допускаха — твърде лесно бе да се проследят, — но Елдрич все пак имаше своите информатори и бе важно да остане във връзка с тях. Отвори първата от пощенските кутии. В нея имаше само едно съобщение. То гласеше: В СЛУЧАЙ ЧЕ НЕ СИ ГЛЕДАЛ ТОВА и беше само от преди час. Съдържаше линк към репортаж от новините.

Елдрич копира линка и го постави в друга програма, преди да го отвори. Той го отведе до вечерното излъчване на „Нюз Сентър“ по Канал 6 на Ен Би Си от Портланд, Мейн. Изгледа го до края в мълчание, а после подвикна на мъжа в съседната стая:

— Ела тук. Трябва да видиш нещо.

След секунди Колекционеру застана до него и попита:

— Какво?

Елдрич пусна репортажа още веднъж.

— Решението на нашите проблеми.

В Бостън Гарисън Прайър вървеше към масата на главния готвач в ресторант „Л’Еспалие“ на „Бойстън Стрийт“, когато дойде обаждането по личния му мобилен телефон, онзи, който се сменяше всяка седмица и с чийто номер разполагаха само шепа хора. Той бе особено изненадан, когато видя кой се обажда. Веднага натисна зеления бутон за включване и каза:

— Да?

Не се очакваха никакви любезности. Главният Крепител не обичаше да говори дълго по незащитени линии.

— Гледа ли новините?

— Не, цял ден съм по срещи и ще се видя с клиенти за късна вечеря.

— Телефонът ти има ли достъп до интернет?

— Разбира се.

— Иди на Канал 6 в Портланд. Обади ми се, когато свършиш.

Прайър не възрази. Закъсняваше за вечерята, но сега това бе без значение. Главният Крепител не се обаждаше току-така.

Прекъсна връзката и спря до стената край входа на метростанция „Копли“. Не му отне много време да намери репортажа от новините, за който бе говорил Главният Крепител. Влезе в уебсайта на „Портланд Прес Хералдс“, да не би случайно там да има още подробности, ала нямаше.

Почака малко да събере мислите си, после позвъни на Главния Крепител.

— Вкъщи ли сте? — попита.

— Да.

— Но можете да говорите?

— Засега. Някой от нашите ли е бил?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Никой не би направил подобна крачка, без първо да се посъветва с мен, а аз не бих позволил. Решено бе: трябваше да се

чака.

— Увери се, че нямаме нищо общо.

— Ще проверя, но нямам никакви съмнения. На този човек не му липсваха врагове.

— На нас също. Ще има последствия за всички ни, ако ни хванат, че имаме и най-малка връзка с това.

— Ще изпратя съобщение. Няма да има повече никакви действия, докато вие не наредите.

— И прати някого в Скарбъро. Искам да знам какво точно се е случило в онази къща.

— Ще се обадя веднага.

Мъжът в другия край на линията замълча за момент, после каза:

— Чух, че „Л’Еспалие“ бил много добър ресторант.

— Да. — На Прайър му трябваша една-две секунди, докато си даде сметка, че не бе казвал на Главния Крепител къде ще вечеря. — Да, добър е.

— Може би все пак трябва да съобщиш на клиентите си, че няма да успееш за вечерята.

Връзката прекъсна. Прайър погледна телефона. Имаше го само от два дни. Извади батерията, изтри я с ръкавиците си и я хвърли в боклука. Докато вървеше, счупи СИМ картата и пусна парчетата в един канал. Пресече „Бойстън Стрийт“ и се отправи към Нюбъри. Влезе в сенките на 440 улица, сложи телефона на земята и започна да го блъска с тока на обувката си, по-силно и по-силно, докато накрая тъпчеше яростно само късчета пластмаса, като не спираше да ругае. Двама минувачи по Ексетър го погледнаха бегло, но не спряха.

Прайър опря чело до стената на най-близката сграда и затвори очи.

Последствия: това бе слабо казано. Ако някой бе посегнал на детектива без разрешение, изобщо не се знаеше какви беди могат да се очакват.

В един апартамент в Бруклин равин на име Епстайн седеше пред екрана на компютъра, гледаше и слушаше. Прекарал бе дълъг ден в дискусии, спорове и нещо като бавен напредък — ако си достатъчно оптимистично настроен. Епстайн, заедно с двама свои колеги, умерени

равини, се опитваше да постигне компромис между общинарите в район Бруклин и местните хасиди^[1] по дълъг списък въпроси, включително разделянето на половете в градските автобуси и религиозните възражения против използването на велосипеди — най-често без особен успех. Днес, като наказание за греховете си, Епстайн беше принуден да обяснява пред недоумяващи общински съветници идеята за metzitzah b'reh — практиката да се изсмуква с уста раната от обрязване на малки деца.

— Но защо някой ще иска да прави това?

Честно казано, той нямаше отговор на този въпрос, или поне не и такъв, който би удовлетворил членовете на съвета.

Впрочем някои от по-младите хасиди явно не се отнасяха към Епстайн с повече симпатия, отколкото към гоите^[2]. Веднъж дори чу един от тях да го нарича зад гърба му alter kocker — „стар пръдльо“, — но не реагира. По-възрастните проявяваха повече разум и поне признаваха, че той се опитва да помогне, като влиза в ролята на посредник и се мъчи да намери компромис, който да е приемлив и за хасидите, и за общината. Стига да можеха, хасидите биха издигнали стена между Уилямсбърг и останалата част от Бруклин, при все че първо трябваше да се преборят и с хипстърите в квартала. Ситуацията не се подобряваше от обстоятелството, че някои официални лица в града публично сравняваха хасидите с мафията. Понякога всичко това можеше да накара разумен човек като него да зарече и вярата, и града си. Но една еврейска поговорка гласеше: „Преживяхме фараоните, ще преживеем и това“. А старият виц, без който не минаваше нито един еврейски празник: „Опитаха се да ни изтребят и не успяха, така че хайде да хапнем!“.

Това се въртеше в главата му, докато се прибираще изгладнял къщи, но вече не му бе до храна. До него стоеше млада жена, облечена в черно. Името ѝ беше Лиат. Тя бе глухоняма и не можеше да чуе новините, но можеше да чете по устните на водещия, когато той се появи на екрана. Видя полицейските коли, къщата и снимката на детектива, която показваха във всички телевизионни новини. Тя не бе правена скоро. Сега той изглеждаше по-стар. Спомни си лицето му, когато се любеха, и усещането от нараненото му тяло до своето.

Толкова много белези, толкова много рани, видими и невидими. Епстайн докосна ръката ѝ. Тя сведе поглед към лицето му, за да може

да следи движението на устните.

— Качи се горе — каза той. — Разбери каквото можеш. Аз ще започна да събирам информация тук.

Тя кимна и излезе.

„Странно“, помисли си Епстайн: никога досега не я бе виждал да плаче.

[1] Членове на еврейска секта, която държи на строгото спазване на религиозните ритуали и правила. — Б.пр. ↑

[2] Евреи, които не спазват еврейските правила. — Б.пр. ↑

Брайън Джоблин бе този, който им събщи новината, напускайки на бегом къщата. Това, че си тръгваше в този момент, оставяйки ги на мира, изглеждаше като дар от бога. Хари и Ерин бяха започнали все повече да се дразнят от него и вече не издържаха постоянното му присъствие в своя живот, докато той бе навлязъл с удоволствие в ролята на техен надзорник, гост и донякъде съучастник в престъпление, което тепърва трябваше да бъде извършено. Той още притискаше Хари да намери момиче, сякаш бе нужно това да му се напомня. Самата Хейли Кониър се бе отбила в къщата тази сутрин, докато разтребваха след закуската, и им бе дала да разберат много ясно, че времето им изтича.

— Нещата тук много скоро ще се раздвижат — каза тя, застанала пред вратата, сякаш не искаше дори да стъпи повече в техния рушащ се дом. — Много от проблемите ни са на път да изчезнат и ще можем отново да се заемем с важните задачи.

Наклони се толкова близо до тях, че Хари усети топлината на дъха ѝ и вонята на киснало, която винаги свързваше със смъртта на майка си: воня на отказващи да функционират вътрешни органи.

— Трябва да знаете, че в Проспъръс има хора, които обвиняват вас за онова, което се случи с нашите младежи в Афганистан, както и с Валъри Гилсън и Бен Пиърсън — каза тя. — Те мислят, че ако вие не бяхте допуснали момичето да си иде — Кониър остави другата възможна интерпретация на условното изречение да виси във въздуха за момент, — четирима от нашите хора можеха още да са живи. Имате да вършите много работа, за да си платите за грешките. Давам ви три дни. Най-добре ще е дотогава да ми намерите заместница на момичето.

Но Хари знаеше, че след три дни те вече няма да са тук и че ако са, това навярно ще е краят им. Готови бяха да бягат. Ако Брайън Джоблин не им бе казал какво се е случило и ги беше оставил известно време да правят, каквото намерят за добре, може би биха почакали още един ден просто за да са сигурни, че всичко, свързано с бягството им, ще е наред. Сега те приеха предадената от него новина като сигнал:

време беше. Докато изпращаха колата му с погледи, неговите думи още кънтяха в ушите им:

— Ударихме детектива — казал бе Джоблин. — Дават го по всички канали. С този нещастник е свършено. Свършено.

Двайсет минути след потеглянето на Джоблин Диксънови вече бяха напуснали Проспъръс.

Хари позвъни по пътя към Медуей. Повечето вечери търговецът на автомобили затваряше в шест, но Хари имаше номера на мобилния му телефон и знаеше, че живее само на няколко преки от паркинга. Казал му бе, че ако се стигне до обаждане по телефона, вероятно ще се налага спешно да напусне щата. Пробутал му бе някаква измислена история за болна майка, знаейки много добре, че него изобщо няма да го е грижа дори и майката на Хари да е Тифозната Мери^[1], стига да му плати в брой допълнителната сума за размяната. Така че трийсет минути след като напуснаха Проспъръс, Диксънови потеглиха от паркинга в пътнически ван GMC Savana със 160 000 км на брояча и спряха само в покрайнините на Медуей, за да се обадят на Магнъс и Даян и да им кажат, че идват. Ванът беше грозен като контейнер за смет, но можеха да спят в него, ако трябва, а бог знае още колко време щяха да са на път и колко надалече щеше да се наложи да отпътуват. Не можеха да останат задълго у сестрата на Ерин. Дори за една нощ щеше да е рисковано. Всъщност колкото повече приближаваха дома на Магнъс и Даян, толкова повече се засилваше чувството му, че може би двамата с Ерин изобщо не бива да отседат у тях. Може би щеше да е най-разумно да вземат нещата си, да уговорят някакъв начин за връзка и после да намерят мотел, в който да пренощуват.

Колкото по-далече от Проспъръс, толкова по-добре. Сподели тревогите си с Ерин и се изненада, когато тя се съгласи без възражения. Ако питаха него, тя съжеляваше само за едно: че не бяха успели да убият Брайън Джоблин, преди да напуснат Проспъръс. Може и да се бе пошегувала, но Хари някак си се съмняваше в това.

Спряха на алеята до къщата. Вътре лампите светеха и тъй като пердетата не бяха спуснати, се виждаше, че Магнъс седи пред телевизора в дневната. Щом чу шума от мотора, той стана. Махна им

от прозореца. Още не бяха слезли от вана, когато отвори входната врата.

— Влизайте — каза той. — Безпокоим се още откакто се обадохте.

— Къде е Даян? — попита Ерин.

— В банята е. Веднага ще слезе.

Магнъс отстъпи встрани да ги пусне да влязат и каза:

— Нека взема палтата ви.

— Няма да останем — отговори му Хари.

— По телефона ни каза друго.

— Знам какво казах, но мисля, че ще е по-добре да продължим нататък. Те ще дойдат да ни търсят, щом разберат, че сме напуснали града, и няма да им отнеме много време да направят връзката с теб и Даян. Трябва да се отдалечим възможно най-много от Проспъръс. Не мога да ти кажа защо. Просто трябва да оставим града далече зад себе си.

Магнъс затвори входната врата, но Хари усети течение откъм кухнята. Порив на вятъра премина през къщата и отвори вратата на дневната от лявата им страна. Вътре видяха Даян, седнала в тъмното до масата.

— Мислех, че си — поде Ерин, но не продължи нататък.

Брайън Джоблин седеше срещу Даян и държеше в дясната си ръка пистолет, насочен небрежно в гърдите ѝ. Зад него бе Колдър Айтън. Той също държеше пистолет, но се целеше в дъщерята на Даян, Кейли.

Ръката на Хари бавно се плъзна към пистолета в джоба на якето му, но в този момент от дневната се показва началник Морланд и го хвана за рамото.

— Недей — каза той и гласът му беше едва ли не любезен.

Ръката на Хари трепна, после увисна безсилно. Морланд бръкна в джоба му и извади пистолета.

— Имаш ли разрешително за това?

Хари не отговори.

— Не мисля, че имаш.

Морланд вдигна пистолета и го опря отзад в главата на Ерин. Натисна спусъка и кремавите стени на къщата станаха яркочервени. Докато Хари още се мъчеше да асимилира картината, когато тялото на

съпругата му се свлече на пода, Морланд стреля в гърдите на Магнус, после мина три крачки напред и уби Даян с един-единствен куршум, който проби лицето ѝ точно под основата на носа.

Дойде на себе си от писъците на Кейли, но вече бе твърде късно. Морланд го блъсна и го просна на пода до мъртвата му съпруга. Той впери поглед в нея. Очите ѝ бяха затворени, лицето ѝ — изкривено в предсмъртна гримаса на ужас. Питаше се дали я е боляло много. Надяваше се да не е. Той я беше обичал. Толкова много я беше обичал.

Сега цялата тежест на Морланд бе на гърба му. Усети миризмата на дулото, когато то докосна лицето му.

— Убий ме — каза. — Просто ме убий.

Но вместо това дулото изчезна и ръцете му бяха оковани хлабаво зад гърба. Кейли бе престанала да пици и сега хлипаше. Но, изглежда, бяха сложили ръка пред устата ѝ, защото хлиповете бяха приглушени.

— Защо? — попита Хари.

— Защото не може да имаме такова масово убийство без убиец — каза Морланд и изправи Хари.

Той се втрени в началника на полицията с изцъклен поглед. Лицето на Морланд беше замръзнало в маска на пълна безнадеждност.

Колдър Айтън и Брайън Джоблин се появиха от втората врата на дневната, носейки Кейли. Минаха през кухнята и излязоха през задната врата. Малко след това Хари чу да се затваря багажник и после потегли кола.

— Какво ще се случи с нея? — попита той.

— Мисля, че вече знаеш. Беше ти казано да ни намериш момиче. Май накрая все пак ще изпълниш дълга си.

Браян Джоблин отново се появи в кухнята. Усмихна се на Хари, когато тръгна към него.

— Сега какво? — попита Хари.

— Двамата с Брайън ще се повозите. Ще дойда при вас веднага щом мога.

Морланд се обърна да тръгне, но спря.

— Кажете ми, Хари, момичето наистина ли избяга, или вие го пуснахте?

Какво значение имаше? Момичето въпреки всичко беше умряло, а скоро щеше да го последва и той.

— Ние го пуснахме да избяга.

Думата „ние“ го накара да погледне надолу към Ерин и така пропусна да види изражението, което премина по лицето на Морланд. В него имаше и частица възхищение.

Имаше чувството, че ще заплаче, но сълзите не искаха да потекат. Без това бе късно за сълзи и те нямаше да помогнат.

— Съжалявам, че се стигна дотук — каза Морланд.

— Върви по дяволите, Лукас — отвърна му Хари.

— Да, предполагам, че тъкмо това ще се случи.

[1] Мери Малон, готвачка в Ню Йорк, безсимптомен преносител на бактерията, която в началото на миналия век заразила 51 човека с коремн тиф. Името ѝ станало нарицателно за човек, който разнася зараза, в пряк и преносен смисъл. — Б.пр. ↑

Мина ден. Падна нощ. Всичко се промени, но беше същото. Мъртвите си оставаха мъртви и чакаха умиращите да попълнят числото им.

В покрайнините на Проспъръс масивен автомобил 4WD отби край пътя, изхвърли един от пътниците и после бързо пое обратно на изток. Роналд Стрейдиър метна раницата на гръб и пое към гората и развалините на черквата.

На двуетажната сграда от червени тухли имаше табела с надпис „БЛЕКТОРН, АПТЕКАР“, въпреки че бяха минали много години, откакто там не беше продавано нищо, а и самият стар Блекторн отдавна бе мъртъв. През по-голямата част от своята история тя бе останала единственият магазин на „Хънтс Лейн“, бруклинска уличка с конюшни, чието първоначално предназначение било да подслоняват конете на богатшите от близките „Ремсън Стрийт“ и „Джоралемън Стрийт“. Външните рамки на прозорците бяха черни, надписите върху и над тях златни, а предната врата оставаше неизменно затворена. Прозорците на горния етаж имаха капаци, централната витрина на първия бе защитена с гъста телена решетка. Бъркотията от изложени стоки зад стъклото представляваше исторически артефакт, колекция от кутии и шишета, носещи имена на отдавна престанали да съществуват компании и продукти, в които съдържанието на змийска мас не е било само загатнато: „Магически болкоекстрактор на Дали“, „Ароматичен подсилващ балсам на д-р Хам“, „Нервин на д-р Майлс“.

Навярно в някакъв момент от миналото някой от прадедите на последния Блекторн бе сметнал за уместно, наред с тези еликсири, да предлага на клиентите си и още по-странни лекарства. Малка витрина на самата врата съдържаше „Противоастматична смес за пушене на Потър (може да се пуши с лула — със или без обикновен тютюн)“ и „Противоастматични цигари на Потър“ от деветнайсети век, наред с прахчета „Еспик“ и „Льогра“, вторите — любими на френския писател Марсел Пруст, който ги вземал, за да се бори с астмата и сennата хрема. В добавка към страмониума, добиван от татула, *Datura stramonium*, който се смятал за ефикасно лекарство при дихателни проблеми, продуктите от този род съдържали, в различни комбинации, поташ и арсеник. Тези отдавна изгубили своята популярност продукти бяха увековечени в полумрака на „Блекторн, Аптека̀р“, редом с малцови сиропи за кърмещи майки и празни бутилки от вино с кока, хероинов хидрохлорид и различни съдържащи опиум и морфин

препарати против кашлица, простуда и проблеми с никненето на зъби при малки деца.

По времето, когато последният Блекторн навлязъл в заника на живота си, в магазина, който направо се пазел от светлината с помощта на тежки завеси и скъперническо използване на електрическото осветление, се продавали само билкови церове и мухлясалият интериор още пазеше доказателствата за вярата на Блекторнови в безотказното действие на природолечението. Махагоновите рафтове бяха отрупани със стъкленици, съдържащи разлагащи се и изсъхнали билки, както и най-различни масла, оцелели през годините, сякаш без да се променят особено. Преградки с калиграфски надписи между рафтовете отделяха цял поменик от названия на болести от наличните билки, с които могат да се неутрализират симптомите им — от лош дъх (магданоз) и стомашни газове (копър и резене) до рак (боровинки, нар, малини, гъба майтаке) и сърдечна недостатъчност (глог). Всичко бе потънало в прах и мъртви насекоми, освен пода, където редовно преминаващи стъпки бяха очертали тясна пътека в трупаната с десетилетия смет. Тя водеше от страничната врата в съседство с главния вход, през коридор, украсен с фотографии на покойните и аматорски пейзажи, издаващи патологичен, граничещ с психоза интерес към творбите на по-депресивните немски романтици, и стигаше до самия магазин през врата, украсена с графично пресъздадени сцени от мъките Христови. Крайната точка на пътеката бе скрита от черни кадифени завеси, които отделяха онова, което някога е било задната стая, където Блекторнови са приготвяли своите тинктури и прахчета.

Сега, докато по улиците се лееше леден дъжд, през проядените от молци дупки в завесите прозираха точки светлина, примигващи като звезди, когато невидимите хора зад тях се движеха. Бе паднала нощ и „Хънтс Лейн“ беше пуста, като се изключат двамата мъже, скрити под навеса на стара конюшня отсреща, които наблюдаваха магазина и едва доловимите признаци на живот в него.

От стрелбата бяха минали два дни.

— Побиват ме тръпки от него — каза Ейнджъл.

— Този човек кара всекиго да настръхне — съгласи се Луис. — Има мъртъвци, които биха излезли от гроба, ако разберат, че са погребани редом с него.

— Защо обаче тук?

— А защо не?

— Сигурно си прав. От колко време се крие в тази къща?

— От две седмици, ако е вярно онова, което чух.

Местонахождението му бе коствало на Луис значителна сума пари, плюс услуга, която никога повече не можеше да поиска. Не му се свидеше. Това бе лично.

— Уютно е — каза Ейнджъл, — по дикенсовски. Някак си му отива. Имаш ли представа къде е бил през всичките тези години?

— Не. Свикнал е да се мести насам-натам.

— Не е имал кой знае какъв избор. Сигурно не си е спечелил много приятели с тази негова професия.

— Да, сигурно.

— В края на краищата и ти нямаш приятели.

— Да.

— Освен мен.

— Да. Като стана дума...

— Върви си го начукай.

— Може би това е другата ми алтернатива.

Ейнджъл се взираше в сградата и сградата сякаш се взираше в него.

— Странно, че се появява тъкмо сега.

— Да.

— Знаеш ли какво е правил, докато го нямаше?

— Каквото е правил винаги: причинявал е болка.

— Може би си мисли, че това ще отнеме малко от собствената му болка.

Луис погледна приятеля си.

— Знаеш ли, превръщаш се в истински философ в най-неочакваните моменти.

— Аз съм роден философ. Просто невинаги имам желание да споделям мислите си с други хора, това е. Мисля, че може би съм стоик, стига да знаех какво точно означава това. Така или иначе, харесва ми как звучи.

— Що се отнася до предишното ти съждение, той изпитваше удоволствие да причинява болка и да гледа как други я причиняват още когато той самият не страдаше.

— Ако човек вярва в някакъв бог, би могъл да реши, че това е божие наказание.

— Карма.

— Да, това също.

Дъждът продължаваше да вали.

— Знаеш ли — каза Ейнджъл, — в този навес има дупка.

— Да.

— Това е като метафора, или нещо от този род.

— Или просто дупка.

— Ти не носиш поезията в сърцето си.

— Да.

— Мислиш ли, че той знае, че сме тук, отвън?

— Знае.

— И?

— Искаш да почукаш ли? Заповядай.

— Какво ще стане?

— Ти ще умреш.

— Мислех си, че ще е нещо такова. Значи, ще чакаме.

— Да.

— Докато?

— Докато той отвори вратата.

— И?

— Ако се опита да ни убие, ще знаем, че е замесен.

— А ако не се опита, значи не е?

— Не, значи, че просто е по-умен, отколкото съм очаквал.

— Ти каза, че не познаваш по-умен човек от него.

— Точно така.

— Това не вещае нищо добро за нас.

— Да.

Откъм отсрещната страна на улицата се чу шум: звук от ключ, който се превърта в ключалка, и резе, което се вдига. Ейнджъл се премести надясно, пистолетът вече беше в ръката му. Луис тръгна наляво и бе погълнат от мрака. В коридора бавно изгря светлина, видима през пукнатото стъкло над по-малката от двете врати. Тя се отвори бавно и откри огромен мъж, застанал на прага. Той остана съвсем неподвижен, с леко отделени от тялото ръце. Ако Ейнджъл и Луис бяха искали да го убият, това щеше да е най-добрата възможност. Посланието изглеждаше ясно: онзи, с когото бяха дошли да се срещнат, искаше да говори с тях. Нямаше да има убити.

Още не.

Погледът на Ейнджъл се местеше между закритите с капаци прозорци на горния етаж на аптеката и входа към „Хънтс Лейн“ откъм „Хенри Стрийт“. „Хънтс Лейн“ бе улица без изход. Ако това беше капан, нямаше да имат никаква възможност за бягство. Ейнджъл бе попитал Луис как ще се приближат до целта, изказвайки гласно съмнението дали няма да е по-добре, ако единият от двамата им остане на „Хенри Стрийт“, докато другият влезе в „Хънтс Лейн“, но Луис не се бе съгласил.

— Той знае, че идваме. Той е последният.

— Кое ще рече?

— Че ако това е капан, ще го щракне много преди „Хънтс Лейн“. Ще сме мъртви още щом стъпим в Бруклин. Само че няма да знаем, докато ножът на гилотината не падне.

Нищо от това не звучеше успокояващо. Ейнджъл бе виждал този човек само веднъж, когато беше опитал да вербува Луис — а следователно и него самия — за своите цели. Споменът за тази среща така и не бе избледнял. Чувствал се беше отровен от нея, сякаш, дишайки един и същ въздух с този човек, бе заразил своя организъм завинаги.

Луис отново се появи. Държеше пистолета си вдигнат, насочен право в силуета на входа. Човекът направи крачка напред и включилата се от движението лампа светна над главата му. Наистина беше огромен, главата като внушителен паметник над раменете, гръдният кош и ръцете — невъзможно масивни. Ейнджъл не разпозна

лицето му, а с положителност щеше да помни, ако бе виждал подобно чудовище. Черепът му бе гол, целият набразден с белези, очите му — много светли и кръгли, като наврени в лицето варени яйца. Беше изключително грозен, сякаш Бог бе създал възможно най-грозното човешко същество и след това го бе фрסнал в лицето.

Най-поразителен от всичко бе жълтият костюм, в който беше облечен. Той му придаваше странен вид на престорена веселост, може би в резултат на напразна надежда, че ако дрехите му са в по-ярки тонове, видът му някак си няма да е толкова страшен. Той наблюдаваше приближаващия го Луис, и Ейнджъл си помисли, че не го бе видял да мигне нито веднъж. Очните му ябълки бяха така огромни, че всяко мигване щеше да бие на очи като пляскане на криле.

Луис свали пистолета, а едновременно с него стражът на входа вдигна дясната си ръка. Показа на Луис малкия пластмасов флакон, който държеше, и без да го чака да реагира, отметна глава назад и сложи капки в очите си. Когато свърши, излезе на дъжда и безмълвно направи знак на Ейнджъл и Луис да влязат в аптеката, протегнал дясната си ръка като портиер, който кани посетители в най-лошия нощен клуб на света.

Ейнджъл неохотно пресече улицата. Последва Луис в мрака на коридора, но влезе заднешком, без да сваля очите и пистолета си от немигация гигант на вратата. Но гигантът не ги придружи вътре. Остана да стои на дъжда с лице, вдигнато към небето, а дъждовните капки се стичаха по бузите му като сълзи.

Ейнджъл и Луис последваха дирята в прахоляка под оскъдната светлина на мъждукаща в единия ъгъл лампа. Вътре миришеше на отдавна изветрели билки, дъхът им се беше просмукал в дървото и лющещата се боя на стените, но беше подсилен и от миризма на лекарства, която се усещаше все по-силно с приближаването до завесите в дъното.

И под всичко това се долавяше ясно още една миризма: на разлагаща се плът.

Луис бе върнал пистолета в кобура под мишницата си и Ейнджъл на свой ред стори същото. Луис бавно протегна ръка, дръпна завесите и пред тях се откриха задната стая и мъжът, седнал зад бюро, осветявано само от една настолна лампа. Светлината на лампата бе насочена под такъв ъгъл, че мъжът оставаше скрит в сянката, но дори

и така Ейнджъл видя, че той бе станал още по-уродлив, отколкото при предишната им среща. При влизането им той с усилие вдигна глава и когато заговори, думите му бяха завалени.

— Добре дошли — каза. — Ще ме извините, че няма да се ръкувам с вас.

Изкривената му дясна ръка, от чиито пръсти бяха останали само две стърчащи от китката чуканчета, се протегна към лампата. Ейнджъл и Луис не реагираха по никакъв начин, ако не се брой краткият изблик на състрадание, който накара Ейнджъл да затвори за миг очи. Не можеше да не изпита съчувствие дори към такъв като него. Реакцията му не остана незабелязана.

— Спести ми това — каза мъжът. — Ако беше възможно да се избавя от тази болест, като накажа теб с нея, на мига бих го сторил.

Изгъркори и на Ейнджъл му бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че това е било смях.

— Всъщност, така или иначе бих те наказал с нея, стига да беше възможно, дори и само заради удоволствието да я споделя с някого.

— Господин Камбион — каза Луис, — не сте се променили.

Леко перване с китката и лампата бе обърната така, че светлината да пада върху обезобразеното му лице.

— О — каза той, — променил съм се.

Официалното ѝ название беше болест на Ханзен, на името на норвежкия лекар Герхард Армауер Ханзен, който през 1873 година бе открил бактерията, която я причинява, но от четири хилядолетия човечеството я знаеше просто като проказа. Днес терапии с комбинации от медикаменти, в основата на които бе антибиотикът рифампицин, даваха възможност да се побеждава онова, което преди бе считано за нелечимо: двата вида проказа, мултибациларната и пауцибациларната. Но Камбион бе едно от изключенията, един от малцината нещастници, които не показваха нито клинично, нито бактериологично подобрене след лечението. Причините за това бяха неясни, но онези, които шушукаха по негов адрес, твърдяха, че при ранните прояви на заболяването той непочтено е бил лекуван само с рифампицин, вместо с комбинацията с дапсон и клофазимин, поради което бацилите му бяха станали резистентни към основното лечебно средство. Нещастният виновен лекар впоследствие изчезнал, ала не бил забравен от семейството си, тъй като паметта им била освежавана

най-редовно с части от неговото тяло, които продължавали да им се доставят. Всъщност дори не било ясно дали той е мъртъв, тъй като частите, които им се изпращали, изглеждали забележително свежи, дори като се имат предвид защитните опаковки.

Но когато ставаше дума за Камбион, истината бе дефицитна. Дори името му беше измислица. През Средновековието наричали камбион мутирал потомък на човек и демон. Калибан, героят от „Бурята“ на Шекспир, е бил камбион, „достойно изчадие на вещица“^[1]. Единственото, което се знаеше за Камбион със сигурност и което се потвърждаваше от присъствието му в старата аптека, бе, че състоянието му бързо се влошава. То би могло да се определи дори като дегенерация, но Камбион си беше дегенерат по природа, а болестта, която поразяваше физиката му, можеше да се приеме като външна проява на вътрешното му разложение. Камбион бе богат и без всякакъв морал. Камбион бе убивал — мъже, жени, деца, — но когато болестта бе разяла плътта му, ограничавайки способността му да се движи и лишавайки го от чувствителността в крайниците, той бе преминал от извършването на убийства към подпомагането им. И преди не беше пренебрегвал този доходоносен допълнителен бизнес, защото репутацията му привличаше хора, пропаднали поне колкото него, но сега това беше основното му занимание. Камбион бе главната фигура за контакти между онези, които обичат да съчетават убийствата с изнасилване и изтезаване, и онези, които горещо желаят техните врагове да страдат, преди да умрат. Говореше се, че му доставяло удоволствие да гледа, когато това е възможно. Неговите хора — ако изобщо бяха хора, защото способността им да вършат зло поставяше под въпрос самата им принадлежност към човешкия род — изпълняваха поръчки, които другите отказваха да приемат — или по морални причини, или заради личната си безопасност. Обаче садизмът им беше слабост. Именно затова услугите на Камбион оставаха толкова специализирани, а той и зверовете му се криеха в сенките. Действията им се посрещаха със закани за не по-малко свирепи отмъщения.

Когато Ейнджъл го бе видял последния път, преди повече от десет години, лицето му вече показваше признаци на израняване и деформация, а някои нерви бяха започнали да се удебеляват, включително големият слухов нерв под ухото и нервът над очната

ябълка. Сега пораженията от болестта го правеха почти неузнаваем. Лявото му око едва се виждаше като цепнатина в плътта на лицето, докато дясното бе широко отворено, но замъглено. Долната му устна бе ужасно подпухнала и увиснала, поради което устата му не можеше да се затвори. Носният му хрущял се беше разложил, оставяйки две дупки в средата на лицето, разделени от ивица кост. Цялата останала кожа, която се виждаше, беше покрита с подутини, които изглеждаха твърди като камък.

— Как мислиш? — каза Камбион и от устните му захвърчаха пръски слюнка.

Ейнджъл се радваше, че не беше застанал по-близо до бюрото. След онази първа — и последна — среща с Камбион си беше направил труда да прочете нещичко за проказата. Повечето неща, които знаеше, или си мислеше, че знае за тази болест, се оказаха митове, включително и това, че тя се предава при допир. Начините на заразяване още се изследваха, но изглежда, че това ставаше главно чрез секретите от носа. Докато гледаше капчиците слюнка върху бюрото, Ейнджъл си даде сметка, че задържа дъха си.

— Не виждам признаци положението ти да не се подобрява — каза Луис.

— Много дипломатичен отговор.

— Може би трябва да опиташ... — Луис щракна с пръсти и се обърна към Ейнджъл за помощ. — Какъв беше оня боклук, който използваш? Нали се сецаш, за крастата ти?

— Хидрокортизон. И не е краста. Копривна треска е.

— Да, точно така — каза Луис и отново се обърна към Камбион: — Хидрокортизон. Моментално премахва оная гадост.

— Благодаря за съвета. Ще го имам предвид.

— За мен бе удоволствие. Предал ли си онова, което те мъчи, и на оня Спондж Боб Квадратни Гащи^[2] отвън?

Камбион успя да се усмихне.

— Ще кажа на Едмънд как си го нарекъл. Сигурен съм, че ще го намери забавно.

— Изобщо не ме е грижа дали ще му хареса, или няма да му хареса — каза Луис.

— Не съм го и очаквал от теб. Колкото до онова, което мъчи него, то е състояние, известно като лагофталм, форма на лицева

парализа, която засяга седмия черепномозъчен нерв, контролиращ orbicularis oculi — мускула, който затваря клепачите — и не позволява очите да се навлажняват достатъчно.

— Леле — каза Луис, — страхотна двойка сте.

— Приятно ми е да мисля, че поемайки риска да е с мен, Едмънд получава възможност да види собствените си проблеми в по-широк контекст.

— Можеше да го види, ако беше наел бодигард, който няма проблеми с очите.

— Едмънд не ми е точно бодигард. Той е моя медицинска сестра и мой довереник. Всъщност — Камбион размаха дясната си ръка, показвайки чукачетата — може да се каже, че той е дясната ми ръка. Лявата обаче още върши работа.

За пръв път показа и нея. Тя още имаше четири пръста. В момента те бяха обвити около модифициран пистолет с уголемен спусък. Дулото бе небрежно насочено към Луис.

— Ако се канехме да те убием, вече щяхме да сме го сторили — каза Луис.

— За мен важи същото.

— Не беше лесно да те открием.

— Ето че успяхте. Знаех си, че все някога ще стигнете до мен, след като преровите всички други възможни места. Направо изорахте града, ти и твоето гадже. Направили сте всичко възможно.

Истина беше. Ейнджъл и Луис бяха започнали да разпитват часове след стрелбата — къде кротко, къде не съвсем. Имаше тихи разговори над чаша кафе в евтини ресторанти и над халба бира в задни стаички на долнопробни барове. Имаше и обаждания по телефона и отрицателни отговори, заплахи и предупреждения. Свързаха се или получиха вести от всеки посредник, всеки дилър на наркотици, всеки помагач, който познаваше хората, убиващи за пари: Луис искаше имена. Желаше да научи кой е дръпнал спусъка и кой е направил поръчката.

Трудността идваше оттам, че стрелецът — или стрелците, както подозираше той, защото комбинацията от използваните ловна пушка и пистолет сочеше към екип — едва ли бе намерен по обичайните канали. Не се съмняваше, че той е професионалист, или поне бе започнал с това убеждение. Не му се вярваше да е дело на аматьор, не

и когато ставаше дума за Паркър, а и вероятността стрелците да са били двама беше в подкрепа на това становище. Ако не беше прав и излезе, че извършителят е някой разгневен единак, тогава случаят щеше да е за ченгетата и тяхното следствие. Възможно бе да стигне пръв до стрелеца, ако изтече информация, но това не беше неговият свят. В света на Луис се плащаше на хора, за да убиват.

Ала връзките му с детектива бяха добре известни и никой от онези, които познаваше, не би приел такава поръчка дори като агент на стрелеца. Все пак случаят трябваше да бъде различен докрай просто за да е сигурен.

Несъмнено беше възможно ударът да е свързан и с движението на Паркър из по-мрачните светове и във връзка с това Луис вече се бе свързал с Епстайн, възрастния равин в Ню Йорк, и му бе обяснил, че ще е много недоволен, ако той открие нещо свързано с нападението и реши да не го споделя с него. Междувременно Епстайн бе изпратил в Мейн собствения си бодигард, Лиат. Според Луис тя бе малко закъсняла за партито. Всички бяха закъснели.

Третата линия на разследване сочеше към Колекционера, но Луис бе отхвърлил тази възможност почти незабавно. Ловджийската пушка не беше в негов стил, а и той вероятно най-напред би подгонил него и Ейнджъл. Луис подозираше, че Колекционера иска Паркър жив, освен ако не му е останал никакъв избор, ала не разбираше защо, въпреки опитите на Паркър да му обясни ситуацията. Ако успееше някога да хване Колекционера натясно, непременно щеше да го накара да му го обясни — точно преди да го гръмне в главата.

Накрая трябваше да се обърне внимание и на случая, по който работеше Паркър преди покушението: изчезнало момиче, мъртъв мъж, намерен в мазе, и град, наречен Проспъръс, но това бе всичко, което знаеше. Ако някой в Проспъръс бе наел убиец, залавянето му отново се връщаше в неговата сфера на действие. Той щеше да намери стрелеца и да го накара да проговори.

Което бе и причината двамата с Ейнджъл сега да стоят пред Камбион, защото Камбион не го бе грижа за Луис или Паркър, за никого и за нищо друго, а и хората, с които си имаше работа, бяха твърде покварени и извратени, за да го е грижа за тях. И да не беше замесен — а това трябваше тепърва да се докаже, — връзките му се разпростираха до потайни места, за които не подозираше дори Луис.

Издадията, които се криеха там, имаха нокти и зъби и бяха пълни с отрова.

— Хубаво местенце си имате тук — каза Луис. Очите му започваха да свикват с оскъдната светлина. Виждаше съвременни лекарства на лавиците зад Камбион, а в дъното — коридор, водещ навярно към помещенията, където той живееше и спеше. Не можеше да си представи, че този човек ще изкачва стълби. Инвалидна количка стоеше сгъната в един ъгъл. До нея имаше пластмасова купа, лъжица и салфетка. На бюрото до Камбион бяха поставени порцеланова купа и сребърна супена лъжица, но забеляза подобна купа и лъжица и на странична масичка вдясно от себе си.

„Интересно, помисли си: двама души, а три купи.“

— Започнах да се привързвам към новия си дом — каза Камбион. — Но мисля, че сега ще трябва отново да се местя. Жалко, подобни катаклизми изцеждат силите ми, а е трудно да се намери подходящо жилище с такава приятна атмосфера.

— Недей да бягаш заради мен — каза Луис. Дори не си направи труда да коментира обстановката. Старата аптека му приличаше едва ли не на зала за балсамиране на трупове.

— Защо, да не би да ми казваш, че мога да разчитам на твоята дискретност, че няма да подшушнеш на някого къде се намирам? За главата ми има обявена награда. Единствената причина да стигнеш толкова близо, е информацията, която имам, че си отказал поръчка за мен. Още не разбирам защо.

— Защото мислех, че може да дойде ден като този — отвърна Луис.

— Когато ще ти потрябвам?

— Когато ще трябва да те погледна в очите, за да разбера дали лъжеш.

— Питай.

— Замесен ли си?

— Не.

Луис остана съвсем неподвижен, докато се взираше в разлагация се мъж. Накрая кимна.

— Кой е замесен?

— Никой от моя кръг.

— Сигурен ли си?

— Да.

Въпреки че движението бе едва забележимо, Ейнджъл видя как раменете на Луис се отпуснаха. Камбион бе последният от посредниците. Сега преследването щеше да стане още по-трудно.

— Обаче чух слухове...

Луис се напрегна. Играта започваше. Където бе Камбион, там винаги имаше игра.

— По-точно?

— Какво можеш да ми предложиш в замяна?

— Какво искаш?

— Да умра на спокойствие.

— Като те гледам, това не ми се струва много вероятно.

— Искам договора да бъде анулиран.

— Не зависи от мен.

Камбион остави на бюрото пистолета, който през цялото време бе държал в ръката си, и отвори едно чекмедже. Извади от него плик, който побутна към Луис.

— Говоренето ме уморява — каза той. — Това трябва да е достатъчно.

— Какво е?

— Списък с имена, най-лошите от мъжете и жените.

— Онези, които си използвал.

— Да, наред с престъпленията, за които са отговорни. Искам да откупя договора с тяхната кръв. Уморих се да бъда преследван. Нужна ми е почивка.

Луис не откъсваше поглед от плика, докато пресмяташе. Накрая го взе и го сложи в джоба си.

— Ще направя каквото мога.

— Тези имена ще бъдат достатъчни.

— Да, така мисля. Кажи ми сега за слуховете.

— Мъж и жена. Женени. Деца. Безупречни средноамериканци. Имат само един работодател. Само няколко удара, но много добри.

— Мотивацията им?

— Не пари. Идеология.

— Политическа?

— Религиозна, ако онова, което чувам, е вярно.

— Къде?

— Северна Каролина, но вече може да не са там. Само с това разполагам.

Зад тях се появи издокараният в жълто гигант, наречен Едмънд. Той подаде на Луис листче хартия. На него беше написан номер на клетъчен телефон. Срещата беше приключила.

— Скоро ще се махна отгук — каза Камбион. — Използвай този номер, за да потвърдиш, че договорът е анулиран.

Луис запамети номера и върна листчето на Едмънд. То изчезна в гънките на гигантската му длан.

— Колко време ти остава? — попита Луис.

— Кой знае?

— Струва ми се, че за теб може да е спасение, ако оставиш договора в сила — каза Луис, когато Едмънд отстъпи встрани, за да могат двамата посетители да излязат, и се приготви да ги придружи до вратата.

— Ти може да мислиш така, но аз още не съм готов да умра.

— Да — каза Луис, когато завесите се затвориха зад гърба му. — Много жалко.

[1] Превод Валери Петров. — Б.р. ↑

[2] Sponge Bob Square Pants, популярен американски анимационен герой. — Б.пр. ↑

Спането на открито не бе нещо ново за Роналд Стрейдиър. Спал бе във виетнамските джунгли, в Голямата северна гора на Мейн и край плантации с канабис в горния край на щата Ню Йорк през периода на недоразумения с някои конкурентни производители, които приключиха, когато Роналд напъха един от тях с главата напред в тясна дупка и продължи да запълва дупката.

Така че беше наясно колко са важни добрата храна и подходящите дрехи, особено при студено време. Знаеше, че най-близо до тялото се облича полипропиленово термобельо, не памучно, защото памукът задържа влагата, и че въздействие на конвекцията означава, че студеният въздух и влагата поглъщат топлината на тялото. На главата си носеше шапка с наушници, защото изстинеше ли главата, тялото започваше да изключва кръвоснабдяването на крайниците. Внимаваше непрекъснато да е в движение, дори то да се състоеше само от леки, генериращи топлина, упражнения със стъпалата или опъвания на ръцете и пръстите. Взел бе много вода и най-различни ядки, семена, енергийни закуски, пастърма и салам, както и няколко пакетирани порции готова за консумация храна, защото човек понякога има нужда от топла храна, макар и сякаш приготвена за домашни любимци — и кутии със самозагриващи се супи и кафе. Не знаеше колко време може да остане навън в пущинака, но бе взел достатъчно провизии за четири дни, а дори и за повече, ако се наложеше да е по-пестелив. Въоръжен бе със законно притежавана ловна пушка „Браунинг БАР Марк II Лайтуейт Стокър“. Ако стане нужда, можеше да каже, че е на лов за катерици или зайци, дори за койоти, въпреки че след браунинга от пакостливите животинки не би останало друго, освен снопчета козина и спомени.

Провървяло му беше с мястото. Гората около порутената черква беше смесица от широколистни и иглолистни дървета, но вторите преобладаваха. Разположи се в най-големия гъсталак, който успя да намери, и покри спалния чувал с клони. Проучи внимателно местността, без да влиза в двора на черквата — не от суеверие, а

просто защото, ако Шейки бе прав, черквата беше важна, а хората бяха склонни да пазят местата, които са важни за тях. Провери портата и оградата, но не откри нищо, което да показва, че районът има електронна охрана, обаче въпреки това предпочете да не поема риска да задейства някой скрит сензор за движение. Отказа се и от всякакви проучвания в самия град. Той беше внушителен мъж и биеше на очи. Може би щеше да разгледа града много скоро.

За да минава времето му по-бързо, четеше. Взел бе със себе си „Студеният дом“ от Чарлз Дикенс, защото помнеше, че детективът му я бе препоръчал навремето. Купил бе книгата, но така и не бе сварил да я прочете.

Шейки, както и Джуд преди него, считаше, че в Проспъръс има нещо гнило, и почти бе успял да убеди Роналд в това, макар той още да не бе стъпвал в този град. Шейки го придружаваше, когато започна да обикаля Портланд и без много шум да разпитва бездомниците какво са видели в дните преди смъртта на Джуд. Шейки умееше да успокоява хората. Той не ги плашеше и те, общо взето, го харесваха. Роналд имаше чувството, че води със себе си добро куче, стар лабрадор може би, някакво дружелюбно и толерантно същество. Но не сподели това с него. Не бе сигурен как ще го приеме.

Въпреки усилията си не научиха нищо съществено чак до края на един дълъг ден на издирване и разпитване. Информацията дойде от съвсем неочакван източник: жена, известна като Франи, с която Шейки бе видял Брайтбой да се кара същата сутрин, когато Брайтбой го беше нападнал. Шейки обикновено правеше всичко по силите си, за да избягва Франи — заради войнствения ѝ нрав и образа на мъж с отхапан нос, който тя неизменно извикваше в съзнанието му. Но Роналд Стрейдиър ни най-малко не се стресна от нея. Той каза на Шейки, че познава Франи отпреди много години, когато повечето ѝ зъби са били още на мястото си.

— Вярно ли е, че е отхапала носа на някакъв мъж и после го е изплюла пред него? — попита Шейки. Струваше му се, че Роналд Стрейдиър би трябвало да знае.

— Не — отвърна той най-сериозно. — Това не е вярно.

На Шейки му олекна, но Роналд не беше свършил.

— Не го изплю — продължи той. — Глътна го.

На Шейки му призля. По време на последвалия разговор с Франи се улови, че използва тялото на Роналд като защитна стена между себе си и жената. Ако беше развила вкус към мъжко месо, Франи трябваше да мине през Роналд, за да стигне до него.

Тя се зарадва да види Роналд, макар да не ѝ беше толкова весело, когато научи, че той вече не се занимава с дилърство. Като използваше предимно четирибуквени думи, тя изрази мнението, че Роналд е голямо разочарование за нея. Той прие мнението ѝ без възражения и ѝ даде името на човек, който вероятно ще може да ѝ набави трева, както и двайсет долара, с които да се почерпи.

В замяна Франи им каза за двойката, която беше видяла близо до свърталището на Джуд.

Франи не беше общителен човек. Избягваше приютите. Винаги беше ядосана или за кратко спокойна — след поредното разлютяване и преди следващото избухване. Не харесваше никого, дори Джуд. Никога за нищо не бе го молила, а и той бе проявявал достатъчно разум да не ѝ предлага каквото и да било. Независимо от парите и връзката за намиране на трева, които ѝ бе дал Роналд Стрейдиър, Шейки не разбираше защо тя му се доверява. Едва по-късно се сети: Франи бе поласкана от вниманието на Роналд. Роналд разговаряше с нея, както с всяка друга жена. Беше учтив. Усмивваше се. Попита я за раната на ръката ѝ и ѝ препоръча някакъв лек. И нищо от това не правеше лицемерно: Франи би го разбрала веднага. Не, Роналд разговаряше с нея така, както би разговарял с жената, която е била преди време и за която може би, дълбоко в себе си, още се мислеше. Откога ли никой не бе правил това за нея, помисли си Шейки. Вероятно от десетилетия. Тя невинаги е била такава, както и всички онези, които свършваха на улицата, и никога не си е пожелавала подобна съдба. Докато двамата с Роналд разговаряха, Шейки видя как тя се променя. Погледът ѝ стана по-мек. Не беше красива и никога вече нямаше да бъде, ако изобщо някога е била, но за пръв път я видя като нещо различно от индивида, от когото трябва да се бои. Докато говореше с Роналд, тя свали гарда, и Шейки бе поразен от прозрението, че Франи живее в постоянен страх, защото, колкото и лошо да беше да си бездомен мъж, несравнимо по-тежко бе да си бездомна жена. Той винаги бе разбирал това, но някак абстрактно, и общо взето, го свързваше само с по-младите момичета, тийнейджърките, чиято уязвимост беше по-очевидна. Направил бе

грешката да си въобразява, че с годините на Франи може някак си да ѝ е станало по-леко, а не по-трудно, но сега разбираше, че се е заблуждавал.

И така, Франи бе разказала на Роналд Стрейдиър как минавала покрай мазето на Джуд вечерта, преди той да умре, и видяла кола, паркирана от другата страна на улицата. И тъй като била отчаяна, както винаги, а питането не струвало пари, почукала на стъклото с надеждата да падне някой долар.

— Дадоха ми петарка — каза тя. — Пет долара. Ей така.

— А поискаха ли ти нещо в замяна? — попита Роналд.

Франи поклати глава.

— Нищо.

— Не попитаха ли за Джуд?

— Не.

Защото вече са знаели, помисли си Шейки, и са били достатъчно умни да не привличат вниманието към себе си, като платят на жена от улицата, за да им даде информация. Вместо това са ѝ дали пари — били са щедри, но не прекалено, и тя си е тръгнала, оставяйки ги да чакат Джуд да се появи.

Роналд я попита какво си спомня за тях. Тя беше запомнила сребриста кола и регистрационен номер от Масачузетс, но си призна, че може и да греши за номера. Жената била хубава, но била от онези, които полагат прекомерно големи усилия да се поддържат във форма, когато започнат да остаряват, и в резултат се сдобиват с бръчки по лицата със слънчев загар, които са щели да бъдат избегнати, ако е било по силите им да се примирят с малко плът върху костите. Мъжът започвал да оплешивява и носел очила. Почти не погледнал Франи. Парите ѝ дала жената и пак тя отговорила на нейните благодарности с мимолетна усмивка.

Дадената от Франи информация не беше много, но все пак бе малка отплата за положените усилия. Роналд се канеше да се сбoguва с Шейки и да се прибере въщи. Пътъом щеше да се обади на детектива и да сподели с него какво е научил. Вместо това, докато вървяха по „Конгрес Стрийт“, видяха лицето му да се появява на телевизионния екран в един бар. Роналд почерпи Шейки с бира, а той самият пийна газирана вода и заедно изгледаха новините. Шейки каза, че това може да е свързано с Джуд и дъщеря му. Ако беше така, значи, беше

свързано и с Проспъръс, а в такъв случай и старата черква играеше някаква роля в случилото се, което бе и причината сега да лежи в гората, да яде консерви и да чете Дикенс. Искаше поне да се опита да направи нещо, дори и Шейки да не беше прав, но не можеше да не се съгласи с дребния бездомник: Проспъръс създаваше усещане за нещо нередно, а черквата — за нещо стократно по-нередно.

Откакто пристигна, не се бе случило почти нищо. Два пъти полицейска кола бе приближила по пътя до черквата, но и двата пъти полицаят само бе проверил катинара на портата и бе направил повърхностна обиколка на гробището. Роналд бе използвал телескопичния мерник на пушката, за да прочете името му: Морланд.

Единственият друг посетител бе висок мъж на четиресет и няколко години със сресана назад коса, с джинси, високи работни обувки и кафяво велурено яке. Той пристигна от северозапад, така че присъствието му в черковния двор свари Роналд неподготвен. Първия път го наблюдава как отвори вратата на черквата и провери вътре, въпреки че не остана там задълго. Предположи, че това е пастор Уорънър. Шейки бе научил от детектива за него, както и нещичко за началника на полицията на име Морланд. Според Шейки Джуд и детективът бяха имали спречквания и с двамата. Роналд не последва Уорънър, когато той си тръгна, но по-късно намери пътеката, която водеше от черковния двор до къщата му. По-добре бе да знае откъде идва той, отколкото да не знае.

Първия ден пасторът се върна малко преди слънцето да залезе, с гребло и лопата, и започна да разчиства храсталака на място, отдалечено около дванайсетина метра от западната стена на черквата. Роналд го наблюдаваше през мерника. Когато Уорънър свърши, в земята се откри дупка, широка шейсетина сантиметра в диаметър. После, видимо доволен от своята работа, той си тръгна и оттогава не се бе появявал.

Отново се беше стъмнило и Роналд се готвеше да прекара още една нощ в гората, когато пристигна колата. Приблужи бавно, защото се движеше без светлини, и спря доста преди да стигне до оградата на гробището. Слязоха двама мъже. Роналд обърна към тях своя бинокъл за нощно виждане „Армасайт“. Единият беше Морланд, въпреки че този път бе свалил униформата. Вторият беше старо плашило с дълго

палто и филцова шапка. Морланд отвори портата и двамата влязоха в двора, без да говорят.

По пътя се зададе втора кола, комби. Морланд и плашилото се обърнаха и впериха погледи в нея. Тя спря до първата и от мястото зад волана слезе възрастна жена. От задните врати се появиха двама мъже, но на единия му трябваше помощта на придружаващия го и жената, за да слезе. Носеше малка кислородна бутилка, вързана с ремъци за гърба му, а устата му беше покрита от маска. Той влезе в черковния двор, подкрепян от другите.

Накрая от северозапад дойде и пасторът, ала не беше сам. С него вървеше момиче на осемнайсет-деветнайсет години. Беше облечено във ватирано яке над нещо, което приличаше на нощница, а на краката си носеше гуменки без връзки. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба, устата — залепена с тиксо. От дясната ѝ страна вървеше друг мъж, десетина години по-възрастен от пастора. Той бе хванал ръката ѝ над лакътя и я направляваше, за да не се препъва в старите надгробни камъни, при което шепнеше нещо и се усмихваше. Тя не се съпротивляваше и не се опитваше да избяга. Роналд подозираше, че е упоена, защото очите ѝ бяха леко притворени и влачеше крака, докато вървеше.

Доведоха я до мястото край западната стена на църквата, от което Уорънър беше разчистил храстите по-рано същия ден. На Роналд му се искаше да приближи, но имаше риск да вдигне шум и да разтревожи групата долу. Затова се задоволи само да се премести малко встрани, за да вижда по-ясно какво се случва. Беше тиха, спокойна нощ и гласовете на хората стигаха до него, когато се вслушваше по-внимателно. Чу Уорънър да казва на момичето да си почине и че почти са свършили. Мъжът, който я държеше за ръката, ѝ помогна да падне на колене, а останалите оформиха полукръг около нея, при което почти я скриха от погледа на Роналд. Появи се нож и той се сепна. Остави бинокъла и мина към оптиката за нощно виждане на пушката. Тя не увеличаваше толкова и зрителното поле не бе така широко, но ако някой опита да доближи ножа до момичето, тогава, ченге или не, щеше да го застреля, преди металът да е докоснал кожата. Браунингът се самозареждаше, което му даваше четири изстрела, преди да му се наложи да спре.

Но ножът беше използван само за да прережат въжетата, които стягаха ръцете на момичето. Роналд ги видя да падат от двете ѝ страни,

а после мъжът, който ѝ бе помагал, свали ватираното яке, оставяйки само нощницата да я пази от студа. През мерника тя изглеждаше като блед призрак в черковния двор. Роналд взе на прицел мъжа с ножа и зачака, без пръстът му да докосва спусъка, но ножът изчезна и никой от останалите не държеше оръжие.

Те се отдръпнаха от момичето и отчасти го скриха от погледа му, но нощницата още се виждаше, бяла на фона на мрака. Роналд местеше мерника от гръб на гръб, следейки за движение, следейки някой да не извади оръжие, да не посегне към нея, но никой не го направи. Като че ли чакаха нещо.

Отново насочи вниманието си към онова, което се виждаше от момичето. По бялата нощница пропълзля тънка сянка, сякаш луната внезапно беше огряла надвиснал клон.

Но нямаше клон и нямаше луна.

Появи се втора сянка и трета, като пукнатини на лед. Последва внезапна вихрушка, мътилка от бяло, и едно тъпо изпукване, сякаш се счупи кост. Наблюдаващите старци се събраха и за момент момичето остана напълно скрито от погледа му.

Когато се разделиха отново, то беше изчезнало.

Роналд отдръпна окото си от мерника и примигна. Не беше възможно. Разгледа мястото, но там нямаше и следа от момичето в бялата нощница. Дори ако бяха съблекли някак си нощницата, все пак на земята щеше да се вижда голото тяло, но той не виждаше нищо.

Сега групата се разпръскваше. Уорънър тръгна обратно към дома си, докато мъжът, който бе дошъл с него, се присъедини към останалите, които се връщаха към колите. След броени минути портата беше отново заключена и автомобилите се отдалечаваха по пътя към магистралата, все още движейки се с угасени светлини.

Роналд изчака петнайсетина минути, после тръгна към гробището. Прескочи през оградата, вече без да го е грижа за никакви скрити сензори, и приближи до мястото, където за последен път бе видял момичето. Коленичи и забеляза следи от разравяне. Бяха откъртени буци суха земя, а в пръстта имаше следи от нещо, което скоро е било влачено през нея. Те свършваха там, където се бе намирала дупката, но тя се бе слегнала и от нея беше останала само лека вдлъбнатина.

Роналд остави пушката и започна да рови пръстта с голи ръце; от момичето нямаше и следа, само земя и дебели корени, при все че не знаеше откъде идват те, защото в гробището нямаше дървета. Отпусна се на земята, дишайки тежко. Над него се извисяваше старата черква.

Някакво светло късче в пръстта привлече вниманието му. За малък камък се бе закачило парченце светъл плат сантиметър на сантиметър. Роналд го стисна между палеца и показалеца си.

„Не съм луд, каза си. Не съм луд.“

Вдигна пушката и с помощта на обувките се помъчи да заличи следите от опитите да рови. Когато реши, че е направил каквото може, се върна в своето скривалище, събра нещата си и се приготви да тръгва. Провери още веднъж, за да е сигурен, че не е забравил някой боклук или някоя вещ, макар да знаеше, че е достатъчно внимателен, за да не прави такива пропуски. Все пак си струваше да отдели малко време, за да е сигурен. Когато потегли, още нямаше единайсет часа и движейки се предпазливо, успя да стигне до град Диърдън малко преди полунощ. Спря в покрайнините и се сгуши възможно най-удобно до дънера на едно дърво. По пътя бе позвънил само на един номер, но той не беше 911. Изпи чаша кафе да се стопли, обаче не спря да трепери и когато камионът пристигна, цялото тяло го болеше. Братята Фулси му помогнаха да се качи и го закараха обратно в Скарбъро.

Ейнджъл и Луис бяха паркирали близо до кръстовището на „Амити Стрийт“ и „Хенри Стрийт“, на около четири пресечки от „Хънтс Лейн“. Разговаряха, докато вървяха, навели глави срещу дъжда.

— Е? — поде Ейнджъл.

— Той не ни казва всичко, което знае — каза Луис.

— Но вярваш на онова, което ни каза?

— Да.

— Защо?

— Защото имаше известен процент информация, която ни бе спестена, но никакъв процент лъжа, а той е човек, който умее да изчислява процентите. Не е бил посредник при покушението, но не сподели с нас цялата информация, която има за онзи, който е стрелял по Паркър.

— И ти стигна до този извод само като го гледаше в очите ли?

— Аз го разбирам. И знам, че се страхува от мен.

— Членовете на този клуб никак не са малко.

— Да, но не всеки, който членува в него, има ресурсите да посегне на мой приятел. Камбион ги има, но е достатъчно умен, за да знае, че ако се замеси в подобно нещо, ще трябва да премахне и мен, а това не се случило.

— Което означава, че стрелците или не знаят, или не ги е грижа за теб.

— А ти знаеш, че може да е и второто.

— Опазил господ. Това би означавало, че не им е останало нищо, заради което да живеят.

— Точно така.

— Тогава какво не ни казва Камбион за стрелците?

— Техните имена. Камбион не търгува със слухове. Може би пътищата им някога са се пресичали. Може дори да се е опитвал да ги наеме.

— И те, подобно на теб, са му отказали.

— Но както изглежда, за разлика от мен, са фанатично-религиозни.

— Вярно. Никой не може да те обвини, че си прекрочвал прага на черква, освен ако не си искал да застреляш някого, скрит в тъмното. Значи, Камбион ще чака да уредиш анулирането на договора му и след това ще ти каже повече ли?

— На теория би трябвало да е така.

— А ти можеш ли да го направиш? Да прекратиш договора?

— Не. Нещата са стигнали твърде далеч. Хората, които имат интерес да видят Камбион мъртъв, са твърде много — заради онова, което е сторил или което знае.

— Но ако Камбион е толкова умен, колкото казваш, би трябвало да е наясно с това.

— Вероятно.

— Тогава каква игра играе?

— Опитва се да спечели време. Както ти казах, Камбион изчислява процентите. Мисля, че знае точно кого търсим, така че в момента се мъчи да прецени дали хората, които са били изпратени да убият Паркър, са по-опасни от мен. Ако са, може да ме продаде на тях в замяна на каквото там му е нужно: пари, място, където да се скрие или — най-вероятно — главите на някои от онези, които го преследват. Ако реши, че стрелците не са достатъчно добри, за да ме отстранят, тогава ще ги подхвърли на нас, но ще почака, докато стане възможно да му предложим повече. Не мисля, че ни излъга, когато каза, че иска да прекара остатъка от живота си на спокойствие. Той иска гаранция за протекция, но е наясно, че сам не мога да му я дам.

Ейнджъл се замисли върху това.

— Федералните — каза той след известно време. — Иска държавна защита.

— Федералните — потвърди Луис.

— Но ние познаваме само един федерален.

— Точно така.

— И той не харесва нито теб, нито мен.

— Да, но бих казал, че в момента несъмнено се интересува от нас.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото смятам, че онзи, който ни следи от предишната пряка, е той.

— Големият син форд ли? Чудех се защо се влачи така. Сигурно си въобразява, че няма да се досетим.

— Едва ли му пука.

Луис слезе на платното, застана пред едва пълзящата кола, сложи пръсти в устата си, свирна пронизително и тя удари спирачки на сантиметри от него.

— Ей, такси! — рече той.

През чистачките и дъжда специален агент от Федералното бюро за разследване Рос гримасничеше насреща му. Устните му се раздвижиха беззвучно, когато Ейнджъл се присъедини към Луис. Ейнджъл сви ръка зад ухото.

— Моля? „Майка...“ какво?

Втория път Рос изкрещя думите, за да е сигурен, че ще го чуят.

Седнаха заедно в „Хенри Пъблик“ на „Хенри Стрийт“ 329. Всички си поръчаха бруклинско тъмно пиво. Изглеждаше някак редно — в този квартал. Бяха почти сами в бара, и нищо чудно — в този час.

— Аз ще платя — каза Рос, когато им донесоха бирата. — Достатъчно неприятно е, че седя на една маса с вас. Не искам и да бъда обвинен в корупция.

— Ей, не пипнаха ли така федералния в Бостън, онзи, който беше гъст с Уайти Бългър? — каза Ейнджъл. — В един момент си седиш и си пийваш с приятели в Саути^[1], а в следващия вече излежаваш четиресет години.

— Първо на първо, не сме приятели — каза Рос.

— Огорчен съм — отвърна Ейнджъл. — Сега как ще си уредя глобите за неправилно паркиране?

— Тук е Нюйоркското полицейско управление, тъпако.

— А, да. — Ейнджъл отпи от бирата. — Ами ако ме глобят в окръг Колумбия?

— Майната ти.

— Знаеш ли, псуваш повече, отколкото федералните по телевизията.

— Псувам само когато съм в стрес.

— Май непрекъснато си в стрес.

Рос се обърна към Луис.

— Винаги ли е такъв?

— Доста често.

— Никога не съм допуснал, че ще го кажа, но ти си направо светец, мамка му.

— И аз така мисля — отвърна Луис. — Но става за някои работи.

— Хич не искам да знам.

Рос отпи дълга глътка от бутилката си и попита:

— Ходи ли да го видиш?

— Паркър ли?

— Не, новия папа. За кой друг бих могъл да говоря, по дяволите?

Ейнджъл и Луис си размениха погледи. Ейнджъл искаше да отидат в Мейн, но Луис не се съгласи. Считаше, че могат да бъдат полезни на Паркър в Ню Йорк. Прав беше, разбира се, но Ейнджъл все пак се тревожеше. Той бе силно привързан към детектива и тъй като той вероятно нямаше да прескочи трапа, искаше да се сбoguва с него.

— Не — отвърна Луис. — Казват, че умира.

— И аз така чух.

— Вярно ли е?

— Той е като котка, има девет живота. Само не знам колко от тях е използвал вече.

Докато осмисляха казаното, Ейнджъл и Луис надигнаха бирите. После Луис попита:

— Какво искаш, агент Рос?

— Доколкото разбирам, вие обръщате града наопаки, за да разберете кой е стрелял по него. Чудех се докъде сте стигнали.

— Това опит за размяна на информация ли е? Ако е така, на път си да преживееш тежко разочарование.

— Знам с кого сте се срещали на „Хънтс Лейн“.

Левият клепач на Луис трепна. При него това бе признак на изключителна изненада, еквивалент на припадъка при другите хора. Рос го забеляза.

— За колко некадърни ни мислиш, по дяволите? — каза той.

— Това риторичен въпрос ли беше?

— Искаш ли да видиш досието, което съм натрупал за теб?

Луис остави въпроса да мине покрай ушите му.

— От колко време го наблюдавате? — попита Ейнджъл.

— Още откакто се върна в града — отвърна Рос. — Той как изглежда? Не успяхме да му направим ясна снимка. На последната, която имаме, видът му не е много добър.

— Сигурно още среща известни трудности, когато сваля мадами — каза Ейнджъл.

— Замесен ли е?

Рос наблюдаваше и двамата и чакаше. Беше много търпелив. Мина цяла минута, но това, изглежда, не го безпокоеше.

— Не — каза по някое време Луис. — Или поне не пряко.

— Смятахте ли да го арестувате? — попита Ейнджъл.

— Не разполагаме с нищо, освен с разни истории. Обаче чуваме, че са обещани пари за всеки, който натисне спусъка срещу него. — Погледът му скочи обратно към Луис. — Мислех, че може би ще искаш да се възползваш.

— Не гониш когото трябва — каза Луис.

— Явно.

— Подслушвахте ли го?

— Би ми се искало. Не е напуснал този стар магазин, откакто се е нанесъл в него. Няма телефонна линия. Ако използва клетъчни телефони, те са от онези, които се изхвърлят. Ръководи целия си бизнес далеч от прозорците, което означава, че не можем да хванем вибрации, особено с всичките тези завеси.

— И?

— Доколкото разбирам, осъществява неофициални контакти с цел договорът да бъде анулиран. Вярно ли е?

Луис отново почака известно време, преди да отговори. Ейнджъл запази мълчание. Ако щеше да има размяна, Луис трябваше да реши колко да даде и какво да иска в отплата.

— Вярно е — каза той. — Мислите ли да му предложите сделка?

— Смятаме, че пази много тайни.

— Ще ви изцежда кръвта за всяка, която ви издаде, и никога няма да го накарате да свидетелства.

— Може пък да не искаме да свидетелства — каза Рос. — Може да ни трябват само подробности. Интересуват ни не само осъдителните присъди. Интересува ни информацията.

Ейнджъл си мислеше за списъка с имена, който беше сега у Луис. Той може би имаше някаква стойност. Но пък можеше и да не

представлява никакъв интерес. Истината най-вероятно беше някъде по средата.

Рос допи първата бира и вдигна бутилката, давайки знак на сервитьорката да донесе още по една, въпреки че Луис почти не беше докоснал първата.

— Чух, че се е опитал да те вкара в своята кошара — каза Рос. — Преди доста време.

— Не толкова отдавна — отговори Луис.

— Но ти не си се хванал на въдицата?

— И той като теб май беше притеснен от начина, по който си вадя хляба.

— И не си го харесвал.

— Нямаше много за харесване. Сега още по-малко, като видиш колко е напреднало разложението.

Вторите бири пристигнаха, но никой не посегна към тях.

Ейнджъл почувства, че са достигнали критичната точка в пазарлъка, макар че, доколкото можеше да прецени, като че ли не беше постигнат особен напредък в нито една посока. Преговорите не бяха неговата стихия. Онова назначение в ООН ставаше все по-недостижимо с всеки изминал ден.

— Ще попитам още веднъж — каза Луис, — какво искаш от мен, агент Рос?

Той впери поглед в Рос, както змия, която хипнотизира животно, преди да го клъвне. Рос не мигна. Избрал бе подхода „трима мъже си пийват бира“ и той не бе свършил работа. Навярно се бе досещал, че ще стане така, но нищо не пречи да се опита, нали? Докато Ейнджъл го наблюдаваше, той напълно се промени, изправи гръб, изражението му стана напрегнато, годините сякаш се отърсиха от него. В този момент Ейнджъл разбра защо Луис винаги бе толкова предпазлив с него. Както и Камбион, той беше неразгадаемо създание, хранилище на тайни.

— Дойдох да те предупредя, че няма да толерирам една акция за разплата, дори да е заради твой приятел. Няма да я толерирам, защото съм загрижен, че тя може да попречи на собствената ми работа, на по-голямата картина. Защото с всеки мъж или жена, които убиваш, се затваря потенциална линия на разследване. Това нещо не се прави така.

— И каква е „по-голямата картина“, агент Рос? — попита Ейнджъл. — Какво е „това нещо“?

— Преследването на нещо, което е било скрито, преди да се появи животът на тази планета — каза Рос. — Нещо, което отдавна е погребано. Това достатъчно голямо ли е за теб?

Ейнджъл вдигна бирата.

— Знаеш ли, все пак ще взема да изпия и тази.

И пресуши половината бутилка.

— И ти вярваш в съществуването на това „нещо“? — каза Луис.

— Няма значение в какво вярвам аз. Важно е в какво вярват онези, които го търсят. И хаосът, който създават и ще продължават да създават, докато не бъдат спрени.

— Значи, искаш да се оттеглим и да не правим нищо?

— Не съм глупак. Да не се прави нищо, не е алтернатива, когато става дума за вас. Искам сътрудничество. Да споделяте с мен какво сте открили.

— И после ти да ни казваш дали може да действаме ли? Това ми звучи като най-лошата сделка, откакто са прецакали индианците за Манхатън.

— А също така и като много добър начин да свършим в затвора — допълни Ейнджъл. — Все едно предварително да подпишем самопризнание. Казваш да споделяме с теб какво искаме да направим. „Ей, това ми се вижда прекрасна идея. Действайте!“ И в следващия момент се гледаме шашардисано, изправени пред съда.

— Той е прав — каза Луис. — Няма сделка.

За негова чест, Рос не изглеждаше особено изненадан или разочарован. Вместо това бръкна в джоба си и извади кафяв плик. От него изсипа една-единствена снимка и я сложи на масата пред тях. На нея се виждаше символът тризъбец, грубо издълбан върху парче дърво. Луис и Ейнджъл веднага се сетиха какво е това: знакът на Вярващите. Паркър се бе срещал с тях в миналото, Ейнджъл и Луис също. Вярващите не бяха останали много доволни от тези срещи.

— Къде е направена? — попита Ейнджъл.

— В къщата на Паркър, непосредствено след стрелбата. Сега разбирате ли защо искам от вас да действате предпазливо?

Луис използва ръба на бутилката, за да завърти снимката и я разгледа по-добре.

— Да — каза той. — Разбирам.

Негов ред бе да извади от джоба си плик. Подаде го на Рос без коментар. Рос го отвори и прегледа напечатания списък с имена, места и дати. Не му бе нужно да пита Луис какво е това.

— От Камбион ли?

— Да.

— Защо ти ги е дал?

— Мислеше, че аз мога да вляза в ролята на посредник по затрудненията му с договора.

— Ти какво получи в замяна?

— Няма значение.

Рос сгъна списъка и го върна в плика.

— Защо го даваш на мен?

— Нали това искаше?

— Да.

— Сега не ти се налага да сключваш сделка с него и можеш да прекратиш наблюдението.

— И да го оставя на твоето благоволение.

— Аз нямам прошка за него.

— Това трябва ли да ме безпокои?

— Не виждам защо.

Рос претегли плика върху дланта на дясната си ръка, сякаш преценяваше неговата тежест и колко ще струва той на душата му.

— Отишъл си при Камбион, защото си мислел, че знае нещо за покушението над Паркър — каза Рос. — Залагам лъскава нова монета от четвърт долар, че ти е дал да вкусиш от онова, с което разполага, но ти мислиш, че може би има още. Да преговаряш от негово име, е било половината от сделката. Не си прави труда да ми казваш, ако съм на прав път. Не бих искал да се чувстваш посрамен.

— Далеч съм от опасността да се почувствам посрамен, агент Рос — каза Луис.

— Но сега нямаш нищо.

— Освен свободен достъп до Камбион, в случай че ми потрябва, нали?

Пликът остана върху дланта на Рос още няколко секунди, после изчезна в джоба му.

— Да — каза той. — А Паркър?

— Ако това ни доведе до Вярващите, ще ви съобщя чрез равина, Епстайн. За останалото няма да се бъркате в нашите работи.

— Ти си арогантно копеле, знаеш ли?

— Поне не ме нарече надут. Това би предизвикало сериозни търкания.

Рос стана и пусна петдесетачка на масата.

— Беше удоволствие да се работи с вас, господа — каза той.

— Благодаря, подобно — отвърна Луис.

— Сигурен ли си, че не можеш да помогнеш за глобите? — подхвърли Ейнджъл.

— Майната ти — срязва го Рос.

— Така или иначе, ще си запазя номера ти. За всеки случай.

[1] Квартал в Бостън, Масачузетс, известен със своите барове. — Б.пр. ↑

Ейнджъл и Луис не размениха и дума, докато не се прибраха в апартамента си, защото Луис се тревожеше, че Рос може да е решил да се застрахова, като подслушва колата, макар претърсването ѝ след това да не даде нищо. Все едно: Луис не бе оцелял толкова дълго, защото е бил небрежен, а Ейнджъл наистина нямаше друго по-добро занимание, освен да претърси колата за бръмбари, или поне Луис му каза така.

Когато пристигнаха, най-напред се поздравиха с госпожа Бондарчук, старата дама, която живееше в апартамента под тях. Освен че беше единствената им съседка, госпожа Бондарчук бе и тяхна единствена наемателка, тъй като сградата беше собственост на една от кухите фирми на Луис. Госпожа Бондарчук гледаше померани, на които щедро даряваше повечето си любов и внимание, откакто преди много години господин Бондарчук се беше преселил на едно по-добро място. Дълго време Ейнджъл и Луис бяха живели със заблудата, че господин Бондарчук се е поминал, но наскоро се изясни, че през 1970 година е избягал и неговото по-добро място всъщност е Бойс, Айдахо — и „по-добро“ не бе нищо повече от относително понятие в един злополучен брак. Той не липсваше на госпожа Бондарчук, според която съпругът ѝ бе предпочел да си тръгне, вместо да бъде убит от нея. Помераните били повече от задоволителни заместители въпреки джавкането им. Но отглеждаше само мъжки екземпляри и не пропускаше да ги кастрира възможно най-рано, което водеше Ейнджъл и Луис до извода, че още храни известна остатъчна враждебност към господин Бондарчук. Тя защитаваше шумната природа на своите питомци с твърдението, че тъкмо това ги правело добри кучета пазачи, така че на практика представлявали истинска алармена система. Луис се съгласяваше охотно с нея, въпреки че в сградата имаше алармена система, на която можеха да завидят дори някои правителства — и обикновено само правителства можеха да си позволят.

Преди няколко години се беше случило нещо, което госпожа Бондарчук продължаваше да нарича „онази неприятност“: направен бе опит да се проникне в сградата, който накрая беше завършил със

смъртта на всички виновници. Това произшествие не беше успяло да разтревожи полицията, главно благодарение на това че Ейнджъл бе разяснил на госпожа Бондарчук, на чаша мляко и шоколадова торта, колко е важно понякога да избягваш вниманието на силите на реда и закона, защото те невинаги са склонни да разберат, че има моменти, когато на насилието може да се отговори само с насилие. Госпожа Бондарчук, която бе достатъчно възрастна, за да си спомня нахлуването на нацистите в родната ѝ Украйна и смъртта на баща си в боевете край Киев, всъщност прояви голямо разбиране към тази гледна точка. Разказа на смаяния Ейнджъл, че с майка ѝ са пренасяли оръжие за украинските партизани и е гледала от един ъгъл, когато майка ѝ и четири други вдовици са кастрирали и после убили редник от немския полицейски батальон „Остланд“, който имал нещастieto да попадне в ръцете им. По свой начин, като еврейка, чиито събрата са били избивани в Минск, Костопил и Сосенки, тя знаеше по-добре от него колко е важно някои неща да се пазят в тайна от властите и понякога сурово да се наказват деградиралите мъже. Оттогава госпожа Бондарчук бе започнала да се отнася още по-покровителствено към двамата си съседи, а те за отплата имаха грижата наемът ѝ да е минимален, а удобствата — гарантирани.

Сега, след като я бяха поздравили и се бяха погрижили за обезопасяването на сградата, разговорът отново се върна към събитията от вечерта. Луис наля две чаши „Мейрлуст Рубикон“ от Южна Африка, подходящо за зимата червено вино. Внезапните пориви на снежна вихрушка замъгляваха изгледа през прозорците, но те бяха колебливи и в крайна сметка не променяха нищо, като последни изстрели на разгромена войска. Ейнджъл наблюдаваше Луис, докато той събличаше якето и навиваше ръкавите на ризата си. Тя беше безупречно бяла и изгладена, сякаш изобщо не беше носена. Никога не преставаше да се удивлява как партньорът му успява да запази вида си толкова свеж. На Ейнджъл му беше достатъчно само да погледне някоя риза и тя започваше да се мачка. Единственият начин да носи бяла риза цяла вечер и да се прибере вкъщи, без тя да изглежда така, сякаш със седмици не е слизала от гърба му, бе да я колоса толкова силно, че да заприлича на ризница.

— Защо даде на Рос тези имена? — попита Ейнджъл. В гласа му нямаше и следа от упрек или недоволство. Просто бе любопитен да

разбере.

— Защото не харесвам Камбион и ще се радвам, когато умре. — Луис разклати виното в чашата си. — Забеляза ли нещо странно в малката pied-à-terre^[1] на Камбион?

— Ако знаех какво е това, може би щях да мога да ти отговоря. Ще предположа, че говориш за аптеката.

— Имаш още много да учиш.

— Ти пък имаш на какво да се надяваш. И, за да отговоря на твоя въпрос, в малката наричай-я-както-щеш на Камбион нямаше нищо, което да не бе странно.

— Преброих три купи за супа, едната от които пластмасова. Не преброих повече от двама души.

— Едната паница може да е от по-рано.

— Възможно е.

— Но ти не мислиш така.

— Помещението бе старо и зловещо, но беше разтребено. С изключение на тези купи.

— Пластмасова купа — каза Ейнджъл. — Мислиш, че държи там дете ли?

— Не знам. Просто не вярвам той и неговото момче Едмънд да са единствените, затворени в този стар магазин.

— Смяташ да се върнеш там, за да изясниш ситуацията?

— Още не. Имаме си приоритети.

— Като стана дума: ти даде този списък на Рос, но какво получихме ние в замяна?

— Научихме, че Вярващите нямат нищо общо с покушението.

Ейнджъл се чудеше дали виното и двете бири по-рано не са образували някаква коварна смес, която е разрушила част от и без това вече застрашените му мозъчни клетки. Рос им бе показал снимка. Излъгал ли ги беше?

— А фотографията?

— Фотографията е без значение. Тя е фалшива следа. Тези хора, или каквито са там, не оставят своите подписи. Това е за евтините романчета. Да не мислиш, че след като застрелям някого, навивам визитната си картичка и я пъхам в дупката от куршума, за да си правя реклама?

Ейнджъл се съмняваше, но знаеше ли човек?

— Мислиш ли, че Рос се досеща, че това е фалшива следа?

— На Рос изобщо не му пука дали е фалшива, или не. Това е още един пирон в ковчега и за него няма значение кой го е забил.

— Няма. Няма значение. Знаеш ли, че правоговорът ти куца?

Публичният образ на Луис се различаваше от този в частния му живот, но той понякога забравяше в каква роля е.

— А ти знаеш ли, че шибаният Рос бе прав за теб? — каза Луис.

— Рос не може дори да уреди една глоба за паркиране. Сам си го каза. Значи, сега ще се върнем при Камбион и какво? Ще му кажем, че сме продали неговото бъдеще на федералните, или просто ще го излъжем, че още се опитваш да анулираш договора?

— Нито едното от двете. Познавам някои хора и в Северна, и в Южна Каролина. Ако съществува екип от стрелци съпруг и съпруга, които действат от там, все някой ще е чувал за тях.

— Не и ако си подбират клиентите. Не и ако не работят за пари, а от някакво сбъркано чувство за дълг.

— Какво, искаш да кажеш, че са като нас ли?

— Точно като нас, като се изключи религията.

— Да, и виж колко трудно беше да ни намерят. Не много отдавна доставчици опитаха да ни взривят вратата с експлозиви, а тази вечер Рос можеше да ни отнесе задниците с колата, ако бе пожелал, но ще ги пипнем, колкото и време да ни отнеме.

— А после?

— Ще ги накараме да говорят.

— А след това?

Луис опита виното. Беше хубаво.

— Ще ги убием.

Доста от предположенията на Луис бяха верни. Дори най-предпазливият човек можеше да бъде открит, ако преследвачът му има нужната настойчивост и съответните ресурси. Мъжът, който стоеше на прогизналия от дъжда ъгъл на Ъпър Уест Сайд^[2], където бедните бяха в зрителното поле на богатите и — много по-обезпокоително за онези, които се бояха от предстоящ социален срив — богатите бяха в зрителното поле на бедните, бе прахосал много време и значителна сума пари, опитвайки се да установи къде живеят Ейнджъл и Луис.

Накрая вниманието му бе привлечено към тях от едно нападение на сграда — „неприятността“, съюзила Ейнджъл и госпожа Бондарчук. Луис бе положил големи усилия до полицията да не стигне и дума за случилото се, но мъжът на ъгъла бе представител на друг закон и друго правосъдие и бе много трудно подобни неща да се скрият от него и от баща му.

Колекционерът сви шепа около клечката кибрит и я поднесе към цигарата между устните си, после започна да пуши, като държеше фасата с палеца и показалеца си, а с останалите пръсти го закриваше от дъжда. Пристигнал бе точно когато Ейнджъл и Луис влязоха в сградата. Не знаеше къде са били, но не бе трудно да се досети: положително вървяха по дирите на онези, които бяха нападнали детектива. Колекционерът се възхищаваше на тяхната целеустременост, на тяхната съсредоточеност: никакво втурване на север, за да седят до леглото на детектива, никакви безполезни удари напосоки, така характерни за изпълнените със скръб, но лишени от сила, и за разгневените, но лишени от обект, върху когото да го излеят. Те биха оставили настрана преследването на самия Колекционер, за да се концентрират върху най-неотложното. Колекционерът знаеше, че вероятно повечето от тази целенасоченост идва от Луис, но любовникът му също не биваше да се подценява. Лишените от емоции убийци рядко оставаха живи дълго време. Номерът беше не да потискаш чувствата, а да ги контролираш. Любовта, гневът, скръбта — всичко това само по себе си беше оръжие, но трябваше да бъде държано под контрол. Онзи, който се наричаше Ейнджъл, даваше на Луис възможност да прави тъкмо това. Без него Луис отдавна щеше да е мъртъв.

Но Ейнджъл също беше опасен. Луис преценяваше плюсовете и минусите и ако ситуацията не му харесваше, се оттегляше и изчакваше по-благоприятна възможност, за да нанесе удар. При него логиката винаги беше на първо място. Ейнджъл беше различен. Веднъж взел решение да удари, той непрекъснато атакуваше набелязаната мишена, докато единият от двамата не бъде победен. Той знаеше как да превърне емоцията в оръжие. Този вид сила и решителност не бяха за подценяване. Онова, което повечето хора не можеха да разберат, бе, че изходът от битката се решава в първите секунди, а не в последните, и

че самото изправяне пред видимо непреклонен нападател може психически да сломи дори по-голям и по-силен противник.

Но най-странното бе, че докато анализираше тези двама мъже, Колекционерът осъзна, че е започнал да им се възхищава. Прекланяше се пред свирепостта и лукавството им дори когато го преследваха от място на място и разрушаваха неговите скривалища, които така грижливо беше изграждал. Освен това не можеше да отрече, че той и тези мъже, чрез предаността им към Паркър, на практика се занимаваха с варианти на една и съща работа. Вярно, наложило му се бе да убие един от техните хора, но това беше грешка. Допуснал бе емоцията да го ръководи и приемаше, че е трябвало да плати за това. Цената бе загубата на неговите скривалища. Но преследването вече започваше да го уморява. Щеше да им даде онова, което искат, за да постигне примирие. Ако не се съгласяха, е, той имаше работа за вършене и тяхното преследване му пречеше. Отклоняването на вниманието и заплахата, която представляваха, времето и усилията, които го караха да прахосва, даваха възможност на мъже и жени, въплъщаващи злото, да издевателстват над по-слабите от тях. Присъди чакаха да бъдат изпълнени. Колекцията му се нуждаеше от ново попълнение.

Обади се на Елдрич от уличен телефон. Въпреки възраженията на стареца беше осигурил услугите на гледачка за времето на принудителното си отсъствие. Имаше й пълно доверие. Тя бе племенница на жената, която бе поддържала реда в офиса и бе топила леглото му до неотдавнашната си смърт. Беше дискретна и избирателно глуха, няма и сляпа.

— Как се чувстваш? — попита Колекционерът.

— Добре съм.

— Жената добре ли се грижи за теб?

— Мога сам да се грижа за себе си. Тя само ми се мотае в краката.

— Считай го за услуга към мен. Така съм по-спокоен.

— Трогнат съм. Намери ли ги?

— Да.

— Свърза ли се с тях?

— Не, но скоро ще им изпратя съобщение. Утре ще се срещнем.

— Те може да не се съгласят.

— Единият е прагматик, другият се ръководи от принципи. Онова, което ще им предложи, ще се хареса и на двамата.

— А ако не им хареса?

— Тогава нещата няма да се променят и неизбежно ще се пролее кръв. Те няма да искат това, гарантирам ти. Мисля, че на тях също им е омръзнало, колкото и на мен. Детективът е първата им грижа: детективът и онези, които са натиснали спусъка срещу него. Кой знае, може да успее да договорят малък бонус за нас, награда, към която се стремиш от много години.

— И каква ще е тя?

— Местонахождението на един покварен човек — каза Колекционерът. — Бърлогата на прокажения.

[1] Временна квартира (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Квартал на Манхатън, застроен с извънредно луксозни вили.
— Б.пр. ↑

Послушното ченге на Гарисън Прайър бе срещнало затруднения да получи достъп до местопрестъплението. Там бе пълно с полицаи от Скарбъро, както и от Отдела за борба с тежките престъпления в щата Мейн, и от ФБР, които незабавно бяха изпратили агенти не само от Бостън, но и от Ню Йорк. Къщата и районът наоколо бяха отцепени от мига, в който беше пристигнала първата патрулна кола, а информационният поток се контролираше строго чрез закани за уволнение и дори за затвор при най-малкото нарушение от страна на полицаите или персонала на Бързата помощ.

Но въпреки всички тези предпазни мерки човекът на Прайър се добра до един санитар от екипа на линейката, и — ченгето си е ченге — успя да навърже някои дребни подробности само като държи устата си затворена и слуша. Все пак минаха дни, докато Прайър научи за символа, издълбан в дървото на кухненската врата в дома на детектива. Тази информация го постави пред трудно решение: трябваше ли незабавно да информира Главния Крепител, или да изчака, докато изясни ситуацията? Спря се на първия вариант. Не искаше да дава на Главния Крепител никакъв повод да се съмнява в него и беше за предпочитане най-напред да признае, че не знае нищо повече по въпроса, а после да навакса пропуснатото, отколкото да бъде обвинен в укриване на информация и да бъде изложен на всякакви подозрения.

Докато утринното слънце опитваше да пробие сивите облаци над Бостън, Главният Крепител слушаше мълчаливо отчета на Прайър за онова, което беше научил. Главният Крепител не беше от хората, които прекъсват и които позволяват да бъдат прекъсвани.

— Е, Вярващите ли са го извършили? — попита той, когато Прайър приключи.

— Възможно е — отвърна той, — но ако е така, извършителят не е от онези, за които знаем. Не е свързано с нас.

Не бе нужно да споменава, че повечето Вярващи вече са мъртви. Те бяха шепа хора и преди детективът и неговите съюзници да премахнат повечето от тях. Макар това никога да не беше обсъждано,

почти единодушното мнение на Крепителите бе, че ликвидирането на Вярващите — чиято фикс идея бе да намерят някакъв пленен ангел, един от падналите — е нещо като дар от небето. Всяка група си имаше собствени приоритети и макар пътищата към крайната цел понякога да се пресичаха или да следваха една и съща посока, никой не вярваше напълно на другия. Само че поколения Крепители на драго сърце бяха използвали Вярващите, когато това им изнася. Дори понякога се бяха присъединявали към тяхната кауза. Съществуваха връзки.

— Ако символът на Вярващите е бил надраскан върху дървенията на къща, в която е извършен опит за убийство, това представлява потенциална опасност за всички нас — каза Главният Крепител. — Всяко разследване може да ни навреди.

— Не е изключено да е дело на ренегати — каза Прайър.

— Ако случаят е такъв, няма да е лесно да бъдат открити. Известна ни е самоличността на онези, които са попадали в полезрението на Паркър. Всички други са оставали скрити дори и за нас. В крайна сметка инстинктът ми подсказва, че символът е фалшива следа. Който и да е извършил покушението или е наредил то да бъде извършено, иска да отклони вниманието от себе си.

— Има хора, които с удоволствие биха използвали дори недоказано подозрение, че имаме пръст в това, за да се нахвърлят върху нас. А какво става с детектива?

— Състоянието му остава критично. Неофициално, лекарите предполагат, че няма да оцелее. Но дори и да оцелее, няма да е същият. Във всеки случай вероятно няма да играе никаква роля в онова, което има да става.

— Може би, но има вероятност и ролята му просто да се е променила.

Лори, личната секретарка на Прайър, почука на вратата на кабинета му. Той ядосано ѝ махна да си върви. Толкова ли спешно беше? Ако имаше пожар, щеше да чуе алармения звънец.

Но тя не помръдна и лицето ѝ бе изкривено от уплаха.

— Сър, може да се наложи да се свържа отново с вас — каза Прайър.

— Проблем ли има?

— Така изглежда.

Той остави слушалката и Лори влезе веднага.

— Бях помолил... — поде той, но тя го прекъсна.

— Господин Прайър, долу има агенти от Звеното за икономически престъпления. Охраната се опитва да ги забави, но те имат заповед от Прокуратурата.

Звеното за икономически престъпления бе клон на Отдела за финансови престъпления на ФБР, който, наред с другите си задачи, бе натоварен и с разследванията на злоупотреби с ценни книжа и стоки. Страховете на Главния Крепител се оправдаваха. Нападението срещу детектива бе открило благоприятна възможност за техните врагове. Това може да бе само акция за опипване на почвата, но чрез нея им се отправяше предупреждение:

Ние знаем за вас.

Ние знаем.

Докато Гарисън Прайър се готвеше да се изправи очи в очи с федералните следователи, Ейнджъл се обади на Рейчъл Улф. Тя току-що се беше прибрала в своя дом във Върмонт, след като бе прекарала две нощи в Портланд, за да е близо до бащата на детето си. Дъщеря ѝ не бе останала с нея. Рейчъл бе преценила, че за Сам е важно да продължава своите рутинни занимания и да не бъде ангажирана в едно продължително бдение, но ѝ бе позволила да види за кратко баща си в интензивното отделение. Боеше се да допусне тя да го види сломен и умиращ на болничното легло, но детето бе настояло. Джеф, партньорът на Рейчъл, докара Сам в Портланд, а после я върна отново вкъщи. Той може и да не обичаше много бившия ѝ партньор, но след покушението се беше държал деликатно и тя му бе благодарна за това. Сега Рейчъл говореше на Ейнджъл за игли и тръбички, за рани и превръзки. Единият бъбрек извън строя. Сачми от ловна пушка старателно извадени от черепа и гърба, доста от тях в опасна близост с гръбначния стълб. Потенциално увреден нерв на едната ръка. Промърморени намеци за мозъчно нараняване. Той оставаше в кома. Тялото му като че ли беше изключило всичко, с изключение на най-важните системи, за да се бори за оцеляване.

— Как го понесе Сам? — попита Ейнджъл.

— Не пророни и сълза — отвърна Рейчъл. — Дори Джеф изглеждаше съкрушен, а той изобщо не харесва Чарли. А Сам само

прошепна нещо на баща си, но не пожела да ми каже какво. Но е изглеждала спокойна по пътя към къщи. Не е искала да говори. После, когато Джеф се обърнал да я погледне някъде около Лебънън, спяла дълбоко.

— Опитвала ли си да говориш за това с нея след посещението ѝ в болницата?

— Аз съм психолог: не правя друго, освен да говоря за разни неща. Тя изглежда... добре. Знаеш ли какво ми каза? Каза ми, че нейният татко решавал.

— Решавал какво?

— Дали иска да живее, или да умре.

На последната дума гласът на Рейчъл трепна.

— А ти как си?

Чу как тя се опитва да се овладее, да не заплаче.

— Добре, предполагам. Сложно е. Чувствам се някак нелоялна към него, сякаш съм го изоставила. Можеш ли да го разбереш?

— Чувство за вина.

— Да.

— Задето се чукаш със задник като Джеф.

Тя не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Ти си задникът, знаеш ли?

— Често ми го казват.

— Джеф се държа добре, мръсно. А знаеш ли какво бе най-странното от престоя ми в тази болница?

— Имам чувството, че ще ми кажеш.

— Можеш да бъдеш сигурен. Най-странното беше върволицата от жени, които идваха да питат за него. Беше като да седиш край постелята на цар Соломон. Имаше една дребничка тъмнокоса полицайка и жена от онзи град, Дарк Холоу. Помниш ли го? Би трябвало да го помниш. Там имаше пукотевица.

Ейнджъл изстена не толкова при спомена за самия град, а по-скоро при спомена за жената. Името ѝ бе Лорна Дженингс и беше съпруга на началника на полицията в Дарк Холоу. Там имаше история, която нямаш желание да обсъждаш с майката на детето на замесения в нея мъж, макар тя вече да се е разделила с него, а той да умира в момента в болнично легло.

— Да, говори ми нещо.

— А нея спомняш ли си я?

— Не много добре.

— Лъжец. Той спа ли с нея?

— Не знам.

— Хайде де!

— Господи, не знам! Не вървя подир него с пешкир и чаша вода.

— А с полицайката?

Трябва да е била Шарън Мейси. Паркър му бе казал за нея.

— Не, не е спал с нея, напълно сигурен съм.

Ейнджъл се опита да си спомни по-мъчителен разговор от този, но не можа.

— Има и още една жена. Тя почти не излиза от интензивното отделение и имам чувството, че има разрешение от полицията да е там, но не е полицайка. Глухоняма е и носи пистолет. Виждам я как го гледа.

— Лиат — каза Ейнджъл. Сигурно Епстайн я беше пратил да пази Паркър. Тя бе странен избор за ангел пазител. Сполучлив, но странен.

— Спал е с нея, нали? Жалко, ако не е.

„Какво иска тя, по дяволите“, помисли си Ейнджъл.

— Да, спал е с нея.

— Може да се очаква от него да спи с жена, която няма как да възрази.

— Беше само веднъж — каза Ейнджъл.

— Ти какъв си, негов адвокат ли?

— Ти ме превърна в негов адвокат! Обадох се само да те попитам как си. И вече съжалявам.

Рейчъл се засмя. Смехът ѝ бе искрен и той се зарадва, че ѝ бе подарил поне този миг.

— Ще дойдете ли да го видите? — попита тя.

— Скоро — отвърна той.

— Издирватте ги, нали? Онези, които са му причинили това.

— Да.

— Никой досега не е стигал толкова близо до него. Никой никога не го е наранявал толкова тежко. Ако умре...

— Не произнасяй тази дума. Спомни си какво ти е казала Сам: той още не е решил и има причина да се върне. Той обича дъщеря си,

обича и теб, въпреки че се чукаш със задник като Джеф.

— Махай се. Свърши нещо полезно.

— Слушам, госпожо.

Ейнджъл остави слушалката. Луис стоеше до него и чакаше. Подаде му „Берета“ 21 със заглушител, който бе съвсем малко по-дълъг от самия пистолет. Сега с беретата можеше да се стреля в ресторант и звукът щеше да е съвсем малко по-силен от чукване с лъжица по порцеланова чаша. Луис също носеше такова оръжие в джоба на своето яке „Белстаф“.

Отиваха да свършат нещо полезно.

Щяха да се срещнат с Колекционера и ако трябва, да го убият.

Роналд Стрейдиър седеше в дневната на дома си недалеч от хиподрума „Скарбъро Даунс“. Държеше своя снимка като по-млад, в униформа, лявата му ръка обвила врата на едра немска овчарка. На снимката беше усмихнат и му беше приятно да мисли, че Елза също се усмихва.

Искаше му се още да пушеше марихуана. Искаше му се още да пиеше. Би било лесно да се върне към едното или другото, дори и към двете. При дадените обстоятелства това нямаше да е изненадващо, нито пък срамно. Вместо това започна да си говори със снимката и с духа на кучето на нея.

Хора, които не бяха способни да разберат, често го питаха защо след това не си е взел друго куче. Знаеше, че има и такива, които казват, че ако гледаш куче, трябва да се примириш с евентуалната му загуба, защото те живеят сравнително кратко. Номерът — ако „номер“ бе подходящата дума — беше да се научиш да обичаш душата на животното и да приемеш, че тя се предава от куче на куче и всяко от тях носи същата жизнена сила. Вярваше, че в това може би има нещо вярно, но признаваше, че мъжете могат да кажат същото за жените, и обратното. Познавал бе много жени и дори бе обичал една-две от тях, така че имаше известен опит в тези неща. Но някои мъже и жени губеха партньорите си рано в живота и никога повече не успяваха да се посветят изцяло на друг и Роналд си мислеше, че и в неговите чувства към изоставеното куче може би има нещо от това катастрофално усещане за загуба. Не беше сантиментален човек — при все че, от друга страна, някои хора погрешно приемаха тъгата му по мъртво животно за сантименталност. Роналд Стрейдиър просто бе обичал това куче, Елза беше спасявала неведнъж неговия живот и живота на братята му войници. Накрая го бяха принудили да я изостави, да я предаде, и гледката как драскаше с нокти по клетката, когато му я отнемаха, го преследваше всеки божи ден оттогава. Единствената му надежда бе, че може би някога, в отвъдния свят, отново ще се събере със своето куче.

Сега Роналд разказваше на духа му за черквата, за момичето и за сенките, които го бяха обгърнали, преди земята да го погълне. Можеше да отиде в полицията, но в това бе замесен и полицай. И какво можеше да им каже, че е видял момиче на колене край някаква дупка и после то е изчезнало ли? Единственото, с което разполагаше, бе късче светъл плат. Можеха ли да извлекат ДНК от него? Роналд не знаеше. Навярно зависеше от това дали платът е докосвал достатъчно дълго кожата ѝ, дали изобщо я е докосвал. Сложил го бе в едно от найлоновите пликчета, които използваше за храна и отпадъци. Сега то беше пред него. Вдигна го срещу светлината, но не видя следи от кръв по плата, струваше му се, че е изцапано само с кал. Не знаеше името ѝ и не бе сигурен, че би могъл да я идентифицира, след като я бе зърнал само за миг в зеленикавата светлина на обектива за нощно виждане. Знаеше само, че не е дъщерята на Джуд. Виждал бе снимки на Ани. Джуд му ги беше показвал, а Роналд все още имаше невероятна памет за лица и за имена. Погълнатото от черковния двор момиче беше по-младо от дъщерята на Джуд. Чудеше се дали и Ани не лежи някъде в онова гробище, дали и нейната съдба не е била същата. Ако беше така, колко ли още други спяха под черквата, в прегръдките на корени? (Защото не сенки бяха обвити около момичето, когато то беше взето, о, не...)

Но Роналд разбираше инстинктивно, че дори полицаите да повярват и да претърсят мястото, може да копаят дълго и надълбоко в черковния двор, без да намерят и следа от момичето. Докато ровеше с ръцете в изронената пръст, надявайки се да открие някаква следа от нея, беше усетил присъствието на абсолютна и дълбока враждебност, осезателен злобен глад. Тъкмо това, повече от всякаква физическа неспособност да продължи да копае, го бе накарало да прекрати опитите да намери тяло. Дори и сега се радваше, че бе използвал водата в камиона на братята Фулси, за да отмие пръстта от ръцете си, и един от пешкирите им, за да ги избърше, и че след това бе изхвърлил пешкира в кофа за смет, за да не бъде използван никога повече. Благодарен бе, че не беше пренесъл в дома си дори частица от тази прокълната пръст и бе запечатал плика, съдържащ късчето плат, да не би някоя миниатюрна песъчинка да изпадне от него и да замърси всичко.

Детективът щеше да знае какво трябва да се направи, но той умираше. Обаче имаше приятели: умни мъже, опасни мъже. В момента

тези мъже сигурно издирваха виновниците за случилото се с него. На Роналд не му бе трудно да направи връзка между разследването на детектива за изчезването на Ани Бройър и гледката как онова непознато момиче бе дръпнато под земята, докато група мъже и жени стояха и гледаха от страни. Не бе нужно голямо въображение, за да си представи стечение на обстоятелства, при което същите тези хора са намерили за уместно да отнемат живота на детектива.

Ами ако грешеше? Е, мъжете, които помагаха на детектива, приличаха на него повече, отколкото може би и сами предполагаха, имаха ярост в излишък. Щеше да намери начин да ги открие и тримата заедно щяха да отмъстят за попадналите в капаните под калта на Проспъръс.

Докато Роналд Стрейдиър тънеше в размисъл и скръб, телата на Магнъс и Даян Мадсън и Ерин Диксън бяха открити от полицията — благодарение на това че Магнъс не се беше явил да изпълни задълженията си в болницата. Мейнската щатска полиция информира Лукас Морланд от полицейското управление в Проспъръс веднага щом бе установена самоличността на Ерин. Тъй като Кейли Мадсън и Хари Диксън очевидно бяха изчезнали, в дома на Диксънови незабавно беше изпратена полицейска кола, но там нямаше и следа от Хари или племенницата му. Лицата им, както си му е редът, започнаха да се появяват по новинарските канали и един търговец на автомобили в Медуей се яви да каже, че само преди няколко дни е разменил колата на Диксън с пътнически ван ГМС. Ванът скоро беше намерен в малка горичка край Бангор заедно с Хари, който седеше зад волана с дупка в тила, откъдето беше излязъл куршумът от пистолета в ръката му. На седалката до него имаше дамска блуза с кръв по яката. Размерът ѝ отговаряше на дрехите в гардероба на Кейли Мадсън и ДНК тестът щеше впоследствие да потвърди, че кръвта е на Кейли, въпреки че така и не беше намерена друга следа от нея.

„ПРОСПЪРЪС: ПРОКЪЛНАТИЯТ ГРАД В МЕЙН“ — така гласеше едно от най-зловещите вестникарски заглавия след това. Проспъръс се напълни със следователи от мейнската щатска полиция, но Морланд се оправяше добре с всички тях. Беше усърден, отзивчив и скромнен. Знаеше си мястото. Само веднъж изпита лека тревога, когато

от Ню Йорк пристигна агент на ФБР на име Рос. Рос седна в кабинета на Морланд и гризейки курабия, заразпитва за детектива, за Паркър. Защо е дошъл в Проспъръс? Какво е искал да научи? И после сам посочи на Морланд възможен „изход“: Паркър говорил ли е с Хари Диксън или с жена му? Морланд отвърна, че това не му е известно, но допуска, че е възможно, макар да няма представа защо Паркър би искал да се среща с Диксънови. Ала всичко, което свързваше Паркър с Диксънови, беше от полза за Морланд — и за Проспъръс. Това бе задънена улица и изобщо не го беше грижа, дори ако ФБР и щатската полиция се вторачват в нея с години.

— Може ли да попитам защо ФБР се интересува от стрелба по частен детектив в Мейн?

— От любопитство — отвърна Рос. После добави: — Напоследък градът ви май има доста проблеми с това.

— Да. Казват, че тези неща идвали на тройки.

— Така ли? — учуди се Рос. — Аз преброих, въ... — Запресмята на пръсти. — Шест — каза накрая. — Или девет, ако включим Мадсънови и изчезналата им дъщеря. Или, охо, единайсет — с онзи бездомник в Портланд и неговата изчезнала дъщеря. Доста са. Във всеки случай са повече от три.

Морланд не чуваше това за пръв път. Следователите от мейнската щатска полиция бяха подхвърлили същото и сега отговори на Рос точно както бе отговорил на тях.

— Сър, по моите сметки имаме две убийства, извършени от религиозни терористи на хиляди километри от тук; един нещастен случай с възрастен човек, застрелял се по невнимание с ловна пушка; едно пътнотранспортно произшествие; и за наш срам и съжаление, един случай на убийство и самоубийство, включващ двама наши съграждани. Не мога да говоря за някакво самоубийство в Портланд или за някакви изчезнали момичета. Знам само какво е претърпял нашият град. Не мога да кажа защо Хари Диксън е застрелял тези хора. Чух, че имал финансови затруднения. Много хора имат финансови проблеми, но не вдигат пистолет срещу близките си. Възможно е неприятностите на града да са причината нещо у него да се пречупи. Не съм психиатър. Но ако можете да намерите връзка между всичките тези злополучни събития, аз никога повече няма да поставям под

съмнение парите от данъци, които нашето правителство налива в Бюрото.

Рос дояде курабията си.

— И опитът за убийство на частен детектив — каза Рос. — Едва не забравих да го добавя.

Морланд не отговори. Приключил бе с ФБР засега.

— Днес мога ли да ви бъда полезен с още нещо, агент Рос?

— Не. Мисля, че това беше всичко. Благодаря за отделеното време. И курабийката беше много хубава. Моите комплименти за майстора.

— Съпругата ми — отвърна Морланд.

— Вие сте щастливец.

Рос стана и закопча палтото си, преди да излезе. Въздухът още бе мразовит.

— И градът е страхотен. Несъмнено страхотен град.

Трийсет минути по-късно Морланд получи телефонно обаждане от пастор Уорънър. Рос бе посетил черквата.

В началото Ейнджъл и Луис решиха, че пратката от Колекционера е просто някаква подигравка. Тя бе донесена от куриер на колело и се състоеше от подплатен плик, съдържащ крайния мечешки нокът от огърлицата на приятеля им, покойния Джаки Гарнър, и визитна картичка от ресторант „Лексингтън Кенди Шоп енд Лънчънет“ на „Лексингтън Авеню“, някогашната сладкарница, която се помещаваше в същата сграда от 1925 година. Едва когато Луис обърна картичката и видяха на гърба ѝ написана дата за същия ден и час — 11 часа предобед, разбраха, че може да е и нещо друго, макар да не бе много ясно дали ще се окаже маслинова клонка, или капан.

Дори избраното от Колекционера място на срещата извикваше определени асоциации: „Лексингтън Кенди Шоп“ бе мястото, където Гейбриъл, покойният учител на Луис, организираше своите срещи с клиенти, а понякога и с тайните агенти, за които работеше като посредник, един от които беше Луис. Може би, мислеше си Луис, разликата между Камбион и Гейбриъл не беше така голяма, както му се щеше да вярва. Гейбриъл бе просто един Камбион с по-развито чувство за морал, но това не означаваше нищо. В чашките на Петри^[1] се въдеха твари с по-висок морал от този на Камбион. Съответно и разликата между Камбион и Луис навярно бе значително по-малка, отколкото би му се искало. Тя се състоеше в това, че Луис се бе променил, докато Камбион си беше останал същият. Камбион нямаше човек като Ейнджъл до себе си, но пък човек като Ейнджъл никога не би се съюзил с такъв като Камбион. Това накара Луис да се замисли дали Ейнджъл бе забелязал перспективата за промяна у него много преди той самият да я беше видял. Почувства се едновременно поласкан и леко разтревожен от тази възможност.

Решението на Колекционера да избере „Лексингтън Кенди Шоп“ за място на срещата им бе неговият начин да каже на Луис, че знае за него и неговото минало всичко, което му е нужно да знае. Това обвиваше поканата му в допълнителен слой необичайност. Тя не бе

действие на човек, който залага капан, а на човек, който с готовност влиза в такъв.

Когато Луис и Ейнджъл дойдоха, единствените други клиенти в ресторанта бяха двама японски туристи, които възбудено снимаха интериора с неговите газови кафеварки и стари надписи. Колекционера седеше в дъното на салона до врата с надпис ВХОД ЗАБРАНЕН. САМО ЗА ПЕРСОНАЛА. Ръцете му лежаха спокойно от двете страни на чашата кафе пред него с долепени до масата длани. Беше облечен, както почти винаги, в дълго черно палто над тъмен панталон, тъмно сако без вратовръзка и риза, която някога е била бяла, но сега в нея, както и в оцветените му от никотин пръсти, жълтото бе повече от загатнато. Косата му беше пригладена с брилянтин назад по темето и висеше над яката на ризата, прибавяйки мазни нюанси към жълтото. Ейнджъл си помисли, че от последния път, когато се срещнаха, Колекционера още повече е заприличал на мъртвец. Така се отразяваше на човек непрекъснатото преследване.

Щом влязоха, иззад тезгяха излезе жена на средна възраст, заключи вратата и обърна табелата с надпис ЗАТВОРЕНО. После наля спокойно две чаши кафе и напусна салона през вратата за персонала, без да погледне към тях или към вмирисания на тютюнев дим човек, който седеше и чакаше.

Двамата японски туристи оставиха камерите и се обърнаха с лице към Колекционера. По-младият направи почти незабележим знак на двама свои сънародници, които наблюдаваха мястото от югоизточния ъгъл на „Лексингтън“ и 83 улица. Единият от тях прекоси улицата, за да охранява отпред, докато вторият наблюдаваше заведението от страни.

— Мислиш, че не съм ги забелязал ли? — каза Колекционера. — Открих ги още преди да разберат, че съм тук.

Луис седна на отсрещната страна на масата вдясно от Колекционера, а Ейнджъл зае същата позиция вляво, оформяйки нещо като фатален триъгълник. В мига, в който заеха местата си, пистолетите бяха вече в ръцете им, видими за Колекционера, но не и за някого, който би надникнал случайно от улицата.

— Търсехме те — каза Луис.

— Знам. Сигурно къщите за подпалване са ви на свършване.

— Можеше да ни спестиш доста пари за бензин, ако се беше появил тук преди няколко месеца.

— Да. И да отбележа на челото си точката, където да влезе куршумът.

— Трябваше да си по-внимателен в подбора на жертвите.

Луис бръкна с лявата ръка в джоба на палтото си и извади оттам огърлицата от мечешки нокти на Джаки Гарнър. Те изтракаха като кости, когато ги прокара между пръстите си. В дясната си ръка държеше отчупения от огърлицата и прибавен към поканата на Колекционера последен нокът.

— Бих могъл да кажа същото и за покойния ви приятел — отвърна Колекционера.

Бавно, с точни движения, за да не дава повод на хората срещу себе си да реагират, той вдигна чашата и отпи от кафето.

— Ако искате, можем до мръкване да си играем на обвинения, но никой от нас не е толкова наивен — каза той. — Господин Гарнър не си направи добре сметката и близък до мен човек плати за това. Бях разгневен и господин Гарнър загина. Ще ме извините, но няма да позволя такъв като вас, с кръв на виновни и на невинни по ръцете, да ме поучава дали едно убийство е редно или нередно. Лицемерието е особено противен порок.

Ейнджъл се наклони леко към Луис.

— Сериен убиец ли ни изнася лекция?

— Знаеш ли, мисля, че да.

— Това е нещо ново.

— Така е. Но той все пак няма да ми липсва, след като го убием.

— Да, на мен също.

Ръцете на Колекционера отново лежаха неподвижно на масата. Той не показваше никакво притеснение. Може би защото не съзнаваше колко близо е до смъртта или изобщо не го беше грижа.

— Чух, че вашият приятел, детективът, умира — каза той.

— Или още е жив — каза Ейнджъл. — Въпрос на гледна точка.

— Той е необикновен човек. Не твърдя, че го познавам, но предпочитам да оживее. С неговото присъствие светът е по-кolorитен. Той привлича злото към себе си, както светлината нощните пеперуди. Това облекчава задачата на специалистите, които искат да го премахнат.

— Дошъл си тук, за да изразиш пожелания за бързото му възстановяване ли? — каза Луис. — Непременно ще му ги предадем. Ако умре, е, тогава може би ще имаш възможност лично да му кажеш колко съжеляваш.

Колекционерера погледна през прозореца към двамата японци, после и към другите двама в ресторанта.

— Къде намерихте тези хора? — попита той.

— Привличаме ги, както светлината нощните пеперуди — отвърна Луис, възползвайки се от неговата метафора.

— Това ли сте сега? Силата на светлината?

— По липса на други желаещи.

— Да, подозирам, че вашата светлина е просто отразена — каза Колекционерера. — Вие търсите онези, които са го застреляли. Аз мога да ви помогна.

— Как?

— Мога да ви дам техните имена. Мога да ви кажа къде да ги намерите.

— И защо би направил това?

— За да сключим сделка. Елдрич е болен. Има нужда от почивка и време, за да се възстанови. Напрежението от преследването си казва думата. Колкото до мен, то пречи на работата ми. Докато се опитвам да бъда на крачка пред вас, мъже и жени, които носят злото у себе си, остават ненаказани. Затова ще ви дам имената, а вие, като част от сделката, ще престанете да ни преследвате. Сигурно и вие сте уморени от това колкото мен и знаете, че вашият господин Гарнър допусна грешка. Ако не го бях убил, щеше да прекара остатъка от живота си в килия. В известен смисъл аз му помогнах. Той не би оцелял дълго в затвора. Не беше толкова силен, колкото сме ние.

Ейнджъл стисна по-силно пистолета. Почти му беше непоносимо да слуша брътвежите на този изрод, че убийството било едва ли не божия милост за Джаки.

— Поне е щял да получи процес — каза той.

— Аз го разпитах. Той призна. Това, за което говориш, са просто условности на законността, нищо повече.

Луис се намеси. Каза само една дума, но тя бе едновременно и предупреждение, и молба.

— Ейнджъл.

След една-две секунди Ейнджъл се успокои.

— Ти спомена прекратяването на преследването като „част“ от сделката — каза Луис. — Какво е останалото?

— Знам, че издирването на хората, които са стреляли, ви е срещнало с много интересни личности. Предполагам, че една от тях е бил Камбион.

— Защо?

— Защото след като сте проверили всички други линии, той сигурно е бил единственият, който ви е останал. Съмнявам се, че ви е дал отговорите, които ви трябва.

— Срегнахме се с него — призна Луис.

— И?

— Каза ни, че покушението е извършено от двама души, мъж и жена. Обеща да ни каже повече.

— Разбира се. Какво поиска в замяна на информацията?

— Същото, което току-що поиска и ти: да спра преследването му. Но нещата стоят така: той може да е откачено копеле, но е откачено копеле, което не е убило наш приятел. Ако се стигне дотам, може би ще бъда по-склонен да опитам с него.

— Ще бъдеш разочарован. Той ще те предаде на стрелците — и теб, и твоето гадже. За него те са потенциално по-ценни от вас. Вие никога няма да направите онова, което иска от вас, но те ще му дължат услуга, а са много, много добри в онова, което вършат.

Луис разбра, че Колекционера бе прав. Думите му потвърждаваха онова, което и сам подозираше: Камбион щеше да извлече по-голяма полза, ако застане на страната на стрелците.

— Продължавай.

— Ето какво предлагам — каза Колекционера. — Давам ви имената. В замяна искам примирие помежду ни и искам да знам къде е Камбион. Отдавна си е заслужил да му се тегли ножа.

— А ако не се съгласим? — каза Луис. — Ако решим просто да те убием тук?

Пистолетът в ръката му светкавично се премести и се насочи към Колекционера под масата. Първите куршуми щяха да го уцелят в корема, а последният — в тила, когато падне напред и Луис произведе изстрела на милосърдието отгоре.

Колекционера посочи с дясната си ръка към стола до себе си. На него имаше зелена картонена папка, незабелязана досега от Ейнджъл и Луис.

— Отвори я — каза той и отново сложи ръцете си на масата.

Луис стана и отиде да вземе папката, без и за миг да откъсва очи от него. Двамата азиатци в ресторанта също се раздвижиха, вече извадили pistolетите. Колекционера продължаваше да седи неподвижно, вперил поглед в масата пред себе си. Остана така и докато Луис прелистваше съдържанието на папката. Вътре имаше листове с печатен текст, фотографии, дори записи на телефонни разговори.

— Това е твоята история — каза Колекционера. — Историята на твоя живот: всяко убийство, което успяхме да проследим, всяка улика срещу теб, която успяхме да съберем. За късмет, това бе едно от малкото досиета, от които Елдрич пазеше копия на сигурно място. Тук вътре има достатъчно материал, за да те пратя по дяволите, стига да искаш. Ако днес не си тръгна оттук жив и здрав, Елдрич ще се погрижи копие от това да отиде при федералния прокурор за южен Ню Йорк, прокурора на Манхатън, дванайсет различни полицейски управления из цялата страна и Отдела за криминални разследвания на ФБР. Би трябвало да е достатъчно, за да запълни всички досадни непълноти в собствените им разследвания.

За пръв път Колекционера се отпусна. Облегна се назад, затвори очи и продължи:

— Казах ти, уморен съм от това преследване. Прекратявате го веднага. Бих могъл да използвам този материал, за да ви накарам да станете по-отстъпчиви, но чувствам, че трябва да ви компенсирам за онова, което се случи с господин Гарнър. Искам да ми обещаете, че слагате край на преследването. Искам Камбион. В замяна вие получавате възможността да отмъстите за детектива.

Луис и Ейнджъл се спогледаха. Луис виждаше, че Ейнджъл не желае да сключват сделка с този човек, но папката бе наклонила везните и щеше да се съгласи с всичко, което е в интерес на неговата безопасност. Възможността да стигнат до извършителите на покушението срещу Паркър трябваше да бъде приемана просто като бонус.

— Съгласни сме — каза Луис.

— Ако детективът оживее, бих искал твоята дума да е гаранция и за неговото добро поведение — каза Колекционера. — В противен случай примирието отпада.

— Ясно.

— Двамата, които търсите, се казват Уилям и Зила Донд. Живеят в Ашвил, Северна Каролина. Имат двама синове, Ейдриън и Кер. Синовете нямат представа за страничните занимания на родителите си.

— Кой ги е наел?

— Ще трябва да попитате тях.

— Но ти знаеш.

— Мисля, че името Донд идва от североизточните райони на Англия: Дърам или може би Нортъмбърланд. Аз бих ги оставил сами да допълнят всичките други подробности. Сега бих искал да изпълните втората част от споразумението.

— Камбион е на „Хънтс Лейн“, отгатък в Бруклин — каза Луис, — при положение че още не се е преместил. Заврял се е в една стара аптека.

— Има ли някого със себе си?

— Грамаден мъж на име Едмънд.

Колекционера стана.

— Тогава свършихме тук — каза той. — Желая ви успех в издирването.

Закопча палтото си и излезе иззад масата.

— И можеш да задържиш папката — подхвърли на Луис, докато минаваше покрай него. — Вече имаме няколко копия.

Оставиха го да си иде и той се загуби в тълпата на „Лексингтън“.

— Забелязах, че не му спомена за възможността на „Хънтс Лейн“ да има и трети човек — каза Ейнджъл.

— Да — отвърна Луис. — Май не се сетих.

[1] Плитки лабораторни съдове за отглеждане на култури. — Б.пр. ↑

Седях край някакво езеро на дървена пейка, боядисана в бяло. Студено ми беше, макар да бях с яке, и държах ръцете в джобовете си, да не замръзна съвсем. Вляво от мен, на хълмче, се намираше рехабилитационният център, стара къща на морски капитан от деветнайсети век, заобиколена от построени в по-ново време едноетажни сгради от червени тухли. Вечнозелени дървета ограждаха езерото и повечето сняг беше почистен от тревата. Наоколо беше тихо.

Всичко тънеше в тишина.

До краката ми лежеше малък черен камък. Изглеждаше невероятно гладък. Искаше ми се да го подържа в ръка. Пресегнах се да го взема и усетих, че е напукан отдолу. Парче от него беше изпаднало, оставяйки долната страна нащърбена и неравна. Погледнах нататък към тихата шир на езерото пред себе си и хвърлих камъка. Той удари водата и повърхността ѝ се напука като лед, макар да не беше замръзнала. Пукнатините пропълзяха напред, преминаха през езерото и насякоха горите и планините отвъд него, докато накрая самото небе не бе раздробено от черна мълния.

Чух стъпки зад себе си и на рамото ми легна ръка. Видях венчалната халка на нея. Спомнях си този пръстен. Помнех как го сложих на пръста пред пастора. Сега единият нокът беше счупен.

Сюзан.

— Разбрах, че е нереално — казах аз.

— Как? — попита мъртвата ми съпруга.

Не се обърнах да я погледна. Беше ме страх.

— Защото не можеш да си спомня как съм попаднал тук. Защото нямаше болка.

И заговорих за раните, оставени от куршумите, и раните, оставени от загубата.

— Вече не би трябвало да изпитваш болка — каза тя.

— Студено е.

— Ще бъде известно време.

Този път се обърнах. Исках да я видя. Тя беше такава, каквато бе, преди Пътника да я прониже с ножа си. И все пак не съвсем. Беше и повече, и по-малко от онова, което бе някога.

Носеше лятна рокля, защото винаги бе носила лятна рокля на това място. Всеки път, когато я бях зървал, след като я загубих, носеше все същата рокля, въпреки че никога не виждах лицето ѝ. Когато го виждах, това ставаше при други обстоятелства. Тогава роклята беше изцапана с кръв, а чертите ѝ — разруха в червено. Никога не успях да обединя двете представи за нея.

Сега тя отново беше красива, но очите ѝ бяха далечни, фокусирани някъде другаде, сякаш присъствието ми тук я бе откъснало от някакво по-приятно занимание и искаше час по-скоро да се върне към него.

— Извинявай — казах аз.

— За какво?

— За това, че ви изоставих. Че не бях до вас, когато той дойде да ви убие.

— И ти щеше да умреш заедно с нас.

— Може би щях да го спра.

— Не. Тогава не беше толкова силен, а и той бе насъбрал толкова много гняв. Толкова много гняв...

Ноктите ѝ се забиха в рамото ми и двамата заедно бяхме пренесени обратно в нашия дом, гледахме заедно, докато Пътника изнасилваше нея и нашата дъщеря. Докато го вършеше, зад него стоеше друга версия на съпругата ми, лицето ѝ беше неразлично от заливащата го кръв, главата и тялото ѝ се тресяха. Това бе онази, която бях виждал преди. Това бе съпругата, която бродеше в моя свят.

— Коя е тя? — попитах. — Какво е тя?

— Тя е онова, което остава. Тя е моят гняв. Тя е цялата моя омраза и моята скръб, моето страдание и моята болка. Онова, което те преследва.

Ръката ѝ помилва главата ми. Докосването ѝ пареше.

— Насъбрала бях много гняв — каза тя.

— Виждам. А когато умра?

— Тогава и тя ще умре.

Останките на нашата дъщеря бяха проснати през скута на майка ѝ. Дженифър бе вече мъртва, когато той започна да реже. Това,

предполагам, бе проява на милост.

— А Дженифър?

Почувствах, че се колебае.

— Тя е различна.

— Как така?

— Тя се движи между световете. Контролира другия свят. Няма да те изостави дори и в смъртта.

— Тя ми шепне.

— Да.

— Пише по праха на прозорците.

— Да.

— Къде е сега?

— Наблизо.

Огледах се, но не я открих.

— Веднъж, преди време, я видях тук, в тази къща.

Години след като животът им беше свършил, двойка любовници ме дебнеха в тези стаи. Но моята дъщеря ги чакаше — моята дъщеря и възплащението на гнева, което тя се опитваше да контролира и което този път на драго сърце остави да излее яростта си.

— Искан ми се да я видя.

— Тя ще дойде, когато е готова.

Гледах как Пътника продължава да реже. Нямахме болка.

Поне за мен.

Отново бяхме край езерото. Пукнатините се бяха затворили. Чупливият свят бе непокътнат. Стоях на брега. Водата не се плискаше. Нямахме вълни.

— Какво да правя? — попитах аз.

— Какво искаш да правиш? — попита тя.

— Мисля, че искам да умра.

— Тогава умри.

Не виждах своето отражение, но виждах отражението на Сюзан. В този свят тя беше реална, а аз не бях.

— Какво ще стане?

— Светът ще продължава по пътя си. Да не мислеше, че се върти около теб?

— Не си бях представял, че в живота след смъртта има толкова много сарказъм.

— Известно време не бях имала причина да го използвам. Ти не беше наблизно.

— Обичах те. Знаеш това.

— Зная. И аз те обичах.

Тя се запъна на тези непривични за устата ѝ думи, но почувствах, че когато ги изговори на глас, те накараха нещо дълбоко в нея да се разтопи. Сякаш моята близост ѝ напомняше как се е чувствала някога като човек.

— Ако останеш тук — каза тя, — събитията ще се развиват без твое участие. Светът ще бъде различен. Ти няма да си до тези, които си можел да защитиш. Възможно е други да заемат твоето място, но кой знае?

— А ако се върна?

— Болка. Загуба. Живот. Още една смърт.

— За какво?

— Мен ли питаш за своята цел?

— Може би.

— Знаеш какво търсят те. Онзи, Който Чака зад Стъклото. Бога на Осите. Погребания Бог.

— От мен ли се очаква да ги спра?

— Съмнявам се, че можеш.

— Защо трябва да се връщам тогава?

— Няма „трябва“. Ако се върнеш, ще го направиш, защото така си решил, и ще пазиш онези, които иначе няма кой да пази.

Тя приближи до мен. Почувствах на лицето си топлината на нейния дъх. В него имаше едва доловима миризма на тамян.

— Чудиш се защо идват при теб, защо се чувстват привлечени от теб, онези, падналите. — Шепнеше думите, сякаш се боеше да не я чуе някой. — Когато седиш известно време близо до огъня, започваш да миришеш на дим. Онези твари търсят не само своя Погребан Бог. Търсят огън, който искат да угасят, ала не могат да го намерят. Ти си бил близо до него. Бил си в неговия обсег. Носиш дима му по себе си и затова идват за теб.

Тя се отдръпна от мен. Отражението ѝ се отдалечи, после изчезна. Бях сам. Затворих очи. Когато ги отворих отново, дъщеря ми беше до мен. Тя сложи ръката си в моята.

— Студено ти е — каза Дженифър.

- Да. — Гласът ми пресекна.
— Тате, искаш ли да се поразходим? — попита тя.
— Да — отговорих. — Ще ми бъде много приятно.

Книжарница „Батъри Парк“ се намираше в центъра на Ашвил, Северна Каролина. Там се продаваха редки книги и книги на старо, срещу които Луис нямаше възражения, а също вино и шампанско, срещу които възраженията му, доколкото ги имаше, бяха още по-малко.

Жената на име Зила Донд участваше в читателски клуб в магазина. Тя и четири други дами обсъждаха биографията на Клеопатра от Стейси Шиф на чаша пенливо вино и някакви хапки — от онези, които минават за храна сред хубавите слаби жени. Луис седеше с чаша пино ноар до дясната ръка и екземпляр от Макс Пъркинс: редактор на „Гения“ от А. Скот Бърг в скута. Избрал бе книгата на Бърг, защото Пъркинс беше редактор на Томас Улф^[1], вероятно най-известния син на Ашвил, а Луис, който не можеше да понася писанията на Улф, се опитваше да разбере защо Пъркинс си е направил този труд. Доколкото можеше да съди, след като прочете съответните части от биографията на Бърг, единствената причина дебютната книга на Улф, „Погледни към дома, ангеле“, да е поне мъничко приемлива, беше, че Пъркинс го е накарал да махне над 60 000 думи от нея. Все пак, по грубите сметки на Луис, от 500-те страници на предлаганото в книжарницата издание на „Скрибнър“ най-малко 499 бяха излишни.

Зила Донд изглеждаше като една от онези жени, които приемат книгите много на сериозно, без да разбират, че четенето може да бъде също така и приятно. От нейния екземпляр на „Клеопатра“ стърчаха множество тесни листчета в различен цвят и Луис беше сигурен, че отвътре книгата е пълна с бележки, като „Интересно!“, „Съгласна съм, много!“ и „Страхотно!“, като екземпляра на осмокласничка, която за първи път чете „Спасителят в ръжта“. Тя беше стройна и руса, с фигура на бегач на дълги разстояния. Можеше дори да мине за хубава, ако не се бе състарила преждевременно, навярно вследствие на комбинация от прекомерно излагане на природните стихии и желязна решителност, която бе оставила трайни бръчки по челото ѝ и стисната челюст с леко отворени устни като на змия, готова да те нападне.

Луис бе наблюдавал Донд през последните трийсет и шест часа, но не се бе доближавал до нея повече от това. Такъв му бе маниерът: да започне от разстояние и постепенно да приближава. Впечатлението от кратките наблюдения на нейното всекидневие бе, че живее като обикновена, сравнително добре обезпечена буржоазна домакиня. Тази сутрин бе ходила в местния фитнес клуб и бе тренирала там един час, след което се беше прибрала вкъщи да вземе душ и да се преоблече и рано следобед бе дошла в своя читателски клуб. Предишния ден се беше срещнала с приятелки на късна закуска, пазарувала бе в ашвилския мол, поровила бе из лавиците на книжарницата за книги втора употреба „Господин К.“ на „Ривър Ридж“ и беше вечеряла вкъщи със своя съпруг и по-малкия им син — тъй като по-големият, студент втори курс в университета „Джордж Вашингтон“, в момента отсъстваше. По-малкият бе едва на шестнайсет, но нямаше скоро да се прибере за вечеря. В този момент двама мъже, чиито лица дори не бе успял да зърне, преди да го отвлекат, го откарваха с ван дълбоко в националния парк „Писга“. Навярно бе ужасен, но ужасът на момчето не интересуваше Луис. На него му трябваше нещо, което да използва срещу бащата и майката, ако откажат да говорят.

Междувременно Ейнджъл следеше отблизо Уилям Донд, който беше преподавател във Факултета по литература в Университета на Северна Каролина в Ашвил. Луис бе готов да се обзаложи на долар, че Уилям Донд е чел „Погледни към дома, ангеле“ толкова пъти, че знае наизуст цели пасажии. Може би дори харесваше книгата. Луис очакваше с нетърпение да го гръмне.

Зила Донд изложи мнението си за безпощадността на Клеопатра, която очевидно не беше щадяла дори собствените си близки, когато ситуацията го е налагала.

— Клеопатра е живяла във време на убийства и предателства — каза Донд на приятелките си. — Не вярвам, че е убивала, защото ѝ е било приятно. Убивала е, защото това е било най-ефикасното решение на проблемите, пред които е била изправена.

Другите жени прихнаха — такава си беше тяхната Зила, винаги вървеше по най-краткия път между две точки, без значение кой или какво може да се изпречи насреща ѝ — и Луис я гледеше как се смее с цяло гърло заедно с тях.

Групата си тръгна и той върна цялото си внимание към Максвел Пъркинс. В писмо до Улф с дата 17 ноември 1936 година Пъркинс се опитваше да се примири с факта, че Улф къса връзките с него. „Зная, че ти никога не би постъпил неискрено — пишеше той — и никога не би сторил нещо, което не смяташ за правилно.“

Луис не можеше да не се възхити на вярата му, макар че според него тя в крайна сметка се бе оказала неуместна.

— Знаете ли, той е съсипал Томас Улф.

Луис вдигна глава. Пред него стоеше Зила Донд, със своята „Клеопатра“ под лявата мишница и дясна ръка в джоба на палтото.

— Справил се е добре с Хемингуей и Фицджералд — каза Луис. — Не можеш да прикоткаш всичките.

Не си позволи да отмести поглед към дясната ѝ ръка. Продължи да я гледа право в очите.

— Да — каза тя, — навярно е така. Наслаждавайте се на виното — и на книгата си.

Тръгна си, а Луис си помисли: „Изработи ме, или поне си мисли така“. Това бе без значение. Ако тя и съпругът ѝ бяха такива умници, за каквито очевидно ги мислеха Камбион и Колекционер, трябва бързо да бяха разбрали, че детективът, когото се бяха опитали да убият, е различен и не само полицията преследва извършителите на покушението, а по дирите им вървят и хора, които не се различават много от тях. Може би просто не бяха очаквали да ги открият толкова скоро, ако изобщо са ги открили. Луис се питаше дали Камбион вече не ги е предупредил.

Обади се на Ейнджъл, докато я наблюдаваше как прекосява улицата на път към паркинга.

— Къде е той?

— В кабинета си — каза Ейнджъл. — Води семинари от сутринта и ще чете лекции до четири.

— Ако ги отмени, обади се.

— Защо?

— Мисля, че жената е разтревожена. Ако съм прав, ще му се обади. Знаеш ли къде е паркирал?

— Да.

— Наблюдавай колата.

— А ти?

— Поемам къщата. Не изпускай съпруга. И...

— Какво?

— Чел ли си „Погледни към дома, ангеле“?

— Мамка му, не. Сигурно е най-малко хиляда страници. За какво ми е притрябвало да я чета?

— Знаех си, че има причина да те харесвам — каза Луис.

— Нима? Е, ако в отговор и аз се сетя за някоя, ще ти я кажа.

Луис бе имал преднина пред жената през цялото време. Спрял бе колата си до автомат за таксуване на паркинг точно пред книжарницата, така че още щом тя се скри от очите му, остави пари за виното и потегли. Ейнджъл се беше погрижил за алармената инсталация в къщата по-рано същия ден, веднага след като се бе уверил, че Уилям Донд се е посветил изцяло на своите семинари. Което означаваше, че когато Зила Донд влезе в къщата, Луис вече я чакаше вътре. Докато оставяше торбата, пистолетът 22-ри калибър със заглушител беше едва на сантиметри от главата ѝ и тя каза само:

— Мамка му.

— Предпочитам „начукаха ни го“. И само за сведение, не си права за Максвел Пъркинс.

Затвори с крак входната врата и се отдръпна на крачка от нея.

Попита:

— Знаеш ли за какво е всичко това?

— Удара в Мейн.

— Някой каза ли ви да очаквате неприятности?

— Разбрахме от отзвука след това, но и ни се обадиха.

— Камбион ли?

Тя не отговори.

— Не че е някаква утеха, но той каза и на нас за вас. Не всичко, но поне началото.

— Както сам каза, начукаха ни го.

— Да, така е. Пусни торбата на пода.

От лявото ѝ рамо висеше голяма дамска чанта. Наблюдавал я бе, докато пиеше виното си в книжарницата, и знаеше, че не е левачка още преди да бе разговаряла с него с дясната ръка в джоба, може би държейки оръжие, насочено срещу него. Предполагаше, че има у себе си поне един пистолет и вероятно още един в чантата.

— Ако си въоръжена, по-добре ми кажи веднага.

— В чантата ми.

— А не в десния джоб на палтото?

— Опа.

Луис отстъпи назад и ѝ каза да отърси палтото от раменете си. То издумка тежко, когато падна на дървения под.

— Имаш ли още нещо?

— Можеш да ме претърсиш.

— Намираме се под линията Мейсън-Диксън^[2]. Ние, цветнокожите, трябва да внимаваме с белите жени тук, долу. Бих предпочел просто да ми кажеш.

— Отляво, на колана.

— Война ли очакваш да избухне?

— Живеем в опасен свят.

Тя носеше широка жилетка под лек жакет, от онези, под които лесно се скрива оръжие.

— Използвай лявата си ръка — каза Луис. — Само палеца и показалеца. Бавно.

Зила Донд свали лявата си ръка, избута с лакът жакета назад и използва дланта си, за да вдигне жилетката, откривайки пистолета. Той изглеждаше като малък олекотен „Смит енд Уесън“ без ударник, модел 642.

— Неудобно е — каза тя. — Кобурът е стегнат.

Луис видя, че тя се напруга, и я изпревари само със секунда. Беше бърза, изви тялото си и едновременно вдигна дясната си ръка да му нанесе удар, но в това време той вече стоварваше дръжката на пистолета върху дясното ѝ слепоочие. Последва я на пода, измъкна оръжието от кобура и го хвърли настрани. Тя беше зашеметена, но в съзнание. Луис държеше пистолета опрян в основата на тила ѝ, докато смъкваше сакото и жилетката до лактите ѝ, за да обездвижи ръцете, после я потупа да легне. Джинсите ѝ бяха тесни, но за всеки случай ги опипа за нож. Когато свърши, я пусна, но не свали поглед от нея, докато тя оправяше дрехите си. Намери телефона ѝ и ѝ го подаде с думите:

— Обади се на мъжа си.

— Защо?

Изглеждаше замаяна, но Луис допускаше, че може да преиграва, за да го заблуди. Позволи ѝ да седне с гръб към стената, обаче настоя

да държи краката опънати и ръцете далече от тялото. Така щеше да ѝ бъде по-трудно да се изправи, ако реши да го нападне отново. Беше напълно наясно колко опасна е тази жена.

— Защото знам, че си се обадила на мъжа си, след като говори с мен в книжарницата. Той сигурно чака съобщението, че всичко е чисто.

Луис почти бе стигнал до къщата, когато Ейнджъл му бе позвънил, за да му каже, че Уилям Донд е потеглил, и той го бе инструктирал да го остави да се прибере.

Почака я да прегледа последните повиквания и да стигне до „Бил“. Когато пръстът ѝ се поколеба над бутона за повикване, опря дулото в лявото ѝ слепоочие.

— След като знам, че съпругът ти идва, очевидно не работя сам. Съпругът ти се следи. Ако кажеш нещо, за да го предупредиш, ще разберем. Не е задължително нещата да свършат зле за вас.

Тя го погледна напрегнато. Всички последици от удара по главата, реални или симулирани, изчезнаха отведнъж.

— И двамата знаем, че това не е вярно — каза тя. — Аз видях лицето ти.

— Госпожо — отвърна Луис, — в момента дори не можеш да си представяш колко по-лошо може да стане за теб и семейството ти.

Споменаването на семейството свърши работа. Не ставаше дума само за нея и за съпруга ѝ.

— Мамка му — каза тя тихо.

— Ако бяхте толкова загрижени за безопасността на синовете си, трябваше да си намерите друга сфера на дейност — каза Луис. — Обади се. Усили звука, но не го включвай на говорител.

Тя направи, каквото ѝ беше казано. Луис слушаше.

— Зил? — каза мъжът ѝ.

— Вкъщи съм — обади се тя. — Но все пак трябва да поговорим.

— Идвам. Нищо повече по телефона.

— Добре. Само побързай.

Разговорът свърши.

— Зил и Бил — каза Луис. — Сладко.

Тя не отговори. Виждаше как пресмята, опитвайки се да реши какви ходове остават открити за нея. Секунди по-късно избърмча телефонът на Луис.

- Ейнджъл.
- Той е на около пет минути от вас.
- Стой колкото можеш по-близо.
- Ясно.

Луис продължаваше да държи пистолета, насочен към Зила Донд.

- Изпълзи по корем в кухнята — каза той. — Хайде.
- Какво?
- Ако опиташ да се изправиш, ще те убия.
- Ти си животно.
- Сега ме обиждаш. В кухнята.

Докато пълзеше, Луис стоеше зад нея и през цялото време я държеше на мушка. Кухнята беше предимно от орех, със също такава маса и четири стола в средата. Когато Зила Донд стигна до масата, Луис ѝ каза да се изправи бавно и да седне с лице към вратата. Свали чаша от полицата и я сложи пред нея. Кухнята бе разположена по ширината на къщата, а друга врата я свързваше с голяма всекидневна, единият край на която бе оформен като трапезария. Между масата и тази врата имаше хладилник и шкаф със стъкла, пълен с консерви. Луис зае позицията там. Не виждаше входната врата, затова пък виждаше жената.

Шумът от спираща кола дойде откъм предната страна на къщата. След около минута се чу звук от превъртане на ключ. Това беше моментът. Сега Зила щеше да предупреди съпруга си.

Вратата се отвори. Три неща се случиха почти едновременно.

Зила Донд изкрещя името на мъжа си и се хвърли на пода.

Уилям Донд вдигна пистолета, който бе вече в ръката му, и се приготви да стреля.

Ейнджъл се появи зад Уилям Донд и го уби с един заглушен изстрел в тила. Влязъл бе в къщата и бе затворил вратата след себе си. Дори не погледна тялото на Донд, когато го прекрачи. Не беше от коравосърдечие. Просто не искаше да види какво е направил. Огледа улицата от прозореца на всекидневната, но по нищо не личеше някой да е видял какво става. От друга страна, нямаше как да са сигурни, освен ако ченгетата не цъфнат на прага. Трябваше да побързат.

Когато се присъедини към Луис в кухнята, Зила Донд стоеше пред сервизното помещение. Луис не сваляше пистолета, но тя

държеше в ръката си голям кухненски нож. Не беше ясно за какво възнамерява да го използва, но срещу когото и да го вдигнеш, включително и срещу себе си, резултатът нямаше да е добър.

— Изобщо не си имал намерение да оставиш жив някого от нас — каза тя.

— Да — отвърна Луис. — Никой от двамата ви нямаше да оцелее. Просто влезият в къщата пръв щеше да живее по-дълго.

Зила Донд обърна ножа в ръката си и опря върха му в гърлото си.

— Ще си тръгнете с празни ръце — каза тя.

— Преди да го направиш, би трябвало да се обадиш на сина си.

Луис сложи телефона на кухненската маса и внимателно го бутна към най-близкия до нея край. Свали пистолета. Ейнджъл направи същото. Зила Донд отиде до масата. Взе телефона. На дисплея имаше едно име: Кер, по-малкият ѝ син.

Натисна бутона за набиране. Той се обади.

— Кер?

— Мамо? Мамо?

— Кер, добре ли си?

— Не знам къде съм, мамо. Някакви мъже ми се нахвърлиха и от часове ме разкарват насам-натам. Мамо, страх ме е. Какво става?

— Нищо лошо няма да ти се случи, скъпи. Това е голяма грешка. Тези хора ще те пуснат. Обичам те.

— Мамо? Какво...

Зила Донд прекъсна връзката. Върна ножа на мястото му в дървеното блокче. Прехапа долната си устна и поклати глава. Очите ѝ гледаха другаде. По едната ѝ буза се търкулна сълза, но не можеше да се каже дали бе за сина ѝ, за съпруга ѝ или за нея самата.

— Давате ли дума?

— Той ще бъде освободен жив и здрав — каза Ейнджъл.

Това не му харесваше. Никак не му харесваше. Не беше в характера му да заплашва деца. Необходимо беше, но това не го правеше редно.

— Как да ви вярвам? — каза Зила Донд.

— Без да преувеличаваме очевидното — каза Луис, — нямаш голям избор. Но предполагам, че Камбион ти е казал достатъчно за нас и може би междуременно си научила още.

— Обадохме се тук-там — призна тя.

— И?

— Ако знаехме за вас, щяхме да ви убием още преди да се заемем с детектива.

— Амбициозно.

— И предвидливо.

— Не. Ако бяхте достатъчно предвидливи, първо щяхте да си научите добре урока.

Зила Донд прие забележката.

— Кой ви каза да убиете детектива? — попита Луис.

— Хейли Кониър.

— Коя е Хейли Кониър?

— Първи общински съветник в град Проспъръс, Мейн.

— Защо?

— Не попитах, но всичко, което върши Хейли, е за доброто на града.

— Убивали ли сте за друг?

— Не, само за нея.

— За пари?

— Тя си плаща, но ако трябва, бихме ѝ помогнали и безплатно. Ние сме излезли от този град преди поколения.

— Кой друг знае?

— Морланд, началникът на полицията. Пастор Уорънър. Останалите членове на градския съвет.

— Вие ли убихте бездомника на име Джуд в Портланд и нагласихте всичко така, че да изглежда като самоубийство?

— Да.

— А дъщеря му?

— Не.

— Какво толкова специално има в Портланд? — попита Ейнджъл.

Устата на Зила Донд застина в онази странна гримаса на решителност, която Луис бе забелязал още в книжарницата: зъбите стиснати, устните леко разтворени.

— От мен няма да научите нищо повече.

— Предадохте своя град твърде лесно — каза Луис.

— Изобщо не сме го предавали — отвърна тя. — Проспъръс ще ви изяде живи.

Луис стреля в нея два пъти. Тя падна на пода и се гърчи известно време, преди да умре. Луис отиде до предния прозорец и погледна навън. Вече притъмняваше. Къщите в тази модерна градска спалня бяха разположени сред големи парцели, разделяни от жив плет и дървета. В някои от тях светеха лампи, но по улиците нямаше хора. Луис се чудеше как може да се живее в квартал като този, с тези почти еднакви къщи сред ясно разграничени дворове и тук-там дребни разлики в детайлите, явно целящи да създават погрешна представа за индивидуалност. Може пък за съпрузите Донд убиването на хора да е било единственият начин да се предпазят от полудяване.

Ако имаха повече време, щяха да претърсят къщата, но Ейнджъл бе неспокоен. Той извади от джоба на якето си две плоски шишета карболова киселина, или втечен фенол. Двамата с Луис минаха по собствените си стъпки в къщата, като ги пръскаха с киселината. Фенолът беше полезно средство за унищожаване на следите от ДНК. Веднага щом свършиха, напуснаха къщата и се върнаха при колите си. Върху оригиналните им табели бе залепено фолио с фалшиви регистрационни номера. Отне им само секунди да го махнат и да ги стопят на открит пламък. Луис се обади на похитителите на Кер Донд и ги инструктира да не го освобождават до сутринта, когато двамата щяха вече да са далеч от Ашвил, Северна Каролина, но значително по-близо до Проспърс, Мейн.

[1] Thomas Wolfe, считан за един от най-добрите писатели на Америка от първата половина на XX в. — Б.пр. ↑

[2] Договорена в средата на XVIII в. граница, отделяща американските щати, в които робството е било отменено, съществувала до средата на XIX в. — Б.пр. ↑

Луис и Ейнджъл не се изсипаха направо в Проспъръс. Изчакваха, планираха действията си. Бяха наели апартамент на „Истърн Промънейд“ в Портланд от името на кухня фирма, принадлежаща на Луис. В „Голямата изгубена мечка“ Дейв Еванс се правеше на разсеян, докато в офиса му се провеждаха поредица срещи; накрая се примири и отиде да си върши канцеларската работа в една барака до бара. Проспъръс бе посетен от двама японски бизнесмени и съпругите им, които печелеха симпатиите на всички с учтивостта и ентузиазма си. Правеха много снимки, но какво по-нормално от това за туристи от Далечния изток? Настроението им не се развали дори когато бяха предупредени да не влизат в гробището около старата черква. Казано им бе, че теренът не бил безопасен, но било запланувано да се маркира пътека до самата черква между надгробните камъни. Може би щяла да е готова до следващото им идване в града.

И една вечер, скоро след като Ейнджъл и Луис пристигнаха в Портланд, Роналд Стрейдиър дойде в „Голямата изгубена мечка“. Той рядко посещаваше градските барове дори докато пиеше, а сега, когато бе отказал алкохола, изобщо нямаше причина да стъпва в тях. Но Ейнджъл и Луис предпочитаха да вършат работата си далеч от своето жилище: колкото по-малко хора знаеха за него, толкова по-добре. Срещата с Роналд бе уредена от Рейчъл Улф, тъй като Роналд не се сещаше за друг начин да се свърже с двамата мъже, които му трябваха. Оставил ѝ бе съобщение в болницата, където детективът продължаваше да лежи в кома. Кратката бележка съдържаше само молбата Рейчъл да му се обади. Тя бе го виждала няколко пъти, докато живееше още в Скарбъро, така че го познаваше и знаеше за взаимното уважение между него и бившия ѝ любовник. Когато ѝ каза, че иска да го свърже с Ейнджъл и Луис, не започна да го разпитва, а просто им предаде неговото желание. И когато по-късно Ейнджъл му се обади, Роналд му каза само:

— Видях нещо да става в Проспъръс, нещо лошо.

И Ейнджъл разбра, че ще получат още едно късче от пъзела.

На чаша кафе в задната стаичка Роналд разказа на Ейнджъл и Луис за онова, на което бе станал свидетел: как момиче бива погълнато от земята в сянката на старата черква, докато група възрастни мъже и жени, придружени от пастор и полицаи, стоят и гледат. Ако двамата му слушатели бяха изненадани от разказа му, не го показаха. Ако бяха скептични към чутото, не им личеше.

— Какво мислиш, че се е случило с нея? — попита Луис.

— Мисля, че нещо я дръпна под земята — отвърна Роналд.

— Нещо?

Роналд реши, че това е първият знак за съмнение, но явно грешеше. Спомни си, че този човек е виждал и чувал неща, по-странни дори от това.

— Не е достатъчно — продължи Луис. — Трябва ни още нещо. Не можем да действаме на сляпо.

Роналд също бе размишлявал върху това. Изровил бе от паметта си племенните легенди: за преклонението на чероките пред кедровото дърво, основаващо се на вярата, че Създателят е вселил в него душите на загиналите по време на вечната нощ; мита на индианците лакота за канотила, които живеят в дърветата; приказката на абениките за създаването на човека от кората на ясен; и историите на собственото си племе, пенобскътите, за населяващите горите малки хора микъм-уосъс, но не можа да намери в тях обяснение за онова, което беше видял. Яви му се видение на голямо дърво, което расте от горе надолу, короната без листа дълбоко под земята и дънерът проточен нагоре до корените, които помръдват и опипом си проправят път през пръстта към въздуха горе; а в сърцевината му, заобиколено от останките на мъртви момичета, имаше същество, дошло от много далече, дух, пропилил се в камъните на стара черква и прекосил с тях суша и океан, преди да се оттегли в Новата земя, в която са положени основите на черквата, приемайки формата на напоено с мязга дърво. Но онова, което занимаваше Роналд най-много, бе естеството му, защото вярваше, че хората създават боговете в същата степен, в която, ако не и по-често, боговете създават хората. Ако този стар бог съществуваше, то бе, защото имаше мъже и жени, които чрез своята вяра му позволяваха да продължава да съществува. Те го хранеха, а в замяна той хранеше тях.

Роналд извади от джоба на якето си сноп фотокопирани страници и ги сложи пред Ейнджъл и Луис. Изображенията на тях не бяха

датирани, но показваха издяланите от камък глави, които можеха да се видят отвън и отвътре в черквата на „Паството на Адам преди Ева и Ева преди Адам“. Открил бе снимките, заровени в архивите на Центъра по история на Мейн, а после, без сам да го знае, бе извървял почти същия път на изследване, както и детективът, разглеждайки с удивление изградените от растителни елементи образи, срещани в черквите и катедралите на Западна Европа. Англичаните бяха нарекли тези скулптури Зеления човек, но те бяха по-стари от названието с повече от хиляда години, а духът в тях беше още по-стар. Когато на Земята са се появили първите хора, той ги е чакал сред дърветата и е приел този си образ в съзнанието им: човешко лице, изобразено от клони и листа.

— То може би изглежда така — каза Роналд.

Ейнджъл взе една от снимките. Беше зимното лице, най-мрачното и враждебното от изображенията в черквата на Проспъръс. Спомни си какво им бе казал Рос в Бруклин. Няма значение дали нещо съществува, или не. Важни са неприятностите, които причиняват онези, които вярват, че то съществува.

— Ти говореше за корени — каза той.

— Да — отвърна Роналд. — Мисля, че корен повлече момичето надолу.

— Корени и клони — каза Ейнджъл. — Дърво?

— А какво прави дървото? — попита Луис.

Ейнджъл се усмихна и отговори:

— Гори.

Убийствата в Ашвил не останаха незабелязани в Бостън, защото хората на Гарисън Прайър вървяха почти по същите следи, както Ейнджъл и Луис, макар и малко по-дискретно. Смъртта на Уилям и Зила Донд само бе потвърдила онова, което Прайър бе започнал да подозира: че нападението над детектива е поръчано от град Проспъръс. Това показваше, че решението знакът на Вярващите да бъде оставен в къщата на детектива също бе взето там, което пък означаваше, че всичките настоящи неприятности на Прайър можеха да бъдат оставени пред портите на града.

Проспъръс рядко бе причинявал безпокойства на Прайър. Това бе затворена в себе си общност и той не бе виждал причина да се меси в нейните действия, стига те да са дискретни. Сега самата му изолираност, отказът му да признае своята обвързаност със света в по-широк смисъл и възможното въздействие на решенията му върху хората извън него — и върху ангажимента на неговите покровители да го пазят на всяка цена — бяха нарушили равновесието.

Чрез своите действия Проспъръс бе направил възмездието неизбежно.

Обаждането дойде по джиесема на Ейнджъл, от телефон без идентификация. Луис имаше чувството, че би трябвало повече да се изненада, когато Ейнджъл му го подаде и чу гласа на Колекционера.

— Много впечатляващо — каза той. — Честно казано, чудех се дали Камбион не е бил прав, като е заложил всичко на тях, но явно не са били чак толкова свършени, колкото си е мислел.

— Май убийствата на бездомници са изтъпили ножовете им — отвърна Луис.

— О, не са убивали само бездомници, но ще се съглася, че бяха дребни риби.

— Как научи за тях?

— По пътя на елиминирането. Задавах въпроси и разбрах, че Паркър е душил около Проспъръс. Възможно беше градът да не е замесен, но Камбион реши въпроса вместо мен. Той отдавна се интересува от любимците на града, съпрузите убийци.

— Можеше просто да ни го кажеш. Можеше просто да ни дадеш името на града.

— И какво щеше да му е забавното тогава? Луис, познавам те може би по-добре, отколкото сам се познаваш. Ти си педантичен в работата си. Искаш да запълниш всички неясноти. Какво ти дадоха съпрузите Донд? Проспъръс или нещо повече? Нека да отгатна — имена: дали са ти имена. Ти не би си тръгнал без тях. Прав ли съм?

Луис остави чашата портокалов сок. Тъкмо се потапяше в бизнес страниците на „Таймс“, но сега установи, че внезапно е загубил всякакъв интерес към вестника и дори към портокаловия сок.

— Едно име — призна той. — Жената ни даде едно име.

— Хейли Кониър.

— Мамка му.

— О, на нея никак няма да ѝ бъде приятно, ако те чуе да псуваш така. Тя е богобоязлива жена. Впрочем тук „бог“ е с малко „б“.

— Интересуваш се от нея, така ли? Среща ли искаш да си уредиш?

— Много е стара.

— Моите извинения, но не мисля, че можеш да си позволиш да бъдеш толкова придирчив.

— А ти не бъди толкова тесногръд. Тя е интересна жена и Проспъръс е удивителен град. Ще ти хареса.

— В списъка ти ли е?

— О, да.

— Тогава защо не си я очистил?

— Защото не е само тя, а целият град. И то поколения от него. За да раздам правосъдие за греховете на Проспъръс, би трябвало да изровя кости отпреди векове и да ги изгоря на клада. Трябва да се подпали целият град, а това надхвърля моите възможности.

Луис разбра.

— Но не и нашите.

— Да.

— И защо трябва да унищожим цял град?

— Защото е участвал в заговора за онова, което се случи с детектива. Ако не го изтриеш от лицето на земята, ще предаде традициите си на бъдещите поколения, а тези традиции са много, много опасни. Проспъръс е гладен град.

— Значи, искаш ние да свършим мръсната работа вместо теб? Да ти го начукам.

— Недей така — каза Колекционерера. — Ще ти хареса, обещавам ти. О, и обърни специално внимание на онази тяхна черква. Огънят няма да е достатъчен. Трябва да копаете много по-надълбоко и да я раздробите на късчета с нещо много по-силно.

Луис усети, че разговорът върви към края си.

— Ей, като си говорим така любезно и прочие, намери ли твоя приятел Камбион?

Колекционерера се намираше в сградата на аптека „Блекторн“. Държеше в ръката си нож. По острието му имаше едва забележима следа от кръв.

— Боя се, че той, както изглежда, се е извинил и си е тръгнал, преди да успеем да се опознаем по-добре.

— Колко жалко — рече Луис.

И наистина съжаляваше.

— Да, жалко — отвърна Колекционера.

И също бе искрен.

Минаха секунди.

— Каза, че живеел тук с още някого.

— Да, грамаден мъж. Облечен в жълто. Трудно е да не го забележиш.

— И никой друг?

— Поне аз не знам за такъв.

— Хммм.

Колекционера бе вперил поглед в дрипавите останки на човешко същество, които лежах на носилка пред него. Мъжът нямаше очи, нямаше уши, нямаше език. Повечето от пръстите на ръцете и краката му също липсваха. Шевове бележеха мястото на кастрирането му. Колекционера го бе убил като акт на милосърдие.

— Знаеш ли — каза той, — мисля, че може да съм открил изчезналия лекар на господин Камбион. Не забравяй да ми изпратиш пощенска картичка от Проспъръс. — И затвори.

Ейнджъл погледна Луис над разтворения „Портланд Прес Хералд“.

— Вие двамата май вече станяхте първи приятели?

Луис въздъхна.

— Знаеш ли — каза той, — понякога ми се иска никога да не бях чувал името на Чарли Паркър...

Гарисън Прайър седеше в тих ъгъл на „Изабела Стюърт Гарднър Мюзийм“ в Бостън. Можеше да наблюдава и съседната зала, затова знаеше, че не го наблюдават или подслушват. След посещението на ФБР в офиса му неговият страх от следене бе стигнал до степен на параноя. Вече не водеше деликатните разговори навън или по телефоните в офиса, особено когато говореше с Главния Крепител. Най-важните Крепители сега си разменяха номерата на чистите телефони всеки ден, но иначе се бяха върнали към примитивното, ала

на практика непроследимо средство за предаване на поверителна информация, като номерата на телефоните: простия код, базиран на печатното издание на „Уолстрийт Джърнъл“: страница, колона, абзац, ред. Много от по-старите Крепители намираха този привичен способ едва ли не успокояващ и Прайър си мислеше, че някои от тях може да се застъпят за запазването му и след като ФБР се умори да преследва въображаеми нарушения на финансовите закони.

Вниманието на Бюрото беше не само досадно и притеснително, но и нещо повече от това. „Прайър Инвестмънтс“ си бяха взели поука от минали грешки и сега бяха особено стриктни в своята работа. Разбира се, фирмата беше само фасада — работеща с пълна пара и доходоносна, но все пак фасада. Истинският механизъм на Крепителите бе скрит толкова надълбоко и толкова отдавна — в утвърдени компании, банки и тръстове, в благотворителни и религиозни организации, — че беше неоткриваем. Изобщо не го вълнуваше, че ФБР и подобните им хабят енергията си за „Прайър Инвестмънтс“. Да, неприятно беше, че частният детектив от Мейн бе започнал да се интересува от „Прайър Инвестмънтс“. Беше си лош късмет, нищо повече. Но той бе говорил открито пред други хора за своите съмнения и това бе причината от ФБР да се изтърсят на прага им. Обаче нямаше да открият нищо и след време вниманието им щеше да се насочи в друга посока.

Сега, в тишината на музея, Прайър говореше по телефона с Главния Крепител.

— Кой уби съпрузите в Ашвил?

— Не знаем със сигурност — каза той, — но предполагаме, че са били любимите помощници на Паркър.

— Добре са направили, че са открили онова, което ние не успяхме.

— Бяхме на крачка. Кръвта на двамата Донд още не беше изтекла на пода в къщата им, когато научих техните имена.

— Значи, спестили са ни усилията да ги убиваме.

— Така излиза. А сега какво?

— Сега ли? Нищо.

Прайър бе изненадан.

— А Проспърс?

— Ще оставим приятелите на Паркър да довършат, каквото са започнали. Защо да се намесваме, след като те ще свършат работата вместо нас? — Главният Крепител се засмя. — Дори няма да е нужно да им плащаме.

— А после?

— После всичко продължава постарому. Ти пак ще изкупуваш мини.

„Да, помисли си Прайър. Ще изкупувам, и още как.“

Лукас Морланд имаше чувството, че за няколко дни се е състарил с години, но за пръв път започваше да вярва, че Проспърс може да остане чист и неопетнен, поне от гледна точка на правосъдието. Мейнската щатска полиция не се беше свързвала с него от четиресет и осем часа и следователите ѝ вече не безпокояха неговия град. Една история придобиваше все по-голяма тежест: че Хари Диксън, който бил депресиран и имал финансови проблеми, е убил жена си и нейната полусестра, съпруга ѝ, а вероятно и племенницата си, и накрая е обърнал пистолета към себе си. Щателните издирвания в града и околностите не бяха открили никаква следа от Кейли Мадсън. Щатската полиция дори бе направила повърхностен оглед на гробището под зоркия поглед на пастор Уорънър. Единственият напрегнат момент беше, когато бе открито леко разровено място недалече от стените на черквата, но при последвалото разкопаване бяха открити само останки от нещо, което беше прието за дупка на някакво животно — твърде тясна, това поне изглеждаше очевидно, за да побере тялото на млада жена.

Освен това го тревожеше и случаят с детектива. Нападението над него бе извършено нескоропосано и точно както беше предупреждавал, бе повлякло след себе си поредица други събития, чиято кулминация бе убийството на съпрузите Донд. Морланд не знаеше как са били открити. Нито пък дали са си държали езиците, преди да умрат, или са си признали всичко в опит да се спасят, или, по-вероятно, да спасят своя син, който се е намирал в плен, докато са ги убивали в собствения им дом. В най-добрия случай хората, търсеци възмездие за стрелбата по детектива, сега се намираха на крачка от Проспърс. Той се беше опитал да накара Хейли Кониър и останалите да проумеят в каква опасност се намират, но те отказваха да приемат предупрежденията му. Мислеха си, че са взели мерки да защитят града и че градът на свой ред ще защити тях. Защо да не ги защити? Нали в края на краищата му бяха дали момиче?

Сега отново беше в къщата на Кониър, седеше на същата маса в същата стая, пиеше чай от същите чаши. През дърветата струеше слънчева светлина. Беше първият истински топъл ден от месеци насам. Въздухът трептеше от галещи слуха звуци на топящи се сняг и лед, напомнящи тихото тиктакане на часовници.

— Ти се справи добре, Лукас — каза Кониър, посръбвайки от чая си. Морланд почти не беше докоснал своя. Започнал бе да ненавижда всеки миг, който прекарваше в присъствието на Кониър. — Не мисли, че съветът не оценява усилията ти.

Морланд бе тук само защото онзи стар негодник Кинли Ноуел най-сетне бе предал богу дух. Умрял бе тази сутрин в ръцете на дъщеря си. Смъртта му бе по-спокойна, отколкото заслужаваше. Морланд беше на мнение, че Кинли Ноуел бе страдал от тежка недостатъчност на човещина дори по стандартите на град, който храни дупка в земята с млади жени.

Ала смъртта на Ноуел му даваше може би последна възможност да вкара малко разум в главата на Хейли Кониър. На съвета му трябваше нов член, но тя бе отхвърлила предложението починалият да бъде заместен от младата адвокатка Стейси Уокър, въпреки че повечето от другите градски съветници искаха нея. Вместо това твърдо стоеше зад Даниъл Купър, който не беше много по-млад от Ноуел и бе един от най-твърдоглавите и тесногръди градски старейшини. Дори след всичко, което се беше случило, Кониър не прекратяваше опитите да укрепи позицията си.

— Само трябва да останем заедно още малко — продължи тя — и после всичко това ще отmine.

Кониър знаеше защо е дошъл Морланд, но нямаше намерение да се отклонява от своя курс. Вече го бе информирала, че Стейси Уокър й се струва твърде млада и твърде неопитна, за да бъде приета в съвета. Трудните времена искали стари глави, така му бе казала. Той не знаеше дали си го е измислила, или наистина има такава поговорка, но в никакъв случай не можеше да се съгласи с нея. Тъкмо старите глави им бяха навлекли всичките тези неприятности. Градът се нуждаеше от ново начало. Спомни си за Ани Бройър и въпроса, който му бе дошъл наум, след като двамата с Хари Диксън бяха прекарвали онази студена нощ, погребвайки я.

„Какво ще се случи, ако престанем да го храним?“

„Лоши неща“, би му отговорила Хейли Кониър, ако можеше да го чуе. Би му изброила нещастията, които преследваха Проспъръс напоследък — смъртта на онези момчета в Афганистан, Валъри Гилсън, Бен Пиърсън — и би казала, „Ето! Виждаш ли какво става, когато не изпълняваш задълженията си към града?“.

Но ако това беше само мит, в който бяха направили грешката да повярват? Ако техният стар бог бе по-зависим от тях, отколкото те от него? Тяхната вяра му даваше сила. Ами ако го лишат от нея, тогава какво?

Можеше ли един бог да умре?

По-добре бе градът да поеме своя дял от нещастия, своите рискове, както останалата част от човечеството, за добро или зло. Изненадан бе колко силно бе разклатила собственото му душевно равновесие вярата на Хейли. Чувал беше истории, разбира се. Собственият му баща го беше подготвил за нея и мислеше, че знае какво да очаква. Но въпреки това се оказа, че не е напълно подготвен за реалния контакт с нея. Онова, което го бе поразило най-силно, бе бързината, с която момичето бе погълнато от земята, като в трик на факир.

Ако зависеше от него, повече нямаше да хранят този стар бог.

Но Хейли Кониър стоеше на пътя му: Кониър и другите като нея.

— Трябва да оставим старите разногласия зад гърба си и да погледнем към бъдещето — каза Кониър. — Нека всичките ни трудности останат в миналото.

— Но те не остават там — каза Морланд. — Онова, което се случи със съпрузите Донд, го доказва.

— Намекваш, че тяхната смърт е свързана с услугата, която ни направиха неотдавна.

— Ти самата ми каза, че работят само за града. Не може да има друга причина за онова, което се случи с тях.

Тя отмина казаното от него с махване на ръката.

— Може да са се изкушили да приемат други поръчки, без ние да знаем. Дори и да не са го направили и някак си да са били проследени заради детектива, те не биха ни предали.

— Напротив, биха го направили, за да спасят детето си.

Но Хейли Кониър нямаше деца и очевидно никога не бе изпитвала желание да бъде майка, така че във въображението и

емоционалната ѝ нагласа нямаше място за любов към дете.

— Хейли — каза Морланд е леко повишен тон, — следващата им стъпка ще е да дойдат тук. Сигурен съм в това.

Искаше му се да добави: „И то по твоя вина. Предупредих те. Казах ти да не предприемаш подобни действия. Обичам този град не по-малко от теб. Дори убивах заради него. Но ти мислиш, че каквото решение и да вземеш, каквото и да е от полза за теб, то е от полза и за Проспъръс, и тук не си права. Ти си като френския крал, който казвал, че той е държавата, но народът накрая го опровергал, като отрязал главата на негов потомък“.

Морланд не беше единственият, който мислеше така. Имаше и други. Времето на настоящия общински съвет изтичаше.

— Ако дойдат, ще се справим с тях — каза Хейли. — Ще...

Но Морланд вече дори не я слушаше. Отнесъл се беше нанякъде. Не спеше добре и когато задрямваше, видения с вълци изпълваха сънищата му. Той извади носна кърпа от джоба си. Хейли Кониър продължаваше да говори, четеше му лекция за историята им, за неговите задължения към града, за мъдростта на съвета. Грачеше като стара гарга. Спомена нещо за заемания от него пост и че никой не бил незаменим. Възможно било да бъде изпратен в дългосрочен отпуск.

Той се изправи. Костваше му големи усилия. Усещаше тялото си невероятно тежко. Погледна носната кърпа. Защо я беше извадил от джоба? А, да, спомни си. Застана зад Хейли Кониър, сложи кърпата върху носа и устата ѝ и стисна. Същевременно обви около нея лявата си ръка, държейки я прикована към стола, подобните ѝ на клечки ръце притиснати до тялото. Тя се съпротивляваше, но Морланд бе едър мъж, а тя бе старица в края на дните си. Не я гледаше в очите, докато я убиваше. Гледаше през прозореца към дърветата отвън в двора. Виждаше тъмните зимни пъпки на най-близкия явор. Скоро те щяха да отстъпят пред червените и жълтите цветя на ранната пролет.

Хейли Кониър се метна рязко на стола. Той усети как душата ѝ излетя и помириса смъртта ѝ. Отдръпна ръката с кърпата и огледа носа и устата ѝ. Нямаше видими следи от насилие. Леко зачервяване, където беше затискал ноздрите, но нищо повече от това. Остави я да падне напред върху масата и се обади на Франк Робинсън, който ръководеше единствената частна клиника в града и който също беше на мнение, че

е време да се направи промяна. От Робинсън щеше да излезе добър общински съветник.

— Франк — каза Морланд, когато жената на рецепцията го свърза. — Имам лоша вест. Дойдох да поговоря с Хейли Кониър и я намерих захлупена на масата за хранене. Да, мъртва е. Трябва да е заради стреса от всичко, което се случи.

Главният съдебен лекар на щата едва ли щеше да настоява да се направи аутопсия, а дори и да бъде наредено да се извърши такава, д-р Робинсън имаше нужните правомощия. Междувременно Морланд щеше да направи снимките, които да приложи към доклада си.

Изслуша онова, което му говореше Робинсън, и каза:

— Да, загуба е за града. Но ние продължаваме.

Двама бяха във от играта. Станеха ли трима, той можеше да превземе градския съвет. Онзи, от когото трябваше да се пази, бе Томас Соулби, той винаги бе искал да е председател на градския съвет. Уорънър също можеше да представлява проблем, но по традиция пасторът не участваше в съвета, както и самият Морланд: по правилата на града началникът на полицията бе лишен от тази възможност. Обаче Уорънър нямаше много приятели в града, докато той имаше. И ако искаше най-сетне да сложи край на тази лудост, може би щеше да е принуден да се погрижи и за него. Без пастир нямаше стадо. Без пастор нямаше черква.

Погледна надолу към ръцете си. Никога преди не бе стрелял по човек от гняв, до онази вечер, когато уби Ерин Диксън и роднините ѝ, а ето че вече на съвестта му тежаха повече убийства, отколкото можеше да преброи на пръстите на едната ръка. Изстрелял бе дори и куршума, който уби Хари Диксън. Брайън Джоблин бе предложил услугите си, но Морланд не бе сигурен, че той може да свърши нещо толкова лесно и едновременно толкова опасно, без да го оплеска. Но му бе позволил да гледа. Това бе най-малкото, което можеше да стори за него.

Би трябвало да се чувства потиснат, но като се изключат последните мигове на Кейли Мадсън, нищо не бе натоварило особено психиката му, защото можеше да оправдае пред себе си всяко от тези убийства. С бягството си Хари Диксън не му бе оставил друг избор, освен да го ликвидира. Накрая той все щеше да каже на някого за Ани Бройър и как се бе стигнало до смъртта ѝ в град Проспъръс. Колкото

повече се отдалечаваха хората, толкова повече се охлабваше хватката на града. Това се отнасяше за всяка религиозна система. Вярата се поддържаше от близостта на другите вярващи.

Отвън спря кола и Морланд видя Франк Робинсън да слиза от нея. Искаше му се да може да се качи на своята и да се махне оттук, но вече бе стигнал твърде далеч. Дойде му наум реплика от пиеса, или по-скоро смътен спомен за реплика. Вероятно беше от гимназията, защото от двайсет години не бе стъпвал в театър. Като че ли беше от Шекспир и смисълът ѝ се свеждаше до това, че ако нещо трябва да се направи, най-добре е да се направи бързо.

Ако можеше да се избави от Соулби, съветът щеше да бъде негов.

Съветът и градът.

Новината за смъртта на Хейли Кониър стигна до вестниците, както всичко, касаещо Проспъръс в последно време. Преобладаващото мнение бе, че сърцето на възрастната жена не е издържало на неприятностите, връхлетели нейния град, макар да имаше и такива, които не го споделяха.

— Господи — каза Ейнджъл, — ако продължават така, няма да ни остане нито един човек за убиване.

Търпението на Луис не спираше да го изненадва. Още стояха в Портланд и нищо не бе предприето срещу Проспъръс.

— Мислиш ли, че е било по естествени причини, както твърдят? — попита той.

— Смъртта винаги е по естествени причини, ако се постараяш да ги откриеш.

— Нямам предвид това.

— Ще съм изненадан, ако не е умряла, кроейки още нещо — каза Луис. — Зила Донд каза, че заповедта да се удари Паркър е дошла от градския съвет, и по-точно от тая Кониър. Сега тя е мъртва. Ако бях член на този съвет, щях да започна да заключвам вратата си нощем. Това е като при Шерлок Холмс. Нали знаеш, след като изключиш невъзможното, онова, което остане, колкото и невероятно да изглежда, е истината.

— Не го разбирам — каза Ейнджъл.

— Когато всички други в стаята са мъртви, единственият останал жив, колкото и почтен да изглежда, е убиецът.

— Точно така. Имаш ли предвид някого?

Луис отиде до масата в трапезарията. Върху нея бяха подредени множество фотографии: изгледи от града, сгради и множество граждани. Някои от тях бяха направени от японските „туристи“, други — копирани от уебсайтове. Луис отдели от останалите снимките на петима мъже.

— Соулби, Джоблин, Айтън, Уорънър и Морланд — каза той.

Бутна настрана снимките на Айтън и Джоблин.

— Не са тези.

— Защо? — попита Ейнджъл.

— Просто усещане. Соулби може да го носи у себе си, признавам, но не и онези двамата. Единият е твърде стар, другият не е такъв тип.

След това отдели и Уорънър.

— Пак ще попитам, защо?

— Няма логика. Ако е свързано с тяхната стара черква, Кониър и съветът са предприели тези действия, за да я защитят. Черквата е отговорност на Уорънър. Той няма причина да убива човек, който е взел мерки, за да я защити.

Луис докосна снимката на Соулби. За всички членове на съвета, както и за Уорънър и Морланд, бяха събрани досиета. Соулби бе интересен тип, безскрупулен в бизнеса, с връзки в Бостън. Обаче...

— Много убийства за един стар човек — каза Луис. — Твърде много. — Сложи и снимката на Соулби при другите.

— Значи, остава Морланд — заключи Ейнджъл.

Луис прикова поглед във фотографията на Морланд. Тя беше извадена от уебсайта на града. Морланд се усмихваше.

— Да — каза накрая. — Значи, остава Морланд.

Томас Соулби се опитваше да си стегне багажа, докато жена му гледаше отстрани. Констанс се дразнеше все повече и повече от небрежния начин, по който съпругът ѝ хвърляше дрехите си в голямата кожена пътна чанта. Мислеше си, че и лайно би се справило по-добре с тази работа. Но не го каза гласно. Дори след четиресет години брак съпругът ѝ се правеше на шокиран от, както се изразяваше, „соления“ ѝ език.

— Хайде, дай на мен — каза Констанс. Избута го внимателно настри, извади панталоните и ризите и започна да ги сгъва отново, преди да ги върне в сака. — Ти върви да донесеш несесера си за бръснене.

Томас направи, каквото му беше казано. Не ѝ напомни, че може да няма време за внимателно сгъване и подреждане на дрехите му. Тя и бездруго работеше по-бързо и по-сръчно от него — неговото бързане само бавеше нещата още повече, а и нямаше смисъл да спори с жена си, особено когато ставаше дума за организационните подробности от живота му. Без нейното участие те никога не биха постигнали финансовата сигурност и материалните блага, на които се радваха днес. Томас не обръщаше внимание на подробностите. Неговата работа бяха идеите. Съпругата му беше педантката.

Когато се върна до леглото, тя бе напълнила наполовина пътната чанта с ризи, пуловер, два чифта панталони и втори чифт обувки със спретнато подредени вътре чорапи и бельо. Към всичко това той прибави несесера за бръснене и пистолета „Колт“ 1911, който бе принадлежал на баща му. Пистолетът беше нерегистриран. Много отдавна баща му бе обяснил колко е важно да пазиш някои неща в тайна, особено в град като Проспъръс. Докато бе наблюдавал как Лукас Морланд бавно и неотклонно израства, Соулби беше започнал все повече да цени този съвет. Той имаше самочувствието, че умее да преценява характерите — не би успял в бизнеса, ако не притежаваше тази способност — и никога не беше харесвал Лукас Морланд, нито пък му бе имал доверие. Този човек се мислеше за по-умен от по-

възрастните от него, а в Проспъръс това не беше прието. Освен това през последните седмици бе забелязал промяна у него. Усещаше го по миризмата му, по изменените му телесни секреции. Хейли също го беше почувствала. Тъкмо затова, преди да умре, бе планирала да отстрани Морланд от поста му и да сложи на негово място един от потстъпчивите му заместници. Соулби още усещаше ръката на възрастната жена върху рамото си, силата, с която го беше стиснала, когато бе разговаряла за последен път с него предишния ден.

— Чуй ме, Томас Соулби, чуй ме добре — казала му бе тя. — Аз съм не по-малко здрава от всяка друга жена в този град. Майка ми доживя до деветдесет и осем години, а аз имам намерение да достигна и да надмина тази възраст. Но ако нещо се случи с мен, ти ще знаеш. Това ще е дело на Морланд и той няма да се задоволи с мен. Ти си негов приятел, но той със сигурност пет пари не дава за теб. Той не разбира града, както ние с теб го разбираме. Не го обича така, както го обичаме ние. Той не притежава вяра.

А после дойде обаждането от Колдър Айтън: Колдър, който беше приятел на всички, но след смъртта на Бен Пиърсън вече не беше същият. Соулби бе сигурен, че Колдър беше обичал Бен и че ако Бен не беше така категорично хетеросексуален, а Колдър не беше продукт на не дотам просветено и по-затворено в себе си време, те двамата биха могли да живеят заедно като щастливо семейство, пазени от толерантността на подсмиващия се град. Вместо това Колдър беше избрал нещо като връзка без секс, подпомагана от положението на Бен като вдовец и собственото му положение като притежател на дял от магазина. И двамата се въртяха и суетяха един около друг, сдърпваха се и се помиряваха като стара семейна двойка, каквато и тайно бяха. Сега Колдър нямаше да изкара дълго. На Морланд нямаше да му се наложи да го убива дори ако той намереше смелостта да му се противопостави, в което Соулби се съмняваше силно. Колдър бе овдовял и лишен от компанията на Бен, щеше да угасне и да умре много скоро.

Колдър бе този, който се обади да му каже за смъртта на Хейли Кониър. Това не го изненада. Те бяха двама от последните трима членове на съвета, а Томас винаги се бе чувствал по-близък с него, отколкото с Люк Джоблин, който бе твърде избухлив за вкуса му. Изненада го тонът на Колдър. Той знаеше. Знаеше. Попита го:

— Кой я е намерил?

— Началник Морланд — отвърна Колдър, и то беше там, в начина, по който произнесе началник. — Мисли, че може да е получила удар.

— И се обзалагам, че Франк Робинсън е написал тъкмо това в смъртния акт.

— И аз така чух. — Мълчание. — Морланд ще дойде за теб, Томас.

Телефонът в ръката на Томас стана хлъзгав. Дланите му се бяха изпотили.

— Зная — каза той. — Ами ти?

— Той не се бои от мен.

— Може би те подценява.

Колдър се изсмя горчиво.

— Не, той ме познава като петте си пръста. Това ще е моят акт на самоотбрана, последният. Ще се оттегля от съвета.

— Никой не се оттегля от съвета.

Само смъртта слагаше край на назначението като член на съвета. Изборите бяха само театър. Всеки го знаеше.

Колдър седеше в задната стаичка на магазина на Бен Пиърсън. Всъщност той бе негов, колкото и на Бен, но в мислите му си оставаше магазинът на Бен, въпреки че Бен вече го нямаше. Погледна шишенцата е хапчета, които събираше, откакто той бе починал.

„Скоро — помисли си. — Скоро.“

— Има начини, Томас — каза накрая. — Побързай.

Багажът вече беше готов, Томас целуна жена си и се приготви да тръгва.

— Къде ще отидеш? — попита Констанс.

— Не зная. Не много далече, но достатъчно далече, за да съм в безопасност.

Трябваше да се обади на някои хора. Още имаше доста съюзници в този град, но не очакваше много от тях да се изправят срещу Морланд. Те не бяха убийци, а Морланд беше.

— Какво да му кажа, когато дойде? — попита Констанс.

— Нищо, защото нищо не знаеш.

Целуна я.

— Обичам те.

— И аз те обичам — отвърна тя и гледа след колата му, докато не я загуби от погледа си.

Не мина и час и Лукас Морланд се появи пред вратата.

Соулби кара до Портланд и остави колата в гаража за дълъг престой на летището. После взе автобуса до Бостън, като плати за билета в брой. Не знаеше колко далече може да стигне Морланд, за да го открие, не беше шпионин, но се надяваше, че ако някак успее да разбере къде е колата, това малко ще го обърка. Помоли зет си да му запази стая под името Райън в един клуб близо до „Масачусетс Авеню“, който се рекламираше от „Еспидиа“^[1]. Соулби знаеше, че в този клуб не искат документи за самоличност, а просто дават ключ срещу името, записано в резервацията. След това отиде в Бак Бей^[2], седна в едно кафене срещу „Прайър Инвестмънтс“ и зачака. Когато Гарисън Прайър се появи с джиесем до ухото, излезе от кафенето и го последва. Настигна го, когато той спря на светофара, и го поздрави.

— Здравей, Гарисън.

Гарисън се обърна.

— Ще ти звънна по-късно — каза той и изключи телефона. — Какво правиш тук, Томас?

— Имам нужда от помощ.

Светна зелено и Прайър продължи нататък, но Соулби го настигна с лекота. Беше значително по-висок, а и в по-добра форма от него въпреки възрастта си.

— Не съм в помагаческия бизнес — каза Прайър. — Не и за теб и твоя съвет.

— В миналото си разменяхме информация.

— Това беше преди по дървенията на някои къщи в Скарбъро, Мейн, да започнат да се появяват тризъбци. Имаш ли представа какви неприятности ми навлякохте?

— Посъветвах ги да не го правят.

— Не достатъчно енергично.

— В Проспъръс имаме проблеми. Сериозни проблеми.

— Забелязах.

— Нашият началник на полицията е неконтролируем. Трябва да бъде... изваден от играта, за да можем да се стабилизираме. Ще

обезщетим теб и колегите ти.

— Нещата стигнаха твърде далече.

— Гарисън. — Соулби протегна ръка да спре Прайър, принуждавайки по-ниския мъж да вдигне очи към него. — Морланд ще ме убие.

— Съжалявам да чуя това, Томас — каза Прайър. — Наистина съжалявам. Но ние няма да се намесим. Ако това е някаква утеха за теб, каквото и да се случи, времето на Проспъръс изтича. В крайна сметка няма значение кой ще остане: ти, Морланд, съветът. Има хора, които ще дойдат да ви изтрият от картата.

Ръката на Соулби увисна безпомощно.

— И вие ще позволите това да се случи?

Прайър извади телефона, преизбра някакъв номер и го вдигна до ухото си. После потупа Соулби по рамото за сбогом.

— Томас — каза, докато се отдалечаваше, — ще гледаме как изгаряте всичките.

Морланд седеше в кабинета си. Беше разочарован, но нищо повече. Соулби щеше да е принуден да се върне. Животът му беше тук. В негово отсъствие Люк Джоблин и Колдър Айтън се бяха разбрали изборите за градски съвет да бъдат проведени веднага след погребението на Хейли Кониър. Никой от двамата не бе възразил срещу предложения от него списък с кандидати за трите оваканти места.

Морланд си беше приготвил и четвърто име. Имаше чувството, че скоро ще се освободи още едно място.

[1] Компания за туристически услуги онлайн. — Б.пр. ↑

[2] Back Bay, квартал на Бостън. — Б.пр. ↑

Началник Морланд видя Томас Соулби отново, докато стояха над гроба на Хейли Кониър. В знак на признателност за нейната продължителна и всеотдайна служба на град Проспъръс тя бе погребана в старото гробище, в сянката, хвърляна от черквата, за опазването на чието наследство тя беше сторила толкова много и в която тялото ѝ бе изложено в нощта преди погребението. Само шепа от най-видните граждани бяха допуснати в черквата за опелото, но модерната звукова техника позволяваше церемонията да бъде предавана за жителите, които стояха отвън. Бог фигурираше в надгробното слово на Уорънър, но и на природата бе отделено достатъчно място, а метафората за смяната на сезоните, за пътуването на човека от пролетта към зимата, а после и към прераждането под нова форма, минаваше като червена нишка през него.

Когато ковчегът бе спуснат в гроба, на съветниците, подпомагани от Морланд и Уорънър, бе предоставено да го засилят. Това бе знак на уважение, но нямаше как да не напомни на Морланд за последния път, когато беше въртял лопата, заравяйки труп. Хората от града започваха да се разотиват. В общината, където щяха да се разказват спомени за Хейли Кониър, бяха организирали възпоменание с чай и кафе, но разговорите неминуемо щяха да се насочат към изборите за нови градски съветници. Освен това никой не искаше да пропусне възможността да поклюкарства под траурния флаг: отсъствието на Томас Соулби до сутринта преди погребението не бе останало незабелязано и напрежението между него и началник Морланд бе всеизвестно, макар самата причина за изблика на враждебност — принудителното оттегляне на Хейли Кониър от този свят — да оставаше в тайна.

Морланд настигна Соулби някъде по средата на черковния двор. Сграбчи го за ръката, дръпна го встрани от портата и каза:

— Томас, да повървим малко заедно.

Съпругата на Соулби го чакаше вън от оградата. Когато го приближи, Морланд помисли, че тя ще се хвърли да защитава мъжа си,

но Соулби вдигна ръка да ѝ каже, че всичко е наред. Ако Морланд имаше намерение да му стори нещо, щеше да го направи в друг ден, при други обстоятелства.

— Липсваше ни — каза Морланд. — Отсъствието ти бе ненавремененно. Градът беше в траур. Очакваше съветът да вземе нещата в ръцете си, а съветът, на свой ред, очакваше ти, като най-възрастен, да сториш това, но тебе те нямаше.

Соулби не смяташе да обвинява Лукас Морланд в убийство, не и тук, нито пък някъде другаде. Все още беше възможно да оцелее след всичко това и дори да обърне ситуацията в своя полза. Тримата кандидати за членове на съвета бяха сравнително млади и податливи на манипулации. Не бяха негови хора, но не бяха и хора на Морланд. Не виждаше никаква причина Морланд да го нападне, макар да не бе много далече от тази мисъл, защото на Морланд можеше и да не му трябва причина, за да стори това.

— Имах да приключвам някои неща — каза Соулби.

— Ще възразиш ли, ако попитам какви?

— Частни. Лични.

— Сигурен ли си? Защото, ако е свързано с града, аз наистина трябва да знам за това. Моментът е деликатен. Всички трябва да се държим един за друг.

Соулби спря и се изправи лице в лице с него.

— Какво искаш, началник Морланд?

— Искам да се откажеш от своето място в съвета.

— Знаеш, че това е невъзможно. Според правилата...

— Правилата се промениха. Съветът се събра, докато те нямаше.

— Не е имало съвет. Двама души не са кворум.

— Както казах, моментът е деликатен. Ние не знаехме какво се е случило с теб, а жена ти не ни помогна особено. Трябваше да се вземат решения. Колдър Айтън и Люк Джоблин се съгласиха с временните мерки до избирането на нов градски съвет и с приемането на тези правила за постоянни. Мандатът на съветниците няма да е пожизнен и никой съветник няма да има правото да бъде избран за повече от два последователни мандата. Бих те информирал за тези промени по-рано, ако можех да те намеря.

Соулби разбираше какво се случва. Ако се оттегли от съвета, щеше да се лиши от цялата власт, с която бе разполагал досега.

Нямаше да има никаква защита.

И в даден момент Морланд щеше да се разправи с него. Щеше да го направи, защото, жив, той винаги щеше да е заплаха за него. Колдър Айтън нямаше да живее още дълго, а Люк Джоблин бе на страната на Морланд, и може би не от вчера. Само Соулби знаеше в подробности какво бе вършено в името на съвета и какво бе вършил самият Морланд.

— А ако откажа да се оттегля?

Соулби забеляза движение между дърветата и видя, че много от членовете на старите фамилии не бяха напуснали района на гробището. Наблюдаваха ги от гората и когато той погледна към тях, започнаха да се обръщат с гръб към него, един по един, докато престана да вижда лицата им. И тогава, едва тогава, започнаха да се разотиват.

— Волята на хората ще надделее, Томас — каза Морланд и Соулби разбра, че е сам.

Морланд се усмихна тъжно и си тръгна. Соулби не помръдна от мястото си, докато не видя колата на Морланд да потегля и вече бе сигурен, че той не е наблизо. Чак тогава отиде при съпругата си отгатък оградата.

— Какво ти каза? — попита Констанс.

— Искам да отидеш при Беки и Джош и да останеш при тях — каза той.

Беки беше най-голямата им дъщеря. Живееше в Портсмът. Съпругът ѝ Джош беше племенник на Колдър Айтън. Соулби му вярваше.

— Не. Няма.

— Ще отидеш. Всичко това ще отmine, но за известно време ще бъде трудно. Не мога да се тревожа за теб, докато опитвам да оправя нещата.

— Не — каза тя, — не, не...

Разплака се. Той я прегърна.

— Нищо няма да ми се случи. Всичко ще е наред.

Констанс замина същия следобед. Беки дойде с колата да я вземе. Опита се да разпита баща си, но той не ѝ отговаряше, а тя познаваше

нравите в Проспъръс твърде добре, така че засега престана да задава въпроси.

Соулби си наля чаша бренди. Седна и се загледа в залеза. Додряма му се, но не заспа.

Люк Джоблин бе този, който дойде да се разправи с него, малко след осем. Синът му Брайън чакаше на задната седалка, видя го, когато Люк отвори предната врата и осветлението вътре се включи. Можеше да се бие с тях, но какъв смисъл би имало? И без това вече беше оставил стария колт под възглавницата на съпругата си. Тя щеше да го намери там и щеше да разбере.

— Хайде, Томас — каза Люк кротко, но твърдо, както се говори на възрастен роднина, който отказва да стори онова, което е най-добро за него. — Време е...

Обаждането дойде на следващата вечер, когато Морланд се готвеше да си ляга. Току-що бе излязъл от банята и бе облякъл долнището на пижамата и стара фланелка на „Ред Сокс“^[1]. Тихичко хапваше сандвич в тъмното, преди да се мушне в леглото и може би да прекара някой и друг приятен момент със съпругата си. Не бяха се любили повече от седмица — по понятни причини не бе имал настроение за това. На жена му не ѝ беше приятно, когато яде късно нощем, но той беше на мнение, че онова, което не ѝ е известно, или не може да докаже, няма как да я наскърби. Мина му през ума, че същото важи и за много други неща.

Току-що се бе върнал от посещение при онази кучка, жената на Соулби Констанс, в дома на дъщеря ѝ, придружаван от Люк Джоблин и трима представители на най-старите фамилии. Похвалили бяха прекрасните ѝ внуци и чудесната къща, в която живеят дъщеря ѝ и зет ѝ, защото най-ефикасната закана беше онази, която съвсем не звучи като закана, онази, която извиква във въображението лоши картини. Беки, дъщерята на Констанс, предложи кафе, но никой не пожела.

Когато приключиха с любезностите, Констанс попита Морланд:

— Какво сте направили с Томас?

— Нищо — отвърна той. — Искаме само да не ни мъти водата, докато не минат изборите. Не ни трябва в града, та да пречи, а ти знаеш, че ще пречи. В безопасност е.

Изборите за градски съвет бяха определени за събота. Те се провеждаха винаги в събота, просто за да е сигурно, че ще могат да гласуват възможно най-голям брой хора.

— Защо не ми се обади?

— Щом като искаш да ти се обади, ще го накараме — каза Люк Джоблин. С преливащ от добронамереност, успокояващ тон. — Принудени бяхме да му вземем телефона. Разбираш защо.

Ако Констанс Соулби разбираше, по нищо не ѝ личеше.

— Нямате право — каза тя, — нямате право.

— Градът се променя, госпожо Соулби — отвърна Морланд. — Едва се съвзехме от трагедиите през последните две седмици. Това не бива да се случва отново. В Проспъръс не бива да се пролива повече кръв. Старият градски съвет и всичко, което стори той, трябва да бъдат оставени в миналото. Трябва да намерим начин да оцелеем в двайсет и първия век.

Тревожна тръпка разтърси тримата представители на старейшините, двама мъже и една жена. Морланд ги бе убедил в нуждата от промяна, ала това не означаваше, че са престанали да се боят от нея.

— Томас може да се адаптира — каза Констанс. Опитваше се да не се моли, но в гласа ѝ все пак се прокрадваха умолителни нотки.

— Въпросът не е в това — каза Морланд. — Решението е взето.

Нямаше какво повече да се каже. Морланд, Джоблин и тримата други посетители станаха. Някой смотолевы смутено „Довиждане“, но отговор не последва. Морланд почти бе стигнал до колата си, когато чу сърцераздирателните вопли на Констанс. Люк Джоблин също ги чу и се напрегна, въпреки че се мъчеше да не им обръща внимание.

— Защо ѝ каза, че мъжът ѝ ще се обади? — попита Морланд.

Томас Соулби никога повече нямаше да звънне по телефона на когото и да било. Тялото вероятно нямаше да бъде намерено. Щом свършиха изборите, щяха да го обявят за изчезнал.

— Опитвах се да я успокоя.

— Мислиш ли, че успя? — каза Морланд, когато писъците станаха още по-пронизителни, но след това позаглъхнаха. Почти си представяше как дъщерята на Констанс притиска главата ѝ до гърдите си, как я целува и се опитва да я успокои.

— Не, всъщност, не — отвърна Джоблин. — Дали знае?

— О, знае.

— Какво ще направи?

— Нищо.

— Изглеждаш много сигурен в това.

— Тя няма да се обърне срещу града. Не е в кръвта ѝ.

Сега, докато слушаше звъна на телефона си, се запита дали е бил прав да говори така уверено. Големите промени винаги травмират, а травмите предизвикват неочаквани и нехарактерни действия.

Жена му се появи на стълбите, дошла бе да види къде е. Облечена беше в прозрачна нощница. През ефирния плат се виждаха извивките на тялото ѝ. Той хвърли остатъците от сандвича в умивалника, преди да ги бе забелязала. Щеше да се избави от тях на сутринта. Обикновено се будеше преди нея.

— Не може ли да не му обръщаш внимание? — попита тя.

— Само ме остави да видя кой е.

Излезе в коридора и погледна дисплея.

Уорънър.

Тепърва му предстоеше да се оправи с пастора. До ушите му положително бяха стигнали слухове за онова, което предлагаше той. Трябваше да го убеди, че е нужно да се подчини на волята на града, но нямаше да е лесно. Все пак Уорънър можеше да бъде оставен да се грижи за своята черква и да се моли на своя бог в тишината зад стените ѝ. Навярно пасторът таеше надеждата, че когато настъпят тежки времена, градът отново ще се обърне към черквата и старите практики ще бъдат подновени. Ако наистина беше така, молитвите му трябваше да са дяволски силни, защото Морланд по-скоро би го пратил при Хейли Кониър и Томас Соулби, преди да допусне друго момиче да бъде поставено на колене до дупка в гробището.

Мина му през ума да не отговаря на повикването, но все още беше началник на полицията. Ако Уорънър искаше да спори с него, щеше да изключи телефона до сутринта, но ако беше нещо по-спешно...

Натисна зеления бутон и рече:

— Пасторе, тъкмо се канех да си лягам.

— На територията на черквата има бездомник — каза Уорънър.
— Крещи нещо за убийство.

Мамка му.

— Идвам.

Морланд погледна към жена си.

— Съжалявам.

Но тя вече си беше отишла.

Уорънър затвори. В ъгъла на дневната лежеше тялото на Брайън Джоблин. Бедата на Джоблин беше, че се намиреше в къщата на

Уорънър, когато мъжете пристигнаха, и че посегна към пистолета си още щом ги видя. Умря веднага. Напоследък той бе хвърлил око на най-голямата дъщеря на Уорънър, Рут, от което Уорънър бе дълбоко разстроен. Изглежда, че този проблем вече беше решен.

Но наблизко стояха съпругата и децата на Уорънър, с насочен към тях пистолет. Друг, не много различен на вид, бе само на сантиметри от неговото лице. Фиксираше ли погледа си върху дулото, а той го фиксираше, защото то беше много, много близо до него, маскираното лице на мъжа, който държеше оръжието, се размазваше. Можеше да вижда ясно само едното или другото, но не и двете едновременно: или инструмента за убиване, или човека, който можеше да го остави жив.

— Добре се справи.

Уорънър не можеше да отговори. Единственото, което съумя да направи, бе да не позволи на гласа си да трепне, докато говореше с Морланд. Успя да събере малко слюнка в устата си и си върна гласа.

— Какво ще стане със семейството ми?

— Нищо — отговори мъжът с пистолета. — Макар че не мога да обещаая същото и за теб.

Нощем в полицейския участък на Проспъръс дежуреше един полицай. При спешен случай този полицай можеше да се обади на началника и дори на мейнската щатска полиция, но досега не бе имало нито един нощен инцидент, който да е достатъчно сериозен, за да е нужна помощта ѝ. Дежурният полицай тази нощ се казваше Кони Даксън. Тя се опитваше да поправи щепсела на машината за кафе, когато в общината влязоха двама мъже. Единият носеше ловджийска пушка, другият — пистолет. Двамата бяха с черни скиорски маски.

— Да не си мръднала — каза онзи с пушката, която сега бе насочена към Даксън.

Досега никой не беше насочвал пушка към нея. Тя бе така уплашена, че не би могла да помръдне, дори и да искаше. Накараха я да легне с лице към пода и закопчаха ръцете ѝ с нейните собствени белезници. Вързаха устата ѝ с кърпа и я заключиха в единствената арестантска килия в града. Тя беше повече от стогодишна, също както и сградата, в която се намираше. Решетките бяха зелени и Диксън

виждаше ясно през тях как мъжете изваждат от строя цялата комуникационна система на полицейското управление.

По пътя Морланд не успя да се свърже с Кони Даксън по мобилния ѝ телефон. Но това не го разтревожи. Може да го беше забравила в колата, ако бе правила патрулни обиколки, или просто беше отишла до тоалетната. Възможно беше и вече да е при Уорънър и да чуе нещо, което не бива да чува. Това беше негова и само негова работа.

Първото, което му направи впечатление, когато пристигна, беше отворената врата на черквата. Портата към черковния двор беше отключена, веригата лежеше на земята. Тя беше прерязана, точно както онази по-нататък по пътя.

Второто бе, че не виждаше и следа от скитник.

Морланд не извика Уорънър. Не беше и нужно. Вече го виждаше, коленичил на вратата на черквата. Зад него стоеше висок мъж със скиорска маска. Той държеше пистолет, насочен към главата на пастора.

— Началник Морланд — каза мъжът. — Радвам се, че успя да дойдеш.

Морланд си помисли, че гласът му е като на чернокож. Проспъръс нямаше чернокожи жители. В такъв бял щат това не беше необичайно. Мейн бе едно от малкото места, където никой не можеше да вини чернокожите за престъпността. Белите сами си вършеха тази работа. Вдигна пистолета и каза:

— Свали оръжието.

— Огледай се, началник — отговори мъжът.

Морланд рискува да хвърли поглед около себе си. От мрака в гробището изплуваха още трима мъже, също маскирани. Двамата бяха въоръжени и оръжията им сочеха към него. Третият носеше макара с жици и когато я видя, Морланд за пръв път забеляза кабелите, които кръстосваха гробището и висяха над някои от надгробните камъни. Премести се малко надясно и видя една от дупките, които бяха събудили такъв интерес у следователите от щатската полиция, когато бяха дошли да търсят Кейли Мадсън. Дълга жица навлизаше в дълбините ѝ.

— Какво правите? — попита Морланд.

— Свързваме последните термични и пластични взривни устройства — каза мъжът. — Готвим се да разрушим вашия град, като започнем оттук. Сега остави пистолета. Искам да поговорим. Пасторът ми разказа доста неща за теб.

Но Морланд нямаше намерение да говори с когото и да било. Вместо това направо започна да стреля.

На „Мейн Стрийт“ в Проспъръс не живееше никой. Тя бе отделена само и единствено за бизнеса. Когато наближи полунощ, по улицата и в сградите около нея не бе останала жива душа.

Един по един от сенките започнаха да излизат мъже, общо осмина. Водеше ги Роналд Стрейдиър. Лицето му, както и лицата на останалите, бе скрито. Редом с него вървеше Шейки.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да извършиш това? — попита го Роналд.

— Сигурен съм — отвърна Шейки. Той държеше в здравата си ръка възпламенител. От изток духаше студен вятър. Това бе хубаво, така огънят щеше да се разгори по-бързо.

Чу се шум от счупване на стъкло.

Минути по-късно Проспъръс пламна.

Морланд тичаше с всичка сила. Куршуми се забиваха в надгробните камъни, свистяха покрай ушите му и изчезваха някъде в гората отгатак. Движеше се приведен, използвайки паметниците за прикритие, стреляше, тичаше на зигзаг и отскачаше, но не спираше нито за миг. Тези мъже имаха числено превъзходство и можеха лесно да го обкръжат и убият. Така или иначе, не можеше да остане в гробището, защото всеки момент щеше да последва мощна експлозия.

Не тръгна към портата. Това би било твърде предсказуемо. Вместо това хукна към оградата и се прекатери през нея. Куршум го улучи в лявата мишница, но той не спря. Гората беше пред него и той се потопи в мрака ѝ. Позволи си да погледне назад само веднъж и видя, че вратата на черквата вече е затворена. Стрелбата бе спряла и в

тишината чу гласа на Уорънър, който пееше зад старите каменни стени. Някак си беше успял да се заключи вътре.

— Та когато започнат да скубят бурените от житната нива...^[2] — пееше Уорънър.

Маскираните побягнаха от черковния двор. Морланд презареди пистолета и се прицели в най-близкия. Може би още не беше късно да им попречи. Пръстът му вече беше на спусъка.

Ала не го натисна. Това не беше ли същото, което искаше той самият, което целеше? Да свършва тогава. Свали пистолета и навлезе навътре в гората, движеше се все по-бързо и по-бързо, стремейки се да увеличи възможно най-много разстоянието между себе си и черквата. Ако успееше да стигне до колата си и да се върне в града, двамата с Даксън можеха да се скрият в общината и да поискат подкрепление.

Стигна до пътя и видя оранжевото сияние, което се издигаше над Проспъръс. Неговият град вече гореше, но той почти нямаше време да възприеме този факт, защото в същия миг нощта бе разцепена от мощна експлозия. Земята се разлюля толкова силно, че не можа да се задържи на крака. Отломки летяха високо в небето; пръст, камъни и трески се изсипваха върху него. Дори на пътя усещаше горещината от детонациите.

Покри главата си с ръце и започна да се моли на всеки бог и на никой.

[1] Бостънски бейзболен отбор. — Б.пр. ↑

[2] Евангелие от Матей, гл. 13 — притча за бурените в житната нива. — Б.пр. ↑

„Мейн Стрийт“ вече не съществуваше, останали бяха само отломки от тухли и обгорели празни парцели. Най-малко една от разрушените сгради беше от осемнайсети век, други бяха съвсем малко по-нови. Историците и опитните архитекти описваха случилото се като трагедия.

Черквата на „Паството на Адам преди Ева и Ева преди Адам“ бе разпиляна над горите, пътищата и онова, което беше останало от гробището, а то не бе никак много. Овъглени човешки останки, повечето отдавна погребани, щяха да бъдат намирани години наред. Невероятно, но общият брой на загиналите възлизаше само на трима: пастор Майкъл Уорънър, който бил в черквата си, когато тя хвъркнала във въздуха; Брайън Джоблин, хладнокръвно убит в дома на Уорънър; и Томас Соулби, старейшината на общинските съветници в града, за когото се говореше, че е придружавал началник Морланд на гробището, когато се е получило обаждане за нарушител бездомник, и не е успял да избяга оттам, преди да стане експлозията. Франк Робинсън направи аутопсия на Соулби, просто за да няма неясноти по въпроса. За разлика от пастор Уорънър, тялото на Соулби бе останало достатъчно цяло, за да бъде погребано, както му е редът. Морланд го бе удушил, също както бе удушил и Хейли Кониър.

Вестниците и телевизионните камери се завърнаха. Щеше да мине много време, преди да си тръгнат. Когато го питаха за плановете за възстановяване, началникът на полицията в града Лукас Морланд отговаряше, че работата по „Мейн Стрийт“ щяла да започне почти веднага, но за черквата не можел да каже нищо — нанесените от мощните експлозии повреди били такива, че възстановяването ѝ в първоначалния вид щяло да е разорително скъпо, ако изобщо било възможно. Може би на мястото ѝ щял да бъде издигнат паметник. Дискусиите по този въпрос щели да започнат веднага след като бъде избран новият градски съвет.

Оставаше неясно кой би могъл да е отговорен за онова, което беше определено, почти незабавно и неизбежно, като „терористичен

акт“. Вниманието се насочваше ту към мюсюлмани, ту към фашисти, ту към сепаратисти и опоненти на федералните власти, радикалсоциалисти и екстремистки религиозни организации, но Морланд знаеше, че нито една от тези линии на разследване няма да доведе до някакъв резултат.

Истината бе, че изобщо не биваше да посягат на детектива.

Общината бе пострадала доста, главно от успешния опит да бъдат унищожени пожарните коли. Полицай Кони Даксън бе гледала как сградата гори. Нейните похитители я бяха преместили от килията и я бяха оставили вързана на безопасно разстояние от пожара. Тя мислеше, че може да са били азиатци, съдейки по акцента и необичайната им любезност, но не можеше да е сигурна. Полицейското управление на Проспъръс незабавно се беше преместило на временна квартира в салона на ветераните от войните в чужбина.

На третия ден след нападението срещу неговия град — защото Проспъръс вече бе тъкмо това, „негов“ град — Лукас Морланд наблюдаваше топящия се сняг през своя прозорец в Дома на ветераните. Водата течеше по онова, което беше останало от „Мейн Стрийт“, бистра отгоре и черна като катран на дъното. Възможно бе да навали още сняг, но той нямаше да се задържи дълго. Вече си бяха разчистили сметките със зимата и зимата си бе разчистила сметките с тях. Те бяха оцелели — той бе оцелял — и градът щеше да е по-добър и по-силен след това пречистване. Морланд изпитваше дълбоко и трайно възхищение към жителите на Проспъръс. Веднага щом бяха потушени пожарите, започна работата по почистването. Преценяваше се кои сгради са за събаряне и кои за възстановяване, съобразно с повредите, които им бяха нанесени. Вече бяха получени молби за помощи, възлизащи на шестцифрено число. Директорите на застрахователни компании бяха предупредени, че няма да бъде толерирано никакво шикалкавене във връзка с поетите от тях задължения, и тези предупреждения имаха силно въздействие, тъй като идваха от свързани с Проспъръс членове на собствените им бордове.

Морланд не хранеше никакви илюзии, че неприятностите на града — и по-точно собствените му неприятности — вече са свършили. Хората, отговорни за частичното разрушаване на неговия град, можеха като нищо да решат да се върнат. Помнеше думите на мъжа от гробището: „Пасторът ми разказа доста неща за теб“. Дори в

последните си мигове Уорънър бе намерил начин да го прецака. Поне беше загинал и Брайън Джоблин — едно недоразумение, което нямаше да му създава повече грижи.

„Нека дойдат — мислеше си Морланд. — Нека дойдат и ще им дам да се разберат. Следващия път ще бъда подготвен и ще ги избия на място.“

Морланд не чу приближаването на жената. Той вече нямаше собствен кабинет. Бюрото му беше само част от струпаните в старата зала градски служби. Непрекъснато влизаха и излизаха хора, шумът и жуженето на гласовете не секваха.

— Лукас.

Извърна се от прозореца. Пред него стоеше Констанс Соулби. Тя държеше в ръката си пистолет: стар колт. Оръжието не трепваше, защото жената, която го държеше, беше олицетворение на спокойствието.

— Можеше да го пощадиш — каза тя.

Морланд видя движение зад гърба й, някой бързо приближаваше. Чу изплашени викове. Пистолетът бе забелязан. Понечи да заговори:

— Аз съм...

Пистолетът изрази несъгласие и Морланд престана да съществува.

IV ЗАВРЪЩАНЕ

*Утрото блуждае с обгоряло
лице
а аз съм смъртта на луната.*

*Нощта се пръсна под
хладнокръвния ми поглед
и аз съм новият божествен
вълк.*

Адонис
(Али Ахмад
Саид Асбар),
„Божественият
вълк“

Роналд Стрейдиър беше на двора, когато колата пристигна. Зимата несъмнено си отиваше и той трупаше снега зад навеса за дърва, където можеше да си се топи на спокойствие и да върви по дяволите, без той да е принуден да го гледа.

Почака колата да спре, подпрял ръце на лопатата, и за миг го прониза страх, когато двамата мъже слязоха от нея. Не ги бе виждал и не бе говорил с тях от онази нощ в Проспърс, но те не бяха от хората, които оставят работата си недовършена. Нямаха основание да се тревожат, че той или хората, които беше довел със себе си да драснат клечката на Проспърс, ще им създават някакви неприятности. Някои от тях вече бяха напуснали щата. Тези, които бяха останали, щяха да си държат езиците.

Двамата мъже се облегнаха на вратите на колата и впериха погледи в него.

— Хубав ден — каза Ейнджъл.

— Да, хубав.

— Изглежда, че зимата свършва.

— Да.

Ейнджъл погледна Луис. Луис повдигна рамене.

— Дойдохме да ти благодарим — започна Ейнджъл. — Ще идем да видим Паркър и да се сбогуваме с него. Време ни е да се връщаме в цивилизацията.

— Обадох се в болницата — рече Роналд. — Казаха, че нямало промяна.

— Винаги има надежда — отвърна Ейнджъл.

— Да, и аз вярвам в това.

— Така или иначе, имаме подарък за теб, ако го искаш.

Ейнджъл отвори задната врата на колата и се наведе над седалката. Когато се изправи отново, държеше в ръцете си кученце — женска немска овчарка. Отиде при Роналд, сложи кученцето в краката му и му подаде каишката. Роналд не я взе. Гледаше кученцето. То

седна за момент, протегна се, после стана и сложи предните си лапи на десния крак на Роналд.

— Паркър говореше за теб. Казваше, че е време да си вземеш друго куче. Смяташе, че и ти вече започваш да мислиш така.

Роналд остави лопатата настрана. Наведе се и почеса кученцето по главата. То започна да се върти от радост и отново опита да се покатери по крака му.

Роналд взе каишката от Ейнджъл, откачи я от нашияника и попита кученцето:

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Тръгна към къщата си. Кученцето заприпка след него, без дори да погледне назад към Ейнджъл, скачаше, за да не изостава от дългите крачки на своя стопанин.

— Благодаря ви — каза Роналд Стрейдиър.

Луис се върна в колата. Ейнджъл го последва.

— Казах ти, че ще задържи кучето — подхвърли Луис.

— Да. Струва ми се, че се размекваш на стари години.

— Възможно е.

Даде на заден ход по алеята на Роналд.

— Защо никога не сме си вземали куче? — попита Ейнджъл.

— На мен не ми трябва куче — отвърна Луис. — Имам теб.

— Точно така — съгласи се Ейнджъл.

Замисли се за момент.

— Ей...

Седях на пейката край езерото. Дъщеря ми беше до мен. Не разговаряхме.

На открита скала източно от нас стоеше вълк. Наблюдаваше ни, както и ние него.

Над пейката падна сянка и видях във водата отражението на мъртвата си съпруга. Тя докосна рамото ми и усетих нейната топлина.

— Време е — каза тя. — Трябва да решиш.

Чух шум от приближаваща кола. Погледнах през рамо. На пътя бе спрял бял форд „Фолкън“ 1960. Виждам го бях на снимка. Това бе първата кола, която бяха притежавали изцяло баща ми и майка ми. Зад волана седеше мъж, до него — жена. Не можех да видя лицата им, но знаех кои са. Искях да говоря с тях. Искях да им кажа, че съжалявам. Искях да кажа онова, което всяко дете иска да каже на родителите си, когато вече ги няма и е късно да им казва каквото и да било: че ги обичам и винаги съм ги обичал.

— Може ли да говоря с тях? — попитах.

— Само ако отидеш с тях — каза моята мъртва съпруга. — Само ако решиш да тръгнеш на Дългото пътуване.

Хората в колата обърнаха глави към мен. Въпреки това продължавах да не виждам лицата им.

„Вече няма да има болка, помислих си. Няма.“

Откъм хълмовете отвъд езерото се чу силен вой. Видях как в отговор вълкът вдигна муцуна към ясното синьо небе и зовът откъм възвишенията стана още по-силен и по-радостен, но той не помръдна от мястото си. Очите му бяха вперени в мен.

Вече няма да има болка. Няма.

Дъщеря ми протегна ръка и хвана моята. Притисна нещо студено в дланта ми. Разтворих пръсти и видях в нея тъмен камък — гладък от едната страна, нацърбен от другата.

Моята дъщеря.

Но имах и друга.

— Ако потеглиш на Дългото пътуване, ще тръгна с теб — каза тя. — Но ако ти останеш, и аз ще остана.

Взирах се в колата, опитвайки се да различа лицата зад стъклото. Бавно поклатих глава. Хората вътре се извърнаха и колата потегли. Гледах след нея, докато се изгуби от погледа ми. Когато се обърнах отново към езерото, вълкът още стоеше там, гледа ме още миг, после се шумugna между дърветата, джавкайки и виейки, докато накрая гласът му се вля в радостния вой на глутницата.

Усещах тежестта на камъка в дланта си. Той искаше да бъде хвърлен. Когато това стане, този свят щеше да рухне и на негово място щеше да дойде друг. Вече усещах поредица парвания, докато раните ми запяваха. Ръката на мъртвата ми съпруга остана на рамото ми, но докосването ѝ ставаше по-студено. Тя прошепна нещо на ухото ми — име, предупреждение, — но ми бе трудно да го запомня още преди да беше изречена последната дума. Отражението ѝ във водата започна да избледнява, докато моето добиваше по-плътни очертания до него. Опитах се да се хвана по-здраво за ръката на дъщеря си.

— Само още малко — казах аз. — Само...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.